

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

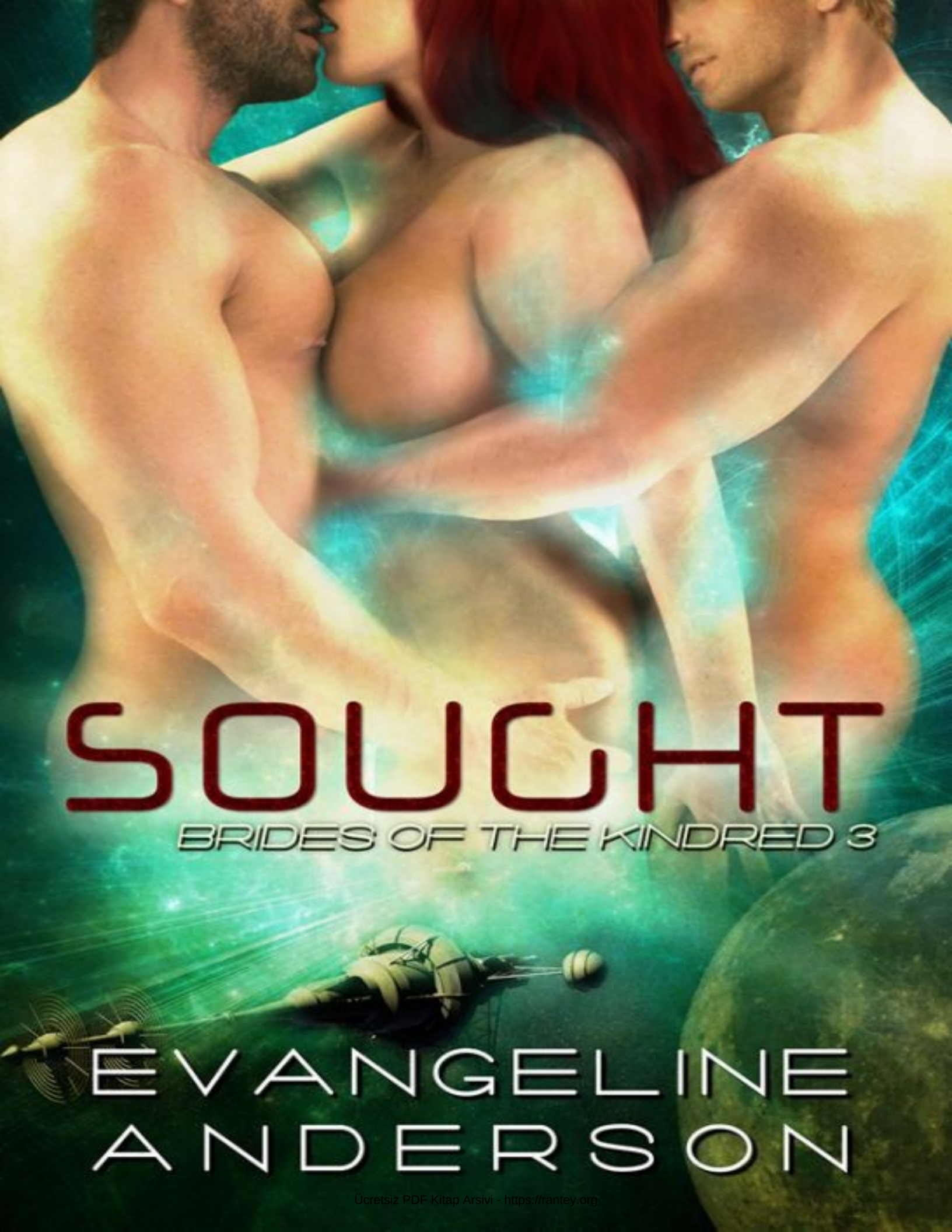
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SOUGHT

BRIDES OF THE KINDRED 3

EVANGELINE
ANDERSON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Kindred'in Gelinleri

Kitap 3: Aranılan

Evangeline Anderson

SMASHWORDS BASKISI

* * * *

TARAFINDAN

YAYINLANMIŞT

İR:

Evangeline Anderson Smashwords'te

Akraba Gelinleri 3. Kitap:

Aranılan

Telif Hakkı© 2011 Evangeline Anderson

Smashwords Sürümü Lisans Notları

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, Smashwords.com'a geri dönmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Yazarın Notu #1-Hepiniz muhtemelen e-kitap korsanlığı hakkında duymak istediğinizden daha fazlasını duymuşsunuzdur ama burada bu konuda bir şeyler söylemem gerekiyor. Yazmaya daha fazla zaman ayırabilmek için kısa süre önce normal işimdeki çalışma saatlerimi neredeyse sıfıra indirdim. Bu da neredeyse tüm geçimimi kitaplarımdan sağladığım anlamına geliyor-özellikle de kendi yazdığım ve yayınladığım Kindred kitaplarından.

Lütfen insanlar, kitapları çalmayın. Yasa dışı yollardan indirmeyin ve başkalarına bedava vermeyin. Özellikle de e-bay'e girip onları satmaya çalışmayın. (Evet, bazı insanlar buna cüret edebiliyor.) Tüm okuyucularımın iyi insanlar olduğuna inanmak istiyorum. Hiçbirinin evime gelip kendilerine ait olmayan bir şeyi almayacağını biliyorum. Ancak birileri e-kitaplarımı yasadışı yollardan indirdiğinde ya da telif hakkına sahip olmadığı halde kar amacıyla sattığında, bu evime gelip buzdolabımdan bir galon süt almakla aynı şeydir.

Kindred kitaplarımın fiyatlarını düşük tutuyorum ki kimse onları çalmak zorunda kalmasın. O yüzden lütfen yapmayın. Ve eğer çalan birini görürseniz, lütfen bana vangiekitty@aol.com adresinden bir link gönderin ve bunu bana bildirin. E-kitap korsanlığı gerçek ve büyüyen bir tehdit. Eğer durdurulmazsa benim gibi yazarlar en çok sevdiğimiz şeyi yaparak - siz okurlarımızla paylaşmak için yeni kitaplar yazarak - geçimlerini .

Nezaketiniz ve dürüstlüğünüz için çok teşekkür .

Yazarın Notu #2-Muhtemelen çoktan anlamışsınızdır ama bu Kindred'in Gelinleri serisinin üçüncü kitabı. Sought'a dalmadan önce serinin ilk kitabı Claimed ve ikinci kitabı Hunted'ı okumanızı tavsiye ederim.

Hepinize kucak dolusu sevgiler ve mutlu okumalar! Evangeline Anderson

Birinci Bölüm

Kat O'Conner ya ölüyor ya da uçuyordu; hangisini seçeceğini bilemiyordu.

Tek bildiği, kendi bedeninin üzerinde asılı durduğu, aşağıya baktığı ve gördüğü şeyin hiç de iyi görünmediğiydi.

Tanrım, berbat durumdayım!

Uzun, kumral saçları başının etrafında birbirine dolanmıştı ve şu anda kapalı olan gözlerinin altında koyu mor gölgeler vardı. Uyurken bile yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı - eğer uykudaysa. Kat daha yakından bakarak göğsünün inip kalkıp kalkmadığını anlamaya çalıştı ama bunu söylemek zordu çünkü biri onu battaniyeyle örtmüştü. Kendi nabzını kontrol etmeye çalıştı ama elini uzattığında uzanabileceği bir eli, kolu ya da parmağı olmadığını fark etti.

Tıpkı Sophie'yi ararken Lock ve Deep'e katıldığım zamanki gibi. Heyecan verici bir duyguydu - uzayda bir yerden bir yere anında uçabilen hızlı, görünmez bir kuş olma hissi. Ama şimdi onlara katılmamıştı, bunu söyleyebilirdi. Çünkü son birkaç haftadır ilk kez onların ezici duygularıyla dolup taşmıyordu. Ve *bunaltıcı* doğru kelimeydi.

Erkeklerin duyguları olmadığını söyleyen herkes saçmalıklarla doludur, diye düşündü Kat, altındaki sahneyi incelerken. Onu en başta bu belaya bulaştıran İkiz Kindred savaşçıları Locks Tight ve Stabs Deep'in bir sürü duygusu vardı - ne zaman ona çok yaklaşırsalar bir duygu denizinde boğuluyormuş gibi hissetmesine neden olacak kadar. Ve son zamanlarda, en azından Kat söz konusu olduğunda, *her yer* çok yakındı.

Scourge tarafından kaçırılan arkadaşı Sophie Waterhouse'u bulmak için katılmayı kabul ettiği son buluşmalarından beri onlardan uzak durmaya çalışıyordu. Kırmızı gözlü, gri derili piçlerden oluşan şeytani ırk birkaç yıl önce Dünya'ya saldırmıştı. Kat'in gezegenini sadece Kindred savaşçılarının -yıldızların ötesinden gelen genetik tüccarların- müdahalesi kurtarmıştı.

Bela'nın, yerine getirmek için hiçbir şeyden kaçınmayacakları, Dünyalı bir kızla ilgili bir tür kehaneti vardı. İlk başta Sophie'nin kız kardeşi Olivia'nın hedefleri olduğuna inanmışlardı. Sonra Sophie'ye odaklandılar. Kat

Sırada kimin olduğunu bilmiyordu, sadece arkadaşlarının güvende olmasından memnundu.

Sophie ve Liv'den bahsetmişken, neredeydiler? Şimdiye kadar Kat kendi hareketsiz bedenine odaklanmıştı ama şimdi etrafına baktı -eğer dönecek bir başınız ya da görececek gözleriniz olmadan bakabilirsiniz tabii. Tanrım, bu çok *garipti*. Tekrar ölü olup olmadığını merak etti. Eğer öyleyse, bulunduğu yer onun cennet fikrine pek benzemiyordu.

Kendisine ait olduğunu fark ettiği dolgun vücutlu form, Kindred'in hasta ve yaralıları taşımak için kullandığı yüzer sedyelerden birinin üzerinde yatıyordu. Sedyenin kendisi bir uzay mekiğinin arkasına sıkıştırılmıştı ve yanında oturan biri vardı, onun gevşek beyaz elini tutuyordu. Ama bu Sophie ya da Liv değildi.

Lock, diye düşündü dehşetle, elini dikkatle avucunun içine alan iri yarı erkeği izlerken. Mekiğin ön tarafında, kumandanın başında oturan ise kardeşi Derin'di.

İkiz olmalarına rağmen, kardeşleri birbirinden ayırmak kolaydı. İkiz Kindredlar her zaman birbirine taban tabana zıt aydınlık ve karanlık çiftler halinde gelirdi.

Açık renkli ikiz Lock'un kum sarısı saçları ve erimiş çikolata rengine gözleri vardı. Ayrıca genel olarak hayata karşı kardeşinden daha iyimser bir bakış açısına sahipti. İkisi arasında Kat'e göre Lock'a tahammül etmek çok daha kolaydı. Bir kere Deep'ten daha nazikti ve Kat onunla tartışmaya dönüşmeyen bir konuşma yapabiliyordu. Onun duygularıyla başa çıkmak da daha kolaydı. Lock'un ona duyduğu arzu kafasının içinde yüksek sesle dile getirilse de, ne zaman çok yaklaşırsa kardeşinden hissettiği sağır edici *şehvet* patlamasına hiç .

Karanlık ikiz Deep'in saçları o kadar siyahtı ki neredeyse mavi vurgulara sahipti ve gözleri yıldızsız bir gecenin rengindeydi. Ona baktıklarında yanıyor gibiydiler, bu da Kat'in kendini çıplak ve savunmasız hissetmesine neden oluyordu - hiç de umurunda olmayan hisler. Hayatı boyunca büyük beden olduğu için yeterince vücut sorunu vardı, bir de bunlara sinir bozucu bir uzaylı erkek eklenmesin, çok teşekkür ederim. İri savaşçı onunla tanıştığı andan itibaren onu hem gerçek hem de mecazi anlamda rahatsız etmişti çünkü üçü bir araya geldiğinde ellerini kendine saklayamıyordu.

Kardeşlerden Lock yaklaşık bir santim daha kısaydı. Ama ikisi de 1.80'in üzerinde ve son derece kaslı oldukları için bu pek bir şey ifade etmiyordu.

fark vardı. Kat'e göre ikisi de çok büyüktü -fiziksel ve duygusal olarak.

Bilmesi gerekirdi; ikisi bir aydan uzun bir süredir kafasının içinde dolaşıp duruyordu.

İçinde çalkalanan diğer iki insanın güçlü duygularının sürekli gerginliği inanılmaz derecede yorucuydu ve onların birleşmesinden kaynaklanan baş ağrısı acı vermenin ötesindeydi. Son zamanlarda buna daha fazla dayanamayacağını hissediyordu. İntihar edeceğinden değil-Kat bir savaşçıydı ve büyükannesi onu pes etmesi için yetiştirmemişti. Ama Kindred mekiklerinden birini kaçırıp uzayı katlayarak bu sinir bozucu ikiliyle arasına birkaç galaksi koyma düşüncesi giderek daha çekici gelmeye başlamıştı.

Tek sorun, bir mekiği nasıl uçuracağını bilmemesi ve özel Kindred teknolojisinin yardımı olmadan uzayı katlayamamasıydı. Ayrıca, nereye gidebilirdi ki? Sophie kısa bir süre önce, Kindred'in genetik ticaret başlattığı diğer dünyalardan biri olan Tranq Prime'ı ziyaret etmiş ve hiç hoşlanmamıştı. Hamam böceği pudingi, canlı ve komik olmayan eşek şakaları yapmaya meyilli kıyafetlerle ilgili hikâyelerle geri dönmüştü. Son derece kibirli yerlilerden bahsetmeye gerek bile yoktu - en azından Sophie'nin tanıştıkları. Hayır, Kat'in Tranq Prime'ı ziyaret etmek gibi bir niyeti yoktu.

Mavi ormanlar ve acımasız yırtıcılarla dolu vahşi bir dünya olan Rageron'a da gitmek istemiyordu; orası da bir başka Kindred ticaret gezegeniydi. Derin ve Kilit'in ana gezegeni olan İkiz Aylar'a gelince, oraya *kesinlikle* gitmek istemiyordu. Çünkü ikiz savaşçıların onu götürmek istedikleri yer tam olarak orasıydı. Daha önce, Kindred Ana gemisinde, onlardan eve dönmek üzere olduklarını gösteren birkaç düşünce kırıntısı yakalamıştı ve *onun* da kendileriyle gelmesini istiyorlardı.

Hayatta olmaz! diye düşündü Kat, Lock onun elini tutarken ve Deep mekiği uzayın karanlığında yönlendirirken yukarıdan izliyordu. *Beni bir kez oraya götürdüler mi, onlardan **asla kaçamazdım**. Ev sahibi avantajına sahip olmaktan bahsediyoruz!*

Ama şimdi onu tam olarak nereye götürüyorlardı? Lock sanki onun sorusuna cevap verircesine sonunda konuştu.

"Neredeyse vardık mı, kardeşim? Korkarım nabzı eskisinden daha zayıf."

"Olabildiğince hızlı gidiyorum," diye homurdandı Derin, omzunun üzerinden ikizine sinirli bir bakış fırlatarak. "Daha yeni geçitten geçtik. Ev hemen ileride olmalı."

"Peki, daha hızlı git." Lock'un sesi acıldı. "Dokunuşum artık onu dengelemiyor gibi görünüyor. Ya inmeden önce onu kaybedersek?"

"Onu kaybetmeyeceğiz. Kaybedemeyiz, o *bizim* değil." Derin tembel bir ses tonuyla konuşuyordu ama geniş omuzları gerginlikten kamburlaşmıştı.

"Keşke umurunda değilmiş gibi bıraksan." Lock Kat'in elini okşadı. "Belki de sürekli duvar örmek yerine ona gerçekten ne hissettiğini söyleseydin-"

"İşte burada." Az önceki alaycılığına rağmen Deep'in sesi rahatlamış gibiydi. Uzayın karanlığında bir Noel süsü gibi süzülen altın ve yeşil renkli yuvarlak bir kürenin bulunduğu ekranı işaret etti. "İkiz Aylar, tam önümüzde. Neredeyse eve geldik, kardeşim."

*İkiz Aylar mı? Hayır! Hayır! Kat dehşete düşmüştü. Bu ikisiyle bir mekiğe nasıl binmişti ve neden onu kendi dünyalarına geri götürmelerine izin verilmişti? Onlara ihtiyacı olduğunda Liv ve Sophie neredeydi? Hatırladığı son şey, her şey kararmadan önce en iyi iki arkadaşıyla konuştuğuydu. Ve şimdi gitmek istediğim son yere giderken ölü olarak mı uyanıyorum? Harika, sadece **harika**.*

Kat bu karmaşanın içine nasıl girdiğini bilmiyordu ama *birileri* bunun hesabını verecekti. Gerçekten ölü mü yoksa sadece uyuyor mu olduğunu öğrenir öğrenmez.

Son düşüncesi aklından geçerken, görüşü dalgalanmaya başladı.

"Derin acele et!" dediğini duydu Lock sanki çok uzaklardan. "Artık nabzını hissedemiyorum!"

"Maksimum sürüş devrede. Gezegenin atmosferine bu kadar yakın olmak güvenli değil ama olsun," diye homurdandı Deep. Küçük yeşil ve altın küre baş döndürücü bir anilikle ekranı doldurarak büyümeye başladı.

Kat'in garip, uhrevi görüşü gittikçe kararıyordu ama hâlâ neler olup bittiğini duyabiliyordu.

Bir hoparlör cızırdadı ve yabancı bir ses küçük kabinde yüksek sesle konuştu. İngilizce konuşmuyordu, bundan emindi. Ama yine de bir şekilde anlayabiliyordu. "Tanımlanamayan Kindred mekiği, burası Kontrol. Yaklaşmanızın güvenli hızın üst sınırlarını aştığını bildirmek isteriz. Lütfen hemen gazınızı azaltın."

"Yapacak bir şey Kontrol," diye cevap verdi Deep aynı dilde, iri elleri direksiyon simidinde sıkışmıştı. "Burada hasta bir kadın var. Tekrar ediyorum, Ana gemiden gönderilmiş hasta bir Dünya dışısı ve o..." Boğazını temizledi ve sesi bir an için düştü. "Ölüyor olabilir."

"Koşullar ne olursa olsun, yaklaşma yönünüz çok dik. İzin veremem-"

"Beni duydun mu?" Derin, sesi bastırarak talep etti. "*Ölüyor* olabileceğini söyledim. Doğrudan Şifa Bahçesi'ne inmek için izin istiyorum."

"Olumsuz!" Ses şimdi paniklemiş gibiydi. "İzin reddedildi. Uzay araçlarının kutsanmış alanlara girmesi yasak. Günün bu saatinde bahçeler hacılarla dolup taşıyor. Bunu düşünmek bile-"

"O zaman onları Tanrıça'nın lanet olası yolundan çek!" Deep havladı. "*Şimdi* içeri giriyoruz."

Mekik endişe verici bir şekilde yana yattı ve Kat'in görüşü bir sarsıntıyla geri geldi. Yeşil bir parçanın endişe verici bir hızla ekrana doğru koştuğunu gördü ve yolundan çekilmek için koşan Barbie bebek büyüklüğündeki minik figürlerin bulanık bir izlenimini edindi. Sonra bakışları kendi hareketsiz formuna geri döndü. Lock onun üzerinde çılgınca çalışıyor, kalp masajının son derece acı verici görünen bir Kindred versiyonunu yapıyor, bir yandan da nefesinin altında ona "Yaşa Kat. Lütfen *yaşa*."

"*Neredeyse geldik*," diye kükredi Derin. "Dayan kardeşim. Onu bizimle tut!"

"Deniyorum!" Lock'un sesi umutsuzluğa yakın geliyordu. "Ama o çok *hareketsiz*. Yanıt vermiyor."

"Cevap vermesini sağla!" Deep emretti. "Ve yere indiğimiz anda koşmaya hazır olun. Sedyesini doğruca bahçenin ortasına götüreceğiz. Doğrudan L'in Ana'nın kendisine."

"Evet, tamam." Lock çılgınca başını salladı, hâlâ onun üzerinde çalışıyordu. "Lütfen, Bayan Kat, biraz daha dayanabilirseniz..."

Mekikteki her şeyi sarsan bir *gümbürtü* oldu ve Kat onun vücudunun sarsıldığını gördü. Sonra Derin uçuş kemerini çıkarmış ve ona doğru uzanmaya başlamıştı. "Hadi, hadi, hadi!" diye bağırdı, mekiğin arkasında bir şekilde beliren açıklığı başıyla işaret ederek.

"Gidiyoruz!" Lock yüzen sedyeyi açıklıktan içeri dolan pembemsi altın renkli güneş ışığına doğru iterken hâlâ onun elini tutuyordu. "Diğer tarafa geç."

"Anladım." Derin bir eliyle sedyeyi, diğer eliyle de Kat'in kolunu kavradı. "Tanrıça, çok üşümüş! Ve dudakları mavi."

"Biliyorum. I-"

Ama Lock'un başka ne söyleyeceğini duyamadan, Kat sanki yıldırım çarpmış gibi büyük bir *sarsıntı* hissetti. Birdenbire artık kendi hareketsiz bedeninin üzerinde durmuyor, çarpışma rotasında ona doğru koşuyordu.

Bekle, düşünmek için zamanı vardı. Bu doğru olamaz. Ben-

Parlak bir ışık parlaması oldu ve sonra... Hiçbir şey.

İkinci Bölüm

L'rin Ana, Lock'un sadece bir kez karşılaştığı sert ve yaşlı bir kadındı. -Yıllar önce Derin'le birlikte akıl hocaları F'lr'den bir bulucu/arayıcı ekip olarak onay almışlardı. Şimdi Kat'in yüzen sedyesinin önünde volta atıyor, çıplak ayakları Şifa Bahçeleri'nin ortasından geçen kutsal derenin altın rengi sularında sıçırıyordu. L'rin Ana bütünsel şifa uyguluyor ve gücünü doğadan ve Tüm Yaşamın Tanrıçası'ndan alıyordu. Etraflarındaki bahçeler pembe, altın ve soluk yeşil tonlarında çiçekli çalılar ve ağaçlarla karışık otlar ve bitkilerle doluydu.

"İkinizi hatırlıyorum," dedi yavaş ve telaşsız bir şekilde başını sallayarak. "Hiç görmediğim iki zıt ikiz daha."

"Bizi boş ver," diye neredeyse hırıliyordu Derin. O da volta atıyor, derenin kenarında serbest bırakılmış pembemsi altın ve yeşil çimenlerin üzerinde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. "Kat için buradayız. Başı dertte."

"Mekiğınızı bahçemin ortasına indirip neredeyse bazı dindar hacıları ezecek kadar mı sorun çıkardınız?" L'rin Ana onlara pembe tonlu bir kaşını kaldırdı. İkiz Aylar'ın yerli soyundan geliyordu ve hiç Kindred kanı taşımıyordu; bu da bahçesine nasıl uyum sağladığını açıklıyordu.

"Evet," diye karşılık verdi Derin. "Onlara yoldan çekilmeleri için zaman verdim." "Zar zor." Sesi yumuşaktı ama pembe ve altın rengi gözleri parlıyordu. "Sen
"Bu *Kat* ona çok değer veriyor olmalı."

"Pek sayılmaz." Derin umursamaz görünmeye çalışarak omuz silkti. "Ama bizim onun güvenliği için görevlendirildi. Yani-"

"Evet, önemsiyoruz," diye araya girdi Lock. "Çok önemsiyoruz. İkimiz de." Kat'in elini nazıkçe sıktı ve Deep'e çenesini kapalı tutması için uyarıcı bir bakış attı. "Lütfen, L'rin Ana," diye devam etti. "Zaten bir kez solunumu durdu. Onu neyin geri getirdiğinden bile emin değilim ama her an yeniden olabilir."

Kat şimdi düzenli nefes alıyordu ama Lock, sedyeyi mekikten dışarı iterlerken Kat'in o ilk sığ nefesini verdiğini gördüğünde içini kaplayan rahatlama hissini asla unutamayacağını biliyordu. Hâlâ

ölümün eşiğinden onlara neden geri döndüğünü bilmiyordu, sadece onu elinde tutmak için çaresizdi.

"İlk nasıl hasta oldu?" L'rin Ana onlara . "Ne tür bir hastalık bu?"

Lock derin bir nefes aldı-bu zor kısmıydı. "Akıl hocamız F'lr'in birkaç devre önce öldüğünü duymuşsundur, Anne," dedi başını saygıyla eğerek. "Yani Deep ve ben odak noktamızdan yoksunuz. Ana gemideyken kendimizi çaresiz bir durumda bulduk - yeteneklerimizi kullanmamız gerekiyordu ama kullanacak kimsemiz yoktu-"

"Kardeşimin söylemeye çalıştığı şey, Kat'i burada bir odak noktası olarak kullandığımız," diye araya girdi Derin sıkılmış bir ses tonuyla.

L'rin Ana'nın altın pambesi gözleri büyüdü. "Odak noktası olarak bir dişi mi kullandın? Hem de bize yabancı olan bir dişi? Seninle birleşmenin onun zihnine ve bedenine neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yoktu!"

"Bu doğru." Lock başını eğerek onun azarlamasını kabul etti. "Dediğim gibi, çaresiz bir durumdaydık ama bunun bir mazeret olmadığını biliyorum."

"Kesinlikle öyle değil." Gözleri öfkeyle parladı. "Astral düzlemde erkekler erkeklerle, dişiler de dişilerle birleşmelidir; bunun dışındaki her şey kutsallığa saygısızlıktır. Bunu biliyorsun."

Lock başını salladı. "Biliyoruz," diye mırıldandı alçak bir sesle.

L'rin Ana sedyenin başına geldi ve ellerini Kat'in parlayan kumral saçlarının iki yanına koydu. "Pekâlâ." Derin bir nefes aldı. "Siz katıldıktan sonraki semptomları nelerdi?"

"Şey, ilk kez-" Derin başladı.

"İlk kez mi?" L'rin Ana başını kaldırdı ve ona ters ters baktı. "Bu zavallı dişi birden fazla kez mi kullandın?"

"Onu iki kez kullandık." Deep kibirle çenesini kaldırdı. "İkinci seferinde Dünya'dan Tranq Prime'a kadar bir ağ attık. Onun kadın ve bizim erkek olmamız önemli değil-Kat inanılmaz bir odak noktası. Ham bir doğal yeteneği var-"

"Bu da birlikte ölecek," diye araya girdi L'rin Ana.

"Ne?" Lock'un kalbi göğsünde sıkışmıştı. "Lütfen, L'rin Ana, hayır!"

"Onu kurtaramaz mısın?" Deep'in sesi sertti ama Lock'un onu hiç görmediği kadar solgundu. "Onu sana çok geç getirdiğimizi mi söylüyorsun?"

"Siz ikiniz bu masum çocuğa küfretmeye karar artık çok geçti." L'rin Ana Kat'in ipeksi saçlarını şefkatle okşadı. "Hem de seçkin bir çocuk. Anne tarafından kutsanmış biri. Ne kadar yazık."

"Yani o... ölecek mi?" Lock onun sesindeki kırılmayı duydu ama değildi. Tanrılar, sevdikleri kadını öldürdüklerini düşünmek! *Oh Kat, üzgünüm. Çok çok üzgünüm...* İkizinden kendisinininkine benzer duygular hissedebiliyordu. Ama Deep'in üzüntüsü neredeyse umutsuzluğa varacak kadar yoğun bir suçluluk duygusuyla gölgelenmişti. Lock *yine* ikizinin nadir görülen bir zihinsel empati patlamasıyla düşündüğünü duydu. *Yine yaptım. Tanrım...*

"Elimden geleni yapacağım," dedi L'rin Ana, Lock'u kardeşinin düşüncelerinden uzaklaştırarak. "Ama hiçbir söz vermiyorum, hak etmiyorsun." İkisine de onaylamayan bir bakış fırlattı. "Bildiğiniz gibi, ikiz erkekler ve dişileri arasındaki bağlar iki yönlüdür - fiziksel bir bağın yanı sıra ruhsal bir bağ da olmalıdır. İkizinin yaptığı şey bu kızla tamamlanmamış bir ruh bağı kurmak oldu."

"Tamamlanmamış bir bağ mı?" Lock kaşlarını çattı. "Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bile bilmiyordum."

"Bu çok nadirdir. Aslına bakarsanız, bunca yıllık şifa hizmetim boyunca bunun gerçekleştiğini sadece bir kez gördüm."

Deep, "Yani bir kadını odak noktası olarak kullanan ilk erkek arayıcı/bulucu biz *değiliz*," dedi. "Diğer vakada ne oldu?"

"Kız öldü," dedi L'rin Ana acımasızca. "Onu kurtaramadım." Lock nefesini içine çekti ve Derin'in rengi tekrar soldu. "L'rin Ana, Lütfen..."

"Ruhu parçalanmış durumda," diye devam etti. "Bu yüzden bu yaşamla öteki yaşam arasında gidip geliyor. Onu iyileştirme umuduna sahip olmak için bağı tamamlamalısınız."

"Bilinci yerinde olmayan bir dişiyle nasıl bağ kurabiliriz?" Deep talep etti. "Buna tecavüz ve Lock denir ve ben bunu uygulamıyorum."

"*Fiziksel* bağı tamamlaman gerektiğini söylemedim." Yaşlı kadının gözleri tekrar parladı. "Bunu anlamanın zor olduğunu biliyorum savaşçı, çünkü

Ruhsal bağ ve fiziksel bağ genellikle bağlayıcı seks sırasında aynı anda oluşur. Ancak biri olmadan diğerine sahip olmak da mümkündür - en azından bir süreliğine."

"Ne ?" Lock hevesle sordu. "Söyle bize anne, lütfen."

"Ruhu bedenine bağlı olmalı. Ama kalmak *istemeli*; onu zevkle baştan çıkarmalı, geri çekmeli ve dokunuşunuzla iyileştirmelisiniz."

"*Benim* dokunuşum değil." Deep başını salladı. "Çöküşünden beri ellerime kötü tepki veriyor."

"Bu doğru," dedi Lock isteksizce, Kat'in Kindred Ana Gemisi'nde yere yığıldıktan sonra nabzının nasıl yükseldiğini düşünerek. "Kalp atışları anormal bir şekilde arttı ve yüksek sesle inledi - Deep ellerini onun üzerine koyduğunda 'çok fazla' ile ilgili bir şeyler söyledi."

L'rin Ana kaşlarını çattı. "Ve aynı zamanda ona dokunuyor muydun?" Lock başını salladı. "Dokunuyordum. İlk seferinde onu stabilize eden benim dokunuşumdu.

Ama sonra buraya gelirken çalışmayı durdurdu."

"Çünkü ikinize de ihtiyacı var. Bana itiraz etme savaşçı," dedi Derin itiraz etmek için ağzını açtığı anda. "Neden bahsettiğimi biliyorum. Senin ve kardeşinin bu kadar duygusuzca yaraladığı bu zavallı kızı iyileştirme umuduna sahip olmak istiyorsan, beni dinleyecek ve söylediklerimi *aynen* yapacaksın."

"Pekâlâ." Derin kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne yapabiliriz?"

"Dediğim gibi, onun ruhunu bedenine geri bağlamalısınız. Bu düzlemde kalmak ve ikinize bağlanmak *istemeli*."

Lock boğazını temizledi. "Bu durumda..."

"Bu durumda hiç umut yok," diye bitirdi Derin onun yerine. "Kat ikimizle de hiçbir şey yapmak istemiyor. Bir ayı aşkın süredir sana anlatmaya çalıştığım bir gerçek bu, kardeşim," dedi Lock'a.

L'rin Ana'nın pembemsi kaşları havaya kalktı. "Üçünüz istemedi mi katıldınız?"

Deep, "Kat sadece arkadaşının yerini tespit edebilmemiz için katıldı - Bela tarafından esir tutulan başka bir Dünyalı kız," dedi. "İhtiyaç onu zorlamasaydı bize asla katılmazdı."

"Ama onunla yaptığınız iki birleşmenin başarılı olduğunu söylemişsiniz?"

"F'lr ile yaptığımız her şeyi aştılar," diye itiraf etti Lock. "Deep bir konuda haklı; Kat Hanım doğal bir odak noktası. Onun yeteneği daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor."

"Bu sadece onun yeteneği - kendine itiraf etse de etmese de ikinize karşı bir yakınlığı var." L'rin Ana düşünceli görünüyordu. "Onu ilk gördüğünüz anda hissettiğinizden emin olduğum bir yakınlık."

Lock başını salladı. "Ben de aynen böyle hissettim." Deep hiçbir şey söylemedi.

"Yani eğer üçünüz arasında bir yakınlık -bir kıvılcım- varsa hala umut var. O kıvılcımı yüzeye çıkarmalısın. Onun ruhunu bu kıvılcımla baştan çıkar ve sonra onu kendine zevkle bağla."

"Eğer cinsel zevkten bahsediyorsanız, o zaman başladığımız yere geri döndük," dedi Deep buz gibi bir sesle. "Lock ve ben bilinçsiz bir kadından faydalanmayacağız."

"Elbette bilinci yerinde değil," diye tersledi L'rin Ana. "O kadar çok acı çekiyor ki dayanamıyor. Biriniz onun yerine acısını dindirmeli. Ancak acısı geçtiğinde sizin dokunuşunuzu kabul edebilecek. Ancak o zaman onun ruhunu iyileştirebilirsiniz."

"Ben yaparım." Deep hemen öne çıktı.

"Derin, hayır," diye itiraz etti Lock. "zorunda değilsin-"

"İstiyorum. Ayrıca Kat'in dengede kalabilmesi için senin dokunuşuna ihtiyacı var." Derin kaşlarını çatı. "Sen onunla kal, elini tut. Ben bununla ilgileneceğim."

L'rin Ana sessizce, "Hanımefendinin acısını bu kadar kolay kabul etmeden önce, bunun neleri gerektirdiğini bilmelisin," dedi. Psişik acı fiziksel düzleme dönüştürüldüğünde, gücü üç katına çıkar. Ve bilmelisin ki bu ufaklıktan gelen büyük bir ıstırap hissediyorum." Kat'in saçlarını nazikçe okşadı.

"Bu umurumda bile değil," diye Derin. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Sadece acele et ve başla."

Bilge kadın başını salladı. ". " Dönerek derenin uzak tarafındaki altın pembesi *flana* çalılarından oluşan küçük bir kümeyi işaret etti. "Doby! Kırbacı getir."

Çalıkların arasından bir hışırtı sesi geldi ve ardından Lock'un o güne kadar gördüğü en iri erkek ortaya çıktı. En az bir metre boyundaydı ve o kadar ağır kaslıydı ki nasıl hareket ettiğini görmek zordu. Benekli pembemsi teni, L'in Ana ile aynı İkiz Aylar soyundan geldiğini kanıtlıyordu ve örtünmek için sadece yeşil ve altın yapraklardan yapılmış bir peştamal giyiyordu.

Lock daha önce hiç bu kadar iri bir yerli görmemişti; genetik bir anomali olmalıydı. Lock'un bildiği kadarıyla, kendi dünyasının yerli sakinlerinin çoğu küçüktü. Küçük ama vahşi, çoğunlukla keşfedilmemiş kıtanın vahşi topraklarında yaşıyorlardı. L'in Ana, Kindred'ların yerlilerle ilk ticaret yaptıklarında yarattıkları daha medeni ve kültürlü dünyada yaşamaya gelen az sayıdaki kişiden biriydi.

Devin kocaman, yassı ayakları kutsal akıntıda sıçrarken kasıklarını örten yapraklar dalgalandı. Yaprakların parıltısı Lock'un gözüne çarptı ve devasa erkeğin şaftının olması gereken yerde yırtık pırtık bir kütükten başka bir şey olmadığını gördü.

Tanrılar! Gördüğü manzara karşısında irkildi ve L'in Ana onu görüp güldü.

"Benim sadık Doby'm bir hadımdır. Buraya gelmek için yaptığı fedakarlık bu. Altın denizi aşıp burada, Şifa Bahçeleri'nde yaşayıp bana her gün eşlik edecek. Bir erkekte böyle bir bağlılık nadir görülür."

"Gerçekten de nadir." Lock rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Kutuda ne var?" Kocaman Doby bir yerlerden lake yeşil bir kutu çıkarmıştı. Kutuyu iki kocaman eliyle tutarak bilge kadına saygıyla sundu.

"Bir aktarım cihazı." L'in Ana kutuyu açtı ve düz siyah ahşap bir sap çıkardı. Yaklaşık iki metre uzunluğunda ve bir ucu sivriydi ama Lock'un görebildiği kadarıyla ona bağlı hiçbir şey yoktu.

Deep de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı. "Ona kırbaç dediğini sanıyordum?"

"Öyle. Sabırlı ol, savaşçı. Her şey açıklığa kavuşacak." Siyah sapı dikkatle tutan L'in Ana, pürüzsüz, yuvarlak ucunu Kat'in sağ şakağına bastırdı. "Bırak onu çocuğum," diye mırıldandı, parlayan kumral saçlarını okşayarak. "Bırak acın gitsin. Bırak aksın. Bir başkası bu yükü taşımayı kabul etti, izin ver onu senden alayım."

Kat usulca inledi ve eli Lock'un elinin içinde sarsıldı. Lock onun parmaklarını dikkatle sıktı ve herhangi bir işaret için yüzünü izledi.

Sonra, yavaşça, sap değişmeye başladı. İçinden teller fişkırdı - parlak ışıktan yapılmış gibi görünen üç uzun gümüş tel. Siyah sapın ucundan çıkan yılanlar gibi uzayıp kalınlaşarak yere kadar uzandılar.

Lock, üç ışık dilinin kamçının ucundaki canlı şeyler gibi parlayıp kıvılcımlanmasını hayretle izledi. *Beslenmeyi bekleyen aç hayvanlar gibi*, diye düşünmeden edemedi.

"Biraz daha, çocuğum. Sadece biraz daha," diye yalvardı L'rin Ana. Birden kırbacın üç dili titredi ve uçlarından parlak gümüş sivri uçlar çıktı.

Yaşlı kadının elindeki ölümcül alete bakarken Derin'in yüzü donuklaştı. "Ve bu onun acısının fiziksel bir tezahürü mü?"

L'rin Ana başını salladı. "Sen ve ikizin onu odak noktası olarak kullandığınızdan beri çektiği ıstırap bu. Söyle bana Derin, bu manzara seni dehşete düşürüyor mu?"

"Korku mu? Hayır." Ağzı büküldü.

Lock ikisi adına da konuştu. "Kardeşimin hissettiği şey -ikimizin de hissettiği şey- utanç. Bizim yaptıklarımız yüzünden neler yaşadığını düşünmek. Çok fazla acı..."

"O da bana devredilmek üzere," diye hatırlattı Derin ona kuru bir sesle. "Haydi." Başını Doby'ye doğru salladı ve yeşil üniforma gömleğini çıkarmaya başladı. "Sanırım beni yenecek şanslı kişi sensin. L'rin Ana'nın kırbaçlama tekniğini uygulamak için fazla zamanı olduğundan şüpheliyim."

"Bu konuda haklısın savaşçı. Şifa veren eller asla acı vermemelidir." Yaşlı kadın Doby'ye başını salladı. "Onu Taş Boğaz'a götürün. Kırbaç bir kez daha bir saptan başka bir şey olmayana kadar dövün onu."

"Bekle!" Lock bir elini uzattı, ikizinin boğazını sıkmasından korkuyordu. "Bu kaç vuruş sürecektir?"

L'rin Ana sakince, "Ne kadar gerekiyorsa o kadar," dedi.

"Bu bir cevap değil!" Lock sinirlenmeye başlamıştı. "Derin'in pek saygılı olmadığını biliyorum, L'rin Ana, ama onu dövmek... bu

şey-"

"İyi," diye bitirdi Derin onun yerine. "Bırak kardeşim. Her şey yolunda. Kat'in neler yaşadığını düşün." Kırbacı ve onun tüküren, tıslayan ateşli gümüş ışık dillerini başıyla işaret etti. "Şu çektiği acıya bak."

"Onun odak noktası olarak hareket etmesine izin vermek tek başına senin kararın değildi," diye itiraz etti Lock. "Bunu ben de senin kadar kabul ettim. En azından kırbacın yarısını ben almalıyım."

"Acı ruhlar arasında bölünemez, sadece aktarılabilir," dedi L'rin Ana. "Ve eğer kırbaç yakında kullanılmazsa, içinde barındırdığı ıstırap asıl sahibine geri dönecektir."

"Başka bir deyişle, hadi işimize bakalım," diye homurdandı Derin. Lock itiraz etmek için ağzını açtığı anda, "Benim için endişelenme kardeşim," dedi. "Ve kendini kötü hissetme, sonrasında benimle ilgilenabilirsin. Böylesi daha iyi, sen benden çok daha iyi bir hemşiresin."

"Bu doğru," dedi Lock üzüntüyle. "Ama tüm acıyı sen olsan da, suçun yarısı benim."

"Bana daha sonra geri ödeyebilirsin." Derin Kat'e başıyla onay verdi. "Ona iyi bak," dedi kabaca.

"Yapacağım," diye söz verdi Lock.

"Git." L'rin Ana tıslayan, tüküren kırbacı devasa hizmetkârına uzattı. "Taş Boğaz. Ve işini doğru yaptığına dikkat et. Yapmazsan anlarım, çılgınlıklarından anlarım."

"Evet, anne." Devasa cüssesine rağmen haremağasının sesi bir kızinki kadar yumuşak ve yüksekti. "Her şey senin isteğine göre yapılacak."

"Öyle olduğunu gör." Buruşuk bir elini umursamazca salladı. "Şimdi de bu tatlı çocuğu yaşayanlar diyarında tutmak için ne yapabileceğime bir bakayım." Kat'in ipeksi kızıl saçlarını okşadı ve hizmetçisine ya da Derin'e bir kez daha bakmadı.

Ama Lock, iri yarı haremağası kardeşini uzun yeşil ve pembe çimenlerin arasından geçirirken gözlerini alamadığını fark etti. Deep'in başı dikti ve hiçbir korku belirtisi göstermeden rahatça yürüyordu. Ve gerçekten de Lock ondan gelen hiçbir korku *hissetmedi*.

Deep birazdan çekeceği acıya katlanmaya istekliydi, neredeyse hevesliydi. Çünkü bunu hak ettiğini düşünüyordu. Kırbacın her yalayışı, her

her damla kan, her ons acı. Hepsi kazanıldı. Hepsi hak edildi.

Lock, ikizinin geniş, çıplak sırtı Şifa Bahçesi'nin kenarındaki uzun otların arasında kaybolurken, *kendini suçluyor*, diye düşündü. *Ve sadece Kat için de değil. Ah kardeşim, bu senin hatan değildi - buna ne zaman inanacaksın?*

Ama o bunun cevabını biliyordu.

Asla.

Üçüncü Bölüm

Lauren Jakes, Saint Armand Meydanı'nın kenarından geçen geniş kaldırım boyunca hızla yürüdü. Daha sonra, öğle yemeği vaktinde, beyaz beton alanın tamamı aylak zenginlerle -çoğunlukla ABD'nin en zengin küçük şehirlerinden biri olan Sarasota'yı görmeye gelen turistlerle- dolacaktı. Şeker gibi ince kumları ve tropik mavi suları sahiller yılın her zamanı çok güzeldi ve zenginler yağlı vücutlarını pişirmekten sıkılırlarsa her zaman buraya gelebilirlerdi.

Meydan aslında, hepsi de özel mağazalar ve pahalı, şık küçük lokantalarla kaplı, birbiriyle bağlantılı birçok meydandan oluşuyordu. Yunan tanrı ve tanrıçalarının mermer heykelleri, sabahın loş ışığında hayaletler kadar solgun bir şekilde, iyi kesilmiş kenarlarda nöbetçi duruyordu. Lauren'in dükkânı The Sweet Spot, aromalı yağlar ve yıllanmış balzamik sirkeler konusunda uzmanlaşmış Florida Olive Oil Company ile sadece pahalı ve küçük beden mayolar satan bir giyim mağazası olan A Little is a Lot arasında yer alıyordu.

Lauren anahtarlarını ararken her iki dükkân da karanlık ve sessizdi. İkisi de saatler sonra öğle yemeği kalabalığı gelene kadar açılmayacaktı. Ama komşuları uyumayı göze alabilirken Lauren alamazdı. Sweet Spot özel bir kapkek dükkânıydı ve günün envanterini çıkarmak zorundaydı, yoksa satacak hiçbir şeyi kalmayacaktı. "Her şey sıfırdan, her şey taze, her gün" onun sloganıydı.

"Unlu mamuller yerine zengin yaşlı adamlara ve onların ganimet eşlerine pahalı tangalar ve muz hamakları satmaya karar vermeliydim," diye mırıldandı kendi kendine sonunda doğru anahtarı bulduğunda. "O zaman hâlâ evde, yatakta olabilirdim."

Ama erken kalkmanın sevdiği şeyi yapmak için ödenecek küçük bir bedel olduğunu kendine hatırlattı. Yemek yapmayı her zaman sevmişti - vanilya fasulyesi ve çarkıfelek meyveli sürpriz kekleri on iki yaşındayken ulusal bir yarışma kazanmıştı. Annesi onu üniversiteye gitmesi için teşvik etmiş, Lauren da işletme okumuştı. Yine de bir şekilde, arkadaşlarıyla ders çalışma seansları için kek ve browni pişirmeyi ders çalışmaktan daha çok seviyordu. Notları iyi değildi ama kekleri iyiydi.

Sonunda annesi kaçınılmaz olana boyun eğmişti. Lauren'ın dükkânı finanse etmesine yardım etmiş ve ona kendi apartman dairelerinden birinde yaşaması için bir yer vermişti.

Meydan'dan sadece birkaç blok ötede. Lauren sadece birkaç aydır açıldı ama şu ana kadar Sweet Spot orta derecede başarılı görünüyordu. Elbette krediyi geri ödeyebilmesi için orta dereceden çok daha başarılı olması gerekiyordu. Ama annesi endişeli görünmüyordu. *"Acele etme hayatım,"* derdi hep. *"Hayatının tadını çıkar. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum."*

Annesini düşünmek Lauren'ın içinde her zaman sıcak bir his uyandırır. Abigail Jakes için aile çok önemliydi - belki de Lauren'e hamile kaldığında kendi ailesinden uzaklaştığı için. Bu konuda pek konuşmazdı ama Lauren sevdiklerinin onu derinden incittiği fikrine kapılmıştı; bu da annesini kendi kızına karşı çok daha duyarlı hale getirmişti. Lauren ergenlik çağındayken bile her zaman harika bir ilişkileri olmuştu. Ve şimdi bir yetişkin olarak, anne ve kızıdan çok arkadaşları.

"Yine de işler yolunda gitmediğinde annemi istiyorum," diye mırıldandı Lauren, kapının arkasından kilitlendiğinden emin olarak. Şu anda annesinin yanında olmasını diliyordu - onu işe koyabilirdi. Asistanı Jennie bir gün önce işten ayrılmıştı, bu da Lorenzo gelene kadar tüm dükkânı tek başına idare etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Şık sarı saçları ve bronz teniyle Lorenzo'yu düşününce iç geçirdi. Tezgâhın arkasında iyi görünmekte, yemek pişirmekten çok daha iyiydi. Lauren bir zayıflık anında onun kendisini öpmesine izin vermişti ve şimdi buranın sahibi olduğunu düşünüyordu. O zamandan beri Lauren onun girişimlerini erteliyordu ve Jennie işten ayrılmadan önce onun yerine geçmeyi planlıyordu. Şimdi bir süre daha onunla kalacak gibi görünüyordu. Yine de kek satmakta iyiydi. Özellikle de yemeklerinin yanında biraz da göz boyamayı seven zengin ve yaşlı kadınlara.

Lauren dükkânın içinden geçerek banyoya giderken ışıkları yaktı. Elektrik faturasının canı cehenneme - karanlık bir binada tek başına olmak ürkütücüydü. Ayrıca, son birkaç gündür birinin onu izlediği hissine kapılmıştı. Bunun çılgınca ve tamamen imkânsız olduğunu biliyordu ama kendini sürekli omzunun üzerinden bakarken buluyordu. Sanki bir çift görünmez göz her hareketini izliyormuş gibi hissediyordu.

"Aptal olmayı bırak," diye mırıldandı kendi kendine, uzun, ipeksi siyah saçlarını bir saç filesinin içine sokup yansımasını kontrol ederken. Aynadaki kızın pürüzsüz moka rengi bir teni ve viski renginde iri gözleri vardı. A

Uçları kıvrık burnu, gözlerine rağmen onu egzotik olmaktan çok sevimli yapıyordu ama dolgun dudakları gülümsediğinde sevimliliği güzelliğe dönüştürüyordu -ya da Lorenzo şiirsel hissettiğinde böyle diyordu.

Tanrım, onun nesi vardı? Neden hep pisliklere ve oyunculara aşık oluyordu? Lauren bir kez olsun gerçek biriyle tanışmayı diledi. Tam olarak görüldüğü gibi olan biriyle. Ama şu anki çalışma programıyla ve dükkânı haftanın yedi günü açık tutmaya çalıştığından, müşteriler dışında kimseyle tanışacak zamanı olmayacaktı.

Lauren kendi kendine, "Biriyle tanışsam bile aşk hayatına *ayırarak* vaktim yok," diye mırıldandı. "Sanki-"

Sözcükler dudaklarında kayboldu. Bir an için aynada arkasında bir çift göz gördüğüne yemin edebilirdi. *Kırmızı* gözler.

Kalbi çarparak etrafında döndü ve hiçbir şey göremedi.

"Tabii ki bir şey yok. Burada benden başka kimse yok." Kendi sesini duyunca sıçradı ve Lauren çarpan kalbini durdurmak için elini göğsüne götürdü. Saçmalamayı bırakıp işe koyulmanın zamanı gelmişti. Bugün denemek istediği yepyeni bir tarif vardı: krem peynir kreması ile çilekli fındık. Evindeki mutfakta küçük bir parti denemişti ve güzel olmuştu ama-

Birdenbire elektrik gibi bir patlama, uğultu sesi duyuldu ve etrafındaki hava şimşeklerle dolmuş gibiydi. Kafasındaki her saç teli diken diken oldu ve sinirleri koparılmış teller gibi titredi. *Tehlike-tehlikedesin!* diye bağırdı içinden bir ses. İçgüdünün sesi - mağara adamlarını bir yangın ya da sel yaklaştığında uyarmış olması gereken ilkel sesin aynısı.

Lauren kaçmak istedi -kaçmaya *çalıştı*- ama her şey çok hızlı oldu. Çatırdayan elektrik yükü kocaman bir el gibi etrafını sarmış gibiydi ve aniden eridiğini hissetti. Aynaya baktığında bunun ağır çekimde gerçekleştiğini neredeyse görebiliyordu - vücudu, ölümcül bir uyum içinde birbirlerine karşı titreşen milyonlarca küçük parçacığa bölünmüştü. Ancak giysileri etkilenmemişti. Aslına bakılırsa, giysileri ondan uzaklaşarak bir yığın halinde yere düştü.

Hayır! Hayır, ne oluyor?

Cevap gelmedi ama birden aynadaki gözleri tekrar gördü. Kırmızı gözler-kan kırmızısı ve acısına, korkusuna gülüyordu. O kıpkırmızı bakışlardaki kötülüğü, zarar verme niyetini, yaralama, sakatlama ve öldürme arzusunu neredeyse *hissedebiliyordu*.

Başka bir şey düşünmeden, Tatlı Nokta'nın beyaz fayanslı küçük banyosu kayboldu ve kendini havada parçalar halinde uçarken hissetti. Bu, hayatında hissettiği en tuhaf duyguydu; sanki biri tüm vücudunu bir peynir rendesinden geçirmiş ve sonuçları süpersonik bir hızla havaya fırlatmıştı.

Ben ölüyorum. Bu ölmek, değil mi?

Yine cevap yok. Ama aniden kendini yeniden biçimlendirdiğini hissetti - tüm küçük parçacıklar yerlerini bulup yeniden birbirine yapıştı. *Oh, Tanrı'ya şükür!* Çılgınca kollarını ve bacaklarını yokladı, tek parça olduğundan emin olmak için. Çıplaktı ama bir bütündü ve en azından hiçbir şeyi eksik görünmüyordu.

"İşte sonunda geldi. Bak, oğlum, işareti taşıyor. Kehanetin bahsettiği işareti."

Uzun, iskelet gibi bir parmak aniden önünde belirdi ve göğüslerinin arasını işaret etti. Lauren refleks olarak küçük, soluk doğum lekesine baktı; yıldız şeklindeydi ve kremsi kahverengi teninde göze çarpıyordu. Bu leke her zaman vardı ve artık hiç aklına bile gelmiyordu ama bikini giydiğinde garip görünüyordu.

Yukarıya, yukarıya, örümcek ağlarıyla kaplı uzun kola ve aynada gördüğü yanan kırmızı gözlere bakarken içini bir korku duygusu .

"Evet," diye tısladı Lauren'ın son birkaç haftadır rüyalarında duyduğunu bildiği bir ses. "Evet, o aradığım kişi. Sonunda ona sahibim. *O benim.*"

Dördüncü Bölüm

Kat yine uçuyordu ama bu sefer aşağıya, kendine bakmıyordu. Onun yerine dar bir taş tünelin içinde süzülüyordu. Bir uçta pembemsi kahverengi taşları aydınlatan zayıf bir ışık vardı ve uzun, kapalı koridorda yankılanan ayak seslerinin geldiğini duyabiliyordu. *Kim geliyor? Beni görecekler mi?*

Aşağı baktığında kendini göremediğini fark etti. Tıpkı daha önce olduğu gibi yine sessiz ve görünmezdi. *Belki de gerçekten ölmüşümdür ve bu benim cenazemdir. Ama neden beni bir mağaraya gömsünler ki?* Nedense bu düşünce korku değil, sadece hayranlık uyandırıyor. Sonra yankılanan ayak sesleri daha da yükseldi. Kat, tünelden aşağı inen kişinin kim olduğunu görünce hastalıklı düşüncelerini bir kenara itti.

İri yarı bir erkek - ona tam olarak erkek diyemiyordu çünkü onda insana dair hiçbir şey yoktu - yolu gösteriyordu. Pembemsi benekli bir teni vardı ve büyük, yassı yapraklardan bir peştamal giyiyordu. Elinde, sanki şimşekten yapılmış gibi şaklayan ve çatırdayan ateşli gümüş bir kırbaç taşıyordu.

Bu da ne böyle? Devasa erkeği takip eden tanıdık birini gördüğünde bu soru aklından uçup gitti. Deep gömleksizdi, kaslı göğsü garip kırbacın yaydığı ışıktaydı. Kat, gümüş ışığın, aksi halde tamamen donuk olan gözlerinin siyah havuzlarına da yansıdığını görebiliyordu.

"Demek Taş Boğaz burası, ha?" dedi sadece homurdanmakla yetinen deve. "Bu yerin adını duymuştum. Ama şahsen göreceğimi hiç düşünmemiştim. Gerçi görülecek pek bir şey de yok."

Devasa erkek bu kez homurdanmadı bile. Sadece taş koridordan geçti ve Kat'ın hâlâ görünmez bir şekilde havada asılı durduğu tavana çarpmamak için başını eğdi.

Bir nedenden ötürü, içinde bir korku hissetti. *Neler oluyor? Ne yapacaklar?* Bilinçli bir karar vermeden, kendini onların peşinden taş koridorda gürültüsüzce süzülürken buldu, ta ki kalın yeşil ahşap bir kapıya gelene kadar. Derin'in rehberi kararmış kapıyı kavradı.

Ortasındaki gümüş halka Kat'e son derece ağır görünmesine rağmen kolayca açıldı.

Kapı yana açılarak koridorla aynı kahverengimsi pembe taştan yapılmış geniş, yuvarlak bir odayı ortaya çıkardı. Tavan yukarı doğru kıvrılıyordu ama mükemmel bir kemer oluşturmak yerine, çok yukarıda uzun bir taş bacaya dönüşüyordu. Bu küçük açıklıktan, odanın tam ortasındaki zeminde durmak üzere mükemmel yuvarlak bir güneş ışığı noktası aşağıya doğru akıyordu. Kırmızımsı kahverengi mineral birikintileriyle çizgili beyaz taştan kaba bir dikilitaşı aydınlatı.

Dikilitaş en az üç metre boyundaydı ve sivri, suçlayıcı bir parmak gibi bacaya doğru bakıyordu. Kat, birinin dikilitaşın ortasına iki kalın, paslı halka taktığını gördü. Halkaların arasından geçen kalın zinciri gördüğünde içini soğuk bir dehşet duygusu kapladı. Bu odada neler oluyordu? Neden biri garip beyaz dikilitaşa zincirlenme ihtiyacı duymuştu? Korkunç derecede korkuyordu ama bunu kabul etmek istemiyordu.

"Zincirlenecek misin yoksa ayakta mı duracaksın?" Devasa erkeğin sesi yüksek ve neredeyse kadınsıydı ama geniş odada ürkütücü bir şekilde yankılandı.

"Ben ayağa kalkacağım." Derin tereddüt etmeden dikilitaşın yanına gitti. Yüzünü ona dönerek her iki eliyle paslı halkalardan birini kavradı. Geniş, kaslı sırtı mükemmel bir hedef oluşturunuyordu. "Ben hazırım."

Neye hazırım? Aman Tanrım, lütfen hayır! Kat, Derin'den pek hoşlanmıyordu, hatta onun bir tür pislik olduğunu düşünüyordu. Onu hayatında tanıştığı herkesten daha fazla rahatsız ediyordu. Ama kimse o tıslayan, çatırdayan gümüş kırbaçla kırbaçlanmayı hak etmiyordu. Tanrı aşkına, ucunda lanet olası *çiviler* vardı. Deep'in maruz kalmak üzere olduğu bir tür ceza mıydı bu? Ama o ne yapmıştı ki? Ve cezalandırılması gerektiğine kim karar vermişti?

"Hazır ol," dedi diğer erkek kırbacı kaldırarak.

"Hazır olduğumu *söyledim*." Derin'in sesinde korkudan eser yoktu, sadece kızgınlık vardı.

Nasıl korkmaz? Onun nesi var?

Kat, devasa kolun kalkışını ve kırbacın kırılarak Deep'in kaburgalarına aç bir tıslamayla vuruşunu dehşet içinde izledi. Dikenli gümüş diller etini ısırırken, Deep de benzer bir ses çıkardı; alçak bir acı tıslaması, ama başka hiçbir ses çıkmadı.

Dev kırbacını geri çekerek beyaz dikilitaşın üzerine kıpkırmızı damlacıklar sıçrattı. Kat aniden pürüzlü yüzeyindeki kahverengimsi kırmızı çizgilerin mineral birikintileri olmadığını anladı. *Kan, Tanrım, bu kan! Kanıyor! Durdurun şunu!*

Ama kırbaç yeniden kalktı, başka bir darbe için hazırды. "Çığlık at," diye öğütledi dev işkenceci. "Acınızı boğazınıza boşaltın." Başıyla yukarıdaki taş bacayı işaret etti. "Bu acıyı azaltacaktır."

"Daha az olmasını istemiyorum," diye homurdandı Derin. "Sadece devam et, lanet olası."

"Nasıl istersen." Kırbaç bir kez daha şakladı ve Derin'in sırtındaki pürüzsüz, bronz deriyi ısırp yırtarak kanlı şeritler halinde parçaladı. Derin zorlukla irkildi.

Hayır! Hayır! Kat çığlık atmaya çalıştı ama hiç ses çıkmadı. Deep de bağırmadı. Dikilitaşın yanında durmuş, paslı halkaları beyaz parmaklarıyla kavramış, çenesini sıkmış ve gözlerini sımsıkı yummuştu. Belli ki tarifsiz bir acı çekiyordu ve aynı şekilde belli ki ses çıkarmamaya kararlıydı.

Kat çıldırarakmış gibi hissediyordu. Deve doğru koşarak onun elini tutmaya ve kırbacın tekrar düşmesini engellemeye çalıştı. Ama onu durdurmak için çaresizdi, hatta ona *dokunmak* için bile çaresizdi. Sanki uyanamadığı kötü bir rüyanın içine hapsolmuş gibiydi.

Lütfen, diye sessizce yalvardı görünmez gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken.

Lütfen, lütfen yapma. Lütfen onu incitmeyi bırak.

Ama söylediği ya da yaptığı hiçbir şey bir fark yaratmadı. Kırbaçlama devam etti...ve devam etti.

* * * * *

"Ağlıyor." Lock telaşla Kat'in hâlâ uyumakta olan yüzüne baktı. "Bak, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor." Çenesini kavradı ve başparmağının ucuyla gözyaşlarını şefkatle sildi.

"Demek öyle." L'in Ana'nın sesi fazla endişeli çıkmıyordu.

"Ama bu ne anlama geliyor?" Lock endişeyle ona baktı. "Ona ne oluyor?"

"Belki de kötü bir rüya. Ben daha çok kardeşine neler olduğuyla ilgileniyorum." Buruşuk yüzü kaşlarını çatarak buruştu. "Tek bir çığlık bile duymadım."

"Çünkü Derin çığlık atmaz. Bu şekilde acıya boyun eğmeyecektir." Lock Kat'ın diğer yanağını nazikçe sildi. "O çok inatçı." Gözlerini kapattı. "Acısını hissedebiliyorum ama benimle paylaşmıyor, kendini sıkıca kapatmış, içine dönmüş."

L'rin Ana eğik omuzlarını silkti. "Onun seçimi. Acıyı Taş Boğaz'a bıraksaydı çok daha çabuk dağılırdı."

"Sana söylüyorum, çığlık atmayacak. Muhtemelen ölmeyi tercih eder."

"O ölmeyecek." Yaşlı kadın kesin bir ifadeyle konuştu. "Bu senin hayatını da tehlikeye atar ve ben bunu yapmazdım Lock. Ama kırbaçlama bittiğinde ölmüş olmayı dileyebilir." Ona baktı. "Onun yerini almayı mı diliyorsun?"

"Evet." Lock kendi gözyaşlarını sildi ve öfkeyle koyu yeşil üniformasının koluna sürdü. "O bunu hak etmiyor. Hak ettiğini sanıyor ama hak etmiyor. Çoğu zaman bir piç olduğunu biliyorum ama o benim kardeşim ve onu seviyorum."

"Elbette biliyorsun." L'rin Ana'nın sesi birden yumuşadı ve kırışmış yaşlı elini Lock'un koluna koydu. "Asla korkma, ikiniz de bundan canlı çıkacaksınız." Acımasız görünüyordu. "Keşke aynı sözü leydiniz Kat için de verebilseydim."

"Lütfen." Lock kalbi parçalanıyormuş gibi hissetti. "Onu kurtaramaz mıyız? Derin onun acısını aldığına göre artık onun için daha kolay olmayacak mı?"

"Hâlâ zayıf olacak ve onunla ruh bağına tamamlamayı başarsan bile acı zamanla geri dönebilir." L'rin Ana kaşlarını çattı. "Bunu yapmadan önce onu sessiz bir yere götürüp bir süre dinlenmesine izin vermelisin."

"Elbette. Deep zaten bir süre herhangi bir bağ kurma faaliyeti uygun durumda olmayacak." Gözlerini tekrar kapatan Lock, ikizinin çektiği acının yankılarını hissedebiliyordu. Ama Derin hâlâ sımsıkı kapalıydı ve acıya dayanmak için gücünün her zerresini saklıyordu.

"Yaraları hızla iyileşecek," diye öngördü L'rin Ana. "Psişik acı veren kirpikler her zaman iyileşir ve İkiz Türler zaten çabuk iyileşirler."

Bu darbeler fiziksel yaralardan üç kat daha fazla acı verir ama aynı zamanda üç kat daha hızlı iyileşir. Deep'in sırtı büyük ölçüde iyileştiğinde, Kat hanımla ruh bağıını tamamlamaya çalışabilirsin."

"Peki sonra? Sonra ne olacak?"

"Kat'i geri getirin ve onu muayene etmeme izin verin." L'rin Ana solmuş elini Kat'in omzuna koydu. "Eğer hayatta kalırsa o zaman ne yapacağınızı söyleyeceğim."

Hayatta kalmak zorunda. Lütfen, Tüm Yaşamın Annesi, hayatta kalmasına izin ver, diye dua etti Lock hararetle. Kardeşimin fedakarlığının boşa gitmesine izin verme. Hissettiği acının boşa gitmesine izin verme.

Kat yine ağlıyordu. Şefkatle gözyaşlarını yanaklarından sildi, onun acısını dindirebilmeyi, Derin'in ıstırabını paylaşabilmeyi diledi. Ama her ikisinden de uzak kalmıştı; sevdiği iki insana da yardım edemiyordu.

Lock hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Beşinci Bölüm

İnsan dişi baş belasıydı.

Xairn'in yanına geldiğinde ağlaması onu rahatsız ediyordu. Daha sonra, ona hiçbir zarar vermediğinde, onunla konuşmaya başladı ve bu daha da kötüydü.

Ona üçüncü kez yiyecek ve su getirdiğinde "Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen, çok üşüyorum. Burası buz gibi ve hiç kıyafetim yok." Tutulduğu dokuza dokuz metal hücrenin bir köşesine büzülmüştü. Dizlerini çenesine kadar çekmiş ve kollarını bacaklarına dolamıştı ama buna rağmen pürüzsüz, açık kahverengi teni üşütücü şişliklerle kaplıydı.

Xairn sert bir sesle, "Seni olduğun gibi tutmak YüceBaba'nın isteğidir," dedi. "Ben sadece onun emirlerine itaat ederim."

"Ama sen onun gibi değilsin." Öne doğru eğildi, gözleri kocaman açılmıştı.

En azından yeşil değillerdi. Onun yerine o kadar açık kahverengiydiler ki neredeyse altın rengindeydiler. Kehribar rengi belki de. Xairn başını salladı. "Yanıyorsun. Ben tıpkı onun gibiyim. Ben onun oğluyum."

"Bunun bir önemi yok. Onun... onun gözlerine sahip olabilirsin..." Sinirle yutkundu. "Ama onun gibi *hissetmiyorsun*."

"Sana elimi bile . Elimi de sürmeyeceğim."

"Fiziksel anlamda *hissetmek* istemedim." Adamın kendisine uzattığı gofretlerden birini aldı ve kemirmeye başladı. "Demek istediğim, ne zaman yanımda olsa bu *kötülüğü* hissediyorum. Nefret, kötü niyet, ne deyin ama o bunları bir bulut gibi yanında taşıyor. Seninle birlikte..." Omuz silkti ve bir ısırik daha aldı. "Ben öyle hissetmiyorum."

Xairn ona yakında çok daha fazlasını hissedeceğini söylemeyi düşündü. Her ŞeyinBabası, tohumunun en güçlü olacağı zaman olan zirveye ulaşana kadar onu almaktan kaçınıyordu. Bu insan dişinin Scourge ırkının yeni annesi olması sadece birkaç gün fazla birkaç hafta- meselesiydi.

Muhtemelen bu süreçte aklını kaybedecekti.

Önemli değil. Hiçbir şeyin önemi yok.

"Ben onun oğluyum," diye tekrarladı Xairn, söyleyecek başka bir şeyi yoktu. "Onun emirlerine itaat eder ve buyruklarını yerine getiririm."

"Her zaman değil," dedi usulca. "Dün sana aç olduğumu söyledim. Bugün bana bir tane yerine üç tane karton pop tart getirdin."

Xairn kaşlarını çatı. "AllFather için seni fiziksel olarak iyi durumda tutmalıyım. Senin iyiliğin için görevlendirildim."

"Yine de size teşekkür etmek istiyorum." Ona ciddiyetle baktı. "Belki bir gün bu iyiliğinin karşılığını verebilirim."

"Bana hiçbir zaman iyilik yapabilecek bir konumda olmayacaksın." Xairn döndü.
Git.

"Lütfen..." Kadının sesi nedense onu etkiledi ve adam ona doğru baktı Omzuna.

"Ne oldu? Senin dışında ilgilenmem gereken başka görevlerim de var."

"Üşüyorum," diye tekrarladı. "Bana biraz giysi getirebilirseniz. Ya da bir battaniye."

"Sürekli şikâyet etmen can sıkıcı." Xairn çenesinin altına uzandı ve her zaman giydiği siyah pelerini çözdü. Babalık'ta hava soğuktu; fiçıda yetişen askerlerden hiçbiri bunu fark etmemişti. Yeni bir pelerin bulmak imkânsız değilse bile zor olacaktı; bu pelerini tesadüfen bir kolonideki kumaşçıdan almıştı. Yine de, biraz üşümenin onun sızlanmalarını dinlemekten daha iyi olduğunu söyledi kendi kendine. "Al," dedi ve pelerini ona fırlattı.

"Teşekkür ederim." Kız parayı almak için uzandı ve adam onun dolgun göğüslerini ve soğuktan gerginleşmiş çilek kahverengisi meme uçlarını bir an için gördü. Bu görüntü nedense onu rahatsız etti ama uzun süre görmek zorunda kalmadı. Kadın hızla pelerininin altına girerek onu sıkıca sardı. "Gerçekten çok ciddiğim, çok teşekkür ederim," dedi.

Xairn soğuk bir ifadeyle, "Teşekkürün sende kalsın," dedi. "AllFather'ın seninle işi bittiğinde pelerini geri alacağım."

Keskin bir nefes aldı ve iri kehribar gözleri korkuyla doldu. Xairn onun söyleyecek başka bir şeyi olup olmadığını duymak için beklemedi. Ağır plastik çelik kapıyı çarptı ve kilit kodunu tuşladı.

Kız onun için hiçbir şeydi. Hiçbir şey.

Ama çıplak metal koridorda yürürken, kehribarın neredeyse yeşil kadar rahatsız edici bir renk olduğunu düşünmeden .

Altıncı Bölüm

Kat yüzüyordu.

Bedensiz anlamda değil. Bu kez bedenini hissedebiliyordu, uzuvları tarifsiz bir yorgunlukla ağırlaşmıştı, teni dokunulamayacak kadar hassastı. Çevresinin tam olarak farkında değildi ama bir şey çok açıktı: Birisi onunla ilgileniyordu.

Nazik eller onu ılık suyun içine kaldırdı ve başka biri saçlarını yıkarken güçlü kollar onu sıkıca tuttu. Bu hisler o kadar rahatlatıcıydı ki uykuya dalmak istedi. *Ama uyuyorum, değil mi? Değilse, neden uyanamıyorum?*

Aynı eller onu kuruladı ve dudaklarının arasına bir pipet koydu. Kat refleks olarak emdi ve karpuz, çilek ve adını koyamadığı başka bir meyvenin karışımı gibi görünen lezzetli, meyvemsi bir tat ağzını doldurdu.

"Doğru, leydim," diye mırıldandı derin, her nasılsa tanıdık bir ses. "Derin derin iç. Kendinizi besleyin. Neredeyse bağ kurma zamanı geldi."

Ne bağı? Kat sormak istedi ama sıkışıp kalmıştı, günlerdir içinde olduğunu hissettiği aynı garip arafta kalmıştı. Bu bir koma mıydı? Komadaki insanların bilinçlerinin kısmını koruduğunu ve kendilerine söylenen her şeyi duyduklarını söylüyorlardı. Ama gerçekten bilinci yerinde olmasaydı pipetle su içebilir miydi? Kat öyle düşünmüyordu. Her şey çok kafa karıştırıcıydı.

İçkisini bitirdi ve biri başının arkasına bir yastık kabarttı ve çıplak vücudunun üzerine hafif bir battaniye çekti. "Şimdi uyu," diye mırıldandı tanıdık ses. "Kardeşimle ilgilenmeliyim. Neredeyse iyileşti, belki bir dahaki sefere..."

Ama sözünü bitirmedi.

"Bir *dahaki sefere ne?*" Kat talep etmek istedi. Ama kendini o kadar sıcak ve rahat hissetti ki, kelimeleri oluşturmaya zahmet edemedi. Bunun yerine karanlığa gömüldü ve kendini rüyaya bıraktı.

* * * * *

"İyi iyileşiyorsun." Lock ikizinin sırtındaki geniş alana eleştirel bir gözle baktı. "Elbette yara izleri olacak. Korkarım ki geniş yara izleri."

Paylaştıkları geniş yatağın kenarında oturan Derin kayıtsızca homurdandı. "Tüm savaşçıların yara izleri vardır."

"Yine de çoğu savaşta oluyor." Lock, L'rin Ana'nın onlara verdiği iyileştirici losyonun bir kısmını kardeşinin yaralarının üzerine yavaşça sürdü. Yaraların çoğu artık Deep'in sırtındaki ten rengini çaprazlamasına kesen pembemsi-beyaz çizgilerden başka bir şey değildi. Bilge kadın haklıydı; Derin son derece hızlı iyileşiyordu. En azından vücudu. Lock dayak anısını sonsuza dek yanında taşıyacağından korkuyordu. Böyle bir şeyi ya da herhangi bir şeyi önemseydiğini kabul ettiğinden değil. "Bu gece yine Kat'e gitmeme yardım etmek ister misin?" diye sordu konuyu değiştirerek.

Deep kaşlarını çatı. "Bilinci yerinde değilken onu yıkadığımızı öğrenince hiç mutlu olmayacak, biliyorsun."

"Alçakgönüllülüğünü korumak için üzerine havlu örtüyoruz," diye itiraz etti Lock. "Ayrıca, biz sadece L'rin Ana'nın emirlerine göre hareket ediyoruz. Kat'in havuzda bol bol vakit geçirmesi gerektiğini söyledi; ılık su iyileştiricidir."

"Kat bunu böyle görmeyecektir," diye tahmin etti Derin ekşiyerek. "Bunun bir ihlal olduğunu düşünecektir. Ve ruh bağını tamamlama konusunda da aynı şeyi düşünecektir."

"Bağı tamamlamak *zorundayız*. Başka hiçbir şey onun parçalanmış ruhunu iyileştiremez."

"Belki de iyileşmek istemiyordur. Belki de ikimize bağlanmaktansa ölmeyi tercih ediyordur," diye tersledi Derin. "Bunu hiç düşündün mü?"

"Ne düşündüğünü biliyorum ama Kat öyle biri değil. *Onun* gibi değil," dedi Lock alçak bir sesle.

"Öyle diyorsun." Derin karamsar bir şekilde kaşlarını çatı.

Lock kardeşine, "Sophia ve Olivia'ya Kat'i korumak ve iyileştirmek için elimizden gelen her şeyi yapacağımıza dair yemin ettik," diye hatırlattı.

"Şimdiye kadar harika bir iş çıkardık, değil mi?" Derin hırladı. "En başta hasta olmasının sebebi biziz. Onu *asla* bir odak noktası olarak kullanmamalıydık. Asla kendimizi..." Başını iki yana salladı.

"Artık bu pişmanlıklar için çok geç," dedi Lock yumuşak bir sesle ve kardeşinin sırtına biraz daha losyon sürdü. Derin'in ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordu.

geniş omuzlarının kederle bükülüştünden anlaşılıyordu. Bu duygu kalbinde yankılandı ve ikizi için acı çekmesine neden oldu. "Tek yapabileceğimiz onu iyileştirmeye çalışmak, verdiğimiz zararı telafi etmek."

"Bir sonraki adımı atmayı ve bizimle fiziksel bağ kurmayı asla istemeyen bir dişiyle ruh bağına tamamlayarak mı? Yarım bir bağa sahip olmanın bize ne faydası olacak?" Derin talep etti.

Lock kendi korkularını görmezden gelmeye çalışarak kararlı bir şekilde, "Bayan Kat'i iyileştirecek," dedi. "Şu anda önemli olan tek şey bu."

Derin içini çekti ve geniş omuzları çöktü. "Nasıl istersen öyle olsun, kardeşim. Ama bu iş bittiğinde seninle -ikimizle de- hiçbir şey yapmak istemezse şaşırma."

* * * * *

Vücudundaki dört büyük sıcak el onu uyandırdı. Uygunsuz bir yerine dokunmuyorlardı -omuzlarına, kalçalarına, uyluklarına- ama oradaydılar, çıplak teninin üzerindeydiler. *Çıplak ten... Aman Tanrım, çıplağım!* Kendisini çevreleyen iri erkek bedenleri de öyle. Kaslarının sıcaklığını sırtında ve göğüslerinde hissedebiliyor, onu çevreliyor, istila ediyor, ona sahip oluyorlardı. Vücudunda tanıdık bir cinsel elektrik akımı dolaşıyordu; Deep ve Lock aynı anda çıplak tenine dokunduğunda hep hissettiği bir duygu. Üçü birlikteyken...

Kat'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve kendini Lock'un erimiş çikolata bakışlarına bakarken buldu.

"Yaşayanlar diyarına tekrar hoş geldiniz leydim," diye mırıldandı gülümseyerek. "Geri döndüğünüz için çok mutluyuz."

"Lock haklı, bizi epey korkuttun," diye gürledi arkasından Deep'in sesi. "Bir süre orada kalabileceğini düşünmemiştik."

"Neredeyse ölüyordum," diye ağzından kaçırdı Kat, kendini onların arasında çırılçıplak bulmanın şokunu bir anlığına üzerinden atmıştı. "Kendi bedenimin üzerinde süzülüyorum, aşağıya bakıyordum. Benim hakkımda konuştuğunu gördüm. Ve sonra..." Kaşlarını çatı. "Başka bir rüya gördüm. Korkunçtu ama-"

"Ama artık bitti," diye bitirdi Lock onun yerine, yatıştırıcı bir şekilde. "İyileşiyorsun Kat, ama henüz tehlikeyi atlatmış değilsin."

"Rüyamda beni İkiz Aylar'a götürüyordun. Neredeyim ben?" diye sordu.

"Bunun çok açık olduğunu sanırdım," diye homurdandı Derin onun kulağına. "Bizim yatağımızdasın, küçük Kat. Ve iyileşene kadar da orada kalacaksın."

"Sen neden bahsediyorsun?" Ayağa kalkmak için çabaladı ama onu nazıkçe ama sıkıca tuttular.

"Üzülme," diye yalvardı Lock. "Size zarar vermeyeceğiz leydim. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalısınız."

"Bakın, siz ikiniz ne yaptığınızı sanıyorsunuz bilmiyorum ama artık başka bir birleşmeyle ilgilenmiyorum. Özellikle de sonuncusundan sonra hissettiklerimden sonra. O kadar kötü başım ağrıyordu ki kafatasım ikiye ayrılacakmış gibi hissettim."

Lock, "Acınızı tamamen anlıyoruz," dedi.

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldandı Kat. "Bu konuda istediğin kadar konuşabilirsin ama-"

"Bu sadece bir konuşma *değil*." Deep'in sesi beklenmedik bir şekilde kasvetliydi. "Lock ve ben sana neler yaşattığımızı biliyoruz. Ve ne kadar pişman olduğumuzu sana anlatamayız."

Kat iç çekti. "Pekâlâ, hepsi senin suçun değil. Ne de olsa Sophie'yi bulmak için o son katılımı isteyen *bendim*. Sanırım başıma geleni çektiğimi söyleyebilirsiniz."

"Hayır." Lock başını salladı. "Tam olarak anlamadığımız bir alanla uğraşıyorduk. En başta seni odak noktası olarak kullanmamalıydık."

"Ve şimdi bunu tekrar yapmak gibi bir niyetimiz yok," diye devam etti Deep. "Yapmaya çalıştığımız şey seni iyileştirmek."

"Beni iyileştirmek mi? Bana sürtünerek... bana sürtünerek mi beni iyileştirmeye çalışıyorsun?" Kat şüpheciliğini sesinden uzak tutmaya bile çalışmadı. "Evet, doğru."

"Gerçekten leydim." Lock'un kahverengi gözleri ciddiydi. "Anne L'rin-"

"Kim?"

"Sizi gezegenimize görmeniz için getirdiğimiz şifacı," diye yanıtladı Derin. "Arayıcı/bulucu/odak ilişkisinde bir uzman ve aynı zamanda zanaatında bir usta."

"Tamam, şunu bir açıklığa kavuşturalım," dedi Kat. "Ölümün eşiğindeydim ve siz ikiniz beni tedavi olmam için yaşlı bilge şifacı kadına getirdiniz. Ve onun 'reçetesi' hep birlikte yatakta soyunmamız mıydı?" Derin'e kaşlarını çatmak için arkasını döndü. "Bunu neden yutmadığımı anlıyor musunuz? Yani, hadi çocuklar-bir rahat bırakın beni!"

"Bu doğru." Derin ona dik dik baktı, kömür karası gözleri alev alev yanıyordu. "Ruhun, odağımız olarak hareket etmenin stresi yüzünden parçalandı. Onu bedenine güvenli bir şekilde geri bağlayana kadar, ölme tehlikesiyle karşı karşıyasın."

"Derin haklı," dedi Lock yumuşak bir sesle. "Ruhun her an yeniden bağlarından kopabilir."

"Sanırım bu riski almak zorundayım," diye tersledi Kat. "Parlak bir tünel görürsem ve ölü akrabalarımın bana 'ışığa git' diyen seslerini duymaya başlarsam size haber veririm. O zamana kadar siz ikiniz ellerinizi ve diğer vücut parçalarınızı kendinize saklayabilirsiniz."

Oturmaya başladı ve bu sefer sanki karşılıklı rıza ile ona izin verdiler. Ama ayağa kalktığı anda baş dönmesi onu sardı, dünyanın dönmesine ve odanın dans etmesine neden oldu. Köşelerdeki yumuşak, parlayan ışıklarla aydınlatılmış büyük, erkeksi bir alana dair belli belirsiz bir izlenim edildi. Sonra hastalanmamak için başını ellerinin arasına alıp gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

"? İyi misiniz?" Lock'un sesi endişeliydi.

"İyiyim. Ben sadece... iyiyim," demeyi başardı Kat zayıfça. Ama kimseyi kandıramıyordu, kendini bile.

"Küçük yalancı," diye hırladı Derin. "Uzan ve seninle ilgilenmemize izin ver." "Ama istemiyorum... Yapamam..." Kat başını salladı ve keşke yapmamıştı. Baş dönmesini daha da kötüleştirdi.

"Aramıza geri dön," diye ısrar etti Lock. "Lütfen Kat, sadece senin için en iyisini istediğimizi biliyorsun."

Kat bir süre daha dik durmak için mücadele etti. Ancak başını tekrar kaldırdığında, dönme hissi daha da kötüydü. "Tanrım, buna dayanamıyorum!"

"Tatmin oldun mu?" Derin sordu. "Bunu daha iyi hale getirmenin tek yolu seni iyileştirmemize izin vermen. O yüzden aptalca davranmayı bırak ve *bize izin ver.*"

"Ben aptal *değilim*," diye tersledi Kat öfkeyle, Lock'un onu yatağa geri götürmesine izin verirken bile. "İkinizin beni bütünsel bir iyileştirme yöntemi olarak ellemenize karşı çıkmamın ana nedeni de bu."

"Burada tam olarak ne yapmaya çalıştığınızı sanıyorsun?" Deep talep etti. "Seni *becermek* istediğimizi mi sanıyorsun?"

Sert sözleri Kat'ın midesinin sıkışmasına neden oldu. "Senin iyiliğin için öyle olmamasını umuyorum," dedi sakın bir sesle. "Bunu denerseniz ikinize de öyle bir diz atarım ki taşaklarınızı papyon niyetine takarsınız."

"Cesurca konuştun, küçük Kat." Deep'in sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Ama konumuz bu değil. Sadece seni iyileştirmemiz gerekiyor."

"Peki bunu nasıl... tam olarak nasıl yapmayı düşünüyorsun?" Kat sesinin titremesini engellemeye çalışarak sordu.

"Ruhunu bedenine geri bağlamak için zevki kullanmalıyız." Lock'un sesi yatıştırıcıydı.

"Ne kadar zevk? Ne... tam olarak ne yapacaksın?" Kat fısıldadı.

"Sadece sana dokunacağım." Lock onun yanağını avuçladı ve ciddiyetle gözlerinin içine baktı. "Leydim... Kat... senden asla faydalanmaya çalışmayacağımızı söylediğimde lütfen bana inan. Burada yaptığımız şey gerekli, yemin ederim."

Kat cevap vermek için ağzını açtı ama birden Sophie'nin ona söylediği bir şeyi hatırladı. Sylvan'la dağda geçirdiği kazadan sonra, uyandığında onu göğsünü yalarken bulmuştu. Onun iyi bir şey yapmadığından emindi ama aslında onu iyileştirdiği ortaya çıkmıştı. Lock ve Deep gerçekten aynı seviyede olabilirler miydi - sadece onu tekrar bir bütün haline getirmek için yapmaları gerekeni yapıyor olabilirler miydi? Çılgınca görünüyordu ama Kindred'larla ilgili pek çok şeyin öyle olduğunu kendine hatırlattı.

Nefesini üfleyerek isteksizce başını salladı. ". Ama seks *yok*. Özellikle de bağlayıcı seks değil - bu sizinle her neyi gerektiriyorsa artık."

"Merak etme." Deep'in sesi acı geliyordu. "Lock ve ben istemediğimiz bir gelini asla kendimize bağlamak istemeyiz. Sonuçları... trajik olabilir."

Kat dönüp tekrar ona baktı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Boş ver," dedi Lock çabucak. "Deep sadece, senin isteğin dışında seni asla *fiziksel olarak* kendimize bağlamayacağımız anlamına geliyor. Öyleyse... başlayalım mı?"

"Sanırım mecbur kalırsak." Kat kalbinin kaburgalarına çarptığını hissedebiliyordu. Tanrım, bu tür durumlara nasıl girip duruyordu ve gelecekte bundan nasıl kaçınabilirdi?

"Biliyoruz," dedi Deep suratsızca. "Ama bu konuda bu kadar mutsuzken ruhunu iyileştirmek için sana nasıl yeterince zevk vereceğimizi anlamıyorum."

"Üzerindeki ellerimizi gerçekten bu kadar tatsız mı buluyorsun?" Lock'un gözleri hüznüydü.

"Hayır." Kat gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Hayır, sen... istemediğimi biliyorsun."

"O zaman rahatlamaya çalış," diye ısrar etti. "Lütfen leydim. İşte..." Kat, Lock'a bakacak şekilde yan yatmış, arkasında da Deep vardı. Şimdi Lock onu nazikçe ama sertçe çevirdi ve Kat sırt üstü yatarken ikisi de ona doğru eğildi.

"Bu daha kötü," diye itiraz etti Kat, çıplak göğüslerini ve cinsel organını elleriyle örtmeye çalışarak. "Kendimi çok... çok açıkta hissediyorum."

"Sana bakmamıza izin vermekten utanıyor musun?" Deep'in sesi şaşırtıcı derecede nazikti. "Utanmamalısın, küçük Kat. Hayatımda hiç böyle bir güzellik görmedim."

"Ama ben..." Dudaklarında pek çok kelime dolaşıyordu: şişman, *tombul*, *tıknaz*... Sıksa kadınların ideal olduğu bir dünyada büyük beden olmanın getirdiği hakaretler. Sekiz bedeni tercih eden bir toplumda on sekiz beden olarak yaşamak hiç de kolay olmamıştı. "Zayıf değil," diye bitirdi sonunda.

"Biliyoruz." Lock'un sesinde sadece hayranlık vardı. "Sen seçkin birisin. Şimdiye kadar gördüklerimin en güzeli."

Bu doğru, burada iri kızları seviyorlar. Geniş kıvrımları konusunda savunmacı olmaya alışkın olan Kat için bu hâlâ yeni bir kavramdı. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Ama sadece buradaki ışıklar oldukça loş olduğu için. Siz ikiniz büyük beden kadınlardan hoşlanıyorsunuz diye doğum günü kıyafetimle ortalıkta dolaşacağımı düşünmenizi istemem."

"Elbette," diye güvence verdi Lock ona. "Seni rahatsız edecek bir şey yapmanı asla istemeyiz."

Yavaşça, kalbi neredeyse kulaklarında çınlayacak kadar sert atarken, ellerinin yanlarına kaymasına izin verdi. Derin bir nefes alarak gözlerini kapattı ve rahatlamaya çalıştı.

* * * * *

Deep ona bakmaktan kendini alamıyordu. Kat'in uzun, ipeksi kumral saçları ışığın yumuşak ışığında parlıyordu ve dolgun, kremi göğüsleri aldığı her nefeste yükselip alçalıyordu. Sıkı ve dik olan koyu pembe meme uçları emilmek için yalvarıyordu. Bunu yapmayı, onun tadına bakmayı ne kadar da arzuluyordu. En son birlikte olduklarında Lock onun tatlı, olgun memelerini emmesine izin vermişti. Deep onları avuçlarının içine almıştı ama hâlâ meme uçlarını ağzıyla okşama zevkini tatmamıştı.

Aşağıya baktığında, şehvetli vücudunun tüm doğru yerlerden kıvrıldığını, kalçalarının ve uyluklarının lezzetli bir şekilde geniş olduğunu gördü. Cinsel organını koruyan koyu kırmızı buklelerden oluşan küçük üçgen ağzını sulandırdı. Yüzünü ona yaslayıp nefesini içine çekmeyi, bacaklarını açıp onu içeri alana kadar amının ılık, gizli kokusunu içine çekmeyi arzuluyordu. Onun tadına bakmak istiyordu -suyunu kaynağından kucaklamak ve adını haykırıp daha fazlası için yalvarırken küçük, narin ellerinin saçlarını çekiştirdiğini hissetmek. Sadece bunu düşünmek bile sikini o kadar sertleştirmişti ki ağrıyordu.

Bu şekilde düşünmemeliydin. Onun seni bu kadar etkilemesine izin vermemeliydin. Ama elinde değildi - kız kesinlikle muhteşemdi. Ne kadar güzel ve çekici olduğu hakkında hiçbir fikri olmaması da cazibesini . Gerçi bir elitin kendi yıkıcı cazibesi hakkında nasıl hiçbir fikri olmayabilirdi, bilmiyordu.

"Bana ne yapacaksın?" Kat mırıldandı ve hem Lock'un hem de kendisinin çok uzun zamandır onun güzelliğine bakmakta olduklarını fark etti.

"Sana dokunmak," dedi, çok sert çıkan sesini yumuşatmaya çalışarak. "Sana zevk vermek... Seni boşaltmak."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen... bunu yapmak zorunda mısın?"

"Orgazm, ruhunuzu bedeninize geri bağlamanın en hızlı yoludur." Lock sessizce konuştu, belli ki onu rahatlatmaya çalışıyordu. "Ama nazik olacağız leydin, bunu biliyorsun."

"Ama..." Gözleri korku ve belirsizlikle irileşmişti. "Tam olarak ne...?"

"Başlangıç olarak, bu." Derin ona yaklaşarak boynunun yan tarafını hafifçe öptü. Teni dudaklarına ipek kadar pürüzsüz geliyordu ve Deep onun nabzının yüzeyin hemen altında kontrolden çıktığını hissedebiliyordu. Tanrım, çok güzel kokuyordu! Öpücüğü derinleştirdi, aç bir şekilde boynunu yaladı.

Kat kesik kesik bir nefes aldı ve onu etkilediğini biliyordu. Kısa bir süre başını kaldırıp kardeşinin gözlerine baktı ve başını salladı.

Lock ne yapacağını biliyordu. Aşağı doğru kayarak ağzını Kat'in boynunun diğer tarafına bastırdı ve Deep aynı şeyi yapmaya devam ederken nazıkçe öpmeye ve yalamaya başladı.

"Oh..." İçinden yumuşak bir ses çıktı ve ikisinin arasında titredi. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Deep başını kaldırıp ona bakarak, "Birazdan daha iyi hissedeceksin," dedi. Sağ göğsünü avuçlayarak meme ucunun sıkı tomurcuğunu parmakladı. Kadının zevk ve şaşkınlık dolu yumuşak nefesi doğrudan sikine gitti ve onu kalçalarının arasına sıkışmış çelik bir çubuk gibi hissettirdi. "Tanrılar, seni istiyorum Kat," diye homurdandı, gözlerini kendi gözleriyle yakaladı, başka tarafa bakmasına izin vermedi. "Lock ve ben seni aynı anda doldururken seni altımda hissetmek istiyorum."

"Derin..." Lock onun koluna kısıtlayıcı bir el koydu. "Onu korkutma."

"Korkmuyorum." Kat çenesini kaldırdı, mavi gözleri loş ışık. "Ama ben de o kadar ileri gitmeye niyetli değilim."

Ve sorun da burada. Bize bağlanmak istemeyen bir dişiyle bağ kuruyoruz. Ve ona ne yaptığımızı bile söylemedik, tam olarak değil. Öğrendiğinde çok kötü şeyler olacak. Deep bir hayal kırıklığı dalgası hissetti. "Çok ileri gitmek istemediğinin farkındayız, küçük Kat," diye homurdandı. "Ama şunu bil ki, sikilmek için olmasa bile bu gece bacaklarını bizim için açacaksın."

* * * * *

Kat'in nefesi onun açık sözleri karşısında boğazında düğümlendi. "Neden bunu yapmak zorunda olduğumu anlamıyorum," dedi, keşke sesi bu kadar titremeseydi.

Deep kabaca, "Çünkü meme uçlarını emdirerek boşalmadığın sürece Lock ve benim senin amına erişmemiz gerekiyor," dedi. "Geçen sefer birlikte olduğumuzda seni açmama ve o küçük tatlı amını okşamama nasıl izin vermediğini hatırlıyor musun? Bu sefer mecbur kalacaksın."

"Sorun değil leydim," diye mırıldandı Lock, eğilip yanağından öpmek için. "İsterseniz çok yavaş ilerleyeceğiz. Ve penetrasyon gerekli olmayabilir. Uyluklarınızın arasını okşamamız ya da öpmemiz yeterli olabilir."

"Öpmek mi?" Kat'in kalbi küt küt atmaya başladı. "Ama ben... sadece bana dokunmak istediğini düşünmüştüm."

"Sana en fazla zevki tattırmak için elimizden geleni yapmak istiyoruz." Lock onun sol göğsünü avuçladı ve meme ucuna yumuşak, sıcak bir öpücük kondurdu. "Gördün mü, bu o kadar da kötü değil, değil mi?"

"Orada değil, değil," dedi Kat. "Ama bilmiyorum..."

"Bilmek zorunda değilsin," diye araya girdi Deep. "Tek yapman gereken bacaklarını bizim için açmak ve sana dokunmamıza ve seni tatmamıza izin vermek."

"Önce dokunmayı deneyebiliriz," diye güvence verdi Lock ona. "Eğer tadına bakma fikri seni rahatsız ediyorsa. İşte." Elleri titreyen karnından aşağı kayarak bukleli tümseğini nazıkçe kavradı. "İşte böyle. Bu iyi hissettiriyor mu?"

"Sanırım," diye itiraf etti Kat şüpheyle.

"Aç onu." Ağabeyinin elini kızın bacaklarının arasına sokmasını izleyen Derin'in gözlerinde aç bir bakış vardı. "Parmaklarını onun küçük, yumuşak amcığının içine sok ve ne kadar ıslak olduğunu gör."

"Alabilir miyim?" Lock kararsızca ona baktı. "Yoksa önce meme uçlarınızı biraz daha emmemizi mi tercih edersiniz?"

"Meme uçlarıyla ben ilgilenirim." Eylemlerini sözlerine uyduran Derin eğildi ve kızın sağ tepe sıcak ağzına alarak bir kerede alabildiği kadar çok memesini emdi.

Kat kendini tutamadı, inledi ve şiddetli emişe ve onun içinde hissedebildiği yakıcı arzuya karşılık vererek sırtını kamburlaştırdı. Tanrım, onu o kadar çok istiyordu ki...

Aman Tanrım, onların duygularını yeniden hissetmeye başlıyorum! Birdenbire, ilk uyandığında onların duygularıyla dolu olmadığını fark etti. Ama şimdi...

"Bekle!" diye nefesini tuttu, onları uzaklaştırmaya çalıştı. "Bekle, seni... seni tekrar hissedebiliyorum."

Derin başını kaldırdı, dolgun dudakları emmekten kızarmıştı. "Elbette yapabilirsin. Sana dokunuyoruz. bakıyoruz."

"Kastettiğim bu değildi," diye itiraz etti Kat. "Duygularını tekrar içimde hissedebiliyorum."

"Bu iyiye işaret," dedi Lock ona. "Bu, ruhunun bedenine geri bağlandığı anlamına geliyor. Yeniden fiziksel düzlemin bir parçası oluyorsun."

"Ama... ama bundan hoşlanmıyorum." Kat kaşlarını çattı. "Çok istilacı. Çok rahatsız edici."

"Nasıl hissettiğini bilmemizin *bizim* için rahat olduğunu mu *düşünüyorsun*?" Derin hırladı. "Bizimle bağ kurmaktan ne kadar korkuyorsun? Çünkü kesinlikle öyle *değil*. Bunu size söyleyebilirim."

"En azından sen buna alışkınsın," diye belirtti Kat, korkmuş olmasıyla ilgili yemi yutmayı reddederek. "Birbirinizin duygularını her zaman hissediyorsunuz, değil mi?"

"Birbirimizi engellemediğimiz zaman." Lock iç çekti. "Bizi hissetmeniz sizin için çok rahatsız edici olduğu için üzgünüm leydim ama bu gerçekten kaçınılmaz. Bu iş bittikten sonra, yemin ederim L'rin Ana'ya geri döneceğiz ve zihninizle bizimkiler arasına bir bariyer koymanız için bir yol bulup bulamayacağımıza bakacağız. Eğer gerçekten istediğin buysa."

"Bu mümkün mü ki?" Kat talep etti. "Bunu sadece... devam edebilmek için söylemiyorsun değil mi?"

Lock ona "Zihin gizliliği ikizlerin doğasında var," dedi. "Ama öğretilabilir de - en azından benim halkım arasında. Sizinkileri bilmiyorum."

"Şey..." Kat tereddütle söyledi. Göğüslerinin ucundan bacaklarının arasındaki hassas damara kadar her yeri zonkluyordu ve bu da onu lanetliyordu.

Düzgün düşünmek zor. "Sanırım öyle..."

"O zaman devam etsek iyi olur," diye bitirdi Deep onun yerine. "Dediğim gibi, Lock ve benim ne kadar ıslak olduğumu bilmemiz gerekiyor."

"Ben... Ben..."

Deep daha yakına eğildi, gözleri kızın gözlerinde parlıyordu. "Bizim için bacaklarını aç, küçük Kat. Aminı aç ve balla kayganlaşıp kayganlaşmadığını görelim."

Kat'in hiçbir savunması kalmamıştı; bir şehvet denizinde boğuluyordu ve bunun sadece üçte biri kendisine aitti. Boğuluyormuş gibi hissederek bacaklarını açtı ve ikisinin de kendisine bakmasına izin verdi.

"Muhteşem," diye mırıldandı Lock, hayranlığı ona güneş ışığı gibi yayılıyordu. "Çok narin ve sevimli." Başını kaldırıp ona baktı. "Sizi açabilir miyim leydim? Deep ve ben iç kıvrımlarınızı görebilir miyiz?"

"Neden buna ihtiyaç duyduğunuzu anlamıyorum," diye itiraz etti Kat güçsüzce.

"Seni boşaltmak için ne kadar ileri gitmemiz gerektiğini bilmemiz gerekiyor," diye usulca homurdandı Deep. "Eğer ıslak ve hazırsan içimizden birinin sana dokunması yeterli olabilir. Tabii birimizin seni tatmasına izin vermek *istemiyorsan*."

"Hayır, ben... pek sayılmaz," diye fısıldadı. ". Sadece... nazik ol."

"Elbette." Lock ve Deep bakıştılar ve Lock, "Eğer sizi tatmamız gerekirse, leydim, bunu yapacak kişi *ben* olacağım," dedi.

Kat'in içi rahatlamıştı. Eğer o kadar ileri gitmeleri gerekiyorsa, Lock'un onun üzerine inmesini istiyordu. Deep'in bu kadar samimi bir şey yapmasına izin vermek bir şekilde tehlikeli görünüyordu. Bir pantere yüzünü ısırarak yerine yalaması için güvenmek gibi. Aslında onun kendisine *zarar* vereceğini düşündüğünden değil. Sadece o kadar yoğun ki korkutucuydu... eziciydi.

"Pekâlâ," diye tekrar fısıldadı ve Lock'un aminin dudaklarını nazikçe ayırdığını hissedince rahatlamaya çalıştı. Lock şişmiş klitorisinin üzerinde bir parmak ucunu gezdirdiğinde hafifçe sıçradı.

"Islanmışsınız leydim." Adamın derin sesi şehvetle doluydu ve kadın adamın arzusunun içini doldurduğunu hissedebiliyordu.

"Islak ama yeterince ıslak değil," dedi Deep tehlikeli derecede yumuşak bir sesle. "Tadına bakılmaya ihtiyacın var, küçük Kat. Aminın yalanmasına ihtiyacın var."

Kat'in tüm vücudu gerginlikten o kadar gerilmişti ki patlayacakmış gibi hissediyordu. "Emin misin?"

"Olumlu."

"Derin doğru." Yatakta aşağı doğru ilerleyen Lock, bacaklarının arasına yerleşti. "Kendinizi benim için açın leydim. Merak etmeyin, sadece sizi öpeceğim."

Dudağını ısırarak Kat, adamın geniş omuzlarıyla kalçalarını iyice açmasını izledi. Yanında, Deep'in iri vücudunun kaslı cüssesini hissedebiliyordu. Aleti sert ve sıcak bir şekilde kalçasına değiyordu ve kokusundaki koyu baharat başını döndürüyordu.

"İzle onu," diye homurdandı kulağına. "Lock'un seni açmasını izle. Seni tatmasını izle."

Lock onun meme uçlarını emerken son birleşmelerinde de aynı şeyi söylemişti. "Neden... neden hep benim izlememi istiyorsun?" Kat nefes nefese sordu.

"Çünkü zaman kendine bile inkar edemeyeceğini biliyorum." Deep onun yanağını okşadı, büyük eli şaşırtıcı derecede nazikti. "Eğer izlersen, bunun gerçekten olduğunu kabul etmek zorunda kalırsın, küçük Kat. Ve bundan gerçekten zevk alıyorsun."

Kat'in buna verecek bir cevabı yoktu. Lock'un kedi dudaklarını bir kez daha ayırmasını ve klitorisinin zonklayan düğmesine yumuşak, açık ağızlı bir öpücük yerleştirmesini büyülenmiş bir şekilde izledi. "Tanrım!" İçinden zevk fişkirirken sırtı kavislendi. Ama daha fazlasına ihtiyacı vardı... çok daha fazlasına. Lock anlamış görünüyordu.

"Sizi yalamam gerekiyor leydim," diye mırıldandı, başını kaldırıp ona bakarak. "İzninizi alabilir miyim?"

"Ona evet de," dedi Deep alçak sesle. "'Evet Lock, amımı yalamamı istiyorum' de."

Kat tüm vücudunun kızardığını hissetti. "Neden bunu söylemek zorundayım ki?"

Derin çenesini ona doğru eğdi ve gözlerinin içine baktı. "Çünkü bunu istediğini kabul etmen gerekiyor. Buna *ihtiyacın* olduğunu kabul etmelisin. Ve çünkü bunu söylediğini duymak istiyorum. Devam et."

"I..." Dudaklarını ıslatan Kat, sözcükleri söylemek için kendini zorladı. "Evet Lock, ben... Beni yalamanı istiyorum."

"Amımı yalamak için," diye düzeltti Deep onu. "Doğru söyle Kat. Lock'a ne istediğini söyle."

Hâlâ Derin'in gözlerini kendi gözleriyle tutuyordu ve Derin gözlerini kaçırmak için çaresiz hissediyordu - emirlerine karşı gelmek için çaresiz. "Kilitle," diye fısıldadı, kelimeleri söylerken Derin'e bakıyordu. "Senden... amımı yalamanı istiyorum. Lütfen."

Derin'den gelen bir şehvet dalgası hissetti ve o da onaylayarak homurdandı. "Çok iyi. Sana 'lütfen'i eklemenı söylemedim ama hoş bir dokunuş oldu."

"Sizi memnuniyetle tadacağım leydim," diye mırıldandı Lock. "Sizi ilk gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyordum."

"İkimiz de öyle," dedi Derin, tekrar yanağını okşayarak. "Şimdi izle, Kat. İzle ve bana nasıl hissettirdiğini söyle."

Kat, Lock'un koyu sarı başını tekrar kalçalarının arasına daldırmasını izledi. Dürüst olmak gerekirse bunu yaptığına inanamıyordu. Lock amını yalarken ve Deep onu izlerken, burada ikisiyle birlikte, çıplak ve açık, tamamen savunmasız bir şekilde yattığına inanamıyordu.

Lock yarığının altından başlayıp ona uzun, sevgi dolu bir tat verdiğinde usulca inledi. Dili hassas klitorisine karşı sıcaktı - sıcak, nazik ve aynı zamanda inanılmaz derecede yoğundu.

"Lezzetli," dedi usulca, ağzı onun sularıyla ıslanmış halde ona bakarak. "Tadınızı çok seviyorum leydim."

Lock ikinci bir tat için geri dönerken Kat, "Teşekkür ederim," diye kekeledi. Tanrım, dili onun üzerinde *inanılmaz* bir his uyandırıyor. Şimdi onun izini sürüyor, onu çıldırtmak için tasarlanmış gibi görünen yavaş, karmaşık desenlerle klitorisini daire içine alıyordu. Neredeyse sınıra yaklaştığını hissedebiliyordu ama hâlâ bir şeye ihtiyacı vardı... adını bile koymaya cesaret edemediği bir şeye.

"Nasıl bir his?" Lock iç kıvrımlarını yalamaya ve emmeye devam ederken Deep talep etti. "Bacaklarının arasındaki dilini seviyor musun? *Sikilmeye* ihtiyacın varmış gibi hissettiriyor mu?"

Kat'in nefesi boğazında düğümlendi. Deep bunu nasıl bilebilirdi? Ama elbette onun duygularını da hissedebiliyordu, tıpkı Lock'un ve onunkileri hissed gibi. Kadın

Bunun paylaştıkları garip, istenmeyen bağın bir parçası olduğunu biliyordu ama bu onu daha az utandırmadı.

"Sana söyledim, o kadar uzağa gitmek istemiyorum," dedi nefes nefese, Derin'e kaşlarını çatmaya çalışarak.

"Yapmak zorunda değilsin," diye güvence verdi ona. "İhtiyacın olan şey penetrasyon. Eğer izin verirsen, bunu sikimi kullanmadan da kolayca sağlayabilirim."

Kat dudağını ısırdı. Buna cesaret edebilir miydi? Adamın gözlerindeki açlığı görebiliyor, derin sesindeki özlemi duyabiliyordu. Ama en çok da ondan dalga dalga gelen ihtiyacı hissedebiliyordu. *Ona güvenmekten korktuğumu biliyor. Beni korkuttuğunu biliyor.* Ve bu bilgi onu bir şekilde incitti. Onu derinden yaraladı.

"Benden korktuğumu biliyorum," dedi Derin, sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi. "Ama yemin ederim sana asla zarar vermem, küçük Kat. Lütfen... sana zevk vermeme izin verir misin?"

"Evet," diye fısıldadı, sonunda teslim oldu. "Sadece bu seferlik, sanırım her şey yoluna girecek."

"Çok iyi." Deep aniden nefesini bir öpücükle ağzını yağmaladı. Geri çekildiğinde ona dikkatle baktı. "Bunu sadece bir kez yapabileceksem, o zaman hakkını verelim."

"Derin-" Kat söylemeye başladı, ama o çoktan onu daha yakına çekmiş ve elini altından amını avuçlamak için altına kaydırmıştı. Lock bir an için onu yalamayı bıraktı ve bakışlarını yakalamak için yukarı baktı.

"Her şey yolunda leydim," diye mırıldanarak onun iç uyluğunu yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Deep parmaklarıyla içine girecek. Sadece kendini ona aç ve amını doldurmasına izin ver."

Kat yine boğuluyordu; hem onların hem de kendisinin duygularıyla doluydu. Ama olanlardan kaçmanın bir yolu olmadığını biliyordu. Bunu zorundaydı; diğer taraftan çıkmak için onların istediklerini yapmalarına izin vermeliydi. *Sadece bir kez*, kendi kendine söz verdi. *Sadece bir kez.* Derin'e baktı ve başını salladı. "Pekâlâ."

"Çok iyi. İşte iyi bir kız, Kat." İki kalın parmak yavaşça girişini deldi ve amının derinliklerine kayd. Deep içine girerken gözlerini ondan ayırmıyor, içini doldururken dikkatle onu izliyordu. "Daracık amını parmaklamama izin verecek kadar iyi bir kızsın."

Kat çenesini kaldırdı. "Bunu yapıyorum çünkü... çünkü yapmak zorundayım," dedi ve meydan okurcasına ona baktı. "Çünkü başka yolu yok."

"Biliyorum." Sesinde beklediği öfke yerine, nedense kalbini sızlatan derin bir hüznü vardı. "Ama yine de bundan zevk almanı istiyorum." Hüznü kayboldu, yerini şehvet aldı. "Hoşuna gidip gitmediğini söyle bana. Nasıl istediğini söyle."

"Ben... Ne demek istiyorsun?" Kat onu anlamayarak kaşlarını çatı.

"Bunun gibi yumuşak ve nazik mi olsun istiyorsun?" Deep'in parmakları geri çekildi ve sonra yanağını öperken uzun, yavaş bir kayışla tekrar içine pompalandı. "Sana karşı tatlı olmamı ve Lock amını yalarken seni nazikçe becermemi ister misin?" diye mırıldandı.

Sanki bir işaretmiş gibi, sarışın ikiz onun açık amcığını yalamaya geri döndü. Kat, bir kardeşinin dili ıslak kıvrımlarını okşarken diğer kardeşinin parmaklarıyla onu delmesinin verdiği düello hissiyle yüksek sesle inledi. Tanrım, bu çok fazlaydı, buna nasıl dayanabilirdi? Ve yine de daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Deep bunu hissetmiş gibiydi. "Daha sert mi istiyorsun, küçük Kat?" diye sordu, siyah gözleri şehvetle yarı kapalı. "Daha fazlasına mı ihtiyacın var? O zaman bunu istemen gerekecek."

"Lanet olsun sana." Kat ona ters ters baktı. "Nesin sen, bir tür cinsel sadist mi?"

Derin güldü. "Hayır, bu tür davranışları Scourge'a bırakacağım. "Ama tam olarak ne istediğini duymak istiyorum. Neye ihtiyacın olduğunu."

Lock tekrar başını kaldırdı. "Deep'in sizinle dalga geçiyor gibi görüldüğünü biliyorum leydim Kat, ama gerçekten de sizi incitmek istemiyor. Size daha fazla güçle nüfuz etmeden önce bunu istediğinizi bilmesi gerekiyor." Kahverengi gözleri ona anlaması ve affetmesi için yalvarıyordu.

Kat öfkeyle, İkiz Akraba'nın neden her zaman çiftler halinde geldiğinin açık olduğunu düşündü. Lock onun adına açıklama yapıp özür dilemeseydi, Deep tamamen anlaşılmaz olurdu. Kardeşinin duygusal bir tercüman olarak hareket etmesine ihtiyacı vardı.

"Peki," dedi Derin'e ters ters bakarak. "Daha sert istiyorum. Daha hızlı. Duymak istediğin bu mu?"

"Evet. *Tam da* duymak istediğim şey. Ama doğru söylemeni istiyorum."

"Neyi söylememi?" Kat sabırsızca kıpırdandı. Tanrım, eğer hemen başlamazsa...

"Seni becermemi iste." Sesi yumuşak, şehvetli bir hırıltıydı. "Ve benim Yaptığında adını söyle. O tatlı dudaklarından duymak istiyorum, küçük Kat. İhtiyacın olan şeyi benden istediğini duymak istiyorum."

Kat'in nefesi boğazında düğümlendi ama hiçbir zaman geri adım atan biri olmamıştı. "Tamam o zaman..." Tüm cesaretini topladı ve kalbi bir matkap gibi çarpıyordu ama konuşurken doğrudan onun gece yarısı siyah gözlerine baktı. "Becer beni Derin," dedi yumuşak, meydan okuyan bir tonda. "*Sertçe* sik beni. Ben... Sana ihtiyacım var."

"Tanrılar!" Sesi şehvetle boğuklaşırken, açık amcığının derinliklerine pompaladı, kalın parmakları inleyene kadar onun içine girip çıktı. "Çok güzel, küçük Kat," diye homurdandı. "Seni parmaklarım yerine sikimle becermeyi ne kadar isterdim."

Kat bir an için bunu hayal etmesine izin verdi. Adamın devasa, kaslı vücudunun onunkini sardığı düşüncesi zihnini doldurdu. Deep'i becermek bir kaplanı becermek gibi olacaktı - o kadar vahşi ve vahşi bir şeydi ki tamamen kontrol edilemezdi. Çaresizdi, sadece bacaklarını iki yana açabilir ve adamın kalın aletini içine alırken ona uyum sağlamaya çalışabilirdi. Onu şaftıyla ve tohumuyla doldururken...

Evet, Derin kafasının içinde fısıldadı. Seni mahvederdim, küçük Kat. Amını sıcak döllerimle doldurana kadar seni sert ve uzun süre sikeceğim. Ama unutma, sadece ben olmazdım...

Zihnini başka bir görüntü doldurdu. Bu kez Lock denkleme katılmış, onu arkadan dolduruyordu. Onu tuttu ve sabitledi, kendisi yavaşça içine girerken Deep'in sert, lezzetli sevgisini almasına yardım etti.

Tanrım, diye düşündü Kat yarı çılgınca. İkisi tarafından da doldurulmak. Aynı anda iki yarak tarafından sikilmek.

Ve bu seni almamızın yollarından sadece biri, diye alay etti Derin. Düşün, küçük Kat. İki yerine üç kişiyle, olasılıklar sınırsızdır.

Kat, aşırı yüklenmiş zihninden bir dizi görüntü geçerken nefesi kesildi. Kendisini elleri ve dizleri üzerinde, Deep onu arkadan alırken Lock'u emerken gördü. Deep onun açık amını yalarken Lock'ın onu becerdiğini gördüm. Ve

Sonra, en korkuncu, onları şu anda olduğu gibi kendisini kuşatırken gördü. Her ikisi de yukarı ve içine doğru itiyorlardı ve her ikisinin de aynı anda aynı yerde onu deldikleri açıktı...

Hayır! Hayır! İçini bir korku kapladı, bu kesinlikle mümkün değildi. Midesi sıkıştı ama sadece korkuyla değil.

Bunu istiyorsun, diye fısıldadı Derin kafasının içinde. *İkimizi de almak istiyorsun. Lock ve benim senin tatlı amını aynı anda doldurduğumuzu hissetmek...*

Hayır, diye inkar etti Kat ama zihnindeki ses kendisine bile zayıf geliyordu. şaka yapıyor olmalıydı. Bu değildi.

"Artık çok yakınsınız leydim. Hissedebiliyorum," diye mırıldandı Lock bacaklarının arasından ve onun düşünce akışını bozdu. "Sadece kendini ikimize de a ve bırak gitsin. Seni olman gereken yere gtrmemize izin ver." Başını eğerek klitorisini dudaklarının arasına aldı ve diliyle kamılamaya başladı.

Yasak fantezileriyle birleşen yoğun zevk verici hisler çok . "Tanrım!" Kat altındaki yatak örtüsünü kavradı ve kendini hareket etmekten alıkoyamayarak yukarı doğru kalktı. Kardeşler artık birlikte çalışıyorlardı, yakın mesafeye rağmen hiçbiri diğerinin yoluna çıkmıyordu. Birbirlerinden ve ondan besleniyor gibiydiler, onu daha önce hiç olmadığı kadar hızlı ve sert bir şekilde orgazmın sınırına iten karşılıklı bir yalama ve itme ritmi oluşturdular.

"Yakında boşalacaksın," diye mırıldandı Derin onun kulağına, nefesi boynunun yan tarafına doğru sıcaıktı. "Boşaldığında gözlerimin içine bakmanı istiyorum. Kontrolünü kaybettiğinde bunu görmek istiyorum."

Kat başını sallamak, onu reddetmek istedi. Ama bir şekilde yapamadı. Kendini durduramayarak ona döndü ve bakışlarının gece yarısı derinliklerinde boğulduğunu hissetti.

"Tanrım," diye nefesini tuttu içindeki zevk doruğa ulaştığında. "Yapamam... Ben... Ben..."

"Geliyorsun." Deep'in sesi alçak, şehvetli bir hırıltıya dönüşürken bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Seni her yanımda hissedebiliyorum, parmaklarımı sıkıyorsun. Tanrım, keşke onun yerine benim sikim olsaydı."

Kat başını salladı. "Hayır... değil..."

"Merak etme." Kaşlarını çatı. "Lock ve ben oraya bizimle gitmek istemediğini biliyoruz. *Benimle* birlikte. Ama bir erkek hayal kurabilir, değil ?" İkisinin birden onu becerdiği görüntü tekrar kafasını doldurdu ve Kat bunun onun fantezisinden daha fazlası olduğunu biliyordu - bu onun en derin dileğiydi. En ateşli arzusuydu.

Kat konuşamıyordu, hissetmekten başka bir şey yapamıyordu. Orgazm hızla içinden geçerken, içinde bir şeyin yerine oturduğunu hissetti. Sanki hayatı bir parçası gevşemişti, ama hazzın acelesiyle yeniden bağlandı ve kendini bir kez daha sıkıca sabitledi. *Bu benim ruhum mu?* diye merak etti kararsızca. *Ruhum mu? Şimdi iyi miyim? Bütün müyüm?*

"Seni muayene için L'rin Ana'ya götürene kadar bunu bilemeyeceğiz." Lock ona bakıyordu. "Beni bağışlayın," dedi. "Bir araya gelmediğimizi biliyorum ama sorularınızı duymadan edemedim."

"Çok sesli düşünüyorsun," diye onayladı Derin sırtarak. "Ama ben de öyle düşünüyorum, öyle değil mi küçük Kat?"

"Özür dilerim," Kat rahatsız bir şekilde gözlerini kaçırdı, birkaç dakika önce yaşadıkları yasak alışverişi kabul etmek istemiyordu. "Gelecekte bu kadar yüksek sesle *düşünmemeye* çalışacağım."

Artık orgazmı sona erdiği için Lock'un geri çekildiğini ve artık amının tadına bakmadığını ya da amına dokunmadığını fark etmekten kendini alamadı. Ancak Deep'in parmakları hâlâ içine gömülüydü ve onu hem rahatsız edici hem de erotik bir şekilde dolduruyordu. *Ondan durmasını nasıl isteyebilirim? Ya tekrar... heyecanlanırsam? Ya-?*

"Sana nüfuz etmeyi bırakmamı isteyip istemediğini sor, küçük Kat." Deep'in sesi eğlenmiş gibiydi. "Ve soruna cevap vermek gerekirse, eğer tekrar heyecanlanırsan, seni tekrar boşaltmamız gerekecek. Belki bu sefer kalçalarının arasına girer ve amının tadına *bakarım*. Buna ne dersin?"

Kat ne diyeceğini bilemedi. Karanlık ikizinin kardeşinin gittiği yere gitmesine izin verme fikri ona hâlâ yanlış, tehlikeli geliyordu. "Derin," dedi sesini sabit tutmaya çalışarak. "İhtiyacım var... parmaklarını hemen içimden çıkarmana ihtiyacım var. Lütfen."

"Yine şu 'lütfen', sonuna eklenmiş. Çok kibarca." Bu durumdan pek memnun görünmüyordu ama parmaklarını geri çekti... çok yavaşça. "Peki, bir dahaki sefere kadar."

Kat kaşlarını çatarak, "Bir dahaki sefer diye bir şey olmayacak," diye hatırlattı ona.

"Ah?" Kasıtlı olarak parmaklarını ağızına götürdü ve gözlerini onunkilere sabitleyerek, kadının sularını belirgin bir zevkle emdi. "Bakalım L'in Ana bu konuda ne diyecek."

Kat cevap vermek istedi ama ani bir yorgunluk onu ele geçirdi ve sadece başını sallayabildi. *Daha sonra, daha fazla enerji topladığımda ona gerçekten izin vereceğim.*

Dört gözle bekliyorum, küçük Kat. Deep ona alaycı bir şekilde sırıttı. *Ne kadar beklediğimi bilemezsin.*

Yedinci Bölüm

"Kat'ın bir şeyi yok, en azından şimdilik." Baird kapı aralığına yaslanmıştı, kollarını iri göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Oh, Tanrı'ya şükür!" Olivia kocasından kız kardeşine döndü. "Sophie, o iyi."

"Duydum. Ben buradayım, biliyorsun." Yarı gülerek, yarı ağlayarak Sophie kız kardeşine sıkıca sarıldı.

"Deep ve Lock onu tam zamanında İkiz Aylar'a ulaştırdı," diye devam etti Baird. "Şifacıları..." Parmaklarını şıklattı. "Adı neydi?"

Liv onun yerine, "L'rin Ana," dedi.

"Doğru. Bir tür iyileştirme töreni yaptı ve şimdi Kat dinleniyor. Lock aradı ve bir dakika önce bana söyledi."

"Çok sevindim." Sophie omuzlarından bir yük kalkmış gibi hissetti. Deep ve Lock'un Kat'i İkiz Aylar'a götürmelerine izin verdiklerinden beri kendini korkunç derecede suçlu hissediyordu. Ama o da Liv de Sylvan'ın arkadaşlarını kurtarmanın tek yolunun bu olduğuna dair kararına güvenmişlerdi. Kat evrende en az sevdiği iki insanla birlikte yabancı bir gezegende uyanmaktan hâlâ mutlu olmayacaktı ama en azından artık yaşayacağını biliyorlardı.

"Onunla ne zaman konuşabiliriz?" Olivia hevesle sordu.

Baird kaşlarını çattı. "Lock'a göre birkaç günlüğüne değil. Dinlenmesi gerek. Ama size söylemeye geldiğim tek şey bu değil." Boğazını temizledi. "Bana annenin kız kardeşi *Lilenta*'dan bahsettiğini hatırlıyor musun? Hani şu doğum sırasında ölen?"

"Evet, tabii ki. Abby Teyze." Liv kaşlarını çattı. "Peki ya o?"

"Az önce görüş odasından geldim ve bir telefonunuz var - aslında hem size hem de Sophia'ya. Akrabanız olduğunu iddia eden bir kadın. Onunla konuşmak ister misin?"

"Ne?" Olivia talep etti.

Sophie, "Ama bu imkânsız," diye itiraz etti.

Baird omuz silkti. "Bir aldatmaca olabilir, sanırım. Ama biri neden böyle bir şey yapmak ister bilmiyorum. Ve..." Tereddüt etti. "Yüzü ikinize de çok benziyor. Bana kan bağı varmış gibi geldi."

Bana da, diye mırıldandı Sylvan aniden Sophie'nin kafasının içinde. Zihnindeki ses ciddiye. *Şu anda görüş odasıdayım ve onunla konuşuyorum Talana*, diye devam etti Sophie'ye taktığı ismi kullanarak. *Bence sen ve kız kardeşin gelip onu görmelisiniz.*

Yolda Sophie geri döndü. "Hadi," dedi, zıplayıp Liv'i ayağa kaldırarak. "Bakalım ne söyleyecek."

"Pekâlâ." Olivia hâlâ şaşkın görünüyordu ama Sophie'nin peşinden süitten çıkıp, çoğunlukla uzun mesafeli konuşmalar için kullanılan izleme odasına gitti. Tereddütle köşeyi dönüp duvara monte edilmiş devasa görüntü ekranına baktılar.

Aman Tanrım, Sylvan haklıydı! Sophie şok olmuştu. Kadının siyah saçları ve açık kahverengi gözleri vardı ama ekrandaki yüz, kendisinin ve Liv'in biraz daha yaşlı bir versiyonu olabilirdi. Ya da annelerinin.

Olivia da belli ki aynı şeyleri düşünüyordu. "Tıpkı anneme benziyor. Sophie." Kavrayışıyla neredeyse Sophie'nin parmaklarını eziyordu.

Görüntü ekranının önünde durmuş konuşmakta olan Sylvan, odaya kadar gelmelerini işaret etti. " yok *Talana*, onun söylediği kişi olduğuna inanıyorum. Sophia, Olivia, Abigail teyzenizle tanışın."

"Abby Teyze?" Sophie gözlerine inanamıyordu.

"Evet, benim." Kadın başını salladı ve Sophie ilk kez, neredeyse kehribar rengini andıracak kadar açık kahverengi olan güzel gözlerinin ağlamaktan kıpkırmızı olduğunu fark etti. "Siz Sophia ve Olivia olmalısınız. Ben... bu şartlar altında ilk kez karşılaştığımız için üzgünüm," diye devam etti kadın.

"Hangi koşullar?" Olivia bir elini koruyucu bir şekilde karnının üzerine koydu. Hâlâ ilk dört aylık dönemindeydi ve henüz göstermiyordu ama annelik içgüdüleri çoktan harekete geçmişti.

"Kocanız size söylemedi mi?"

"Bize neyi anlatacaksın?" Liv kaşlarını çatı. "Önce bize neden ölmeyiğini söyle. Alınma ama annemiz ölmeyden önce bize böyle söylemişti."

Abby Teyze gözyaşlarını tutuyormuş gibi bir an için gözlerini kapattı. "Evet, bunu duydum. Ona hiç veda edemediğime inanmıyorum. Hep zaman olacağını düşünmüştüm ama korkuyordum, beni tekrar hayatında istemeyeceğinden çok korkuyordum. Ve artık çok geç. O gitti, Lauren gitti... Her şeyimi kaybettim. Herkesi."

"Ne demek 'o gitti' ve 'Lauren gitti'? Lauren annemizin adıydı," diye itiraz etti Sophie.

"Bu benim kızımın da adıydı. Kaybolan kızımın. Bak." Bir düğmeye bastı ve aniden yüzü, kremsi moka rengi teni ve Abby Teyze'ninkiyle aynı kehribar rengi gözleri olan sevimli bir kızın görüntüsüyle yer değiştirdi. Kız gülüyordu, uzun ipeksi siyah saçları rüzgârda savruluyor ve palmye ağaçlarının arasından güneş parlıyordu. Pembe çizgili bir bikini üstü giymişti ve bir eliyle gözlerini gölgeliyordu. Resimde Sophie'yi rahatsız eden bir şey vardı ama tam olarak ne olduğunu çıkaramıyordu.

Teyzeleri yeniden ortaya çıktığında Liv, "Çok güzel," dedi. "Gözlerini senden almış."

"Ve babasının derisi," dedi Abby Teyze acımasızca. "İşte bu yüzden büyükannen ve büyükbaban hamile olduğumu öğrendiklerinde beni evden atmaya karar verdiler. Gerçi annene benim öldüğümü söylediklerini bilmiyordum."

"Onu doğururken öldüğünü söylediler, Lauren'ı doğururken." Sophie uyuşmuş dudaklarının arasından konuştu. "Annem bu konuda konuşmayı pek sevmezdi. Bu onu çok üzüyordu."

Abby Teyze başını salladı. "Büyükbaban ailemle tüm bağlarımı koparmam için bana yüklü bir para ödedi. Parayı aldım ve iyi de kullandım, şimdi varlıklı bir kadınam. Ona ilk hamile kaldığımda ikiz bebek taşıyordum. Sonra doğum yaptığımda Lauren'ın kız kardeşini kaybettim. Ama kendime Lauren'a sahip olduğum sürece..." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. "Ve şu anda yanımda bile değil. Nerede olduğunu ya da hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Ah, Abby Teyze, çok üzgünüm!" Sophie kadına sarılabilmeyi diledi. "Ne oldu? Yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Umarım öyledir." Teyzeleri bir mendille gözlerini sildi. "İkinizin izini ancak bir ay kadar önce bulabildim. Lauren'a söylemeden önce sizinle temasa geçip bir tür ilişkiye ilgi duyup duymadığınızı öğrenecektim. O her zaman daha fazla aileye sahip olmak isterdi." Burnunu çekti. "Ama şimdi seninle farklı bir nedenle temas kuruyorum. İkiniz de Kindred'dan olduğunuz için, belki bir şekilde onun yerini bulmaya yardımcı olabileceğinizi umuyordum."

Sylvan ve Baird arka planda sessizce duruyorlardı ama şimdi Sylvan öne çıktı. "Bize kayboluşunun koşullarını anlatın, biz de ne yapabileceğimize bakalım."

"Pekâlâ." Abby Teyze yine burnunu çekti. "Neredeyse bir hafta önce dükkânından kayboldu. Çok garip bir şey, polis saldırganı... saldırganı gösterebilecek herhangi bir kan, saç ya da lif bulamıyor." Boğazını temizledi, belli ki devam etmek için kendini zorluyordu. "Aslında banyoda bir yığın giysiden başka bir şey yoktu. Ama üst konmuş olmaları, ayakkabıların üzerindeki giysiler... Onları çıkarmış gibi değildi. -Daha çok içlerinden kaybolup *gitmiş* gibi."

Sophie nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetti ve Sylvan'ın yüzünün gerildiğini gördü. *Moleküler ışınlama ışını. Bu miydi?* "Abby Teyze," dedi. "Lauren'ın o resmini bize tekrar gösterebilir misin?"

"Elbette." Teyzelerinin görüntüsü kayboldu ve yerine Lauren'ın pembe çizgili bikini üstündeki gülen resmi geldi.

"Orada," dedi Olivia, görüntü ekranına doğru ilerleyip işaret ederek. "Tam orada. Görüyor musun? Göğüslerinin arasında?"

"Yıldız şeklindeki doğum izi," diye nefes aldı Sophie. Resimde onu rahatsız eden şey buydu. Liv'e baktı. "Kehanet," diye fısıldadı, çok yüksek sesle konuşurlarsa teyzesinin onları hâlâ duyabileceğinin farkındaydı. "Bela kehaneti."

"Aradığım kişi Lauren." Liv'in yüzü solgundu ve o da fısıldıyordu. "Aman Tanrım, zavallı kız!"

"Ona söylemeli miyiz?"

Sylvan başını salladı. "Henüz değil," diye mırıldandı. "Bakalım önce bir şey yapabilecek miyiz?"

"Sylvan haklı. Biz araştırıp emin olana kadar ona böyle bir haber vermenin bir anlamı yok," dedi Baird alçak bir sesle.

Abby Teyze bir kez daha ortaya çıktı. "Eee?"

"Size yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız." Sylvan elini kalbinin üzerine koydu. "Dostlarımızın tüm akrabaları bizim için önceliklidir. Buna inanabilirsiniz Bayan Jakes."

"Teşekkür ederim." Abby Teyze yine ağlayacak gibi görünüyordu. "Bana Sarasota, Florida'daki HKR binasından ulaşabilirsiniz. Lauren kaçırıldığında orada yaşıyordu." Son kelime bir hıçkırığa dönüştü ve aniden görüntü ekranı karardı.

"Ne yapabiliriz ki?" Sophie çılgınca Sylvan'a baktı. "Kız Scourge'un elinde, Sylvan, bunu biliyorum. Ah şu zavallı kız!" O ve Liv, kötü kalpli AllFather tarafından yakalanıp sorgulanmanın nasıl bir şey olduğunu ilk elden biliyordu. Sophie bunu en büyük düşmanının başına gelmesini istemezdi.

Sylvan acımasız görünüyordu. "Onu zorla geri almak için Babalık'a saldırmak dışında yapabileceğimiz bir şey var mı bilmiyorum."

"Ve Yüksek Konsey'in bunu kabul edeceğini sanmıyorum," diye gürledi Baird kaşlarını çatarak. "Kızın ellerinde olduğuna ve orada tutulduğuna dair tartışılmaz bir kanıt elde edene kadar olmaz."

"Başka nerede olabilir ki?" Liv talep etti.

"Herhangi bir yer." Baird başını salladı. "Biliyorsun *Lilenta*, Scourge'un tek kalesi Babalık değil. Onların da bir ana gezegeni var. Orası artık bir Ölü Dünya - açgözlülükleri ve kirlilikleriyle onu öldürdüler. Ama orada hâlâ zaptedilemez kaleleri var ve sıkıştıklarında geri dönebiliyorlar."

"Yani onu orada öylece *bırakmamız* gerektiğini mi söylüyorsun?" Liv ağlamaya başlamıştı. "Onu o... o *canavarla mı bırakalım?*"

"Diyorum ki, sen bu kadar sinirlenmeden önce Konsey'le konuşalım." Baird onun omuzlarını yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Bu haber, akrabanızın kaçırılmış olmasından daha büyük bir etkiye sahip."

"Baird haklı." Sylvan başını salladı. "Eğer Belalılar sonunda kehanetlerinin anahtarını bulduysa, büyük bir şey olmak üzere olabilir. Konsey harekete geçmeden önce tüm komplikasyonları ve yansımaları göz önünde bulundurmak isteyecektir."

"Yani biz ona ulaşana kadar ölmüş ya da ölmüş sayılır," dedi Liv soğuk bir sesle. "*Eğer* ona ulaşabilirsek. Oh, zavallı Lauren."

"Zavallı Lauren," diye yankılandı Sophie. Kollarını kardeşine dolayarak ona sıkıca sarıldı ve ikisinin de sahip olduklarını bile bilmedikleri kuzenleri için dua etti. *Güçlü olsun. AllFather'ın karşısına çıkardığı her şeye dayanabilsin.*

Ama bunun ne kadar zor olabileceğini deneyimlerinden biliyordu.

Sekizinci Bölüm

Kat uyandığında kendini zayıf ama dinlenmiş hissediyordu. Kendini yatakta yalnız bulduğu için mutluydu - ve görünüşe göre, en azından bir süreliğine kendi kafasında yalnızdı. Ya Lock ve Deep çok uzaktaydı ya da ikisi de şu anda gerçekten güçlü duygulara sahip değildi. Sebep her ne olursa olsun, Kat kafatasının içinde bir kez olsun huzur ve sessizlik olduğu için mutluydu.

Doğrulup gerindi ve esnedi. Tanrım, açlıktan ölüyordu! Buralarda yiyecek bir şey var mıydı? Kendini içinde bulduğu alanda hiç yiyecek yokmuş gibi görünüyordu. Görünüşe bakılırsa beyaz duvarları ve yeşil ahşap zemini olan bir yatak odasıydı. Odanın tam ortasına hâkim olan devasa İkiz Kindred yatak yere kadar alçaktı. Zemine uyumlu sıcak yeşil ve altın rengi bir örtü seriliydi ve çarşafar soluk kirli beyaz renkteydi ve Kat'ın şimdiye kadar hissettiği tüm ketenlerden daha yumuşaktı. Yataktan kalkarken çarşafardan birini üzerine çekti çünkü kıyafetlerinin nerede olduğunu bilmiyordu.

Yavaşça yürüyerek yatağın karşısındaki büyük dikdörtgen pencereye doğru ilerledi. Pencere, odadaki gölgelere Kat'ın hoşuna giden mavimsi mor bir renk veren çivit mavisi bir gölgelikle kaplıydı. Pencereden dışarıyı görmek istedi ama perde hareket etmiyordu ve pencerenin dört köşesine sıkıca sabitlenmişti.

"Aptal şey," diye mırıldandı Kat kendi kendine, parmaklarını gölgenin en üst kenarında gezdirmek için yukarı uzandı. "Nasıl açılıyor bu?" Tam vazgeçmek üzereyken, aradığı parmak uçları iki küçük düğmeyle karşılaştı. "Tamam, bakalım bunlar ne işe yarıyor."

Üstteki düğmeye bastı ama perde yavaşça açılmak yerine aniden sertçe yukarı kalktı ve tüm pencereyi çıplak bıraktı.

"Oh!" Pembemsi altın renginde parlak bir güneş ışığı odayı aydınlatırken Kat bir adım geri çekildi. Bir an için kör oldu ve bir eliyle gözlerini kapatırken diğer eliyle beyaz çarşafı göğsüne bastırmak zorunda kaldı. Sonunda görüşü düzeldi ve dışarı bakıp neler olup bittiğini görebildi.

Kat daha önce hiç Avrupa'ya gitmemişti ama televizyonda orayla ilgili pek çok belgesel-drama izlemişti. Şimdi, dar, eğri büğrü sokaklara ve uzun, eğik

İkiz Ay'ın yerleşim yerinin binalarını görünce, buranın şirin bir Avrupa kasabasına çok benzediğini düşünmeden edemedi. Kendi memleketi Tampa'da olmayan bir eski dünya cazibesine sahip gibi görünüyordu.

Elbette bazı farklılıklar vardı. Binalar beyaz badanalı olmak yerine pembemsi altın rengi bir taştan yapılmıştı ve sokaklar parke taşlarıyla döşenmemişti. Aslında, içlerinde bir tür kısa pembe ve yeşil bitki örtüsü yetişiyor gibi görünüyordu - yolun kenarında otlayan birkaç Take-me gördüğünde bu fikir pekişti. Bu iki başlı hayvanlara binmek tam bir eziyetti ama doğru hatırlıyorsa Liv ona bu hayvanların İkiz Aylar'a özgü olduğunu söylemişti. Gerçi Doktor Dolittle kitaplarındaki it-beni/çek-seni gibi görünen bir şeyi neden evcilleştirmek istedikleri Kat'i aşıyordu.

Tuhaf, eğri büğrü evlerin çok ötesinde, dalgalı bir altın tabakasına benzeyen bir şey gördü. Bunun su olduğunu anlaması bir anını aldı - aslında bir okyanus. *Altın suyundan bir okyanus. Çok güzeldi...* Bu manzara Kat'in nefesini kesti. Suyun camısı, altın rengi yüzeyinde sallanan kırmızı ve mavi yelkenli küçük ahşap tekneler ve rıhtımda bir aşağı bir yukarı yürüyen insanlar vardı. Açık tenli olmasına rağmen sahilde bir gün geçirmeyi her zaman sevmişti. Lock'un onu en kısa zamanda götürmesi için aklına bir not düştü.

Gözlerini deniz kıyısının cezbedici görüntüsünden ayıran Kat, penceresinin dışındaki sokağa baktı ve çubukta bir çeşit et satan satıcıları ve meyve ya da ekmek satan diğerlerini gördü. *Şu uzun mor şeyin ne olduğunu merak ediyorum,* diye düşündü ve daha iyi görebilmek için pencereye yaklaştı. Bir meyve miydi? Bir çeşit İkiz Aylar böreği mi? Her neyse, muz şeklindeydi ama bir karpuz kadar büyüktü. Olgun, sulu kavun düşüncesi bile Kat'in ağzını sulandırdı ve uzun zamandır ilk kez gerçekten aç olduğunu fark etti.

Tam yiyecek bir şeyler bulabilmek için etrafta kıyafet arayacaktı ki mor muz satan satıcı kafasını kaldırıp onu gördü. Gözlerini gölgeledi ve sonra ona el sallarken yüzünde geniş bir sırıtış belirdi. Yanındaki satıcıyı dürttü ve o da başını kaldırıp el salladı.

Kat gülümseyerek el salladı. *Ne hoş insanlar. Acaba yeni tanımasanız bile selamlamak bir tür gelenek mi?* Satıcılardan ve alışveriş yapanlardan birkaçı daha ona el sallıyordu.

kibarlık olsun diye el sallamak zorunda kaldı. Alçakgönüllülük adına çarşafını sıkıca tuttu ve kolu ağrıyana kadar el salladı. Karşılama ritüelinin ne kadar süreceğini merak etmeye başladı.

Midesi guruldamaya başladığında ve kolu düşecekmiş gibi hissettiğinde nefesinin altından "Tamam millet," dedi. "Kabalık etmek istemem ama düşmeden önce gidip yiyecek bir şeyler bulmalıyım." Başını sallayıp gülümseyerek pencereden uzaklaştı ve yiyecek bir şeyler bulmaya gitti.

Odanın bir köşesinde, bacaklarınız gerçekten kısaysa bank olarak kullanılabilecek uzun, alçak bir kutu vardı. Kat kutuyu açtı ve kısa, parlak tüylerle resmedilmiş mavi ve pembe desenli yeşil bir gömlek buldu. "Çok *süslü*," diye mırıldanarak gömleği eline aldı. Belli ki çok iri bir adam için yapılmıştı - muhtemelen bir tür İkiz Akraba kıyafetiydi. Etrafına bakındı ama ona uygun bir pantolon ya da başka bir giysi seçeneği göremedi. *Görünüşe göre ya bu ya da çarşaf*. Kat omuz silkerek neredeyse dizlerine kadar inen gömleği giydi. İkiz Aylar sakinleri kadınların çıplak bacaklarını göstermesini hoş karşılamıyorsa, en azından düzgündü. Bu durumda çok kötüydü. Karnı acıkmıştı.

Kollarını sıvayarak yatak odasından çıktı ve aynı yeşil ahşap zemine sahip uzun bir koridora girdi. Koridorun en ucunda, doğrudan güneşli bir yemek hazırlama alanına inen döner bir merdiven vardı. Tüm standart Kindred aletleri oradaydı; cam önlü buzdolabı ve dalga adı verilen Kindred ocağı. Liv ona nasıl kullanılacağını göstermişti ama Kat hâlâ bu uzaylı aletle uğraşırsa parmaklarını yakabileceğinden korkuyordu. Sonra mutfakın dolu olduğunu fark etti.

Uzun boylu, ince yapılı, açık kahverengi saçlı bir kadın lavabonun önünde duruyordu. Pembe toga görünümlü bir giysi giymişti ve büyük üzüm büyüklüğünde sulu mavi-yeşil meyveler yıkıyordu. Kat bunları daha önce yemişti - ikiz meyvelerdi. Dışını yiyemezsiniz, acı ve ekşiydi. Etli görünen dış etini soyup içindeki cevizi yiyordunuz, tadı şeftali ve cevizin karışımına benziyordu. Kadın işine dalmış görünüyordu ve Kat'ın merdivenlerden indiğini duymamıştı.

Kat onu ürkütmemeye çalışarak boğazını temizledi. "Um...merhaba," dedi tereddütle.

Kadın hemen başını kaldırdı ve ona gülümsedi. "Veelash abra boolash," diye hoş bir şekilde karşılık verdi.

"Ah canım." Kat kaşlarını çattı. "Uh, Deep ve Lock gibi İngilizce konuştuğunuzu sanmıyorum, değil mi?"

"Deep vun Lock crabash le taber." Kadın iki parmağıyla bir yürüme hareketi yaptı ve bir bahçeye açıldığı anlaşılan kapıyı işaret etti.

Kat onun, kardeşlerin evdeyken her ne yapıyorlarsa onu yapmak için dışarıda olduklarını kastettiğini düşündü. Uzun boylu, ince kadının Deep ve Lock ile bir akrabalığı olup olmadığını merak etti. Anneleri olmak için biraz fazla genç görünüyordu ama ablaları olacak kadar da yaşlı değildi. Belki de sadece bir hizmetçiydi?

"Tamam," dedi tereddütle, keşke Tranq Prime'ı ziyaret etmeden önce Sophie'nin yaptığı gibi bir çeviri bakterisi iğnesi olsaydı. "Sanırım sadece-" Utancından midesi yüksek sesle guruldayarak tereddütlü konuşmasını böldü. "Aman Tanrım, çok özür dilerim!" İyice utanarak elini karnının üzerine koydu, ancak karnının tekrar guruldamasına neden oldu.

Kadın başını geriye attı ve güldü. "Cheela! Noosh. *Noosh*," dedi Kat'i kolundan tutarak. Kat'in şimdi görebildiği lavaboyu işaret etti, orada birkaç meyve ya da sebze -hangisi olduğunu anlayamadı- dizilmişti. Kadın onları işaret ettikten sonra Kat'e baktı ve kaşlarını kaldırdı. Kat'in hangisini istediğini sorduğu belliydi.

"Uh..." Kat kararsızca çeşitliliğe baktı. İkiz meyvenin yanı sıra bükülmüş mor bir kök ve üzerinde turuncu noktalar bulunan, yaklaşık bir limon büyüklüğünde yeşilimsi sarı bir nesne vardı.

Diğer seçeneklerden hiçbiri gerçekten çekici görünmüyordu. Kat refleks olarak ikiz meyveye yönelmek üzereydi ki sıcak, zengin, olgun bir koku burnunu gıdıkladı. Yüzünü kaldırdı ve kokladı - bu koku da *neydi? Her neyse, harika kokuyor! Ananas ve ahududu karışımı gibi, içine tuzlu bir şey katılmış. Belki de tereyağlı patlamış mısır? Lezzetli koku, yaklaşık avuç içi büyüklüğündeki üçgen meyvelerden oluşan bir kaseden geliyor* gibiydi.

Daha yakından baktığında, meyvelerin tek tek çileğe benzediğini, ancak oldukça büyük olduklarını gördü. Her biri baştan çıkarıcı bir altın şeftali rengindeydi ve pürüzsüz kabuğunda sadece pembe bir allık vardı. Tepelerindeki mor saplar o kadar güzeldi ki neredeyse çiçek olarak ikiye katlanabilirlerdi. Ama Kat daha önce hiç yemek isteyeceği bir çiçek görmemişti ve birden ağzı üç taraflı meyvelerden birini denemek için sulandı.

"Acaba... bunlardan birini denememin bir sakıncası var mı?" diye sordu, lavabonun bir tarafında duran kaseyi işaret ederek.

Kadın şaşırmış görünüyordu. "Kala?"

"Evet." Kat hevesle başını salladı. "Kala, bundan biraz denemek istiyorum. Eğer tadı kokusunun yarısı kadar güzelse, öldüğümü ve cennete gittiğimi düşüneceğim."

Kadın önce şüpheyile baktı ama sonra omuz silkti ve Kat'e meyvelerden birini uzattı.

Kat onu sapından dikkatle tuttu. İkiz Ay sakinleri için gayet iyi olan ama kendisi gibi bir Dünyalı için zehirli olan bir şeyi yemek üzere olabileceğini düşündü. Ama şeftali pembesi üçgen meyveyi burnuna götürüp derin bir nefes aldığı anda tüm korkuları yok oldu. Bu kadar güzel kokan bir şey sizin için kötü olamazdı, değil mi? *Yine de, her ihtimale karşı yavaş gideceğim.*

Deneyssel olarak meyvenin sivri ucundan küçük bir ısırık aldı. Şimdiye kadar yediği hiçbir şeye benzemeyen bir lezzet ağzında patladı. Tadı da kokusu gibiydi -taze ananas, sulu ahududu ve sıcak tereyağlı patlamış mısır- ama başka, daha ince tatlar da vardı. Bir parça sıcak çikolata, ballı kavun tadı ve azıcık füme çedar peyniri. Gerçekten de, meyvede çok fazla şey vardı - garip ve farklı tatlar birbirleriyle savaşmalıydı. Bunun yerine, Kat'in gözlerinin zevkten yuvalarından fırlamasına neden olacak şekilde ağzında uyum içinde harmanlandılar.

Kısa sürede ilk meyveyi mor sapına kadar bitirmişti.
-Ve kadın ona bir tane daha uzattı.

"Aman Tanrım, bu harika," dedi Kat sulu ve yumuşak etten aldığı lokmalar arasında. Düşünmeye başladığı şekliyle üçgen meyvenin şeftali gibi bir dokusu vardı ama içinde aynı hem çiğnenebilen hem de çıtır çıtır olan küçük topaklar vardı. İkincisini de bitirdi ve baktı

umutla kaseye baktı. "Um, kendimi domuz gibi göstermek istemiyorum ama..."

Kadın gülerek tüm kâseyi Kat'ın ellerine tutuşturdu. Sonra Kat'e sürpriz yaparak ona sarıldı ve alnından öptü.

"Oh. Uh, tamam. Teşekkürler." Kat onun bu ani yakınlığı karşısında hazırlıksız yakalanmıştı. Ama üçgen meyve o kadar güzeldi ki, muhtemelen bir kase dolusu almak için sarılma ve öpücükten çok daha tuhaf şeylere .

Kadın hâlâ ona gülümseyerek Kat'i mutfağın köşesinde, yere büyük, düz yastıkların dizili olduğu küçük, güneşli bir oyuğa götürdü. Kat'i mavi ve mor renkli bir tanesinin üzerine oturttu ve ardından meyve kâsesini işaret etti. "Noosh. Noosh."

Bu 'ye' demek olmalı. Kat kibarca başını salladı. "Evet, noosh. Merak etme, kesinlikle noosh yapacağım. Teşekkür ederim." Başka bir üçgen meyve aldı ve bir ısırık aldı. "Mmm, güzel!"

Bu kadını tatmin etmiş görünüyordu. Kat'e gülümsedi, İkiz Aylar dilinde birkaç şey daha söyledi ve lavaboda meyve yıkamaya geri döndü.

Etlı meyve kâsesiyle baş başa kalan Kat işe koyuldu. Kendisine sert bir şekilde ağırdan alması gerektiğini söyledi; ne de olsa yabancı meyvenin sistemi üzerinde ne gibi etkileri olabileceğini kim bilebilirdi ki? Ama günlerdir yemek seçmekten başka bir şey yapmamıştı ve çok acıkmıştı. Daha ne olduğunu anlamadan kâsedeki son iki meyveyi de yemişti ve keşke daha yavaş yeseydim diyordu. Derin ve Lock kapıdan içeri girdiğinde sondan bir sonraki meyveden bir ısırık almak üzereydi.

Kat anında kendisine ait olmayan duygularla dolup taşı ve bunların hiçbiri iyi değildi.

"Bu sabah yedi cehennemde ne yapıyordun?" Deep ona doğru adım atarak talep etti.

Kat hemen savunmaya geçti. "Neye kızdığınızı bilmiyorum ama geri çekilebilirsiniz. Siz ikiniz dışarı çıktınız ve beni burada, yabancı bir evde, yabancı bir kasabada, dilini bile bilmediğim *yabancı bir gezegende* bıraktınız. Kendi başımın çaresine bakmak zorundaydım."

"Çok özür dileriz leydim." Uzun boylu kadınla İkiz Aylar lehçesinde hızlı hızlı konuşan Lock, Kat'ın hâlâ çoğunlukla boş olan kâseyle oturduğu yere geldi. "Bazı işlerimizi halletmemiz gerekiyordu ve biz dönene kadar kalkacağınızı düşünmemiştik."

"Oh, ayaktaydı, tamam. Ayaktaydı ve pazardaki satıcılara bir gösteri sunuyordu," diye hırladı Deep.

"Sen neden bahsediyorsun?" Ona bakmak için boynunu bükmekten bıkan Kat ayağa kalktı ve bir elini kalçasına koydu. Elbette hâlâ yukarı bakması gerekiyordu ama o kadar uzağa değil.

"Bu sabah pencereden kendini nasıl gösterdiğinden bahsediyorum - tüm kasaba bunu konuşuyor." Derin ona ters ters baktı.

Kat kaşlarını çatı. "İlk kalktığımda kıyafet bulamadım ama üzerime bir çarşaf sardım. Pencereden dışarı baktım ve bazı insanlar bana el salladı, ben de onlara el salladım. Bunda büyütülecek ne var?"

"'Büyük mesele' vücudunu yabancılara göstermemen gerektiğidir." Deep ona sahiplenircesine baktı ve kendini aniden çıplak hissetmesine neden oldu.

"*Giymiyordum,*" diye itiraz etti Kat, giydiği tuhaf, tüylü gömleğin daha uzun olmasını dileyerek. "Yemin ederim, çarşafı hep üzerimde tutmaya özen gösterdim."

Lock boğazını temizledi. "Görünüşe göre, pencereden giren ışık çarşafınızı şeffaf hale getirmiş."

"Ne?" Kat yüzünün kızardığını hissetti. "Ciddi misin sen? Yani bana el sallayan ve gülümseyen tüm o adamlar sadece arkadaşça davranmıyor muydu?"

"*Dost* olmaktan çok daha fazlasını istiyorlar," diye *homurdandı* Derin. "İkiz Aylar'daki ortalama bir erkeğin bir seçkini ne sıklıkla görebildiğini biliyor musun? Neredeyse hiç. Ve bir seçkini giysileri olmadan görmek, yemyeşil kıvrımlarını ortaya çıkarmak, onu-" Aniden durdu ve Kat'ın hâlâ bir elinde tuttuğu üçgen meyveye kaşlarını çatı. "*Ne* yiyorsun sen?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Bana o verdi." Lavabonun başında duran ve yüzünde endişeli bir ifadeyle konuşmalarını izleyen uzun boylu kadını işaret etti.

Lock ona döndü. "Mumzell? Chara vena Kat Kala ala noosh?"

Başını hızla salladı. "Ja, ja! Shiba ava Kala ala noosh." Sonra Lock'a sarıldı ve alnından öpmek için parmak uçlarında durdu.

"Ne diyor? Ne diyor o?" Kat talep etti.

Derin kaşlarını çatı. "Bunu senin istediğini söylüyor. Senin istediğini düşünüyor çünkü..." Başını sallayarak sözünü kesti.

"Çünkü ne? Ne işe yarıyor?" Kat endişeyle sordu. Bu tuhaf meyveyle kendini zehirlemiş miydi? Yoksa dini nedenlerle yememesi gereken bir şeyi mi yemişti? Kahretsin, bu aptal gezegen hakkında *hiçbir şey* bilmiyordu. Kendine biraz çeviri bakterisi bulmalıydı!

Lock sonunda yaşlı kadınla konuşmasını bitirdi. Kat'e döndü ve alçak sesle konuştu. "Yediğin şey Kala meyvesi -biz buna bağ meyvesi diyoruz. Halkımız için özel bir önemi var."

Derin homurdandı. "Bu yetersiz bir ifade."

"Derin, lütfen." Lock ona uyarıcı bir bakış attı. "Açıklamama izin verecek misin?"

"Zehirli falan değiller, değil mi?" Kat sordu. "Yani, zehirli olsalardı eminim kibar hanım onları yememe izin vermezdi ama-"

"O 'hoş bayan' bizim annemiz," dedi Derin sert bir sesle. "Ve şimdi Lock ve benimle çiftleşmeye niyetli olduğuna inanıyor. Hem de *hemen*. Çünkü başka neden bir insan bir oturuşta koca bir kase bağlayıcı meyve yesin ki?"

"Ne?" Kat aniden paniğe kapıldığını hissetti. "Hayır, hayır," dedi kadına, başını hızla sallayarak. "Biz öyle değiliz. Gerçekten öyle değil." Tekrar Lock'a döndü. "Bağlanma meyvesi' tam olarak nedir? Halkınız için dini bir önemi var mı?"

"Tam olarak dindar değil..." Nasıl açıklayacağını düşünüyormuş gibi bir an duraksadı. "Bağlanma meyvesi genellikle çiftleşmemiş kadınlar tarafından, eş olarak seçtikleri ikiz erkeklerle bağ kurmadan hemen önce yenir."

"Oh." Kat rahatlamıştı. "Yani bu sadece bir yanlış anlaşılma. Meyveyi yediğim için sen, ben ve Deep'in... ama biz değiliz."

Tabii ki." Sinirli bir şekilde güldü. "O zaman bunu ona açıkla ve yanlış bir fikre kapılmasına neden olduğum için üzgün olduğumu söyle ve bu konuyu unutamam, tamam mı?"

"Korkarım ki hayır." Deep başını salladı. "Hiçbirimizin uzunca bir süre 'bunu unutabileceğini' sanmıyorum."

Kat ona kaşlarını çatı. "Bak, özür dilerim, tamam mı? İşe gitmeden önce meyve yeme geleneğinize saygısızlık etmek istememiştim ama bu dürüst bir hataydı. Eğer bunu atlatamıyorsan bu senin sorunun, benim değil."

"Deep'in kastettiği bu değil leydim." Lock özür dilercesine başını salladı. "Görüyorsunuz, dişilerin çiftleşmeden önce bağ meyvesi yemelerinin bir nedeni var. Özel özellikleri var."

Bu Kat'e uğursuzluk gibi geldi. "Ne tür özel nitelikler?" diye sordu.

Lock rahatsız görünüyordu. "Şey, bazı bölgelerdeki esnekliğinizi artırıyor."

"Ne?" Kat talep etti. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Deep açıkça, "Aynı anda iki şaftı aminize alabilmenizi sağlıyor," dedi. "Bu senin için yeterince açık mı?"

Kat dehşete kapıldı. Gözleri hemen ikizlerin annesinin durduğu lavaboya gitti ama neyse ki anne odadan çıkmıştı.

"Merak etmeyin. Mumzelle bizi duyamaz. Duysa bile İngilizce anlayamaz, unuttun mu?" Derin güldü ama bu mutlu bir ses değildi. "Ne kadar üzgün olduğumu hissedebiliyorum. Neden bir şey söylemiyorsun?"

"Ben sadece... yapamam... neden biri *bunu* yapmak istesin ki?" Lock'a çekici bir şekilde baktı, Deep'i görmezden geldi, ancak bir gece önce ona gönderdiği görüntüleri hatırlamadan edemedi. İkisinin de onun içinde olduğunu, onu ittiklerini, doldurduklarını... *Ama bunun gerçekten mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Gerçekten isteyeceklerini hiç düşünmemiştim-*

Lock nazikçe, "Bağlanma seksini böyle yapıyoruz leydim," diyerek onun çalgınca düşüncelerini böldü. "Derin ve ben bunu bildiğini sanıyordum."

"Özellikle de dün geceki konuşmamızdan sonra," diye homurdandı Deep, ona delici bir bakış atarak.

"Senin gerçek olduğunu düşünmemiştim." Kat başını salladı, zihni acı verici, korkutucu görüntülerle doluydu. "Bunu gerçekten isteyeceğini hiç düşünmemiştim..."

"Elbette istiyoruz," dedi Derin sert bir sesle. "Bu bizim insanlarımızın yolu."

"Ama ben... Sanırım teker teker yaptığınızı sanıyordum. Ya da en kötü ihtimalle biri önde biri arkada." Yüzünün kızardığını hissediyordu ama duracak gibi de görünmüyordu. Tanrım, şu anda bunu düşünmeye *gerçekten* ihtiyacı yoktu. Özellikle de üçünün bir gece önce yaptıkları ve Derin'in ona gönderdiği görüntüler düşünüldüğünde.

"Bir dişiyi pek çok farklı şekilde paylaşıyoruz." Lock başını salladı. "Ve sizin deyiminizle birimiz *önünüzü*, diğeri de *arkanızı* doldurursa *sınırlı* bir tür fiziksel bağ kurabiliriz. Ama gerçek bağlanma seksinin gerçekleşmesi için..."

Deep alçak bir sesle, "Her iki sikimiz de aynı anda senin amına gömülmeli," diye bitirdi.

"Aman Tanrım." Kat başını salladı. "Ama siz çok *büyük*sünüz. Dün gece seni bana karşı hissettim. Kimsenin yapabilmesine imkan yok-"

"Kesinlikle yapabilirsin. Özellikle de bir kase dolusu bağlayıcı meyve yedikten sonra." Deep ona sırttı.

Kat aniden öfkelenerek onun üzerine yürüdü. "Neden ne kadar yediğimi bu kadar büyütüyorsun? *Açtım*, lanet olsun!"

"Gelin adayları genellikle yavaş yavaş başlar, esnekliklerini artırmak için her gün meyveden sadece birkaç ısırık yerler. Sadece bağlanma törenlerinin olduğu gün bütün bir meyve yerler," diye açıklıyor Lock. "Sadece *bir* bütün meyve. Korkarım siz birden fazla yediğiniz için etkileri katlanarak artacak." Başını iki yana salladı. "Keşke Mumzelle partiyi bu gece için planlamasaydı."

"Ne etkisi? Bu şey bana ne yapacak?" Kat kalan iki üçgen meyveden birini onun yüzüne doğru salladı.

"Bağlanma meyvesi sizi sadece daha esnek yapmaz," dedi Lock dikkatle. "Aynı zamanda sizi daha... nasıl denir?"

"Azgın." Derin ona sırttı ama bu mutlu bir ifade değildi. "Dünya dilini tekrar çalışıyordum. Doğru yapabildim mi?"

Kat'ın eli onu tokatlamak için kaşındı ama bir şekilde kendini tuttu. "Seni piç kurusu," dedi titreyen bir sesle. "Bana biraz yediğimi söylüyorsun

Bir çeşit afrodizyak mı? Sadece yemekle kalmayıp aşırı dozda mı aldın? Ve bunun *komik olduğunu mu* düşünüyorsun?"

"Hiç de değil." Yüzündeki sırıtış kayboldu ve dikkatle ona baktı. "Çok kısa bir süre içinde hiçbirimiz bunun komik olduğunu düşünmeyeceğiz."

"Hiçbirimiz derken demek istiyorsun? Bu sizi nasıl etkileyebilir?"

"Duygularını hissedebiliyoruz, hatırladın mı?" Derin başının yan tarafına dokundu. "Hissettiğin her şeyi *biz de* hissediyoruz."

"Ama bundan sadece biz etkilenmeyeceğiz, yine de en derinden biz etkileneceğiz." Lock'un yüzünde acımasız bir ifade vardı. "Yakın çevrenizdeki her erkeği etkileyecek."

"Tamam, duyguları anlıyorum. Ama bu diğer herkesi *nasıl* etkileyecek?"

Deep kardeşi için "Kokun," diye cevap verdi. "Lock ve benim etrafımdayken zaten kızgınlık dönemindeki bir dişi gibi kokuyorsun. Bu sadece durumu daha da kötüleştirecek, *çok* daha kötü." Konuşurken adımlarını hızlandırmaya başladı. "Zaten karşı konulmaz *görünüyorsun* ve şimdi bir de karşı konulmaz *kokacaksın*. Bu gece partideki diğer tüm erkekleri uyarmamız gerekecek."

Lock başını salladı. "Umarım iş yumruklaşmaya varmaz."

"Ne partisi?" Kat iyice sinirlenmeye başlamıştı. "Madem bu kadar sorun olacaktı, neden partiyi atlayamıyoruz?"

"Annemizin senin onuruna planladığı parti," dedi Lock sessizce. "İşte yüzden

hiçbirimiz öylece 'atlayamayız'," diye hırladı Deep. "Yapmak zorundayız katılacak ve şehirdeki diğer tüm yüksek rütbeli erkekler de orada olacak. Çiftleşmiş olanlar sorun olmaz. Ama çiftleşmemiş erkekler..."

Lock ona ciddiyetle, "Bize çok yakın durman gerekecek," dedi. "Tabii ki bu bir sorun olmazdı eğer..." Tereddüt etti.

"Eğer ne?" Kat dedi ki. "Hadi, çıkar ağzındaki baklayı. Eğer sırf yanlış meyveyi yediğim için çevremdeki her bir erkeğin bacağıma asılmasını engelleyecek bir yol biliyorsan, lütfen paylaş."

Lock iç çekti. "Eğer Deep ve benim seni çiftleşme kokularımızla işaretlememize izin verirsen..."

"Ama sen yaptın," diye itiraz etti Kat alçak sesle. "Sen... bilirsin, beni yaladığında. Değil mi?" Deep kulağına hırlarken ve kalın parmaklarıyla amını pompalarken Lock'un başını kalçalarının arasına gömdüğünü hatırlayınca her yeri ateşlendi.

"Seni biraz işaretledim," diye itiraf etti Lock. "Elimde değildi. Ama sizi işaretlemek için tadınıza bakmıyordum leydim - amacım size zevk vermektir, bu yüzden çok dikkatli değildim. Ayrıca benim kokum tek başına diğer erkekleri senden uzak tutmaya yetmez. Deep'in de kendi kokusunu eklemesi gerekiyor."

Kat elini boğazına götürdü. "Ve tam olarak nasıl..."

"Sana çıplak ve ihtiyacımız var." Deep'in gözleri Kat'in vücudunu tarayarak ürpermesine neden oldu.

"Ne... Ne demek açık?"

"Dün gece başladığımız pozisyonun aynısı." Lock'un sesi sakinleştiriciydi ama nedense Kat kendini sakinleşmiş hissetmiyordu. "Ama bacaklarını açman gerekecek. Şaftlarımızın sana sürtünmesine izin vermek için. Sana karşı-"

Kat yeterince şey duymuştu. "Huh-uh. Üzgünüm çocuklar, ama olmaz." Başını sallayarak onlardan uzaklaştı. "Ben buna hazır değilim. Bu çok yakın... Her neyse, oraya gitmiyorum."

"Tamam, tamam. Her şey yolunda." Lock ellerini bir ateşkes jestiyle havaya kaldırdı. "Deep ve ben size asla sizin istemediğiniz bir şey yapmayız leydim." Kardeşine baktı. "Yapar mıyız, Deep?"

Derin spekülatif bir şekilde ona baktı. "Kendi iyiliği için olmadığı sürece hayır. Senin de bildiğin gibi bu pekâlâ olabilir kardeşim. Ne de olsa, sırf onu işaretlememize izin verme konusunda biraz titiz davrandığı için kokusunu alan her başıboş erkeğin saldırısına uğramasına izin veremeyiz."

"Hayır!" Kat'e yaklaşmaya başladığında Lock onu durdurmak için elini kaldırdı. "Kes şunu, Derin. Kat'in isteklerine karşı gelmeyeceğini biliyorsun, o yüzden geliyormuş gibi davranmayı bırak."

"Kim numara yapıyor?" Deep homurdandı. "Hayatının tehlikede olduğunu ve yaptığım şeyin onun yararına olduğunu düşünseydim kesinlikle onun isteklerine karşı hareket ederdim."

Kat ona ters ters baktı. "Güven oyu için teşekkürler. Sanırım benim için neyin iyi olduğunu bilemeyecek kadar *aptalım*."

"Hayır, sen sadece kendi iyiliğin için fazla baştan çıkarıcısın." Derin aniden onun tam önünde durdu, yanağını avuçladı ve gözlerinin içine baktı. "Ne kadar çekici olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi küçük Kat?" dedi usulca. "Dolgun kıvrımların ve sıcak kokunla. Evrendeki hiçbir erkek seni becermek istemeden yanına yaklaşamaz."

"Beni rahat bırak." Kat onun dokunuşundan irkilerek uzaklaştı. "Bir gün için senden yeterince çektim." Dönerek döner merdivene doğru yürüdü.

"Bu geceki parti sırasında bana daha çok katlanmak zorunda kalacaksın. İkimizden de çok daha fazlasına," diye seslendi Derin.

Kat cevap verme zahmetine girmedii. Elinde hâlâ üçgen şeklindeki bağlayıcı meyvelerden biri vardı. Ani bir dürtüyle hareket ederek meyveyi adamın geniş göğsüne fırlattı. Meyve tam kalbinin üstüne isabet etti ve Kat'ın kalıcı bir leke olmasını umduğu koyu yeşil üniforma gömleğinin her tarafına sıçradı. Kendisini sinirlendirdiği kadar onu da sinirlendirmeyi umuyordu. Ama Kat'ın yoğun kızgınlığına rağmen Derin ona bakıp gülmekle yetindi. Kat'ın gözlerinin içine bakarak bir parmağını gömleğini boyayan posadan geçirdi ve yavaşça ağzına soktu.

"Sulu, küçük Kat," diye gürlledi. "Sulu ve etli ve oh, çok tatlı."

Kat onun alaycı bakışlarına bir cevapla karşılık vermeyi reddetti. Ona doğru son bir bakış fırlatıp gözden kaybolduğunda hâlâ gülüyordu.

* * * * *

Lock içini çekti ve Kat'ın minderlerin üzerine bıraktığı oymalı ahşap kâseyi ve kalan bağ meyvelerini almak için uzandı. Annesinin bu tür meyveleri evde sadece babalarını hatırlatmak için bulundurduğunu biliyordu. Baird ve Sylvan'ın gerçek babası olan üvey babalarını çok sevmesine rağmen, ilk eşlerini - Bela'yla savaşta ölen İkiz Kindred'i - asla unutmamıştı.

Derin'le birlikte eve çiftleşmemiş bir dişi getirdiklerinde çok sevinmişti. Miranda'yla olanlardan sonra, bir gelin çağıracaklarına dair umudunu yitirmiş gibiydi. Elbette Kat bağlanma meyvesine uzandığında, üçü arasında neler olup bittiği konusunda yanlış bir fikre kapılmıştı. *Keşke doğru fikir olsaydı*, diye düşündü Lock özlemle. *Tanrım, ne kadar isterdim.*

Meyveyi kâseye koyduktan sonra doğruldu ve Derin'in Kat'in kaybolduğu merdivenlerden yukarı karamsar bir şekilde baktığını gördü. Mahvolmuş bağ meyvesi gömleğinden aşağı damlıyordu ama fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu, hayal kırıklığının taşmasını engelleyemiyordu. "Neden onu kışkırtıyorsun? Neden onu kendinden uzaklaştırıyorsun?"

Derin dönüp ona baktı. "Fark etmediysen söyleyeyim, kardeşim, iten tek kişi ben değilim."

"Kat seni itiyor çünkü önce sen itiyorsun," diye suçladı Lock onu. "Neden ona gerçekten nasıl hissettiğini söylemiyorsun? Neden onun için ne yaptığını söylemiyorsun? Onun acısını nasıl dindirdiğini?"

Deep bir anda üzerine çullanmış, iki eliyle Lock'un gömleğini yumruklamıştı. "Bu senin sırrın *değil* kardeşim," diye hırladı. "Çocukluğumuzdan beri hiç kavga etmedik ama söz veriyorum eğer ona kırbaçlanma olayını anlattırsan-"

"Tamam." Lock onu kabaca itti. "Beni tehdit etmene gerek yok. Bunu neden ondan saklamak istediğini bilmiyorum ama senin için bu kadar önemliyse sırrını saklayacağım. Ona Miranda'dan bahsetmeyeceğim gibi senin ne yaptığını da söylemem."

"emin ol." Derin kaşlarını çattı ve omuzlarını dikleştirdi. "Bu geceki partiden önce biraz dinlenmeye çalışacağım. Eğer akıllıysan sen de aynısını yaparsın."

"Şimdi dinlenemem," dedi Lock yorgun bir sesle. "Mumzelle'le konuşmalı ve bağlayıcı meyvenin bir hata olduğunu açıklamaya çalışmalıyım. Sonra da seninle Kat Hanım'ın arasını düzeltmeye çalışacağım - tabii bu mümkünse."

"İyi geçinip geçinmememiz neden umurunda olsun ki?" Derin talep etti. "Boş ver gitsin, kardeşim. Onu L'rin Ana'ya geri götürdüğümüz anda aramızdaki bağı koparmak için bir yol aramaya başlayacağını biliyorsun. Böyle bir şeyin varlığından bile haberi yok ve şimdiden kızgın. Onunla istemediği bir ruh bağımız olduğunu öğrendiğinde ne yapacak?"

"Bilmiyorum," dedi Lock, bir elini saçlarında gezdirerek. "Ama şimdi ona söylemenin zamanı olduğunu sanmıyorum. Şu anda sadece senden nefret etmesini engellemek istiyorum. *Bizden nefret etmesini.*"

"Çok geç, kardeşim." Derin dönerek onu mutfakta yalnız bıraktı, elinde kalan son bağlayıcı meyveyi tutuyordu. "Çok geç."

Dokuzuncu Bölüm

Kat berbat durumdaydı. Kollarını kendine sararak yatağa oturdu ve titredi. Tanrım, bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama bu ikisi onu derinden etkilemişti - özellikle de Derin! Onun nesi vardı ki zaten? Neden onun kendisini bu kadar etkilemesine izin veriyordu?

"Beni *deli ediyor*," diye mırıldanarak bir elini saçlarında gezdirdi. Bir gece önce Deep ve Lock'un arasında uyanmadan önce o kadar uzun süre dışarıda kalmış olmasına rağmen saçları şaşırtıcı derecede parlak ve temizdi. Hayal meyal, gördüğü rüyaları hatırladı. Büyük erkek ellerinin onu yıkadığı ve saçlarını yıkadığı rüyalar ama bunlar sadece rüyaydı, değil mi? Bilinci yerinde değilken kardeşlerinin çıplak bedenine dokunduğu düşüncesi onu gerçekten rahatsız etmişti.

Peki ya şu lanet bağ meyvesi? Elleri hâlâ üçgen şeklindeki avuç içi büyüklüğündeki meyvenin kokusunu taşıyordu. Kokusu baştan çıkarıcı ve inanılmaz derecede lezzetliydi ama Kat'ın artık yemek için hiçbir arzusu yoktu. Tuhaf, uzaylı afrodizyak etkisini gösterdiğinde ona ne olacaktı? Ve eğer aklını kaçırarak kadar azgınsa büyük bir resmi partiyi nasıl atlatacaktı?

*Deep ve Lock'un **bunu** üzerimde denemesine izin verecek kadar azdığımıdan değil.* Her ikisinin de aynı anda kocaman şaftlarını içine sokmaya çalışması fikri bile tüylerini diken diken ediyordu. Ne kadar "özel" olursa olsun, herhangi bir meyvenin bu tür bir üçlü eylemi acı verici olmaktan başka bir şey yapmasına imkân yoktu. *Bunu yapmak için doğru pozisyona nasıl gelebilirdiniz ki?* Bunu düşünmek bile başını ağrıtıyordu. *O zaman düşünme.* Ama görüntü aklından çıkmıyordu. Bir gece önce şehvetle dolup taşarken Derin'in ona gönderdiği görüntünün aynısıydı bu. O zaman neredeyse akla yatkın ve son derece ateşli görünmüştü. Ama şimdi... Kat ürperdi ve başını salladı. *İmkânı yok. **Hayatta** olmaz.*

İç geçirerek ayağa kalktı ve geniş pencerenin önünde bir ileri bir geri yürümeye başladı. Sonra çıplak bacaklarına baktı ve aniden aklına bir şey geldi: Üzerindekinin düzgün sayılıp sayılmayacağını kim bilebilirdi ki? Başka bir gösteri yapmasına gerek yoktu. Çabucak perdeyi kapatıp odayı mavimsi mor bir kasvete gömdü ama aşağıdaki caddede kendisine gülümseyip el sallayan birkaç adam görmeden önce değil. Kat el sallayanlara karşılık *vermedi. Tanrım, o pisliklerden bazıları muhtemelen bu geceki partide olacak!*

Bu düşünce onu irkiltti. İkiz Aylar'daki zamanı gerçekten harika bir başlangıç yapıyordu. Daha bir sabah bile uyanmamıştı ve şimdiden yabancılara röntgen şovu yapmış ve yanlışlıkla bir kase dolusu azgın meyve yemişti. Bu gece ne halt edecekti? Ve ne-

"Leydim?" Kapıya vurulan yumuşak bir tıkırtı zihinsel tiradını böldü.

"Evet?" Kat teslimiyetle iç çekti. "İçeri buyurun."

"Teşekkür ederim." Lock içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Yalnız olduğunu gören Kat rahatladı. Şu anda bir doz daha Deepi kaldırabileceğini sanmıyordu. "Sadece seninle konuşmak istedim," dedi Lock, onun durduğu pencereye doğru gelerek. "Sana söylemek istedim-"

"Ben baygınken saçımı mı yıkıyordun?" Kat ağzından kaçırıldı.

"Um..." Lock öksürdü ve botlarına baktı. Sonra yukarı baktı ve başını salladı. "Evet."

"Sen ve Deep ikiniz mi yoksa sadece sen mi?"

"Bu benim fikrimdi," dedi usulca, onun gözlerinin içine bakarak. "Ama Deep'in bana yardım etmesini sağladım."

"Tanrım!" Kat tekrar volta atmaya başladı. "*Biliyordum*. Bunun sadece bir rüya olmadığını biliyordum." Lock'a doğru döndü. "Bunun ne kadar ürkütücü olduğunu biliyor musun? Tanrı aşkına, *bilincim* yerinde değildi! İkiniz bana *her şeyi* yapıyor olabiliydiniz."

"Biz sadece seni yıkadık," dedi Lock alçak bir sesle. "Deep ve ben onurlu erkekleriz. Sen uyurken senden asla faydalanmayız."

Kat isteksizce başını salladı. "Hayır, sanırım olmaz. *Sen* zaten yapmazdın."

"Deep de gereksiz avantaj sağlamaz," dedi Lock, belli ki onun ne demek istediğini anlıyordu. "Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, alçakgönüllülüğünüzü korumak için sizi havlulara sardık."

Garip bir şekilde öyle oldu. Kat içini çekti ve hafifçe başını salladı. "Sanırım, belki biraz."

"Anlamaya çalış." Öne doğru bir adım atan Lock onun elini tuttu. "Sizin güvenliğiniz ve için görevlendirildik. Herhangi bir erkek gibi davranıyorduk

önemsedikleri dişiye karşı böyle davranırlardı." Başını eğerek dudaklarını elinin arkasına bastırdı ve ona yumuşak, kalıcı bir öpücük verdi.

Kat bu eski moda jest karşısında ve adamın sıcak dudaklarını teninde hissettiğinde kalbinin küt küt attığını hissetti. Orada dururken çok yakışıklı görünüyordu, elini öperken çok ciddi ve umutluydu. Başını kaldırdığında tüm kalbi çikolata kahvesi gözlerindeydi.

"Kilit..." dedi, nasıl devam edeceğini bilemeden.

"Leydim," diye mırıldandı. "Alçakgönüllülüğünüzü kırdığım için beni bağışlayın. Lütfen sadece sevgiyle ve ihtiyaçlarınızı karşılama arzusuyla hareket ettiğimi bilin."

Onun da kendi ihtiyaçları vardı. Kat bunları hissedebiliyordu. Onun içindeki özlemi hissedebiliyordu; gözlerini yaşartacak kadar güçlü bir istek. Ve hepsi, tüm arzusu, ihtiyacı, aşkı ve şehveti, hepsi *onun* üzerinde odaklanmıştı. "Oh, Lock..." Bir şekilde kendini ona sarılmış, kollarını kaslı gövdesine dolamış ve onu yakınında tutarken buldu.

"Leydim... Kat," diye mırıldandı saçlarına doğru, kucaklamaya dikkatle karşılık verdi.

Kat konuşmadan onun kokusunu içine çekti, bunun onun çiftleşme kokusu olduğunu biliyordu ama bir kez olsun umursamadı. Ilık ve sakinleştiriciydi; soğuk bir sabahın sıcak kahvesi ile kurutucudan yeni çıkmış taze çamaşırların karışımıydı. Kokunun altında burnunu gıcıklayan, meme uçlarını ve bacaklarının arasındaki hassas damarı zonklatan erkeksi bir baharat vardı. Ama arzusuna rağmen Lock'a sarılmak harika bir şekilde rahatlatıcıydı. Kolları onun etrafında sert ve güçlüydü ve ilk kez ondan hoşlandığını, hem de çok hoşlandığını fark etti.

O da ondan hoşlanıyordu. Adamın sikinin sıcak demir çubuğunu kalçasında hissedebiliyordu ama geri çekilmedi. Bu bir şekilde doğru görünüyordu ya da en azından korkutucu değildi. Kızgınlığı ve endişesi eriyip gitmiş gibiydi ve bir an için kendini onun kollarında iyi hissetmeye bıraktı.

"Kat," diye nefes aldı ve kız başını kaldırıp baktı. Kahverengi gözleri yarı kapalıydı ve kız onun kendisini öpeceğini anladı.

Bunu yapmamalıyım. Muhtemelen yediğim o lanet meyveler yüzünden böyle hissediyorum. Ama bir gece önce onu nasıl nazikçe tattığını, onu nasıl tatlı bir şekilde boşalttığını hatırlamadan edemiyordu.

Dilini. Bu anı onu hem ısıttı hem de üşüttü ve onun kollarında titredi. Ağzını onunkiyle buluşmak için yukarı kaldırdı-

"Kardeşim, ben-" Deep'in kapıdan gelen sesiyle irkildi ama bu, koyu renk ikizinin kömür karası gözleri Lock'la birbirlerine sarılmış hallerini görmeden önce olmamıştı.

"Derin." Lock kardeşine doğru bir el kaldırdı. "Bayan Kat ve ben az önce -"

"*Az önce* ne yaptığını anladım." Derin'in gözleri parladı. "Sözünü kesmeme izin verme."

"Dur," diye yalvardı Lock. "Öyle olmadığını biliyorsun. *Olamaz*. Sen olmadan-"

"Bensiz gayet iyi idare ettiğinizi söyleyebilirim." Derin her ikisine de soğuk bir şekilde başını salladı ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Lock içini çekti ve geri adım atarak Kat'ten uzaklaştı. "Bunu yapmamalıydım. Bunu yapmamam gerekirdi."

Kat kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Biz bağlı ikizleriz." Lock bir elini saçlarında gezdirdi. "Sana dokunduğum şekilde bir kadına dokunmak, kardeşim bir şekilde işin içine girmeden benim için dayanılmaz derecede acı verici olmalıydı." Ağır ağır yatağın kenarına oturdu. "Deep sana dokunmadan seni kollarıma almak bana acı *veriyordu* ama bunu yapabildim."

"Bana sarılmak seni *incitti* mi?" Kat gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Gerçekten mi? Nasıl... nasıl hissediyorsun?"

"Vücudumdan geçen düşük seviyeli bir elektrik şoku gibi. Ama sadece bunu yapabildiğim gerçeği ..." Başını iki yana salladı. "Son zamanlarda birbirimizden uzaklaştık. O zamandan beri-"

"Ne zamandan beri?" Kat sordu ama o sadece başını salladı. "Boş ver. Sana bir özür borçluyum."

"Sorun değil," dedi Kat usulca, onun yanına oturarak. "Tam olarak kaçmaya çalışmıyordum. Yine de yapmalıydım - seni yönlendirmek istemedim."

Göz ucuyla ona bir bakış attı. "Yani hâlâ bizimle ilgilenmiyorsun."

Kat dürüstçe, "Sanırım kendime izin verseydim *sana* karşı bir şeyler hissedebilirdim," dedi. "Yani, sen tatlısın, nazıksın, sevecensin ve muhteşemsin. -Bir kız daha ne isteyebilir ki?"

"Ama?" Lock koyu sarı bir kaşını ona doğru kaldırdı.

"Ama..." dedi isteksizce. "Çok fazla yükle geliyorsun. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

"Evet." Ağır ağır başını salladı. "Evet, biliyorum. Ama leydim, Deep'e bir şans verebilirseniz..."

Kat çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Korkarım olmaz Lock, bu asla işe yaramaz. Deep ve ben - yağ ve su gibiyiz - birbirimize uymuyoruz. Bağırış çağırışa dönüşmeden tek bir konuşma bile yapamayız."

Lock'un geniş omuzları çöktü. "Onunla geçinmenin zor olduğunu biliyorum. Ama sana gerçekten değer veriyor."

"O zaman neden hissetmiyorum?" Kat sordu. "Siz ikinizden tüm bu güçlü duyguları alıyorum ama ondan en çok hissettiğim şey şehvet ve kızgınlık. Beni istiyor ama çoğunlukla onu rahatsız ediyorum."

"Sen sadece onun hissetmesine izin verdiği şeyleri hissediyorsun," diye itiraz etti Lock. "Ama tüm bunların altında, o önemsiyor. Önemsemediğini *biliyorum*."

"Belki de sadece onun yapmasını istiyorsun," dedi Kat nazıkçe. "Çünkü siz ikiniz bir paket anlaşması olarak geliyorsunuz ve ben birini diğeri olmadan alamam. Bak, bunun senin için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum ve üzgünüm - gerçekten üzgünüm. Ama her ikinizin de duygularını hissetmek ve en hafif tabirle korkutucu olan bağlanma seksi yapma şekliniz bir yana..." titredi ve kollarını kendine doladı. "Bunun dışında, gerçek şu ki, biri bana katlanamazken iki erkekle birlikte olmaya izin veremem." Başını iki yana salladı. "Tanrım, bu kulağa çok tuhaf geliyor."

"Hayır, kulağa sağduyu gibi geliyor." Lock siyah botlarının arasındaki yeşil ahşap zemine baktı. "Hissettikleriniz için sizi suçlayamam leydim. Ama ben de *hissettiklerime* engel olamıyorum."

"Çok üzgünüm." Kat onu rahatlatmak için elini dizine koydu. Sonra elini hızla çekti. "Oh, düşünemedim. Az önce bu seni incitti mi? Deep burada olmadan sana dokunmam?"

"Birazcık." Lock ona hüznü bir gülümseme verdi ve elini tekrar dizine koydu. "Ama buna değer."

"Çok tatlısın." O kadar kederli görünüyordu ve üzüntü ve kayıp duyguları o kadar baskındı ki, Kat bu şekilde daha fazla otururlarsa ağlayacakmış gibi hissetti. Boğazını temizleyerek ayağa kalktı ve yatağın önünde volta atmaya başladı. "Peki bu yediğim bağlayıcı meyvenin etkileri ne zaman başlıyor? Ve ne kadar sürüyor?"

Lock başını salladı. "Meyve birkaç saat içinde tam olarak etkisini gösterecektir. Ne kadar süreceğine gelince, günler sürebilir."

"Ne?" Kat yüzünü ona döndü. "Bana *günlerce* kendimi... uh, aşk dolu hissedeceğimi mi söylüyorsun?"

"Hayır, hayır." Başını telaşla salladı. "Bu solacak ilk etki olacak. Ancak kokunuz uzun bir süre boyunca gelişmiş olarak kalacaktır. Hem de senin..." Nazikçe öksürdü. "Esneklik."

"Oh, şey..." Kat kollarını göğsünün üzerinde korumacı bir şekilde kavuşturdu. "O zaman bu konuda endişelenmemize gerek yok. Bu geceki partiyi atlatabildiğim sürece..."

"İyi olacaksın," diye bitirdi Lock onun yerine. "Ve söz veriyorum yarın seni L'rin Ana'ya geri götüreceğiz. Zaten seni iyileştirdikten sonra muayene etmek istedi. Ve belki de bazı duygularımıza karşı kendini korumana yardımcı olabilir."

"Umarım öyledir," diye mırıldandı Kat. "Ama bu akşamki partiye gelince, gitmeden önce Sophie'nin aldığı şu çeviri bakterilerinden bir fırt çekmem lazım. Yani, istediğim meyveyi işaret etmek yerine annenle konuşabilseydim tüm bu karmaşa önlenebilirdi. Daha fazla belaya bulaşmak istemiyorum."

Lock başını salladı. "Üzgünüm ama bunlar sadece Kindred Mother gemisinde mevcut."

"Gerçekten mi? Kahretsin!" Kat içini çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Biliyor musun, anlamıyorum. Siz ikiniz beni uzay gemisiyle buraya getirirken Derin'in başka bir dilde konuştuğunu duydum ve anlayabildim. Ama annenle konuştuğumda tek kelime bile anlamadım."

"Gemideyken bilincin yerinde değildi," diye itiraz etti Lock. "Aslında sen neredeyse... neredeyse ölüyordun." Yüzü solgunlaşmıştı ve son kelime

Bir fısıltı.

Kat sertçe başını salladı. "Ben de öyle bir şey olduğunu düşünmüştüm. Vücudumun üzerinde yüzüyordum ve aşağıya bakıyordum. Ve senin bana garip bir kalp masajı yaptığını gördüm. Ama konuşma... İkiz Ayların dilini o zaman nasıl anladım da şimdi anlamıyorum."

"Belki de bizimle rüya paylaşıyordun." Lock düşünceli görünüyordu. "Bu, ruhunun neden tamamen uzaklaşmadığını ve dilimizi neden anlayabildiğini açıklayabilir. Zayıf bir şekilde de olsa zihinlerimize bağlıydınız, Derin ve benim gördüğümüz ve duyduğumuz gibi görüyor ve duyuyordunuz."

"Keşke şimdi ben de biraz alabilsem," diye homurdandı Kat. "Bu çok eğlenceli bir parti olacak. Azgın meyvelerle kafam güzel olacak ve kimsenin bana ne söylediği hakkında hiçbir fikrim olmayacak." Sonra o sabah onu sadece çarşafı gören erkekleri düşündü. "Düşündüm de, belki de bu son kısım o kadar da kötü bir şey değildir."

Lock ona "Orada konuşabileceğin birkaç kişi olacak," dedi. "Elçilerden ve eşlerinden bazılarına çeviri implantları takıldı, böylece seni anlayacaklar. Ve güvende olacaklar - kokunuz çiftleşmiş erkekleri etkilemeyecek."

"Yani çiftlerle devam etmeliyim." Kat başını salladı. "Anladım."

"Yalnızca Derin'le benden ayrılırsanız," dedi Lock. "Ama bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Her hareketinizi izliyor olacağız."

"Oh güzel," dedi Kat kuru bir sesle. "."

Kesinlikle unutulmayacak bir parti olacaktı.

Onuncu Bölüm

"Neyin var tatlım? Son arkadaşını kaybetmiş gibi görünüyorsun." İngilizce konuşulduğunu duyan Kat hevesle başını kaldırdı. Parti, Ona bir opera binasını hatırlatan, fresklerle süslü tavanları ve özenle yapılmış oymalarıyla devasa bir yapıda düzenlenen bu toplantı şimdiye kadar korkunç geçmişti.

Sorun sadece dili bilmemesi değildi, gerçi bu da büyük bir parçasıydı. Ama aynı zamanda kendini bir mahkum gibi hissediyordu, her an Derin ve Kilit tarafından kuşatılmıştı. İlk kez yabancı bir gezegendeydi - keşfe çıkmak . Duvarların her yerinde üç boyutlu sanat eserleri ve bakılacak tuhaf ve egzotik şeylerle dolu geniş odalar vardı. Denenecek her türlü yeni yiyecekten bahsetmeye bile gerek yoktu - gerçi Kat bu konuda dikkatli davranıyordu. Ancak kalabalığın arasında dolaşp etrafı kontrol etmek yerine, "güvenli" olan yerde kalmak zorunda kalmıştı. En azından onu esir alan iki kişiye göre.

Kat, bu büyük ve hareketli partinin pek de güvenli olmadığını göremiyordu. Mekândaki hemen her erkeğin onu aç gözlerle süzdüğü doğrudu ama hiçbir müstehcen bir hareket ya da yorumda bulunmamıştı. Kat bunun sadece yaydığı kokudan kaynaklandığını düşündü. Ve düşününce, *bundan* bile emin değildi. Kendini farklı *hissetmiyordu* ve birkaç kez kendini koklamış ama hiçbir koku almamıştı. Deep ve Lock onu kendilerine yakın tutmak için meyve bağlama olayını uyduruyor ya da en azından abartıyor olabilirler miydi?

Olası tehditlere karşı kalabalığı dikkatle tarayan Derin'e bakarak, *bunun tamamen mümkün* olduğunu düşündü. Ama en azından şimdi konuşacak biri vardı. Onunla konuşan kadın Kat'ten yaklaşık beş yaş büyük görünüyordu ve aşırı derecede şehvetliydi, dolgun kıvrımları geleneksel İkiz Aylar tarzı gibi görünen tavus kuşu renkli toga tipi bir elbiseyle örtülmüştü.

İngilizce konuşuyor ve büyük beden! Kat büyük ikramiyeyi kazanmış gibi hissederek ona gülümsedi. "Merhaba," dedi minnetle başını sallayarak. "Ben Kat. Kat O'Connor."

"Piper." Kadın elmaslarla süslü zarif bir el uzattı ve Kat onu tuttu. "Oh, kimi kandırıyorum? Gel buraya!" Piper onu içine çekti

sıcak bir şekilde kucakladı ve bırakmadan önce bir anlığına ona sarıldı. "Özür dilerim." Kat'e karşı pişmanlık duymadan sırtıttı. "Sadece *uzun* zamandır kocalarım ile birlikte İkiz Aylar'daydım. Dünya'dan başka bir yüz gördüğüme o kadar sevindim ki ağlayabilirim."

"Sorun değil." Kat sırtarak karşılık verdi. Dünya'da olsa böyle bir coşkudan rahatsız olurdu ama burada, bu koşullar altında değil. "Nasıl hissettiğini biliyorum," dedi. "Buraya geleli o kadar bile olmadı ama şimdiden evimi özledim."

"Tabii ki öylesiniz! Yani, burası harika bir yer. Ama bazen McDonalds'a gidip bir Big Mac ve patates kızartması yemek istersiniz. Ve en yakın Mickey D's'in yedi ışık yılı uzakta olduğunu bilmek bir kızın kendini çok yalnız hissetmesine neden olabilir." Piper içini çekti ve özenle toplanmış bal sarısı saçlarını okşadı. "Sen nerelisin bu arada?"

"Tampa," dedi Kat gülümseyerek. "Sen mi?"

"Houston, tatlım. Doğma büyüme Houston'lıyım." Piper hüzünle gülümsedi. "Biliyorsun, orası büyük, kirli, çirkin bir şehir ve buralarda ise küçük balıkçı kasabaları ve bozulmamış güzellikler var - daha farklı olamazdı. Muhteşem olduğunu kabul eden ilk kişi ben olacağım ama bazen trafiği ve dumanı özlüyorum. Bu garip değil mi?"

"Hiç de değil," dedi Kat ciddiyetle. "Uzun süredir burada değilim ama ondan önce Kindred Mother gemisinde sıkışıp kalmıştım. Tampa şehir merkezini ve Tampa sinemasını özlüyorum - yüz elli yıldır faaliyette olan eski bir tiyatro. Akustiği berbat ve koltukları o kadar sert ki kışınızı acıtıyor ama kız arkadaşlarımla oraya gider ve hiçbir çok katlı sinemanın oynamadığı tüm bağımsız filmleri izlerdik." İçini çekti. "Eski moda patlamış mısır makineleri var ve gerçek tereyağı kullanıyorlar, o iğrenç sahte şeylerden değil."

"Oh, beni Dünya yemekleri hakkında konuşturmayın." Piper'ın kireç yeşili gözleri parladı. "En çok özlediğim şey iyi barbekü. İkiz Aylar'da hayatınızı kurtarmak için doğru dürüst domuz eti bulamazsınız! Domuz gibi bir hayvanları olduğunu bile sanmıyorum. Her şey çok yağsız, sağlıklı ve sizin için iyi." Titredi.

"Muhtemelen bu yüzden herkes bu kadar formda ve tüm kadınlar süper modellere benziyor," dedi Kat etrafına bakarak. Gördüğü her İkiz Aylar kadını uzun boylu, zayıf ve mükemmel elmacık kemiklerine sahipti.

Odanın içinde süzülüyorlar, alçak sütunların üzerine yığılmış meyve dağlarından atıştırıyorlar ve sıcak ışıktaki mükemmel görünüyorlardı.

"Hayır, tatlım." Piper başını salladı. "Sen ve ben, buradaki süper modelleriz. İkiz Aylar'ın sevgili Dünya'dan üstün olduğu tek şey de bu."

"Biz 'elit' olduğumuz için mi?" Kat, Lock ve Deep'in bu konuyu tartıştığını duymasını istemediği için sesini alçalttı. "Yani, birlikte olduğum adamlar, her zaman burada kıvrımlı kadınlara ne kadar değer verildiğinden bahsediyorlar-"

"Değerli mi? Tatlım, biz kedinin pijamalarıyız! Bize nasıl baktıklarına bir bakın." Geniş galerinin etrafına dağılmış birkaç farklı ikiz erkek grubundan gelen aç bakışları işaret etti. "Zaten çiftleşmemiş olsaydık, bu odadaki her bir erkek ördek gibi üzerimize atlardı!"

Kat, "Çiftleşmedim, demek istiyorum," dedi.

Piper'in mükemmel şekilli kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Çiftleşmedin mi? O zaman burada ne işin var?"

"Bu uzun bir hikâye." Kat, Deep ya da Lock'un kendisini dinleyip dinlemediğini görmek için tekrar başını kaldırdı. Gerçekten de içini sempatik bir kulağa dökmek istiyordu ama söylediği her şeyi duymalarını istemiyordu.

Piper durumu anlamış görünüyordu. "Hadi tatlım, gidip burunlarımızı pudralayalım, sen de bana her şeyi anlatırsın," dedi ve kolunu Kat'in koluna doladı.

Derin aniden yolu kapattı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" Kat'e kaşlarını çatı.

Piper Kat'e . "Çiftleşmediğinizi sanıyordum?"

"Ben *değilim*." Kat mutsuzca kaşlarını çatı. "Bak Derin, bu Piper ve gördüğün gibi o bir kadın. Bayanlar tuvaletine gidiyoruz-" Piper'a baktı. "Burada bir bayanlar tuvaleti var, değil mi? Yani, unisex falan değil?"

"Tanrı aşkına hayır!" Piper, şimdi kardeşinin yanında duran Deep ve Lock'a tatlı tatlı gülümsedi. "Siz ikiniz bir süreliğine gidin. Küçük kızınızı güvende tutacağıma söz veriyorum."

Deep yerinden kıpırdamadı. "Yapacaksın, değil mi?" diye mırıldandı, siyah kaşlarından biri bariz bir güvensizlikle kalkıktı.

Lock boğazını temizledi. "Bağışlayın leydim ama sizi tanımıyoruz bile."

"Ben Piper. Elçiler Çok Şey Bilir ve Hızlı Düşünür'ün eşiyim." Lock'un koluna hafifçe vurdu. "Siz ikiniz gidip Much ve Swifty ile konuşun, ben onlara öyle diyorum." Başıyla bir kenarda duran bir çift İkiz Kindred'ı işaret etti. "Biz de kadınlar tuvaletine gidelim."

Lock, Deep ile konuşurken, "Eşleri ünlü erkeklerdir," dedi.

"Eğer sadece uygun bir odaya gidekseniz..." Derin hâlâ kaşlarını çatıyordu.

"Hepsi bu kadar. Söz veriyorum." Piper ikisini de başıyla onayladı. "Sorun değil, biz sadece biraz Dünya kızı konuşması istiyoruz."

"Size eşlik edeceğiz," diye karar verdi Derin.

İkisi Piper ve kendisinin yanında yer alıp kalabalığın içinde tek sıra halinde ilerlerken Kat içini çekti. Tüm gözler onların üzerindeymiş gibi hissediyordu ve utanmasına engel olamıyordu. *Bu çok aptalca! Sanki korumaları olmadan hiçbir yere gidemeyen çaresiz küçük bir kızmışım gibi.* Sonunda arka duvara yerleştirilmiş pembe ve altın rengi büyük bir kemerin önüne geldiler. Kırmızı, yeşil ve kahverengi boyalarla kaplı çıplak insanların ağaç gibi görüldüğü gösterişli bir hologram ekranının hemen yanındaydı.

"Dünya'dan," dedi Piper başıyla onaylayarak. "Hiçbir yerli Aylıyı böyle saçma sapan şeyler yaparken yakalayamazsınız ama bizim mallarımızın ölmek üzere olduğunu düşünüyorlar."

"Aycılar mı?" Kat bir kaşını kaldırdı.

"Ben de onlara öyle diyorum." Piper, Lock ve Deep'e dönmeden önce İkiz Ay yerlilerinden oluşan kalabalığa başıyla selam verdi. "Pekâlâ," dedi ve onlara parlak bir gülümseme ile başını salladı. "Siz ikiniz devam edin. Bir süre burada kalacağız."

"Ne zaman döneceksin?" Deep bilmek istiyordu. Muhtemelen Kat'i yalnız bırakma fikri yüzünden hâlâ kaşlarını çatıyordu.

"Hazır olduğumuzda," diye tersledi Piper, görünüşe göre sabrı tükenmişti. Kat'i pembe ve altın renkli girişe doğru çekti.

sağa doğru kavis çizerek onları ana odanın görüş alanının dışına çıkardı. "Tanrım, bu ikisi aşırı korumacı! Ve sen daha onlarla çiftleşmediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır ve ben de olmayacağım." Kat kendilerini içinde buldukları geniş, salona benzer odaya baktı. "Hey, burası gerçekten çok güzel."

Derin, pelüş sandalyeler ve kırmızı kadife duvar kağıdına kadar eski moda bir güç odasına benziyordu. Gerçi daha yakından baktığında duvar kağıdının kadife değil bir tür yosun olduğunu ve sandalyelerin neredeyse organik bir görünüme sahip olduğunu gördü - sanki yapılmak yerine yetiştirilmişlerdi. Ayrıca her yerden egzotik görünümlü pembe, altın ve soluk yeşil çiçekler damlayan asılı bitkiler de vardı.

Odanın organik görünümünün aksine, duvarlar makyajınızı ve elbisenizi kontrol etmek için geniş açılı, tam boy 3 boyutlu görüntüleyicilerle doluydu. Kat görüntüleyicilerde kendisinin düzinelerce yansımasını gördü. Lock'un onun için seçtiği yeni koyu yeşil toga elbisesi, bir kez olsun açmaya karar verdiği kumral saçlarını tamamlıyordu.

"Güzel, değil mi?" Piper sevgiyle gülümseyerek etrafına bakındı. "Tüm Kindred ticaret gezegenleri arasında İkiz Aylar Dünya'ya en yakın olanı. Adalar, her neyse- kıtalarında her şey belirsiz ama kimse oraya gitmiyor, yani kimin umurunda?"

"Diğer ticaret gezegenlerine gittiniz mi?" Kat ilgilenererek sordu.

Piper başını salladı. "Elbette tatlım, pek eğlenceli oldukları söylenemez. Rageron bir timsahı bile ağlatacak kadar korkunç yaratıklarla dolu korkunç, nemli mavi bir orman. Tranq Prime'da ise hepsi mağaralarda yaşıyor ve böcek yiyorlar." Titredi. "Hayal edebiliyor musun? Tabii ki burada, İkiz Aylar'da Grieza solucanları var ama tadı çikolata gibi olduğu için onlarla başa çıkabilirim."

"Bunlar güzelmiş." Kat, Liv'in düğününde biraz yemiş ve iştah açıcı olmayan görüntülerine rağmen çok beğenmişti. "Henüz çok fazla İkiz Ay yemeği yemedim," diye itiraf etti. "Ve yediğim şey... şey, onu gerçekten yememeliydim. Ben sadece..." Ne kadarını açıklamak istediğinden emin olamadığı için sözlerini yarıda kesti.

Ama Piper'ın merakı açıkça uyanmıştı. "Ne var tatlım? Bir kızı öylece bırakamazsın, ne yedin sen?"

"Bağlanma meyvesi," diye itiraf etti Kat alçak sesle. "Neredeyse bir kase dolusu. Bu yüzden adamlarım -Derin ve Kilit- bu kadar aşırı korumacı davranıyorlar. Bu yüzden bir tür koku yaydığımı söylüyorlar."

Piper'ın canlı yeşil gözleri genişledi. "Bir oturuşta *bütün kaseyi* mi yedin? Büyük bir kase miydi? Kaç tane yedin?"

"Beş ya da altı," dedi Kat iç çekerek. "Uzun bir hastalıktan yeni uyanmıştım, sanırım öyle diyebilirsiniz ve açlıktan ölüyordum. Ama şu ana kadar *kendimi* farklı *hissetmiyorum*."

"Yapacaksın, tatlım. *Yapacaksın*," diye Piper ona güvence verdi. "Ama eğer ilk kez meyve bağı kuruyorsan, muhtemelen etkisini göstermesi biraz zaman alacaktır - biz Dünyalı kızlarda böyledir. Ama bir kez başladı mı, dikkat et! Dört Temmuz'daki bir havai fişekten daha ateşli olacaksın."

"Ciddi misin?" Kat mutsuz bir şekilde kaşlarını çatı. "Deep ve Lock'un sadece abarttığını umuyordum. Ya da belki benim üzerimde işe yaramadı."

"Oh, işe yarayacak. Ama şanslıysan partiden sonra adamlarınla yalnız kalabileceğin zamana kadar başlamaz." Piper ona sırtıttı ve başını salladı. "Eğer henüz bağlanmadıysanız, çok yakında bağlanacağınızdan emin olabilirsiniz."

"Ne?" Kat paniklemeye başlamıştı. "Ama olmak istemiyorum."

"Bir delikte iki kutup olayı mı, tatlım?" Piper dilini sempatik bir şekilde gıdıkladı. "Bunun seni endişelendirmesine izin verme. Şimdi sana yalan , bu biraz sıkı bir uyum. Ama o bağlayıcı meyve üzerinde çalışmaya başladığında hiç acı hissetmeyeceksin. İspanyol sineği ve valium karışımı gibi - aynı anda hem zıplayacak hem de serinleyeceksin."

"Hayır, öyle değil. Ya da *sadece* değil," diye itiraz etti Kat. "Onlarla *hiç* anlaşıyorum - *en azından biriyle*."

"Dur tahmin edeyim, bu senin karanlık ikizin olmalı. Haksız mıyım?" Piper ona bir kaşını kaldırdı ve Kat başıyla onayladı.

"Lock gerçekten çok tatlı. Ama Deep... biz anlaşıyoruz." Ellerine baktı. "Annem ve babam ben on iki yaşındayken boşandılar ve beni büyükannem büyüttü ama ondan önce sürekli birbirlerine bağırıp çağırıyorlardı. Ben sadece... Ömür boyu bir evde sıkışıp kalmak istemiyorum."

böyle bir ilişki ve..." Yukarı baktı. "Ve seninle yeni tanışmışken bunu sana neden söylediğimi bile bilmiyorum."

"Çünkü kolay biriyim." Piper ona gülümsedi. "*Herkes* öyle diyor. Adamlarım beni gelin olarak çağırmadan önce Dünya'da barmenlik yapıyordum. Houston şehir merkezinde Foolish Pride adında bir kulüpte çalışıyordum. Her gece elli tane acıklı hikâye dinlediğime bahse girerim ve biliyor musunuz? Bunu özlüyorum."

"Bu işte iyisin." Kat ona gülümsedi. "Senin de erkek arkadaşlarınla aynı sorunun var mı? Deep ve Lock'un benim olduğundan falan değil," diye aceleyle devam etti. "Yani, hepimiz kazara bir araya geldik ve şimdi kaçmakta gerçekten zorlanıyorum."

"Öyle değil mi?" Piper sempatiyle başını salladı. "Kara ikizlere gelince, onlar *her zaman* bir sorundur. Tanrı'nın yeşil dünyasında biriyle çiftleşmiş herhangi bir dişiye sorun. Aykırı, sinir bozucu ve sadece huysuzdurlar ve sizinki çoğundan daha kötü görünüyor."

"Kesinlikle öyle," diye onayladı Kat, Deep'in onu eğilimini düşünerek. "Alaycı, huysuz ve karanlık biri..." İç çekti. "Ama çok da korumacıdır. Ve istediği zaman sadık ve nazik. Ve..."

"Ve senin kafan gerçekten karışmış," diye bitirdi Piper onun yerine.

Kat minnetle başını salladı. "Gerçekten öyleyim. Ama hazır olana kadar kimseye bağlanmak istemediğimi biliyorum. Ve şu anda hazır olmaktan o kadar uzağım ki hiç komik değil."

"O zaman bu gece bağlanma meyvesi devreye girdiğinde onlardan uzak dur," dedi Piper ciddi bir şekilde. "Özel bir oda iste ya da kendini banyoya kilitle ama ne yaparsan yap, sakın onların arasına girme yoksa oyun, set ve maç olur. Sana söz veriyorum."

"Tamam, uyarı için teşekkürler." Kat kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kahretsin, gelmeden önce çeviri bakterisi aşısı olsaydım tüm bunlar önlenebilirdi. Şimdi burada, yabancı bir gezegende, kimsenin ne dediğini bilmeden sıkışıp kaldım. Bu çok *sinir bozucu*."

Piper gülümsedi. "Erkek sorunlarınız hakkında size ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama çeviri konusunda size yardımcı *olabilirim*." Toga'sının bir kıvrımına uzanarak, elbisesinin tam renginde küçük bir el çantası çıkardı. "Şimdi bir , eminim bir tane kalmıştır... ah-ha!" Muzaffer bir edayla, kafası üzerinde küçük yeşil bir tırtıla benzeyen bir şey çıkardı

Her iki ucunda da uzun mor tüyler vardı. "Al bakalım," dedi ve yarım inç uzunluğundaki, kıpır kıpır yaratığı Kat'e uzattı.

"Ah, teşekkürler." Kat çok isteksizce aldı; böcekleri ya da haşereleri hiç sevmemişti. Sophie gibi onlardan korkmuyordu ama onları evcil hayvan edinmektense üzerlerine basmayı tercih ederdi.

Piper onun yüz ifadesine baktı ve bir kahkaha patlattı. "Bunun ne olduğu ya da ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf etti Kat. "Bilmiyorum."

"Bu bir konuşma sütunu. Kulağınıza takıyorsunuz ve duyduğunuz her şeyi alıyor ve beyniniz için kendi dilinize çeviriyor. Diğer şekilde de çalışıyor - sadece ne söylemek istediğinizi düşünün ve konuşma merkezimize düşünce mesajları gönderecek ve diğer kişinin dilini konuşmanıza yardımcı olacaktır. Harika değil mi?"

"*Kulağıma* mı soktum demiştin?" Kat kaşlarını çatı. "Bakın, midemi bulandırmak istemem ama *Wrath of Khan*'ı izledim. Yani, eski ama iyi bir film, değil ? Kulağınıza giren canlı bir şey bana kalırsa kötü haberdır."

"Lütfen tatlım," dedi Piper sabırsızca. "Eğer tekrar çıkaramayacağından korkuyorsan, korkma. Bak ne kadar kolay." Sol kulak memesini iki kez çekti ve pembe tüylü küçük turuncu bir tırtıl kulağından çıkıp parmağına kondu. "Gördün mü?" diye Kat'e uzattı. "Pasta kadar kolay."

"Nasıl oluyor da seninki turuncu ve pembe, benimki yeşil ve mor oluyor?" Kat şüpheyle sordu.

"Çünkü sana verdiğim yeni bir tür-özel." Piper gülümsedi. "Bu küçük yaratıkla düşünce ve çeviri arasında neredeyse hiç gecikme olmaması gerekiyor. Onu özel bir durum için saklıyordum ama senin ona benden daha çok ihtiyacın olduğunu söyleyebilirim."

"Peki, teşekkür ederim." Kat hâlâ kulağına canlı bir şey sokmak konusunda isteksizdi ama yeni arkadaşını kırmadan bunu nasıl reddedebileceğini bilemiyordu. "Peki, *öldüklerinde* ne oluyor?"

"Oh, bundan *çok* önce çalışmayı bırakıyorlar," diye Piper ona güvence verdi. "İnsanların ne dediğini anlamayı bıraktığında, kulak memeni çek, onu çıkar ve yenisini al. Eğer yapabilirsen tabii. Bu konuda bir tedarikçi bilmiyorum."

İkiz Aylar, benimkini Rageron yakınlarındaki bir koloniden alıyorum." Elini kaldırarak minik yaratığın tekrar kulak kanalına girmesine izin verdi. "Şimdi sen. Devam et."

Kat yüzünü buruşturarak yeşil konvoy direğini kulağına götürdü. *Tanrım, bunu gerçekten yapmak istemiyorum!* Küçük yaratık kulak kanalında gezinirken minik tüyler korkunç bir şekilde gıdıklandı ve onu tekrar çekip çıkarmamak için ellerini yumruk yapmak zorunda kaldı. İçgüdüsel olarak çığlık atma ve canlı bir şeyin ait olmadığı açıkça belli olan bir yere girdiği hissiyle çıldırma tepkisinin üstesinden gelmek zordu. Ama gözlerini sıkıca kapadı ve kendine acımasızca onun orada olmasının faydalarını hatırlattı. Artık etrafındaki herkesi anlayabilecek ve bir kase bağ meyvesi yemesine neden olan gibi feci hatalardan kaçınabilecekti. Ve Lock ona aslında üçlü olmadıklarını açıkladığından beri üzgün bir şekilde ona bakan Deep ve Lock'un annesinden yüz yüze özür dileyebilirdi. Ve-

"Tamam, içeride. Gözlerini açabilirsin." Piper'ın sesi gülüyormuş gibi geliyordu. "Alishmanın biraz zaman aldığını biliyorum ama inan bana, bir ya da iki dakika içinde orada olduğunu bile fark etmeyeceksin."

Kat bundan emin değildi ama en azından küçük yaratık artık hareket etmiyordu. Rahat bir pozisyon bulmuş gibiydi ve hareketsiz duruyordu. Kat, kulağında kıllı bir böcek varmış hissinden ziyade, sanki biri kulağını bir parça pamukla tıkamış gibi hissetti. "Bir tarafı duymamı biraz zorlaştırıyor," dedi kararsızca.

"Hayır öyle değil," dedi Piper kendinden emin bir şekilde. "Hissettirdiği için öyle sanıyorsunuz ama aslında konuşma sütunu sesi kendi kulak zarınız kadar doğal bir şekilde iletiyor."

"Haklısın." Kat başını salladı. "Kulağım tıkanmış gibi *hissediyorum* ama aslında o taraftan da gayet iyi duyabiliyorum."

"Tabii ki yapabilirsin." Piper kolunu Kat'in koluna doladı. "Hadi gel, gidip deneyelim."

Kat kaşlarını çattı, aniden endişelendi. "Deep ve Lock'un bu konuda ne hissedeceklerinden emin değilim."

"*Lütfen*, tatlım." Piper kışkırtıcı bir hareket yaptı. "Bilmedikleri şey onlara zarar vermez. Arka çıkacağız." Kat'i çeğiştirerek

Büyük odanın diğer ucunda küçük bir kapı vardı.

"Onlara haber vermeden öylece gidecek miyiz?" Tek başına gitmeyi çok istemesine rağmen Kat hâlâ isteksizdi.

"Tabii ki. Kötü değil miyiz?" Piper kıkırdadı ve onun kolunu çekti. "Hadi, bu bir macera olacak. Merak etme, sen farkına bile varmadan çocukların yanına döneceğiz."

"Peki... tamam." Hâlâ bazı şüpheleri olmasına rağmen Kat, bayanlar tuvaletinin çok daha küçük olan arka çıkışına yönlendirilmesine izin .

Sadece konuşma sütununun çalışmasını umuyordu. Kulağına canlı bir böcek takması gerekiyorsa, buna değse iyi olurdu.

On Birinci Bölüm

"Yediğiniz tek şey bunlar mı yoksa sadece hapishane yemeği mi?" Lauren, siyah üzerine kırmızı gözleri olan uzun boylu adamın kendisine uzattığı karton pop tartlardan birini soru sorarcasına kaldırdı. "Yani, minnettar olmadığımından değil," diye devam etti aceleyle. "Çünkü minnettarım. Sadece merak ediyordum."

Onu tuttukları hücrenin kapısına doğru ilerliyordu ama bariz bir isteksizlikle geri döndü. "Nutra-wafers bir savaşçının ihtiyacı olan tüm protein, vitamin ve besini tek bir çalışma döngüsünde sağlamak için özel olarak formüle edilmiştir. AllFather senin için hazır olana kadar seni sağlıklı tutacaktır."

Lauren babasından bahsedilince irkildi ama korkunun onu durdurmasına izin vermemeye kararlıydı. Hapishane müdürü gördüğü tek kişiydi - tek kaçış umudu. Onunla bir bağ kurması *gerekiyordu*.

Gülümsemeye çalışarak, "Sadece abur cubur yiyip yemediğinizi merak ediyordum," dedi. "Bilirsiniz işte, Cheetos, Doritos, cupcake?"

Kaşlarını çattı. "Bunlar ne? 'Abur cubur' nedir?"

Lauren öne doğru oturdu ve pelerinini kendi etrafına daha sıkı sardı. "Sadece eğlenmek için yediğin bir yiyecek. Genellikle sizin için iyi değildir ama tadı gerçekten güzeldir."

Başını iki yana salladı. "Öyle bir şeyimiz yok. Ne anlamı olabilir ki?"

Lauren ona bakarak, "Önemli olan zevk," dedi. "Örneğin, Dünya'da The Sweet Spot adında bir kek fırınım var. Dükkanıma gelen hiç kimsenin aslında lezzetli keklerimden birine *ihtiyacı yok* ama onları zevk için alıyorlar."

"Hâlâ anlamıyorum. İnsan neden yemek yemekten zevk alır ki?" Hâlâ orada öylece duruyor ve ona bakıyordu. Lauren onun oturmasını diledi. Onunla biraz daha kalmasını sağlayabilirse, onunla bağlantı kurma şansı olabilirdi.

"Koyu, bitter çikolatalı şeytan yiyeceği keklerimden birini tadabilseydiniz bunu sormazdınız," dedi baştan çıkarıcı bir şekilde. "Kekin kendisi yoğun ve nemli ve içine sığıyor. Şey..." O

büyük, kaba görünümlü ellerine baktı. "Muhtemelen iki ya da üç tane tutabilirsin. Ama her neyse, fırından ilk çıktıklarında sıcak, tatlı ve yapışkandırılar; neredeyse ağzınızda erirler."

"Bu kulağa... garip geliyor."

"*Garip* değil, lezzetli. Kal ve benimle biraz konuş. Sana her şeyi anlatacağım."

Kaşlarını çattı. "Neden kalayım ki? Yapmam gereken görevlerim var."

"Çünkü yalnızım." Bu konuda yalan söylemesine gerek yoktu - mutlak gerçek buydu. "Lütfen... sadece bir dakika konuş benimle," diye fısıldadı, neredeyse yalvarırcasına.

"Yapmamalıyım." Ama yavaşça hücrenin karşı yerleşti ve eliyle bir hareket yaptı. "Devam et, bana daha fazlasını anlat."

"Onları iki kez donduruyorum," dedi Lauren, kalbi küt küt atıyordu. "Ev yapımı tereyağlı krema ile. Önce fırından sıcak çıktıklarında, kekin içine doğru eriyen ince bir tabaka sürüyorum. Soğuduktan sonra tekrar krema sürüyorum. Üzerine kalın, kremsi bir topak sıkıyorum ve ardından ısırdığınızda çıtırdayan çikolata serpintileriyle kaplıyorum." Gözlerini kapadı, o derin çikolata tadını özlemle hatırladı. "O kadar güzeller ki insanlar bir tane almak için her yerden geliyorlar."

"Tarif ettiğiniz tüm tatlar ve dokular... Daha önce hiç böyle bir şey yememiştim." Başını iki yana salladı. "Baba Gemisi'nde böyle 'zevklerimiz' yok."

"Ne kaçırdığınızı bilmiyorsunuz," diye iç geçirdi Lauren. "Ve bu benim en çok satan ürünüm bile değil. Ahududu dolgulu vanilyalı fasulyeli kek yapıyorum, krem peynir kreması bu dünyanın dışında." Etrafındakileri hatırlayarak hüzünlü bir kahkaha attı. "En azından *benim dünyamın* dışında."

"İşiniz konusunda çok tutkulusunuz. Bu yaptığın şeyler -kek fincanları-"

"Cupcakes," diye nazikçe düzeltti Lauren, konuşurken kısık kirpiklerinin altından onu inceliyordu.

Korkutucu gözlerine ve tuhaf, gri tenine rağmen, granitten oyulmuş gibi görünen güçlü, asil yüz hatları vardı. Profili neredeyse Kızılderili gibi görünüyordu ve kız kömür karası saçlarının

Boynunun arkasındaki bir sopanın içinde tuttuğu, eğer onu serbest bırakırsa yumuşak ve kalın olabilir.

"Fincan... kekler," diye yavaşça tekrarladı. "Bunları başkalarının tüketmesi için yapmaktan hoşlanıyor musunuz?"

"Evet, bundan çok keyif alıyorum. Başka insanlara zevk veren şeyler pişirmeyi-yaratmayı seviyorum." Ona gülümsedi. "Keşke *senin* için bir tane pişirebilseydim."

"Ben mi?" Şaşırmış görünüyordu. "Neden böyle bir şey diledin ki?"

"Yediğinizi görmek için. İlk ısırdığınızda yüzünüzün aldığı ifadeyi görmek... İnsanların keklerimden birini ilk kez tatmalarını izlemeyi seviyorum."

"Öyle mi?" Sesi şaşkındı.

Lauren başını salladı. "Evet, hep aynı şey. Koku onları önce ısıtıyor ve güzel kokular yayıyor, sonra da bir ısırık almak *zorunda kalıyorlar*. Diyet yaptıklarına yemin edenler bile dayanamıyor."

Biraz öne doğru eğildi. "Evet? Sonra?"

"Ve sonra lezzet onları vurur. Kek ağızlarında erirken tatlı ve mükemmel bir şekilde dillerinin üzerinde yuvarlanır. Dişler o nemli, lezzetli dokuya batır ve serpintiler üzerinde çıtırdar. Sonra gözleri yuvalarından fırlıyor ve çoğu zaman inliyorlar."

"İnliyorlar mı?" Kaşlarını çattı, kırmızı gözleri kısıldı. "Bunun zevkli bir deneyim olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyle. İnliyorlar çünkü tadı çok güzel, ağızlarında çok iyi hissediyorlar. Sen hiç kendini bu kadar iyi hissettiren bir şey yemedin mi?" Lauren sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır, asla."

İç çekti. "O zaman size keklerimden birini verebilmeyi çok isterdim. Şu anda Dünya'da, dükkânımda olsaydık size bir tane uzatır ve 'Buyurun Bay...' derdim." Durakladı ve başını bir yana eğdi. "Adını bilmediğimi yeni fark ettim."

Kaşlarını çattı. "Sanırım size söylememde bir sakınca yok. Benim adım Xairn."

"Bu senin soyadın mı yoksa adın mı?"

"Benim sadece bir adım var."

". Zzzairnnn." İsmi dilinde yuvarladı ve ona baktı. "Ben de Lauren'ım ama muhtemelen bunu zaten biliyorsunuzdur."

"Adınızı biliyorum," diye onayladı hışım. "Gerçi bu bir şeyi değiştirmez."

Lauren reddetti. "Xairn, yaptıklarına teşekkür etmek için sana özel bir kek pişirmek isterdim."

"Seni yakalayıp hapsedmekten başka ne yaptım?" diye sordu. "Ben

istediğimde bana daha fazla yiyecek verdin. Bana kendi Pelerin." Soğuk ve yalnız hücrede donmasını engelleyen kalın siyah kumaşı başıyla işaret etti. "Konuşmaya ve birinin sesini duymaya ihtiyaç duyduğumda bana zaman ayırdın ve ilgi gösterdin. Sayende kendimi o kadar da yalnız hissetmiyorum."

Kaşlarını çatı. "kastetmiyorsun, hiçbirini."

"Evet, biliyorum," diye itiraz etti Lauren. "Lütfen kızma. Sadece seni tanımayaalışıyorum."

Xairn biraz gevşemiş gibiydi; en azından geniş omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı gitmişti. Lauren onun gerçekten de devasa olduğunu düşündü. Arada sırada gelinlerini çağırarak için Dünya'ya gelen Kindred savaşçıları kadar büyüktü. "Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum... Hobilerin neler? Hayalleriniz neler?"

Başını iki yana salladı. "İkisi de bende yok. Babalık'ta doğdum ve büyük olasılıkla burada öleceğim. Başka bir şey arzulamıyorum."

"Bu çok üzücü," diye ağzından kaçırdı Lauren. "Yani, hiçbir zaman umutlarının ya da hayallerinin olmaması."

"Tamamlanması gereken işlerim var, yoksa cezalandırılacağım," diye teklif etti.

Başını iki yana salladı. "Uh-uh, iş sayılmaz. Ne iş yapıyorsun? *Eğlence için mi? Bilirsiniz, zevk için?*"

Xairn tekrar başını salladı. "Hiçbir şey. Sana söyledim, burada hiçbir zevkimiz yok."

"şey mi?" Hevesle öne doğru eğildi. "Oyun oynamıyor, kitap okumuyor ya da video izlemiyor musun? Hiç evcil hayvanınız yok mu?"

Ama tam olarak yanlış bir şey söylemiş gibi görünüyordu. Birdenbire ona karşı neredeyse açık olan yüzü kapandı ve ayağa kalktı. "Bahsettiğiniz şeylerin hiçbirine burada izin verilmiyor. Gitmeliyim."

"Bekle!" Ona doğru uzandı, her şey bu kadar iyi giderken birdenbire olan bu değişiklikten dolayı üzgündü. "Lütfen gitme, yanlış bir şey söylediysem özür dilerim."

Xairn ona baktı, gözleri siyah ve kızıl yarıklara dönüşmüştü. "Üstünü ört," dedi soğuk bir sesle. "Etini görmek gibi bir arzum yok."

Lauren kendine baktığında pelerininin açık olduğunu ve çıplak göğüslerini gösterdiğini fark etti. "Özür dilerim," diye fısıldadı ve pelerini hızla çekerek kapattı. "Bu bir kazaydı. Ben... ben seni kırmak istememiştim."

"Gitmeliyim," diye tekrarladı. Kapıda dönüp ona baktı, yüzü ifadesizdi. "Nutra-wafer'larını ye. *Keklerin* kadar iyi olmayabilirler ama Yüce Baba seni çağırana kadar seni güçlü tutacaklardır."

Ve sonra gitmişti.

Lauren ağır metal kapının kapanışını izledi ve diğer taraftan kilitleme sırasının tuşlanışının kısık sesini duydu. *Kahretsin, kahretsin, !* Gözlerinde hayal kırıklığı gözyaşları yükseldi ve kendini durduramadan yüksek sesle hıçkırdı. Çok yaklaşmıştı! Onunla bir bağ kurmaya o kadar yaklaşmıştı ki, bunu hissedebiliyordu. Ve sonra... hiçbir şey olmadı. *Ne yaptım ben? Onu üzecek ne söyledim? Bu onu uzaklaştırdı mı?*

Tekrar hıçkırığa hıçkırığa ağıladı ve sonra gözyaşlarını hâlâ onun kokusunu taşıyan pelerininin köşesiyle sildi. Onu üzen sadece şansını kaybetmiş olması değildi; gerçekten de onun gitmesini istemiyordu. Gördüğü tek kişi oydu, onunla konuşan tek kişi. Bu klostrofobik metal hapishanede dış dünyayla tek bağlantısı oydu. *Dikkat et kızım, bir uzaylı gemisinde sıkışıp kaldın, Scourge'un, yani en kötü adamların tutsağısın. İhtiyacın olan son şey, her şeyin üstüne kötü bir Stockholm sendromu vakasıdır,* diye kendini uyardı.

Lauren bunun doğru olduğunu biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Xairn konuşmak zorunda olduğu tek kişiydi. O yokken onu özlüyordu.

* * * * *

Xairn ağır plastik elik kapının dışında durdu ve onun hıçkırıklarını dinledi. Kendi kendine hiçbir şey hissetmediğini söyledi ama bu tam olarak doğru değildi. Nedense kapıyı tekrar açmak ve ona gitmek istiyordu. Ve sonra... *Ne? Sen ne yapardın?*

En ufak bir fikri bile yoktu.

Zaten aptalca bir düşünceydi. Aklınızı görevlerinize vermeniz daha iyi.

Evet. Cezalandırılmak istemiyorsa yapması gereken çok iş vardı. Ve AllFather'ın artık ondan beslenemiyor olması, bazı zalim ve kurnaz fiziksel cezalar tasarlayamayacağı anlamına gelmiyordu. Örneğin Xairn'i boğulma tankına attırabilirdi, tıpkı Xairn küçükken yaptığı gibi. Bunu hatırlamak bile içini ürpertiyordu. Bunca yıldan sonra, yüzmeyi bilmesine rağmen hâlâ derin sulardan korkuyordu.

Kendi kendine, *işe geri dönmem gerek*, dedi ve plastik elik kapının diğer tarafından gelen yumuşak sıkıntı seslerine arkasını döndü. *Onu bir daha ziyaret etmeyeceğim. Fıçıda yetişenlerden birine ona yemek getirmesini söyleyeceğim.*

Onu bir daha asla göremeyeceği düşüncesi bıçaklıyor, içinde dokunulmaz olması gereken bir yere dokunuyor gibiydi - tıpkı geri kalanı gibi donmuştu. Xairn bunu görmezden geldi. Yapılması gereken işler ve tamamlanmadığı takdirde çekilmesi gereken cezalar vardı. İnsan kıza ayıracak zamanı yoktu - *Lauren* için, diye fısıldadı beynindeki bir ses - onu ne kadar tuhaf hissettirirse hissettirsin.

On İkinci Bölüm

"İşte geldik! Bu insanlar kasabanın önde gelen yerlileri," diyen Piper, Kat'i gülümseyerek ve nazikçe başını sallayarak orta yaşlı bir üçlünün yanına götürdü. "Bu Twila ve iki arkadaşı, Sık Sık Balık Tutar ve Çok Yakalar. Hadi, merhaba de," diye ısrar etti ve Kat'i dirseğiyle dürttü.

Kat gülümseyen, başını sallayan insanlara baktı ve birden utandığını hissetti. "İngilizce konuşayım da İkiz Aylar dili ağzımdan çıksın mı?"

"Aynen öyle tatlım." Üçlü gruba dönen Piper, İngilizce olmadığı açıkça belli olan bir dilde konuştu ama Kat bir şekilde onu anladı. "Arkadaşım İkiz Aylar'da yeni. Adı Kat sizinle tanışmaktan memnuniyet duyacaktır."

Aynı anda her iki erkek de Kat'in ellerinden birini tuttu ve dişi eşleri öne çıkıp onu alnından öptü. "Hoş geldiniz. Dünyamıza hoş geldiniz," dedi genişçe gülümseyerek.

"Ben... teşekkür ederim," dedi Kat duraksayarak. "Çok teşekkür ederim." Ağzından çıkan kelimelerin yabancı bir dil olduğu belliydi ama bir şekilde İkiz Aylar üçlüsü için anlaşılır görünüyordu.

"Gördün mü?" Piper sıırttı. "Bir gibi çalışıyor! Bakalım sizi başka kimlerle tanıştırebiliriz?" Gülümseyen üçlüye veda ederek Kat'i kolundan tuttu ve kalabalığın içine doğru çekti.

Kat, kimsenin ayağına basmamaya çalışarak onu takip etti. Onlar tuvaletten geçerken parti daha da kalabalıklaşmış gibi görünüyordu ve bu kadar insanın nereden geldiğini merak etti. Deep ve Lock'un annesi tüm kasabayı mı davet etmişti, yoksa bazıları partiyi basmak için mi gelmişti? Deep ve Lock'tan bahsetmişken, onları aramak için başını çevirdi ama İkiz Aylar sakinleri göremeyeceği kadar uzundu. Kendini alışveriş merkezinde kaybolmuş ve annesini arayan küçük bir çocuk gibi hissediyordu. Göğüslerinin ucunda ve bacaklarının arasında başlayan başka bir his daha vardı - Kat'i huzursuz eden garip ve uğursuz bir şey. Ama o daha fazla düşünmeden Piper tekrar konuşmaya başladı.

"İşte geldik," diyerek Kat'i önündeki pozisyona itti. "Bu ikisi kasabadaki yerel sebze ve meyve pazarının sahibi. Burası bir

Babalarından miras kalan çok kârlı bir iş." Lock ve Deep'in yaşlarında görünen iki erkeği başıyla işaret etti ve Kat'e tekrar İkiz Ay dilinde konuştu. "Bu Large Tasty ve bu da Rigid Juicy."

"Affedersiniz?" Kat irkilerek, "Affedersiniz," dedi. "Bu isimleri doğru anladığımdan emin değilim."

"Dedim ki onlar-"

"Aman Tanrım, Piper-Tanrıça'ya şükürler olsun ki buradasın!" Perişan görünümlü bir İkiz Aylar kadını aniden ortaya çıktı ve Piper'ı elinden yakaladı.

"Mina, ne oldu?" Piper'ın rahat gülümsemesinin yerini endişe dolu bir kaş çatma aldı.

"Bunlar Take-mes, *yine* iş başındalar. Damızlık bir çift getirmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum, özellikle de Ju-ju kızgınlık dönemindeyken. Ama o aptal dostlarım beni dinlemedi. Gelip bana yardım eder misin? Sana her zaman benden çok daha iyi baktıklarını biliyorsun."

"Elbette geleceğim." Piper kadının elini sıktı ve Kat'e döndü. "Üzgünüm tatlım, ama bu acil bir durum. Hemen döneceğim, tamam mı?"

"Ama... ama burada gerçekten kimseyi tanımıyorum," diye itiraz etti Kat.

"Konuşma direğini aldın, iyi olacaksın. Bak tatlım, gerçekten gitmem gerek. Kızgınlıkta Take-mes gibi bir karmaşa hiç görmedin. Kıçına kirpi girmiş bir boğa kadar acımasızlar." Piper onun elini okşadı. "Sen burada bekle, ben iki sallantıda dönerim."

Ve sonra gitmişti.

Başka ne yapacağını bilemeyen Kat, Piper'ın çağırmadan önce tanıştırmakta iki iri ikizle kibarca sohbet etmek için geri döndü. "Nasılsınız?" dedi gülümsemeye çalışarak.

"İyi durumdayız, teşekkür ederim leydim." Piper'ın Büyük Lezzetli olarak tanıttığı kişinin açık sarı saçları ve soluk mavi gözleri vardı. Açıkça görülüyordu ki, o açık renkli ikizdi. Diğer, Sert Sulu, koyu kahverengi saçlara ve Kat'e zümrütü hatırlatan yeşil gözlere sahipti. *Karanlık ikiz o olmalı*, diye düşündü,

O ısıltılı yeşil bakışlar vücudunu tararken kendini rahatsız hissetmemeye çalışıyordu. İkisi bir şekilde tanıdık geliyordu ama nedenini bilmiyordu.

"İsimlerinizi doğru anladığımdan emin değilim," dedi yavaşça, gerçekten bilmediği bir yabancı dili kendi ağzından duymanın ne kadar tuhaf olduğunu düşünerek. "Lütfen tekrar eder misiniz?"

"Ben Büyük Lezzetliyim," dedi hafif ikiz, onun elini tutup öperek. "Beni anlatan bir isim, etli ve muazzam bir meyveye sahibim."

"Tamam," dedi Kat şüpheyle. *Umarım gerçekten de standında sattığı meyvelerden bahsediyordur!*

"Ve ben de Sert Sulu." Karanlık ikiz onun diğer elini tuttu ve yavaşça öptü, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. "Meyvelerimden dolayı, emmek için lezzetli sularla doluyum."

"Umm." Kat buna nasıl cevap vereceğini *gerçekten* bilmiyordu. Ama konuşma şekilleri tuhaf görünüyordu. Konuşma sütunu çalışmıyor muydu? "Ben Kat O'Conner ve İkiz Aylar'da yeniyim," dedi ikisine de belirsiz bir şekilde gülümseyerek. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Sizi gördük bile," dedi Büyük Lezzetli, başını hoş bir şekilde sallayarak.

"Gördünüz mü?" Kat kaşlarını çattı. "Ne zaman?"

"Sabahın ışığında, güneş , günü selamlarken,"
Kardeşi onun yerine cevap verdi. "Gözlerimizi pencereye kaldırdık ve gölgelere bürünmüş bir yıldız gördük."

"Ha?" Tamam, konuşma sütunu *kesinlikle* işini yapmıyordu - bu konuşma gittikçe daha anlaşılmaz bir hal alıyordu ama Kat bunu nasıl sonlandıracağını bilmiyordu.

"Sizdiniz leydim," dedi ışık ikizi ya da onun düşünmeye başladığı şekliyle Large. "Çarşafınız bir tanrıçanın kıvrımlarını örten örümcek ağı gibi."

Birden Kat anladı. *Olamaz! Tanıdık gelmelerine şaşmamalı - bu sabah üzerimde sadece bir çarşaf varken bana el sallayan adamlardan ikisi onlardı.* Kendini son derece rahatsız hissetmeye başladı ve bunun tek nedeni Large ve Rigid'in konuştukları şey değildi. Daha önce meme uçlarında ve amında hissettiği garip karıncalanma hissi geri gelmişti ve bu kez katlanmıştı.

Rahatsız bir şekilde kıpırdanarak, "Gösteriyi beğendiğine sevindim ama bunu bilerek yapmadım. Demek istediğim, güneş üzerimde bu şekilde parlarken çarşafın arkasını görebileceğini bilmiyordum."

Large kaşlarını çattı ama sonra onu anlamış gibi başını salladı. "Ama her ne kadar niyetin olmadan tatlı bir lezzetin kıvrımlarını göstersen de, yine de seçkin birini görmek, yakıcı güneşin alevlendirdiği gökyüzünden daha güzel bir şeydi."

Bunun bir iltifat olduğu açıktı, bu yüzden Kat kibarca başını salladı ve yumuşak bir "Teşekkür ederim" mırıldandı. Gerçekten de bu utanç verici durumdan kurtulmak ve karıncalanan vücut parçalarına neler olduğunu öğrenmek istiyordu ama gitmek için döndüğünde Rigid onun elini tuttu.

"Tanrıça seni bir erkeği arzuyla yakacak kadar lezzetli kılmış," diye gürledi, yeşil gözleri kızın gözlerinde parlıyordu. "İyi bir şey, bizimle gel. Lütfen her nefis kıvrımda dillerimizin akşam eğlencesinin tadını çıkarın."

"Ha?" Kat elini çekmeye çalıştı ama karanlık ikiz elini çok sıkı tutuyordu ve bırakmayı reddetti. "Bak," dedi dikkatlice. "Birbirimizi çok iyi anladığımızı sanmıyorum ama seninle ve kardeşinle seks yapmayacağım. Anlaşıldı mı?"

"Güzel bayan." Işık ikizi onun diğer elini tuttu ve ciddiyetle gözlerinin içine baktı. "Bu kardeşimi affet. Dili arkaya vurulan bir çizme gibi serttir. Demek istediği şu: Bizimle gelip etin zevklerini keşfedecek misin?"

"Et mi?" Kat şüpheyle konuştu. Belki de onu yemeğe davet ediyorlardı. Vücudunun en hassas yerlerinde garip bir karıncalanma bir yere gitmek istediğinden değil. Yine de kibar olması gerektiğini düşündü. "Şey, et yemekten hoşlanırım. İkiz Aylar'da şu ana kadar yemek zorunda kaldığım tek şey meyve."

"Bağlanma meyvesi." Rigid aniden onu kendine çekti ve yüzünü boynuna bastırdı. Kat onu itmeye çalıştı ama Rigid derin derin soluyarak onu sıkıca tuttu. Dehşet içindeyken, kalçasına bastırıldığını hissettiği sıcak yumru, onun gerçekten de isminin hakkını verdiğini kanıtlıyordu.

"Hey, bırak beni!" diye soluk soluğa adamın geniş göğsünü itti. Bu ona Derin'in ilk tanıştıklarında onu nasıl kokladığını hatırlattı ama bu

farklı-garip. Bunu açıklayamıyordu ama Deep ya da Lock olmayan birinin ona dokunması tamamen ve tamamen yanlış hissettiriyordu. Özellikle de bu kadar yakından.

"Çek ellerini, seni orospu çocuğu," diye homurdandı arkasından tanıdık, derin bir ses. "Bu dişi için konuşuldu."

"Derin mi?" Kat başını çevirdi ve onun orada durduğunu gördü, siyah gözleri zorlukla kontrol edilebilen bir öfkeyle parlıyordu. "Oh, Tanrı'ya şükür! Yardım edin, gitmeme izin vermiyorlar!"

"Çünkü geceyi onlarla geçirmeyi kabul ettin ve yetenekli dilinle onların siklerini okşadın."

"Ne dedim ben?" Deep onu çok sinirlenmiş Rigid'den uzaklaştırırken Kat nefesini tuttu. "Söylemedim! Bana sadece et yemeyi sevip sevmediğimi sordular ve ben de evet, sevdiğimi söyledim."

"Böyle mi dediklerini duydun?" Deep onu kalabalığın arasından iterek uzaklaştırırken kaşlarını çatı.

Kat ona ayak uydurmaya çalışarak, "Şey, o kadar çok kelimeyle değil," dedi. "Yani, daha çok şey gibiydi, uh..." Large'ın tam olarak nasıl söylediğini düşünmeye çalıştı. "Etin zevklerini keşfetmekle ilgili bir şey."

Deep onu sürüklerken bir kara kaşını kaldırıp ona baktı. "*Bedenin zevklerini mi kastediyorsun?*"

"Aman Tanrım!" Kat başını salladı. "Ama bunu kastettiklerini hiç bilmiyordum. Bak, lütfen yavaşlar mısınız? I-" Birinin ayağına takılıp düşmek üzereyken aniden durdu. Sadece Derin'in elini tutması onu kurtardı ama tökezlemesi ikisini de soluk yeşil bir tür alkollü içecek fışkırtan gümüşü bir fiskiyenin içine itti. Kat'ın elbisesine sadece birkaç damla sıçradı ama Deep'in gömleğinin ön kısmı tamamen sıırıslılam oldu.

Küfrederek doğruldu ve üstündeki pisliği karıştırdı. Kat'ın o sabah sandıkta bulunduğu gömleğin aynısını giyiyordu ve önünü süsleyen küçük tüy desenlerinden alkol damlıyordu.

"Özür dilerim," dedi Kat. "Tökezlemek istememiştim ama beni bu kadar hızlı sürüklemeseydin-"

"Hadi gel." Elini tutarak onu tekrar kalabalığın arasına doğru çekmeye başladı. Kat onun kendisini Lock'a geri götürdüğünü sanıyordu ama büyük odanın etrafında dolaşan insanların arasından geçerken ışık ikizinden hiçbir iz göremedi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Derin onu üst katlara çıkan geniş bir spiral merdivenden yukarı çekmeye başladığında.

"Bir kere çiftleşmemiş erkeklerden uzak dur," diye hırladı ve geniş omzunun üzerinden ona bir bakış fırlattı. "Kendi iyiliğin için fazla tatlı kokuyorsun."

"Öyle mi?" Kat durup kendini koklamak istedi ama Deep'in hassas Kindred burnuna bu kadar açık gelen kokuyu alabileceğinden hiç emin değildi. Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen spiral merdivenleri tırmanmaya odaklandı. Deep onu çoktan birkaç üst kata çekmişti ve durma belirtisi göstermiyordu. Her adımda kalçalarının arasının daha da hassaslaştığını ve tahriş olduğunu hissediyordu ve ne yapabileceğinden tam olarak emin olmasa da özel bir yere gidip bu konuda bir şeyler yapması gerektiği hissine kapılmaya başlamıştı. "Ne kadar... daha ne kadar yolumuz var?" diye sordu nefes nefese kalmamaya çalışarak.

Deep onun nefes nefese sorduğu soruyu duymazdan geldi. "Çeviri bakterileri olmadan ikisiyle konuşabilecek kadar dili nasıl anladın?" diye sordu alçak bir sesle ve ona baktı.

"Piper bana bir konuşma sütunu verdi," diye soludu Kat. Adamın temposu o kadar acımasızdı ki, spor salonundaki merdiven tırmanma aletini en üst seviyeye çıkarmış gibiydi. "Onda da vardı ama onunki benimkinden daha iyi çalışıyordu. Ne dediklerini zar zor anlayabiliyordum."

"Konuşma sütunu mu?" Omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "Bunların çoğu Kindred kolonisinde yasadışı olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, tabii ki yapmadım." Kat paniğe kapıldığını hissetti. "Neden? Bir tür hastalığa ya da enfeksiyona mı neden oluyorlar?"

Derin bir kahkaha attı. "Öyle bir şey yok. Ama herkesin bildiği gibi güvenilmezler. Kindred Yüksek Konseyi, çözdüklerinden daha fazla soruna neden olduklarına karar verdi." Sonunda hiç bitmeyen merdiven dar bir koridorda aniden durana kadar onu daha da yükseğe çekti. Koridorun başında

Sonunda küçük, sade bir ahşap kapı vardı. "Buraya," diye homurdandı ve Kat'i kabaca kapıdan içeri çekti.

Başka bir tuvalet olduğu ortaya çıktı ama ana galerideki kadınlar tuvaletinden çok daha az ayrıntılı bir tuvaletti. Üzerlerinde küçük 3-D ekranlar bulunan birkaç lavabo ve ellerini kurulamak için olduğunu tahmin ettiği birkaç üfleyici vardı. Ve içini rahatlatan bir şekilde, İkiz Aylar'daki tuvalet kabinlerine eşdeğer olması gereken bir dizi küçük, yuvarlak perdeli alan görebiliyordu. Vücudundaki garip hisler, biraz özel zaman geçirmek için can atana kadar artmıştı.

"Um," dedi, yuvarlak perde sırasına doğru ilerleyerek. "Daha önce çok içmiştim, o yüzden sadece-"

"Devam et." Deep onun elini bıraktı. "Ve merak etme, dinlemeyeceğim." Kat

bir şey olmadığı hakkında bir şeyler söylemek istedi,
Ama biraz yalnız kalmak için çok acelesi vardı. Amı zonklasa da normal yürümeye çalışarak sıranın en sonundaki perdeye doğru ilerledi. Bu ona Dünya'daki eski moda duş perdelerini hatırlattı; insanların ayaklı küvetlerde kullandıkları türden bir perde. Büyükannesinin evinin alt katındaki banyoda da bir tane vardı.

Arkasında Derin'in kahkahasını duydu. "Sonuna kadar, ha? I dinlemeyeceğimi *söylemiştim.*"

Kat onun bu sözlerine bir cevapla karşılık vermeyi reddetti. Bunun yerine küçük, yuvarlak alana girdi ve perdeyi arkasından sıkıca kapattı.

İçeride, yastıklı mor bir oturağı ve farklı açılardan çıkan garip görünümlü başlıkları olan son derece alçak bir tuvalet vardı. *Bir çeşit İkiz Aylar taharet musluğu mu?* Kat merak etti ama tuvaletin nasıl bir şey olduğu umurunda bile değildi.

Elbisesini kaldırarak titreyen parmaklarını külotunun ön kısmına bastırdı. Tanrım, yanıyordu! Kokusu ihtiyaçtan o kadar sıcak ve ıslaktı ki, sularının iç uyluklarından aşağı akmamasına şaşırdı. İlk geçici dokunuşta dudaklarından bir inilti yükseldi. Kat dudağını ısırarak onu bastırmayı başardı ama bu çok yakın bir şeydi. Şimdiden tam sınırdıydı; en hafif dokunuş bile boşalmasına neden olabilirmiş gibi görünüyordu.

Sessiz olmak zorundayım! Deep'in duymasına izin veremem! Ne yaptığını öğrenmesi fikri çok utanç vericiydi-Kat, eğer öğrenirse öleceğini biliyordu.

kendine dokunurken yakaladı. Ama parmak uçlarının şişmiş klitorisinin üzerindeki her nazik hareketi tüm vücudunda yoğun zevk sarsıntılarına yol açtığına sessiz kalmakta gerçekten zorlanıyordu. Tam bir dakika daha inlemeden ya da nefes nefese kalmadan duramayacağını düşünürken, üfleyicinin yüksek sesi sorunlarına cevap verdi.

Şükürler olsun! Deep gömleğini kurutuyor olmalı. Artık istediğim bağırabilirim.

bir şey olmasını dileyen Kat, kalçalarını daha geniş açtı. ve hassas klitorisini daha sıkı okşadı. bir orgazm, sonra bir başkası onu yuvarladı, sırtını kamburlaştırdı ve zevki tekrar tekrar zirveye ulaşırken dudaklarının arasından alçak bir inilti çıkmaya zorladı. Ancak birbirini izleyen her orgazmda, azalmak yerine, arzusu yoğunlaşıyor gibiydi. Sonunda neredeyse sürekli boşalıyor ve her seferinde daha da tahrik oluyordu.

Neyim var benim? diye düşündü bulanık bir şekilde, kalbi çarpıyor ve başı dönüyordu. *Nasıl oluyor da her boşaldığımda **daha da** azgınlaşıyorum? Şimdiye kadar daha iyi hissetmem gerekmez miydi?* Ama hissetmiyordu, hem de hiç.

İnanılmaz derecede zor olmasına rağmen Kat kendini durmaya zorladı. Belli ki bağlayıcı meyvenin etkileri tamamen başlamıştı ve yaptığı şey işe yaramıyordu. İhtiyacı olan şey eve gidip uyumaktı. *Sanki böyle uyuyabilirmişim gibi. Derimden çıkacakmışım gibi hissediyorum! İçim çok boş. Doldurulmaya ihtiyacım var. İhtiyaç...hayır!*

Nefes nefese kalan Kat elini külotundan çıkardı ve elbisesini düzelitti. *Partiye bu şekilde geri dönemem. **Dönemem.** Delireceğim.* Deep ve Lock'un onu eve götürmesini sağlamalı ve sonra da Piper'ın önerdiği gibi kendini banyoya kapatmalıydı. *Sonra ne olacaktı? Kukum kırılmış gibi hissedecek kadar ağrıyana kadar bütün gece kendimi boşaltmak mı?* Kulağa saçma geliyordu ama başka ne yapacağını bilmiyordu.

Derin bir nefes alarak omuzlarını dikleştirdi ve perdeyi geri iterken sakın görünmeye çalıştı. Çaresiz durumda olabilirdi ama Deep'in bunu öğrenmesine izin verirse lanetlenirdi. Bu çılgın durumun üstüne bir de Derin'in kendisiyle alay etmesine ihtiyacı vardı.

Küçük dairesel çıktığında adamın sırtı ona dönüktü. Üfleyicilerden birinin üzerine eğilmiş, gömleğini kurutmak için yukarı kaldırıyordu.

Kapalı.

Kat yaklaşırken kaşlarını çatı. Sırtında bir şey vardı- Geniş, ten rengi yüzeyi uzun, pembemsi beyaz izlerle kaplıydı. Kat onu daha önce bir birleşme sırasında üstsüz görmüştü ve bu izlerin daha önce orada olmadığını biliyordu. Birden ne olduklarını fark etti.

"Yara izleri," diye fısıldadı bir elini ağzına götürerek. "Tanrım, çok fazla *Yara izleri*. Ama nasıl-?"

Deep dönüp ona baktı, ancak üfleyicinin gürültüsünden onun dehşet dolu fısıltısını duyamadığına yemin edebilirdi. "Şimdi daha iyi hissediyor musun, küçük Kat?" diye sordu ve üfleyici kesilirken ona bilmiş bir sırıtış attı.

"Sırtına ne oldu?" Kat imalı sözleri duymazdan gelerek sordu. Adam tembelce omuz silkti. "Eski bir savaş yarası."

"Daha çok *yara* gibi. Bunlar taze yara izleri, nasıl oldu?" Adamın sırtını görmek içinde bir şeyleri harekete geçirmişti; bir şekilde bastırıldığı rahatsız edici bir anıyı. Belki de gördüğü bir rüyaydı? Kat bilmiyordu; tek bildiği, adamın geniş sırtını kaplayan acımasız beyaz ve pembe yara izlerini görmek onu çok üzmüştü.

"Onlar eski. Sadece sen daha önce fark etmedin." Derin gömleğini incelemeye devam etti. "Sanırım fermente olmuş *nar* suyunun çoğunu çıkardım, eğer partiye geri dönmek istersen-"

"Hey." Kat onun kolunu tuttu. "Beni başından savma ya da aptalmışım gibi davranma.

- "Vajina ve beyin birbirini dışlamaz, biliyorsun."

Tek siyah kaşını ona doğru kaldırdı. "Beni cinsiyetçi olmakla mı suçluyorsun?"

"Diğer şeylerin yanı sıra. Seni daha önce üstsüz görmüştüm ve sırtın hiç böyle görünmemişti. *Ne oldu?*"

Derin'in dipsiz siyah gözleri, kızın kolundaki eline dikkatle bakarken kısıldı. "Bu seni ilgilendirmez. Şimdi kendini *tatmin etmeyi* bitirdiysen, belki kardeşimi bulabilir ve yedi cehennemi buradan çıkarabiliriz."

Kat yanaklarının kızardığını hissetti ama geri adım atmayı reddetti. "Neden bana söylemiyorsun?"

"Bağlanma meyvesinin senin üzerinde ne gibi etkileri olacağını sana özellikle söylediğim halde neden iki yabancı erkekle konuşarak ne yaptığını *bana* anlatmıyorsun? Tecavüze uğramak mı *istiyorsun*? Yoksa sadece kaşıntını kaşıyacak benden başka birini mi arıyordun?"

"Seni piç!" Kat kendini durduramadan adamın yanağına olabildiğince sert bir tokat attı.

Derin elini geri çekemeden yakaladı. "Çok güzel, küçük Kat." Yavaşça, kendine dokunmak için kullandığı iki parmağını dudaklarının arasına çekti, sanki onun sularının son izini almaya gibi hafifçe emdi ve yaladı.

Kat kalbinin bir an durduğunu ve sonra kaburgalarına doğru çılgınca çarpmaya başladığını hissetti. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, adamın sıcak ağzını teninde hissetmenin ve ona sıcak bakışlarının aşırı ısınmış vücudunu etkilediğini kabul etmek zorundaydı. "Kes şunu," diye kekeleyerek uzaklaşmaya çalıştı. "Bırak beni."

"Şimdilik." Adam kadının elini bıraktı ve gömleğinin içine girerek omuz silkmeye başladı. "Ama bu küçük aşk dokunuşunun bedelini ödeyeceksiniz leydim. Size söz veriyorum."

Kat aynı şekilde karşılık vermek istedi ama nedense kelimeler ağzından çıkmadı. Adamın gömleğinin düğmelerini yeniden iliklemesini ve dar siyah pantolonunun içine sokmasını sessizce izledi. Sonra elini sıkıca tutarak onu kapıdan dışarı çekti.

"Bekle," dedi, merdivenlerin başına vardıklarında nihayet tereddüt etti. "Ben... ben partiye geri dönemem. Halletmem gereken bir sorun var. Eve gitmem gerek."

"Tabii ki biliyorsun." Deep'in sinir bozucu sırtışı, kızın neden kalabalığa geri dönmek istemediğini tam olarak bildiğine şüphe bırakmadı. "Lock'a haber verdim. Bizimle arka girişte buluşacak ve oradan ayrılacağız. Doğruca eve gideceğiz ve *sorununu* birlikte çözeceğiz."

Kat paniklemeye başladı. "Bu gece seninle bağ kurmayacağım!" dedi, elini onun elinden çekmeye çalışarak. "O lanet meyveden ne kadar yediğim umurunda değil.

-"Beni aranızla asla izin vermeyeceğim."

"Ah, aramızda kalacaksın," diye hırladı Derin, onu sarmal merdivenlerden aşağı sürüklerken elini sıkıca kavradı. "Bu seçim senin elinden alındı. Bağlanma meyvesini ilk ısırdığında bundan vazgeçtin, küçük Kat."

* * * * *

"Yedi cehennemde ona ne yaptın? Ölümüne korkuyor ve çok da kızgın." Lock kilitli banyo kapısının önünde volta atıyordu. Kat kapının diğer tarafındaydı ve onun çağrılarına ya da yalvarışlarına cevap vermeyi reddediyordu.

Derin tembelce omuz silkti. Bir omzunu duvara yaslamıştı ve karanlık yüzünde belirgin bir umursamazlık ifadesi vardı. "Ona sadece senin ve benim bağlanma meyvesinin ona verdiği sorunu halledeceğimizi söyledim."

Lock kardeşiyle yüzleşti. "Peki bunu yapacağımızı ona *tam olarak* nasıl söyledin? Muhtemelen kapıyı açar açmaz üzerine atlayıp onu bağlamak için burada beklediğimizi düşünüyordur."

"Ben de *aynen* öyle düşünüyorum." Kat'in sesi boğuktu ama kapının kalın ahşap panelinden duyulabiliyordu. "İşte bu yüzden bu lanet meyvenin etkisi geçene kadar gecenin geri kalanında dışarı çıkmayacağım."

"..." Lock durakladı, söyleyeceklerini nasıl nazikçe ifade edebileceğini düşünmeye çalıştı. "Bağışlayın beni," dedi sonunda. "Ama meyvenin etkileri kendiliğinden geçmez. Deep seninle konuşurken bazı yanlış ifade etmiş olabilir ama bir konuda haklıydı; yardıma ihtiyacın olacak."

"Piper bana böyle söylemedi," diye itiraz etti.

"Piper ayrıca kulağına takman için sana yasadışı bir yaşam formu verdi. Bak *bu* seni nereye getirdi," dedi Derin alaycı bir tavırla. "Şimdi dışarı çıkıp sana yardım etmemize izin verecek misin, vermeyecek misin?"

"Unutun bunu. Yardım anlayışınızın ne olduğunu biliyorum-ikiniz birden beni şişliyorsunuz. Yanlışlıkla yanlış meyveyi yedim diye hayatımın geri kalanında cinsel bir şiş-ka-bob olmaya niyetim yok."

"Böyle olmak zorunda değil," diye yalvardı Lock. "Lütfen leydim, sizinle sevişmeden ya da sizi kendimize bağlamadan da size yardım edebiliriz, yemin ederim." Derin şaşkınlıkla içini çekti ve kapıda onun yanında durdu.

"Kilit doğru," dedi, bir elini ahşap panele koyarak. "Dışarı çık, Kat. Seni korkutmak istememiştım, sadece..." Durdu ve boğazını temizledi. Botlarına bakarak devam etti. "Seni o iki çiftleşmemiş erkekle konuşurken gördüğümde çok sinirlendim."

Kapının diğerk tarafında bir sessizlik oldu ve sonunda kapı bir aralık açıldı. "Özür dilerim'in senin versiyonu bu mu?" Kat, mavi gözlerinden biri dar aralıkta ihtiyatla belirerek sordu.

"Öyle." Derin başını salladı, ağzı sıkı ve kaşları çatıktı. "Ve bunu sık sık söylemiyorum."

"Ya da hiç," diye mırıldandı Lock, kardeşinin ters ters bakmasını sağlayarak.

"Pekâlâ." Kat kapıyı sonuna kadar açtı ve orada durdu, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. "Dinliyorum. Yediğim aptal meyve beni deli dinlemezdim ama ediyor. O yüzden konuş. Üçümüz birden hokus pokus yapmadan bana nasıl *yardım edebilirsin*?"

"Ne?" Deep kaşlarını çattı. "Dünya dillerini ne kadar incelesen de bazen seni tamamen anlaşılmaz buluyorum Kat."

"Öyle mi?" Kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu benden sana doğru iki katına çıkıyor, Derin. Haydi çocuklar, planımız nedir?"

* * * * *

Lock'un yüzünde kelimelerini dikkatle seçmeye çalışıyormuş gibi bir ifade vardı, bu yüzden Kat onun söyleyeceklerinden hoşlanmayacağından oldukça emindi. Aslında, onu ve Deep'i dinlemeye istekli olmasının tek nedeni, bağlanma meyvesinden kaynaklanan *septomların* tamamen kontrolden çıkmasıydı.

Partide rahatsız olduğunu düşünmüştü ama şu anda hissettiklerinin yanında bu *hiçbir şeydi*. Kendini banyoya kilitlediği andan itibaren kendine dokunmaktan başka bir şey yapmıyordu, buna engel olamıyordu. Ama daha önce olduğu gibi, kendine zevk vermek sorunu daha da kötüleştirmişti. Çaresizdi ama bunu itiraf ederse lanetlenirdi.

Bu yüzden orada kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş bir şekilde durdu ve teninin her santimi bastırılamaz bir arzuyla zonkluyormuş gibi hissederken aklı başında ve soğukkanlı görünmeye çalıştı.

Çiftleşme kokuları üzerine sinmişken onlarla yüzleşmek de yardımcı olmadı. Lock'un ki sıcak ve rahatlatıcıydı; taze kahve/temiz çamaşır kokusu onu rahatlamaya ve ona tamamen güvenmeye teşvik ediyordu. Neyse ki, Deep'in

Çiftleşme kokusu buna karşı koydu ve onu alarma geçirdi. Bitter çikolataya batırılmış saf seks gibi kokan bir şey yayıyordu; şehvetli, çekici... ve cehennem kadar tehlikeli. Aklına girmiş ve düşünmesini zorlaştırmıştı. Aklı başında her kadın böyle bir kokuya güvenmeden önce iki kez düşünürdü, diye düşündü Kat, kaşlarını çatarak ona baktı.

"Bağlayıcı meyvenin etkilerini atlatmak için iki şeye ihtiyacınız var leydim," dedi Lock sonunda, görünüşe göre bunu açıkça söylemeye karar vermişti. "Dokunulmak ve içine girilmesi."

Kat bir elini boğazına götürdü, gözleri istemeyerek de olsa Derin'e kaydı. "Geçen gece yaptığın gibi mi demek istiyorsun? Parmaklarınla mı?"

Lock başını salladı. "Korkarım ki hayır."

"Bağ meyvesi yedin küçük Kat, hem *de çok fazla*." Deep'in sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Derin penetrasyona ihtiyacın var."

Kat yeterince şey duymuştu. "Hayır, teşekkürler." Kapıyı suratlarına kapatmaya başladı ama Derin bir eliyle kapıyı yakaladı ve tüm gücüyle itmesine rağmen kolayca açık tuttu.

"İçine girilmesi gerektiğini söyledim, bir penisle olması gerektiğini söylemedim," diye gürlledi. Gözleri kısıldı. "Becerilmeye ihtiyacın var Kat. Ama bunu yapmanın geleneksel yöntemden başka yolları da var."

"Siz ikinizin 'geleneksel' olarak gördüğü şeyler benim gezegenimde porno olarak sayılıyor," diye belirtti. "Ve *Debbie Çifte Sikiliyor*'un İkiz Aylar versiyonunda rol alacak değilim."

"Pantolonlarımızı çıkarmayacağız, ikimiz de. Bunun yardımını olur mu?" Deep ona bir kaşını kaldırdı.

Kat kapıyı itmeyi bıraktı ve hareketsiz durdu. "Sanırım..." Bu noktada *neyin* yardımcı olacağından gerçekten emin değildi ama *bir şeye* ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Güzel. O zaman gel." Deep onun elini, Lock da diğer elini tuttu. Tanıdık cinsel elektrik akımı üzerine ederken Kat ürperdi. Doğru şeyi yaptığından hiç emin değildi... ama başka ne yapacağını da bilmiyordu.

On Üçüncü Bölüm

Onu yatağa götürdüler ve Lock onu nazıkçe soyarken, Deep o sabah tüylü gömleği bulduğu sandığa benzer bankı karıştırdı - ki bu şimdi bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Kat onların önünde çıplak olmaktan hâlâ utanıyordu ama ışıkları söndürmüşlerdi ve Lock kendini biraz daha iyi hissedene kadar ona ne kadar güzel olduğunu ve vücudunu ne kadar sevdiğini söyleyerek yatıştırıcı bir şekilde mırıldandı.

Sonunda Derin geri döndü ama elinde tuttuğu nesne Kat'ın korkularını yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. "Aman Tanrım!" dedi, doğrulup bacak bacak atarak. "*Bununla* ne yapacağını sanıyorsun sen?"

"Seni onunla becereceğim, küçük Kat," diye homurdandı Deep, onunla ve Lock'la birlikte yatağa girerek. Kat, Lock'un kendi gömleğini çıkarmış ve çıplak göğüslü olmasına rağmen, gömleğinin yanı sıra pantolonunu da üzerinde bıraktığını fark etti.

"Hiç sanmıyorum," dedi, bir elinde tuttuğu uzun, son derece kalın, oyma ahşap fallusa bakarak. "Ne düşündüğünü bilmiyorum ama şu anda sana söyleyebilirim ki, *bunun* içime sığmasına imkân yok."

"Bunun çevresi bizim şaftlarımızın toplamından sadece biraz daha küçük," diye güvence verdi Derin, siyah gözleri alev alev yanarken. "Bu yüzden bu sabah özellikle senin için aldım, ne kadar bağlayıcı meyve yediğini öğrendikten sonra."

"Neyin *uyup* neyin *uymayacağı* sorusunu bir kenara bırakırsak..." Kat boğazını temizledi. "İkinizin, bilirsiniz işte, ekipmanlarınızın bu şekilde *dokunması* biraz garip değil mi? Yani, tanıdığım çoğu heteroseksüel erkek bundan hiç hoşlanmazdı."

"Kardeşime dokunmak kendime dokunmak gibidir," dedi Lock, her ikisi adına da cevap vererek. "Sadece aramızdaki kadına karşı cinsel hislerimiz var -"Sizin için leydim."

"Bu gerçekten güzel ama-"

"Oyalanıyorsun Kat." Derin onun yanındaki yatağa oturdu ve fallusu ona uzattı. "Al, eline al, bak, dokun. Ona alışmaya çalış."

Çünkü sana söz veriyorum, gece bitmeden amının derinliklerine girecek."

"Ben... Ben..." Kat ondan uzaklaştı ama Derin onun elini tuttu ve parmaklarını sıkıca tahta şaftın etrafına sardı. Avucunda pürüzsüz, sert ve serin bir his vardı ve Kat ona hayranlık ve dehşetle bakmaktan kendini alamadı. "Size söylüyorum," dedi ikisine de bakarak. "*Sığmayacak.*"

"Ama olacak, küçük Kat. Sana söz veriyorum, olacak," diye güvence verdi Derin ona. Yatağın başına doğru ilerledi. "Önce biraz konuşalım," diye mırıldandı kulağına. "Gel, yanıma otur." Onu kalçalarının arasındaki pozisyona ikna etti ama Kat ilk başta rahatlamakta zorlandı. Adamın sert göğsü sırtına yaslanmış ve bacakları onunkilerin iki yanında dururken, kendini tamamen onun tarafından kuşatılmış, hem korkutucu hem de zorlayıcı bir şekilde ele geçirilmiş hissediyordu.

"Sakin ol," diye ısrar etti Derin, saçlarını şaşırtıcı bir nezaketle okşayarak. "Sana zarar vermeyeceğim, tatlım. Benimleyken kendini güvende hissedebilirsin."

"Tamam... tamam." Kat onun yanında kendini *güvende* hissedeceğinden emin değildi ama yine de ona yaslanmayı ve gerginliğinin bir kısmının akıp gitmesine izin vermeyi başardı.

"Bu çok iyi." Deep'in nefesi kulağına ılık ılık geliyordu. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, asıl penetrasyonu ve sikişmeyi Lock'un yapmasına izin vereceğiz. O işin başındayken kendini daha güvende hissettiğini biliyorum."

Kat onun sözlerinin doğru olduğunu inkâr edemezdi, bu yüzden de denemedi. Sadece dudağını ısırды ve Lock yanağını ve boynunun yan tarafını öperken gevşemeye çalıştı. "Yavaşça leydim. Yavaşça," diye mırıldandı Lock Kat'in vücudundan aşağı kayarken.

"Lock'un amını yalamasını ister misin, küçük Kat?" Deep usulca sordu. "Hazırlanmana yardımcı olacağını düşünüyorsan yapabilir."

Lock ona bakarak, "Bu benim için büyük bir zevk olur," dedi. "Sizi tatmaya bayılıyorum leydim."

"Hayır... hayır teşekkürler." Kat başını salladı. "Şu anda çok hassasım. Sanırım bu her şeyi daha da kötüleştirebilir."

"Ne gibi şeyler?" Derin, iri bir elini Kat'in çıplak omzunda gezdirerek sordu. "Şu anda ne hissediyorsun Kat? Neye ihtiyacın var?"

Kat dudağını ısırđı ama sorudan kaçmaya çalışmanın faydası olmadığını biliyordu. "İhtiyacım var... Doldurulmaya ihtiyacım var," dedi alçak bir sesle. "Sanki içimde bir sızı var - yardım edemediğim ya da kontrol edemediğim bir boşluk."

"Vücudun bizimkiler için ağlıyor," dedi Deep ona. "Gerçekten tatmin olmak için, ikimizin de aletlerinin amına gömölmesine ihtiyacın var - ikimizin de seni becermesine ve içine boşalmasına, seni tohumlarımızla doldurmasına ihtiyacın var."

Kat ona karşı sertleşti. "Sana söyledim, oraya gitmiyoruz."

"Bu gece değil," diye güvence verdi Derin. Şimdi her iki omzunu da okşuyordu, büyük, sıcak elleri çıplak kollarında yatıştırıcı bir masajla aşağı yukarı hareket ediyordu. "Sana sadece vücudunun neye ihtiyacı olduğunu söylüyorum, gerçekte ne alacağını değil. İkimizden *biri* bile senin içinde olsa, oyulmuş bir tahta parçasından daha iyi olurdu, ama anladığım kadarıyla sen de oraya gitmeye hazır değilsin?"

"Hayır." Kat başını sertçe salladı. "Risk almak istemiyorum. Ana gemideyken haplarım bitti, şu anda korunmuyorum."

"Kindred erkeklerinde işe yarayan bir doğum kontrol hapı yok," dedi Deep. "Ama zaten korunmaya ihtiyacın olmazdı - sadece birimiz seninle sevişseydi gebe kalmaya imkân yoktu. İkiz Kindred'den hamile kalmak için ikimizin de aynı anda seni doldurması gerekiyor."

"Bu çok rahatlatıcı," dedi Kat kuru bir sesle, sesinin titreyip korkusunu ele vermemesini umarak. "Ama sanırım yine de atlayacağım."

"Sizi tekrar düşünmeye davet ediyorum," dedi Derin ciddiyetle. "Fallus ile penetrasyon bazı semptomlarınızı hafifletecektir. Ancak sadece Lock'un ya da benim tohumumla doldurulmak acını gerçekten dindirecektir - alınmaya duyduğun derin ihtiyaç."

"Yapamam," diye fısıldadı Kat, titreyerek. "O kadar ileri gitmeme izin veremem."

"Lock'la bile mi?" Deep onun kulağına doğru gürledi. "Çok nazik ve yavaş olabilir, küçük Kat. Bana yaslanıp seni becermesine izin verebilirsin."

Sözleri Kat'ın zihninde kaçınılmaz bir görüntü yarattı; o kadar canlıydı ki Kat görmeden edemedi. Kendisini gördü, Deep'in geniş göğsüne yaslanmıştı, saçları omuzlarına kırmızı bir şal gibi yayılmıştı. Kulağına mırıldanıyor, ona rahatlamasını, kendini açmasını söylüyordu, Lock onu kaplarken, aleti yavaşça içine giriyor, onu tohumuyla doldurana kadar nazik bir ritimle pompalıyordu.

Bir an için bunu o kadar çok istedi ki, ikisinden birinin ya da her ikisinin birden içine girmesini, ikisinin arasında sıkışıp kalmayı ve hiçbir kaçış umudu olmadan içine girmelerini tüm benliğiyle arzuladı. Ama Kat bunun bağlayıcı meyvenin konuşması olduğundan emindi. İhtiyacı bir kenara itti ve başını salladı. "Hayır," dedi. "Lock'la bile olmaz. Üzgünüm," diye ekledi, ılık ikizine bakarak. "Yapamam işte."

"Anlıyorum." Eğilerek dizinin üstüne yumuşak, sıcak bir öpücük kondurdu. "Size daha önce de söyledim leydim, yapmamı istemediğiniz hiçbir şeyi yapmak istemiyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Kat minnetle. "Size inanıyorum. Ve size güveniyorum. Ben... ben ikinize de güveniyorum."

"Bu konuda pek emin görünmüyorsun." Ama Derin'in sesi alınmaktan çok eğlenmiş gibiydi. "Pekâlâ küçük Kat, bakalım seni daha iyi hissettirmek için ne yapabiliriz. Önce bacaklarını açmanı istiyorum."

Kat bunun olacağını biliyordu ama yine de kalçalarını tamamen ayırmak ve Lock'un aralarına girmesine izin vermek inanılmaz derecede zordu. Yine de başka bir yolu olmadığını bildiği için kendini bunu yapmaya zorladı.

"Sakin olun leydim," diye mırıldandı Lock, yanağını kadının sağ uyluğunun iç kısmına sürterek. "Sana karşı nazık olacağıma söz veriyorum."

"Yapacağını biliyorum," dedi Kat sıkıca. "Sadece... o şey çok *büyük*."

"Lock işleri yavaştan alacak." Deep onun kulağına usulca konuştu. "Sen ne kadar yavaş istersen o kadar yavaş." Elleri aşağı kayarak onunkileri buldu ve parmaklarını birbirine doladı. "İhtiyacın olursa bana tutun."

Kat buna ihtiyacı *olduğunu* fark etti. Lock pürüzsüz tahta kafayı kalçalarının arasına yerleştirirken Deep'in parmaklarını sıkıca kavradı.

"Sadece sularınızla ıslatacağım leydim," dedi. "Daha kolay girmesi için." Fallusun başını şişmiş kedi dudakları arasında okşadı ve klitorisinin üzerinde kaydırdı. Kat inledi, kalçaları içinden geçen neredeyse acı verici zevkle istemsizce sarsıldı.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldı. "Sadece çok *hassasım*."

"Her şey ." Lock endişeli görünüyordu. "Seni incittim mi?"

"Ona zarar vermedin, boşalmasını sağladın." Deep'in sesi kulağında alçak bir hırıltıya dönüşmüştü. "Meme uçlarının ne kadar sıkı olduğuna bak. Ve amcığı kaplanmış

balın içinde. İyi hissettirdi mi Kat?" diye mırıldandı kulağına. "Yoksa daha fazlasına mı ihtiyacın var?"

Kat'in verebileceği tek bir cevap vardı. "Daha fazla," diye fısıldadı nefes nefese. "Lütfen, *daha fazla*."

"İçine sok," dedi Derin kardeşine. "Yavaşça ama. Alabilecek kadar açık olduğundan emin ol." Kat'i yanağından öptü. "Lock şimdi sana girecek, Kat. Hazır mısın?"

"Sanırım öyle." Kat onun parmaklarını daha sert sıktı. "Sadece... nazik ol."

"Her zaman," diye güvence verdi Lock. "Her zaman, leydim."

Kat, onun oyulmuş tahta sakin başını, yarrağın üzerine yerleştirdiğini hissetti. Aminin girişine. Sonra yavaşça ama sertçe içine kaydırmaya başladı.

Yapmamaya çalışsa da, gerilmesine engel olamıyordu. Dünya'dayken ne zaman pelvik muayeneye girse, doktoru her zaman ekstra küçük spekulum kullanmak zorunda kalırdı; o kadar dardı. Deep ve Lock'un üzerinde kullanmaya kararlı göründükleri lanet olası tahta şey ise acayip *büyüktü*. Tahta şaft gittikçe daha derine kayarken gerildiğini hissedebiliyordu... ama her nasılsa canı yanmıyordu.

"Gördün mü?" Deep onun kulağına mırıldandı. "O kadar da kötü değil, değil mi? Ve Lock zaten yarısını içine almış durumda."

"Hayır, öyle değil," diye itiraf etti Kat. "Sanki... beni açıyormuş gibi hissediyorum." "Öyle," dedi Deep ona. "Ama endişelenmeyin, kalıcı değil."

Bağlanma

meyve daha esnek olmanızı sağlar, ancak her şey normale döner. dakika penetrasyon sona erdi."

"Ve ne zaman... ne zaman bitecek?" Lock tahta fallusu içine sokarken Kat nefes nefese sordu. Başının kanalının sonuna doğru bastırdığını hissedebiliyor ve hayatında hiç bu kadar dolu olmadığını düşünüyordu.

"Kısa bir süre için değil," dedi Deep, boynunun yan tarafını sahiplenici bir şekilde öperek. "Sert ve derin bir şekilde sikilmeye ihtiyacın var, küçük Kat. Amını açman ve Lock'un seni doyana kadar doldurmasına izin vermen gerekiyor."

"Yeterince içtiğimi nasıl anlayacağım?" diye itiraz etti, Lock tahta siki yarısına kadar çekip tekrar içine sokarken nefesi boğazında düğümlendi.

"Gelmeyi bıraktığında," diye hırladı Deep onun kulağına. "Şimdi bir dakikalığına ellerimi bırak. Lock seni sikerken o küçük, sıkı meme uçlarını okşamak istiyorum."

Kat, adamın ellerini bıraktı ve adam onun etrafına uzanıp çıplak göğüslerini avuçlarken usulca inledi. "Çok dolgun ve olgun," diye kısık sesle mırıldandığını duydu. "Çok lezzetli, benim kıvrımlı küçük elitim. Becer onu kardeşim," dedi Kat'in kalçaları arasında yarı uzanmış bir pozisyonda duran Lock'a. "Bunu ikimiz için de yap. Ona uzun ve sert bir şekilde, ihtiyacı olduğu şekilde ver."

"Tanrım!" Lock kardeşinin emirlerine itaat ederken Kat'in sırtı kavislendi.

"Bu doğru, Kat." Deep'in sesi arzudan boğuklaşmıştı. "Sadece bana yaslan ve bunun olmasına izin ver - Lock'un seni becermesine izin ver. Tanrım ama böyle çok güzel görünüyorsun, çok açık ve ateşli."

Kat cevap veremedi. Tahta sikin içinde hareket ettiğini hissedebiliyor, amına girip çıktığını, sularıyla kayganlaştığını görebiliyordu ama de buna inanamıyordu. Bunu onlarla birlikte yapıyor olması -buna izin vermesi- aynı anda hem tuhaf hem de biraz korkutucu geliyordu. Ama doğrudu da - inkar edilemeyecek kadar doğrudu. Zevk, her vuruşta daha da yükselen dalgalar halinde onun üzerinde yuvarlandı, onu çekirdeğine kadar salladı ve düşünmeyi zorlaştırdı. Hissetmekten başka bir şey yapmasını zorlaştırıyordu.

Ellerini Deep'in siyah pantolonunun kumaşına soktu, meme uçlarını bükerken ve Lock onu tahta yarakla becerirken can havliyle yapıştı. "Tanrım... *Tanrım...*" diye neredeyse çaresizce inledi. Zevkinin doruğa ulaştığını hissedebiliyordu ve bir şekilde bunun yardımcı olacağını biliyordu ama yeterli değildi. *Daha fazlasına ihtiyacı vardı. İkisi de içimde olsun...* ama hayır, böyle düşünemezdi. Bu çok tehlikeliydi.

Derin onun nasıl hissettiğini biliyor gibiydi çünkü kulağına mırıldanmaya başladı. "İyi hissettiriyor, değil mi küçük Kat? Açılmak... *becerilmek*. Ama ihtiyacın olan şey gerçekten bu değil. İhtiyacın olan şey Lock ve benim aramda olmak. Aynı anda ikimiz için de kendini açmak ve amını siklerimizle doldurmamıza izin vermek."

Kat, "Hayır," demeyi başardı.

"Evet." Deep meme uçlarını neredeyse kabaca bükte, göğüslerinden Lock'un içine pompaladığı uyluklarının arasındaki yere acı veren zevk kıvılcımları gönderdi. "Buna ihtiyacın var," diye devam etti. "Bizi hissetmeye ihtiyacın var"

İçine giriyoruz, amının içini dölllerimizle kaplayana kadar seni birlikte dolduruyoruz. Ancak o zaman gerçek bir rahatlama hissedeceksin, ancak o zaman gerçekten ihtiyacın olanı alacaksın."

"Yapamam... Yapamam..." Ama Kat artık konuşamıyordu. Birdenbire içindeki zevk doruğa çıktı, devasa bir gelgit dalgası gibi etrafını sardı ve yoğunluğuyla neredeyse onu boğacaktı. "Tanrım!" diye bağırdı, sırtı kamburlaştı ve tırnakları Derin'in dizlerine battı. "Lütfen!"

"Lütfen ne?" Derin talep etti, nefesi boynunun yan tarafına doğru sıcağı. "Lütfen seni sikmeyi bırakayım mı? Yoksa lütfen devam et mi?"

Kat cevap veremedi. Hayatında hiç bu kadar bunalmış hissetmemişti. Yine de Lock en azından içine sokmayı bırakmıştı. Tahta şaftı geri çekti ve orada oturup beklemeye başladı, çikolata kahvesi gözleri şehvetle yarı kapalıydı, o ise nefesini tutmaya çalışıyordu.

"Tanrım," diye fısıldadı sonunda. "Bu... inanılmazdı."

"Gerçek bir şeyle ne kadar daha iyi olacağını bir düşünsene," dedi Deep ve Lock kaşlarını çatarak kardeşine baktı.

Tsunami benzeri orgazm sona erdiğine göre Kat kendini çok daha bilinçli hissediyordu. Doğrulamaya çalıştı ama Deep onu geniş göğsüne doğru çekti.

"beni," itiraz etti. "Burada işimiz bitmedi mi?"

"Oh hayır, küçük Kat." Boynunun yan tarafını tekrar öperken sesi gülümsüyormuş gibi geliyordu. "Bağlanma meyvesinin etkilerini dağıtmak için bir derin orgazmdan çok daha fazlası gerekir. Daha yeni başlıyoruz."

Kat inledi ama şimdiden vücudunun daha fazlasını istediğini hissedebiliyordu... tekrar doldurulmak istiyordu. Çok uzun bir gece olacaktı.

Bölüm On Dört

"Yeterince zaman geçtiğinden emin misin? Sonuçlar doğru olacak mı?" Sophie, Sylvan'ın ev ofisinin köşesinde sessizce kendi kendine vızıldayan küçük gümüş makineye baktı. Sophie'nin isteği üzerine onu sağlık merkezinden sütlerine geri getirmişti, çünkü Sophie sonuçları aldığı anda kişisel olmayan bir yerde olmak istemiyordu.

"Yüzde doksan dokuz nokta dokuz doğru." Sylvan'ın derin sesi kısılmıştı ve Sophie sevdiği adama bakarken dudağını ısırmaktan kendini alamadı. *Ne düşünüyordun? Ne umuyor?*

"Ve... burada." Makine birkaç bip sesi çıkardı ve ön panelindeki ışıklar yanıp söndü. Sylvan, daha önce Sophie'nin kolundan aldığı kan şişelerini koyduğu küçük yuvaya uzandı. Sophie artık iğneden korkmuyordu ama yine de iğnenin batırılmasından hoşlanmıyordu. Ama bu sefer iğneyi neredeyse hiç hissetmemişti, Sylvan'ın yaptığı testin sonuçlarını almak için o kadar heyecanlıydı ki.

Adam iri elini yuvanın içindekilerin üzerine kapatıp ona doğru uzatırken nefesini tuttu. "Nedir bu?" Adam parmaklarını açıp küçük beyaz bir çiçeği gösterdiğinde neredeyse sabırsızlıktan dans ediyordu.

"Beyaz." Sylvan bunu yüksek sesle söyleyerek nazikçe konuştu. "Hamile değilsin, *Talana.*"

"Ah." Sophie'nin içinden rahatlama ve üzüntünün garip bir karışımı geçti. *Demek artık anne olmayacağım. En azından şimdi.* Sonra başını kaldırıp Sylvan'ın yüzüne baktı. Yüz hatları donuk olsa da, onu artık buz mavisi gözlerindeki hayal kırıklığını görebilecek kadar iyi tanıyordu. Konuşmak için ağzını açtı... ve boğazından bir hıçkırık yükseldi.

"Sophia?" Sylvan eğildi, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Sen iyi misin?"

"Sanırım öyle. Neden ağladığımı bilmiyorum." Ama duracak gibi görünmüyordu.

"Nedenini bilmiyor musun?" Onu omuzlarından tuttu ve endişeyle ona baktı.

"Evet, biliyorum. Biliyorum," dedi onu sarsan hıçkırıkların arasından. "Çünkü biliyorum... bir oğul istediğini biliyorum. Büyüyüp Liv ve Baird'in küçük oğluyla oynayabilecek bir oğul. Üzgünüm, Sylvan. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm."

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın!" Onu kollarının arasına aldı ve yüzünü boynuna bastırarak kendine yaklaştırdı. Geri çekilerek gözlerinin içine baktı. "Beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın, *Talana*. Sen varsın ve ihtiyacım olan tek şey sensin."

Sophie burnunu çekerek, "Ama senin de bir aile istediğini biliyorum," dedi. "İstedığın zaman tekrar deneyebiliriz."

Sylvan tek taraflı küçük bir sırtış atarak, "Zaten en başından beri denemiyorduk," dedi.

"Hayır, biliyorum." Sophie gözlerini koluna sildi. "Sanırım son birkaç gündür bu fikre çok alıştım. Liv de hamile olduğu için çok mutlu."

"Olivia hamile kalmaya *hazır*," dedi Sylvan. "Senin hazır olmadığını hissediyorum. Tam olarak değil."

"Belki de değilimdir." Sophie, negatif hamilelik testini gösteren küçük beyaz çiçeğe baktı. "Ama hazır olmak *istiyorum*. Gözlerine baktığımda ve bir erkek çocuğu ne kadar çok istediğini gördüğümde, sana bir tane vermeyi çok istiyorum. Tıpkı senin gibi sarı saçlı ve mavi gözlü küçük bir oğlan."

"Hayır, yeşil gözleri ve kahverengi saçları olmalı, tıpkı annesi gibi." Sylvan tekrar gülümsedi ve saçının bir tutamını kulağının arkasına attı. "Ya da, asla bilemezsin- bir kızımız olabilir. Bu çok nadirdir ama zaman zaman olur."

Sophie başını salladı. "Küçük bir oğlum olmasını tercih ederim. Sanırım bir erkek çocuk için bir kızdan daha az endişelenirdim."

"Çocukken yaptığım bazı şeyleri bilseydiniz daha az endişeleneceğinizden şüpheliyim."

"Evet, dokuz yaşına geldiğinde iğrenç *vrannaları* öldürüyordun. Umarım oğlumuzun böyle bir şey yapmasına izin vermezsiniz."

"Hayır." Sylvan düşünceli görünüyordu. "Gemide hiç *vranna* yok. Sanırım onun için farklı bir erkeklik ritüeli tasarlayabiliriz,

Yine de."

"Cesedimi çiğnemeniz gerek!" Sophie ondan uzaklaştı. "Dinleyin bayım, eğer oğlumu böyle tehlikeli bir duruma sokmanıza bir an bile izin vereceğimi düşünüyorsanız-" Sylvan hafifçe güldüğü için sözünü yarıda kesti. "Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Sadece çocuk sahibi olmaya hazır olduğunda ne kadar harika, koruyucu bir anne olacağını düşünüyorum. *İkimiz* de hazır olduğumuzda." Onu tekrar kendine çekti ve Sophie yüzünü onun geniş omzuna gömüp tanıdık, rahatlatıcı kokusunu içine çekti.

Seni seviyorum, diye gönderdi bağlantıları aracılığıyla, çünkü zihinden zihine iletişim kullanmak çok daha samimiydi. *Seni çok seviyorum. Anlayışınız için teşekkür ederim.*

Talana. Kanımın kanı... Ellerini saçlarına gömdü ve başını yana eğerek boğazını dişlerine açtı.

Sophie hevesle boynunu uzattı, onu ısırıp özünü enjekte ederken duyduğu hazzı hissetmek istiyordu. Bağlanmadan önce, Kan Soyu'nun sadece orgazm anında ısırdığı izlenimine kapılmıştı. Ancak ısırmanın -en azından bir savaşçı ve eşi arasında yapılan derin ve samimi ısırmanın- onlar için neredeyse derin bir öpüşme gibi olduğu ortaya çıktı. Ve artık onun bundan gerçekten korkmadığını bildiğinden, Sylvan baş başa kaldıkları her an dişlerini ona batırmaya meyilliydi. Dört sivri ucunun etine batması artık onun için bir ön sevişme gibiydi. Aslında, Sylvan'ın çift dişlerinin hassas teninde gezindiğini hissetmek bile onu arzudan titretmeye yetiyordu.

Seni istiyorum, dedi Sylvan aralarındaki bağlantı aracılığıyla, dilini kızın boğazında titreşen narin mavi damarların üzerinde gezdirerek. *Seni yatağa götürmek ve bütün gece doldurmak istiyorum. Seni özümle ve dölleriyle defalarca doldurmak istiyorum.*

Bunu ben de istiyorum. Sophie zihnindeki sesin oldukça soluksuz çıktığını düşündü ama elinde değildi -Sylvan onu kelimenin tam anlamıyla dizlerinin üzerine çöktürmüştü. Ayakta zor duruyordu, onu o kadar çok istiyordu ki.

Sophie'nin ikilemini hissettiği belli olan Sylvan, onu kollarının arasına aldı. Sophie nefesini tuttu ve sonra onun geniş göğsüne daha da sokuldu. Onun bu kadar güçlü olmasına ve muazzam gücüne rağmen bu kadar nazik olabilmesine bayılıyordu.

"Sen de güçlüsün, biliyorsun," diye fısıldadı, görünüşe göre onun düşüncesini yakalamıştı. "Sandığından daha güçlüsün. Doğru zaman geldiğinde harika bir anne olacaksın."

Sophie onu hevesle öperken, "Belki de bu gece doğru zamandır," diye önerdi. "Deneyebiliriz."

"Yapabiliriz," diye kabul etti. "İstersen bütün gece boyunca 'denemeye' karşı değilim *Talana*."

"Evet," diye mırıldandı, onu ofisinden yatak odasına taşıırken tekrar öptü. "Evet, deneyelim."

Adam onu yatağa yatırıp soymaya başladığında onu rahatsız eden tek şey Kat'in düşüncesi idi. *Ben hamile değilim. Onunla gitmeliydim. Yapayalnız ve bu benim hatam.*

Sonra Sylvan'ın sıcak ağzı ağrıyan meme uçlarından birinin üzerine kapandı ve onu tekrar kendine bağlarken tüm tutarlı düşünceler onu terk etti...

* * * * *

"Yani hamile değilsin." Liv küçük, beyaz çiçeğe baktı, biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Korkarım hayır." Sophie kanepede Liv'in yanına oturmadan önce ikizine bir tabak uzattı. Bugün Liv'in canı krep çekiyordu ve kimse Sophie'den daha iyi yaban mersinli ayranlı krep yapamazdı -ya da Sophie'ye gelip kendisine krep yapması için yalvardığında, Think-me'de böyle iddia etmişti. "Her neyse, testi yaptığımızda ben değilim. Dün gecedен sonra tüm bahisler yeniden kapandı."

Liv güldü. "Tekrar denemeye mi karar verdin?"

"Ve dene... ve dene... ve dene..." Sophie güldü ve sonra birden ayıldı. "Yine de bu konuda kendimi kötü hissediyorum."

"Neden yapasın ki?" Olivia bir ısırık aldı ve lezzetli tadın tadını çıkarmak için gözlerini kapattı. "Mmm, kendini aşmışsın, Sophie!"

"Beğendiğine sevindim. Baird'in sana ilk sahip çıktığı sabah yaptığım şey bu değil miydi? Yaban mersinli krep?"

"Olabilir." Liv bir ısırık daha aldı. "Mmm. Ama Kat'in bir çeşit kişi yapmak istediğini hatırlıyor gibiyim. İçinde çok fazla

malzemeler...ugh."

"Kat mutfakta her zaman çok çılgındır." Sophie iç çekti. "Zavallı Kat... İşte bu yüzden kendimi çok kötü hissediyorum. Hamile değilim Liv, onunla gitmeliydim."

"Bilemezsiniz," dedi Liv makul bir şekilde. "Test yapmak için çok erkendi ve karar vermek için bekleyemedik. Ya onu İkiz Aylar'a gönderecektik ya da kaybedecektik - kişisel olarak hâlâ doğru şeyi yaptığımızı düşünüyorum."

"Yine de onun için endişeleniyorum. Onunla ne zaman konuşabileceğiz?"

"Yakında." Liv bir bardak süt içti. Sophie'ye hâlâ onunla konuşamadığını söylemişti.

Baird'in denemesi için. Peyniri modası geçecekmiş gibi yemesine rağmen, bir ineğin bacakları arasındaki torbadan çıkan bir şeyi içme fikrinden hoşlanmamıştı. "Baird biraz önce Lock'tan bir telefon aldığını söyledi," diye devam etti. "O ve Deep onu tekrar bütünsel şifacı kadını -Anne L'rin- görmeye götürüyorlar. Dönüş yolunda görüntü ekranından bizi arayacaklar." Omuz silkti. "Kim bilir, eğer Kat temiz bir sağlık raporu alırsa, siz farkına bile varmadan Ana gemiye bizimle birlikte geri dönebilir."

Sophie ciddiyle, "Umarım öyledir," dedi. "Ve umarım onu Deep ve Lock'la birlikte gönderdiğimiz için bizi affedebilir."

"Tweedle-dum ve Tweedle-dee?" Liv sırttı ve ortasında özellikle tombul bir yabanmersini olan bir krep dilimi daha kesti. "Onlar için endişelenme. Burada Kat'ten bahsediyoruz, herkesle başa çıkabilir. Eminim geri döndüğünde bize anlatacak ilginç hikâyeleri olacaktır."

Sophie kendi krepinden bir ısırık alarak, "Hiç şüphesiz," dedi. "Konuyu değiştirmek istemem ama Lauren hakkında başka bir şey duydunuz mu? Ona neler olabileceğini düşündüğümde..." Titredi.

"Biliyorum," dedi Olivia ayık bir sesle. "Baird Yüksek Konsey'le birlikte çalışıyor ama şu ana kadar onu nerede tuttuklarına dair kanıtımız olmadan Bela'ya karşı açık bir hamle yapamayacağımıza karar verdiler." İçini çekti ve tabağını sehpanın üzerine koydu. Görünüşe göre, bilinmeyen kuzenlerinin AllFather'ın sondalarına maruz kaldığı düşüncesi iştahını kaçırmıştı.

"Abby Teyze'den başka bir haber aldınız mı? Lauren'a gerçekten ne olduğunu ondan daha ne kadar saklayabiliriz bilmiyorum," dedi Sophie.

"Mümkün olduğu kadar uzun," dedi Liv suratsızca. "Bunu bir düşün. Hangisi daha kötü; biricik kızınızın sırta kadem bastığını düşünmek mi? Yoksa onun *şeytani*, kötü niyetli... bir şey tarafından düşünülemeyecek kadar korkunç amaçlar için kaçırıldığını *bilmek* mi?"

"Ne demek istediğini anlıyorum." Sophie üzüntüyle başını salladı. "Ama zavallı Lauren! İnternette onu araştırıyordum, bilirsin, keşke onu tanıyabilseydik. Tüm fotoğraflarında çok mutlu ve parlak görünüyor. Sarasota'da özel bir cupcake dükkânı açmak için işletme fakültesini bıraktığını biliyor ?"

"Özel kapkekler mi? Mmm." Liv başıyla onayladı. "Tam benim gönlüme göre bir kadına benziyor."

"Ya da hamile karnının peşinde bir kadın." Sophie kız kardeşine küçük bir gülümseme verdi. "Umarım bir şekilde iyidir. Ve bir gün onunla tanışabiliriz."

Olivia başını salladı. "Ben de öyle umuyorum. Yine de Abby Teyze için çok üzülüyorum. Hâlâ Lauren'ın Dünya'da olduğunu düşünüyor ve onu bulmak için hiçbir masraftan kaçınmıyor."

"Ne demek istiyorsun?" Sophie krebinden bir ısırık daha aldı.

"Dün gece bir video çağrısı daha aldık. Sana daha önce söyleyecektim ama unuttum," dedi Liv. "Baird aldı. Abby Teyze'nin tuttuğu özel bir dedektifti - kayıp kişileri bulma konusunda uzman."

"Gerçekten mi? Ne istiyormuş?"

Liv omuz silkti. "Daha fazla bilgi ve Kindred işbirliği. Baird onun çok sert biri olduğunu söyledi. Ama bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyor gibiydi. Sanki ona saygı duyuyormuş gibi."

Sophie iç geçirdi. "Bana alfa erkeğine özgü bir şey gibi geldi."

"Tabii ki." Olivia gülümsedi. "Ve ikimiz de bunu bilmeliyiz, değil mi rahim arkadaşı?"

"Evet." Sophie küçük bir gülümsemeye izin verdi. "Düşünüyorum da, eskiden bir alfa erkeğinin isteyeceğim son şey olduğuna inanırdım."

"Az önce 'alfa erkek' ile 'göt herifi birbirine karıştırdın," dedi Liv rahat bir tavırla, krep tabağını tekrar eline alarak. "Her zaman aynı şey olmak zorunda değiller, biliyorsun."

"Bunu *artık* biliyorum," diye kabul etti Sophie. "Ama Sylvan'ın bana göstermesi gerekti." "Ve Baird'in bana göstermesi." Liv'in sesi düşünceli geliyordu. "Kat'in ne yaptığını merak ediyorum. Deep ve Lock'tan öğreniyor mu?"

On Beşinci Bölüm

"Ne tür bir bağımız olduğunu söylüyorsun bana?" Kat şaşkınlıkla ikisine baktı.

"Bir ruh bağı," dedi Lock sessizce. "Bu sadece yarım bir bağ, aslında - fiziksel yönü olmadan tamamlanamaz."

"Hatırlayacağınız üzere, hepimiz bunun peşine düşmeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık," dedi Deep kuru bir sesle, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Bu gerçekten o kadar da önemli değil."

"Eğer önemli bir şey değilse neden bana şimdi söylüyorsun?" Kat talep etti.

"Bugün L'rin Ana'yı tekrar göreceğin için-"
Lock başladı.

"Bunu ondan duymaktansa bizden duymayı tercih edeceğini düşündük." Deep kaşlarını çattı. "Lafi açılmışken, mekiğe bir an önce ulaşamazsak geç kalacağız. Yine Şifa Bahçeleri'nin ortasına inmemize izin vermeyecekler, biliyorsun. Ona ulaşmak için biraz yürümemiz gerekecek."

"Hayır, bunu o kadar kolay geçiştiremezsin." Kat bir elini kalçasına koydu. "İkinizin bana ne yaptığı ve neden önce bana söylemediğiniz hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

"O zaman konuşalım ve yürüyelim," diye önerdi Derin. Tüm bu olanlar karşısında çileden çıkaracak kadar sakin davranıyordu - sanki Lock'la birlikte onu kendi rızası dışında kendilerine bağlamalarının hiçbir önemi yokmuş gibi. Bu da tabii ki Kat'i şüphelendirdi.

"Lütfen anlayın leydim, hayatınızı kurtarıyorduk," diye yalvardı Lock, hepsi evden çıkıp bekleyen mekiğe doğru ilerlerken. Uçuş için kullanılmadığı zamanlarda tüm Kindred mekiklerinin yaptığı gibi küçük bir araba şeklini almıştı. "L'rin Ana bize bunun gerekli olduğunu söyledi. Ruhun kırılmıştı; onu onarmanın tek yolu seninle bir bağ kurmaktı."

"Buna inandığımdan emin değilim," diye tersledi Kat mekiğin arkasına tırmanırken.

Derin sürücü koltuğundan döndü, kara gözleri kısılmıştı. "Bize yalancı mı diyorsun?"

"Söylediklerinizi gerçekten *kanıtlayabileceğiniz* gibi bir şey değil," diye belirtti. "Yani, kolumu kırmış olsaydım ve alçıyla uyansaydım, bunu kabul edebilirdim. Ama tüm bu 'kırık ruh' olayı-"

"Doğrudan L'rin Ana'nın kendisinden geldi," dedi Derin kaşlarını çatarak. "Şifa Bahçeleri'ne gittiğimizde her şeyi açıklayabilir. O zamana kadar, neden bahsettiğinizi bilmeden bize yalancı demeyin."

Lock yolcu koltuğundan sessizce, "Deep, lütfen, eminim Kat hanım kırmak istememiştir," dedi. "Sadece üzgün, hepsi bu."

"Çok haklısın, üzgünüm." Kat ikisine de ters ters baktı. "İsteksiz bir dişiye asla kendinize bağlamayacağınıza dair tüm o yüksek sesli konuşmalardan sonra..."

"*Fiziksel* bir bağdan bahsediyorduk," diye homurdandı Deep. "Eğer isteseydik dün gece kurabileceğimiz-"

"Başlama yine." Kat çenesini kaldırdı. "Sana dün gece yaptıklarımız hakkında konuşmak istemediğimi söylemiştim." Aslında o da bu konuyu düşünmemeyi tercih ediyordu. *Aptal bağ meyvesi!* Tamamen kontrolden çıkmış, ikisinin kendisini o kocaman tahta dildoyla becermesine izin vermişti. Bunu hatırlamak bile yanaklarını utançtan kızartıyordu. *Bunu düşünme*, dedi kendi kendine. *Bunu arkanda bırak ve bir daha asla olmasına izin verme.*

"Bu konuda konuşmak istemiyor musun, hmm?" Derin'in gözleri dikiz aynasında öfkeyle bakıyordu. "Neden olmasın, küçük Kat? Bizim için kendini nasıl açtığını konuşmak istemiyor musun? Lock seni becerirken nasıl da tatlı bir şekilde teslim olduğunu-"

"Bu kadar yeter!" Lock'un sesi neredeyse bir haykırış gibiydi. Kat ve Derin şaşkınlıkla ona baktılar. "Neden," diye daha düşük bir tonda devam etti. "İkiniz sadece iki dakikalığına anlaşılamaz mısınız? Neden kavga etmeyi bırakıp birbirinize benim ikinize de değer verdiğim gibi değer verdiğinizizi kabul edemiyorsunuz?"

"Çünkü yok," dedi Derin soğuk bir sesle, Kat cevap veremedi. "Üçümüzün birlikte olacağına dair tatlı, acınası bir fantezin olduğunu biliyorum kardeşim ama böyle bir şey olmayacak."

Lock başını salladı. "Yapma," dedi alçak bir sesle. "Dün gecedan sonra..."

"Yanlış düşünmüşsün." Derin'in gözleri dikiz aynasından Kat'in gözleriyle tekrar çakıştı ve sonra dikkatini tekrar virajlı, dolambaçlı yola çevirdi.

"Özür dilerim Lock." Kat elini onun geniş omzuna koymak için uzandı. "Düşünmemiştim-"

"Ve senin de umurunda değil." Derin'in gözleri hâlâ öfkeliydi ve içinden gelen duygular kara bir bulut gibi arabanın içini dolduruyordu. Kat'in içini de acı, öfke ve ıstırapla dolduruyordu.

"Derin..." Lock'un sesinde bir uyarı notası vardı ama Derin başını salladı.

"Öyle değil kardeşim, senin istediğin gibi değil. Bu yüzden onu bırak. L'rin Ana'ya ne kadar çabuk ulaşır ve aramızdaki kısmi bağı çözmesini sağlarsak o kadar iyi olur."

Kat daha fazla aynı fikirde olamazdı. Ama küçük araba Şifa Bahçeleri'ne doğru yol alırken kendini hâlâ korkunç hissediyordu. *Böyle olmasını hiç istememişim*, diye düşündü sefilce. *Hiçbir zaman ikisiyle de ilgilenmek istemedim. Hayatım nasıl bu kadar berbat oldu bilmiyorum.* Her şey yoluna girmek üzereydi, diye kendini teselli etti. Deep ve Lock'a göre, bu L'rin Ana denen kişi her şeyi düzeltebilirdi.

Kat sadece haklı olduklarını umuyordu çünkü şu anda ruhundan çok daha fazlası kırılmış hissediyordu.

* * * * *

"Bugün daha iyi görünüyorsun." Tuhaf, mücevheri andıran gözleri ve pembeye çalan teniyle yaşlı kadın Kat'in etrafında yavaşça dönüyor, sanki görünmez bir kusur arıyormuş gibi onu dikkatle izliyordu. "Ama görünüş aldatıcı olabilir."

"Gerçekten mi?" Kat kibarca, ne söylendiğini anlayabildiği için memnun olduğunu söyledi. L'rin Ana konuşmaya başlayana kadar kulağında hâlâ takılı duran konuşma çubuğunu tamamen unutmuştu. Deep, tabii ki onu çıkarmasını istemişti. Kendisinin ya da Lock'un tercüme edebileceğini söylemişti ama Kat bunu reddetmiş ve şifacıyla yalnız konuşmayı talep etmişti.

İkizlerin hayatını kurtardığını söylediği yaşlı kadınla gizlice konuşabilmek istiyordu. Söylemek istediği şeyler ve sormak istediği sorular vardı ama Derin'e söylemekten çekiniyordu.

ve Lock duysun. Ayrıca, onların boğucu duygularından uzaklaşmak için *can* atıyordu. Onlarla yaptığı kavgadan sonra, Şifa Bahçeleri'ne kadar küçük servis aracında yolculuk etmek, ikinci el dumanı ciğerlerine çekmek gibiydi. İki kardeşle arasına biraz mesafe koymak temiz bir nefes almak gibiydi.

Şimdi etrafında çiçekli çalılar ve bir tarafında müzikal bir şekilde çınlayan altın bir dere olan sevimli küçük bir çayırdaki oturuyordu ve kendini çok daha sakin hissediyordu. Deep ve Lock'un nereye gittiğini bilmiyordu - sadece uzun bir süre uzakta kalmalarını umuyordu.

"Çok hastaydın. Neredeyse ölüyordun, mm-hmm." Yaşlı kadın bilgece başını salladı ve Kat de başını sallayarak karşılık verdi. L'in Ana'nın sesini Yoda'ya benzetmiş olsa da, konuşma sütnu bugün çok daha iyi çalışıyor *gibiydi*.

"Deep ve Lock hayatımı kurtardığınızı söylüyor," dedi. "Bunun için sana teşekkür etmek istedim."

"Şifa benim mesleğim. Gerekli teşekkür değildir."

"Uh, tamam." Kat kararsızca başını salladı. "Ayrıca onlara benimle bir ruh bağı kurmalarını söylediğini de söylüyorlar - her ne demekse."

"Gerçek bir bağı, bir ruh bağına yarısı üç ruhun tek bir ruh olarak birleşmesidir." "Peki diğer yarısı fiziksel bağ mı? Sen ne zaman...?" Kat sözünü kesti, Kızarıyor.

L'in Ana ona sertçe bakarak, "Bağ kuran bir seks yapın," diye sözlerini tamamladı. "Ama sen bunu yapmadın."

"Hayır, tabii ki hayır," diye ağzından kaçırdı Kat. "Bakın, Lock ve Deep'e bulaşmayı hiç istememiştim ve şimdi her şey karmakarışık ve tüm hayatım kontrolden çıkmış gibi hissediyorum! *Boğulduğumu* düşünene kadar onların duygularının beni doldurduğunu hissedebiliyorum. Onları engellememe yardım edebilir misin? Lock bunu yapabileceğini söyledi."

L'in Ana başını salladı. "Sadece tam bir bağ ile zihin gizliliği mümkün olabilir."

Kat'in kalbi sıkıştı. "Yani herhangi bir şekilde huzur bulabilmek için kendimi ömür boyu onlara bağlamam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Bilge kadın ciddiyetle başını salladı. "Onlara bağı ." "Ama olamam.

Olmak da *istemiyorum*," diye itiraz etti Kat.

"Zayıf olana kadar, zayıf olacaksın." L'rin Ana ona bir parmak salladı. "Acı... geri dönecek."

"Olacak mı?" Kat kendini hasta hissetti. Düşünecek olursak, uyandığından beri Ana gemideyken yaşadığı semptomlara benzer bir şey hissetmemişti. Ama o şiddetli baş ağrısına tekrar katlanma *düşüncesi* bile iğrençti.

"Onlara dokunmalısın, en azından birine. İkisi de daha iyidir." L'rin Ana bilgece başını salladı. "Zayıflığın arttıkça, daha derine dokunmalısın."

"Yani bir..." Kat boğazını temizledi. "*Cinsel* bir dokunuş gibi mi?" "Evet, evet." L'rin Ana şiddetle başını salladı. "Güçlendirdiği bağ. Acınız ."

"Ama ben onlara bağlanmak *istemiyorum*," dedi Kat, bozuk plak gibi hissederek. "Yani, Lock gerçekten çok tatlı ve ondan çok hoşlanıyorum ama Deep her zaman çok *sinirli*."

"Derin çok acı çekti," diye araya girdi L'rin Ana. "Senin acını çekti."

"Ne?" Kat kafası karışmış bir halde ona baktı. "Yaşadığım baş ağrısı ve baş dönmesini mi kastediyorsun?"

"Evet," dedi L'rin Ana basitçe.

Kat'ın kafası hâlâ karışıkta. "Deep baş ağrılarımı nasıl dindirebilir?" Gözlerinin arkasındaki keskin, bıçak gibi ağrı son derece acı vericiydi ama bunun başka birine nasıl aktarılabilceğini hayal bile edemiyordu.

"Sana göstereceğim." L'rin Ana sesini yükseltti. "Doby! Kırbaç."

Yakındaki çalılıklarda bir hışırtı oldu ve pembe benekli derisi olan bir dev belirdi. Profesyonel bir basketbol oyuncusundan daha uzun ve yaklaşık üç kat daha genişti. Peştamalı büyük, yassı yapraklardan yapılmıştı ve kocaman ellerinde özenle yeşil ahşap bir kutu taşıyordu. Nedense Kat'e tanıdık gelmişti. *Bu çok saçma. Yapraktan bir peştamal giyen dokuz ayak boyunda bir dev nasıl tanıdık gelebilirdi ki? Ama bu duygudan kurtulamıyordu ve onu görmek onu belli belirsiz huzursuz ediyordu.*

"İşte buldum anne," dedi yüksek, neredeyse kadınsı bir sesle.

"Güzel. Taş Boğaz'a kadar bize eşlik edeceksin." L'rin Ana arkasını dönerek uzun yeşil ve pembe çimenler arasında şaşırtıcı derecede hızlı bir tempoyla yürümeye başladı. Kat ona yetişebilmek için ayağa kalkmak ve neredeyse koşmak zorunda kaldı.

Çimenlerin ve çiçekli çalılarının arasında hızla yürürken, Şifa Bahçeleri'nin sevimli vahşi doğası etrafında bir bulanıklıktı. Nedenini tam olarak kestiremese de Kat kendini giderek daha rahatsız hissediyordu. Ama kahverengimsi pembe taştan yapılmış bir mağaranın ağzına geldiklerinde, bu his daha da güçlendi.

"Bir dakika," dedi L'rin Ana alçak taş girişe doğru ilerlerken. "Burası neresi? İçimde garip bir deja-vu hissi var ama buraya daha önce hiç gelmediğimi biliyorum."

Yaşlı kadın sadece mağarayı işaret etti. "İçeri girmeliyiz." Kadın içeri girdi, pembe dev de onu takip etti ve Kat'e onlara katılmaktan başka seçenek bırakmadı.

Yankılanan taş koridorda yürürken Kat her seferinde daha da kötü hissediyordu. Ortasında kararmış bir kulp bulunan yeşil ahşap kapıya geldiklerinde Kat titriyordu ve bu soğuktan değildi. Ancak Doby kapıyı açıp, ortasında kırmızıya boyanmış beyaz bir dikilitaş bulunan geniş, yuvarlak bir odayı ortaya çıkarana kadar Kat neredeyse kendini kaybediyordu.

"Aman Tanrım! Bu oda!" Yankılanan odanın içine dengesiz bacakları üzerinde yürüdü. "Bunu rüyamda gördüm. Gördüm..." L'rin Ana'ya doğru döndü. "Onu gördüm." Parmağını Doby'nin benekli pembe derisine sapladı. "Deep'i buraya getirdi. Ve o... o..." Daha fazla devam edemedi. Sessizce beyaz dikilitaşa gitti, suçlayan bir parmak gibi yukarıdaki dar taş bacayı işaret etti. Kırmızı çizgiler oradaydı, tıpkı rüyasında olduğu gibi. Ama şimdi onların ne olduğunu biliyordu. "Kurumuş kan," diye fısıldadı. "Tanrım, Deep'i kırbaçlamış. Kanayana kadar kırbaçlamış." Tekrar L'rin Ana'ya döndü. "Hepsini rüyamda gördüm. Bu ne anlama geliyor?"

Yaşlı kadın sessizce, "Rüya paylaşımı yapıyordun," dedi. "Yaptığın her şeyi gördüm."

"Yani gördüklerim *doğru muydu?*" Birden aklına bir gece öncesinin görüntüsü geldi -Deep'in geniş sırtı, beyaz yara izlerinden oluşan kıvrımlı bir desenle kaplıydı. "Aman Tanrım, bu doğrudu!" Birden kendini o kadar baygın ve sersemlemiş hissetti ki artık ayakta duramıyordu. Düşmeye başladı ve Doby kocaman bir el uzattı

onu yakalamak için. "Uzak dur benden." Kat, midesinin bulandığını hissederek devden uzaklaştı. "Bunu ona yapan sensin."

"Hayır, *sen öylesin*." L'rin Ana ona çarpık bir parmak gösterdi. "*Senin* acını aldı."

"Ama anlamıyorum. O nasıl-?"

"Kırbaç." L'rin Ana, taşıdığı yeşil lake ahşap kutuyu açan Doby'ye başıyla işaret etti. İçinde Kat'ın mide bulandırıcı derecede tanıdık bulduğu düz siyah bir sap vardı.

"Ben... Ben bunu daha önce de görmüştüm," dedi zayıf bir sesle. *Sadece son seferinde ona bağlı uzun gümüşü diller vardı. Uçlarında sivri uçlar vardı.*

"Kırbaç acıyı aktarır," diye açıkladı yaşlı kadın. "Biri *senin* acını çekmiş."

"Peki *Derin* gönüllü oldu mu?" Nedense Kat'ın gözleri yaşardı. "Neden?"

L'rin Ana Kat'ın koluna bir el koydu ve gözlerinin içine baktı. "Neden böyle düşünüyorsun çocuğum?" dedi nazikçe.

"Bilmiyorum." Kat burnunu çekti ve gözlerini toga elbisesinin uzun koluna sildi. "Gerçekten bilmiyorum. Benden *nefret ediyor*. Ya da en azından benden pek hoşlanmıyor."

"Kendisinden nefret ediyor," dedi L'rin Ana, kolunu serbest bırakarak. "Siz bağlanmadan önce nefretinden arınmış olmalı."

"Ama onunla Lock arasında bir bağ kuramam. Anlamıyor musun? Bu asla yürümez." Kat anne ve babasını düşündü; sürekli bağırışlar, soğuk sessizlikler, çirkin suçlamalar ve isimler. Babası annesine "şişko, tembel fahişe" diyor, annesi de ona "Seni her gördüğümde senden daha çok nefret ediyorum. Keşke ölseydin." Ve tüm bunlar dayak başlamadan *önceydi*.

Sonunda boşanana ve büyükannesi onu yanına alana kadar, tek huzur bulduğu zaman Liv ve Sophie'nin evine gittiği zamanlardı. Ebeveynleri birbirlerini sevmişlerdi ve bu birbirlerine gösterdikleri küçük sevgi gösterilerinde, nezaket ve düşüncede kendini gösteriyordu. Ama Kat'ın evi bir savaş alanıydı. Ve ebeveynlerinden hiçbiri fiziksel olarak

Ona sadece birbirleri el sürdü, o hala birçok savaşın izlerini taşıyordu.

"Anlamıyorsun," dedi L'rin Ana'ya, yine ağladığının farkındaydı ama kendini tutamıyordu. "Onlarla birlikte olamam. *Onunla olamam.*"

Yaşlı kadın başını salladı ve bir kolunu Kat'ın ağırlaşan omuzlarına doladı. "Gel kızım," dedi ve Kat'i yeşil kapıya doğru götürdü. "Eğer bağlanamazsan, o zaman bir yolculuk yapmalısın."

"Bir... bir yolculuk mu?" Kat gözlerini koluna sildi. Böyle devam ederse kıyafetlerini değiştirmek zorunda kalacaktı çünkü lanet olası elbisesi gözyaşlarıyla sıırıslıklam . Tanrım, ağlamaktan nefret ederdi! "Nereye yolculuk?" dedi burnunu çekerek ve kendini toparlamaya çalışarak.

"Aramanız gereken *fifilalachuchu* çiçeği."

"Ne?" Kat konvontür direğinin yine çalıştığına ikna olmuştu ama L'rin Ana ismi tekrarlayınca ilk seferinde doğru söylediğini fark etti. "Ama bu *fi-fi* çiçeği ne işe yarayacak? Aramızdaki bağı koparacak mı?"

"Onu aramalısın," diye tekrarladı bilge kadın kararlılıkla. "Onu bana geri getireceksin. Senin için ilaç yapacağım."

"Tamam." Kat başını salladı. Kulağa tuhaf gelen bu çiçek, kendisi ile Kilit ve Derin arasındaki ruh bağına koparmanın tek yolu olmalıydı. "Nerede bulabilirim?" diye sordu mağaradan çıkıp altın derenin olduğu çayıra doğru yürürlerken.

"Neyi bulmak?" Deep ve Lock öne çıktılar. Belli ki Kat'ın geri dönmesini bekliyorlardı.

"Bir çeşit nadir çiçek." Kat, Derin'e zar zor bakabildiğini fark etti. Neden onun acısını çekmişti? Gururundan mı? Sorumluluk duygusundan mı? Bir Kindred savaşçısının, himayesindeki herhangi bir dişiyi koruma yeminini çok ciddiye aldığını biliyordu. Derin'in onun için o acımasız dayağa boyun eğmesinin nedeni bu olabilir miydi? Bunu ona sormak, yaptığı şey için ona teşekkür etmek istedi. Ama karanlık yüzündeki çatık kaşlara bir kez bakınca bunun zamanı olmadığını anladı.

"*Fifilalachuchu* çiçeği," dedi L'rin Ana kararlı bir şekilde, düşüncelerini şimdiki zamana geri çekerek.

"Ayların çiçek açmasını mı kastediyorsun? Ama onlar sadece bir efsane," diye itiraz etti Lock.

Yaşlı kadın başını salladı. "Bazı efsanelerde gerçek yatar. İstedğin kıtada bulabilirsin."

"Kıta mı?" Derin ona tek kaşını kaldırdı. "Sadece iki dolunay da gökyüzündeyken açan efsanevi bir çiçeği aramak için altın boğazı geçmemizi mi istiyorsun?"

L'rin Ana ona doğru yürüdü ve boğumlu bir parmağıyla göğsünü dürttü. "Derhal *yapmalısın*."

O kadar küçüktü ki beline ancak ulaşabiliyordu, Derin bir adım geri çekildi ve saygıyla başını salladı. "Pekâlâ, pekâlâ. Nasıl istersen anne."

"Çok iyi. Seninle yeterince zaman harcadım." Devasa, sessiz asistanına başıyla işaret etti. "Doby, gel."

"Peki anne." Onun ardından sendeleyerek yürüdü. Çok geçmeden, hem minik figür hem de devasa olan, derenin uzak tarafını kaplayan uzun pembe ve yeşil otların arasında kayboldu.

"Pekala." Lock biraz şaşkın görünüyordu. "Görünüşe göre yerine getirmemiz gereken bir görev var."

Derin homurdandı. "Öyle görünüyor. Gerçi kıtada pislik ve cehaletten başka ne bulmamızı bekliyor, hiçbir fikrim yok."

"Onu duydunuz, Ay Çiçeği'ni bulmamızı söyledi." Lock omuzlarını dikleştirdi. "Hemen yola çıkmak için gerekli düzenlemeleri yapmak istiyorsak yola çıksak iyi olur."

"Hemen mi?" Kat şaşkınlıkla sordu. "Yani *bu gece* mi?"

"Eğer yapabilirsek," dedi Lock acımasızca. "L'rin Ana'yı duydun - bir an önce gitmemiz gerektiğini söyledi. Bu bir ölüm kalım meselesi olabilir." Kat'e baktı. "Sana ne söyledi?"

"Pek çok şey." Kat yere baktı, başını kaldırırsa Derin'in gözlerini yakalayacağından ve gece yarısı derinliklerinde yansıyan gümüş kırbacı göreceğinden korkuyordu.

"*Senin* hakkında ne söyledi?" Derin'in sesi sertti. "Tamamen iyi misin? Tamamen iyileştin mi?"

Kat bilge kadının ona söylediklerini düşündü. Eğer kardeşlerden en az birine, tercihen ikisine birden dokunmazsa acısı ve halsizliği geri gelecekti. Onlara söylemek için ağzını açtı... ama bir şekilde yapamadı. Yaşadıkları kavgadan sonra olmazdı. Onlarla bağ kurmayı reddederken kendisine dokunmalarını nasıl isteyebilirdi? Bu kaba ve yanlış görünüyordu, sanki onları kullanıyormuş gibi. Ayrıca, gururu vardı. Yalvarıyormuş gibi görünmek istemiyordu.

"İyi misiniz leydim?" Lock konuştuğunda çok uzun süre sessiz kaldığını fark etti.

"Ben iyiyim." Umursamaz görünmeye çalışarak omuz silkti. "İkinizin benim için yaptığı şey beni iyileştirdi. Bu yüzden... teşekkür ederim."

Deep siyah bir kaşını kaldırdı. "Yani ruh bağının gerekli olduğunu *kabul ediyorsunuz*. Artık bize yalancı demekte o kadar acele etmiyorsunuz, değil mi?"

Kat'in dudaklarından keskin bir karşılık yükseldi ama onun kendisi için yaptıklarını hatırlayınca ısırdı. L'in Ana'nın sesi kafasının içinde yankılandı. "*Kendisinden nefret ediyor.*" Çenesini kaldırarak Derin'e baktı. "Söylediklerim seni incittiye özür dilerim," dedi, gözünü kırpmadan onun öfkeli gözlerine bakarak. "Ama görünüşe göre bir süre daha birlikte kalacağız. Bu yüzden bir ateşkes teklif etmek istiyorum - artık kavga yok. Artık gıybet yok. Artık birbirimizi incitmek yok. Anlaştık mı?"

Bir kaşını kaldırdı. "Lock'un deyiimiyle küçük 'görevimiz' süresince mi?"

Kat başını salladı. "Evet. Kabul ediyor musun?"

Derin omuz silkti, yüzünde belirgin bir umursamazlık ifadesi vardı. "Nasıl istersen. Gerçi seninle savaşmak Lock'la savaşmaktan çok daha eğlenceli."

Lock alçak bir sesle, "Hiçbirimiz kavga etmemeliyiz," dedi. "Kıtaya vardığımızda birbirimize destek olmamız gerekecek - tabii eğer kıtadan bir daha çıkmak istiyorsak."

Bu Kat'e uğursuz geldi. *Ayın karanlık yüzüne falan gidiyormuşuz gibi. Hepsi aynı gezegende, 'kıta' ne kadar kötü olabilir ki?*

Öğreneceğinden korkuyordu.

On Altıncı Bölüm

"Kat! Harika görünüyorsun!" Liv arkadaşının yüzünü ekranda gördüğüne o kadar sevinmişti ki neredeyse sevinçten *ciyaklayacaktı*. Yanında Sophie heyecandan neredeyse hoplayıp zıplıyordu.

"Kat-kadın! Seni çok özledik!"

"Ben de sizi özledim çocuklar. Ne özlediğimi *bilemezsiniz*."

"Yalnız gitmene izin verdiğimiz için çok üzgünüm," dedi Sophie nefes nefese. "İstemedik ama hamile kadınlar katlanmış boşluktan geçemezler."

Kat irkilmiş görünüyordu. "Yani *sen* de mi hamilesin?"

"Hayır, hayır." Sophie başını hızla salladı. "Ama o zaman öyle olabileceğimi düşünmüştüm. Çünkü Sylvan ve ben... bilirsiniz işte, neredeyse her boş dakikamda birlikteydik ve reglim gecikmişti."

"Bunun için endişelenme, seni affediyorum." Kat de gülümsedi. "Ama sen iyi misin?" Liv ona sordu. "İdare ediyorsun, değil mi?"

Kat kışkırtıcı bir hareket yaptı. "Benim için endişelenmeyin kızlar. Aklıma koyarsam Dünya'da üstesinden gelemeyeceğim hiçbir şey yok. Ya da İkiz Aylar'da."

"İyi görünüyorsun," dedi Liv, pek de doğru olmayan bir ifadeyle. Açıkçası Kat'ın yorgun görüldüğünü ve kendinde olmadığını düşünüyordu. Ama en azından yerde sızıp kalmak yerine ayakta idi -ki onu son gördüklerinde de bu durumdaydı.

"Nasıl hissediyorsun?" Sophie bilmek istedi.

"Benden daha iyi," dedi Kat. "Ama hâlâ yüzde yüz değil. En azından baş ağrısı geçti."

"Bu da bir başlangıç," dedi Liv kararlılıkla. "Peki eve ne zaman dönüyorsun? Sadece söyle, Baird onları katlayacak bir yer bulsun."

Kat yüzünü buruşturdu. "Bana kalsa *düin* orada olurum ama... ne yazık ki bir süre daha geri dönemem. İkiz Aylar'dan ayrılmadan önce yapmam gereken - almam gereken- bir şey var."

"Ne?" Liv ve Sophie birlikte koro oluşturdular.

Kat güldü. "Siz aynı anda aynı şeyi söylediğinizde beni hep güldürürsünüz. Bu biraz uzun bir hikaye..."

"Ve zamandan başka bir şeyimiz yok," dedi Liv. "Hadi Kat, dökül."

Kat içini çekti ve bir elini uzun kumral saçlarında gezdirdi. "Tanrım, bunu kulağa çılgınca gelmeden nasıl ifade edebilirim...?"

Sophie, "Çılgınlık kısmını dert etme, söz konusu Kindred'lar olunca bu doğal," diye emretti. "Sadece konuş."

"Peki." Kat derin bir nefes aldı. "Görünüşe göre Lock and Deep'e benim yaptığım şekilde katılarak onların odağı olmak 'ruhumu kırdı'. Ve parçalanmış bir ruhun tek tedavisi, istekli bir ya da iki Kindred ile ruh bağı kurmaktır. Yani..."

"Aman Tanrım!" Sophie elini ağzına kapattı.

"Yani Lock and Deep'e mi *bağlısın*?" Liv talep etti.

"olarak değil," dedi Kat çabucak. "Sadece yarı yarıya, eğer bir anlamı varsa."

"Hiç de değil," dedi Liv. "Ama devam et."

"Şey, İkiz Akraba ile bağ ikiye ayrılır - ruhsal bir bağlantı olan ruh bağı ve fiziksel bağ. Bu da bağlayıcı seks yaptığınızda elde ettiğiniz şeydir." Kat yüzünü buruşturdu. "Ve kızlar, İkiz Akraba'nın bunu nasıl yaptığını *inanamazsınız*."

"Teker teker mi?" Sophie tahmin etti.

Liv, "Biri önde, biri arkada," dedi.

Kat başını salladı. "Hayır. Burada Houston'dan gelen Piper adında yeni bir arkadaşla tanıştım. Piper'ın da çok hoş bir şekilde ettiği gibi, 'aynı deliğe iki kutup' koymuşlar."

"Hayır!" Hem Liv hem de Sophie dehşete kapılmıştı. "Jillian bana bunu hiç söylemedi," diye itiraz etti Liv.

Kat omuz silkti. "Bu doğru."

"Ama bu barbarlık," diye itiraz etti Sophie. "Tabii... gerçekten çok küçük aletleri yoksa?"

"Gördüğüm ve hissettiğim kadarıyla, diğer Kindred savaşçıları kadar *donanımlılar*," dedi Kat kuru bir sesle. "Eskiden nasıl şakalaştığımızı hatırlıyor musun?"

tüm Kindred'ların Clydesdale'ler gibi asıldığını mı?" "*Olamaz.*" Sophie dehşete düşmüş görünüyordu.

"Kulağa geldiği kadar kötü değil," dedi Kat, görünüşe göre bu durumdan endişelenmişti. ona bakıyorlardı. "Bağlayıcı meyve denen bir şey var, sizi belirli alanlarda daha *esnek* yapıyor. Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Bunun her şeyi yoluna koyması mı gerekiyor?" Liv talep etti.

"'Tamam' mı bilmiyorum ama tüm bu *sürecin* acı vermesini engellediği varsayılıyor." Kat'ın yanakları pembeleşmişti. "İlk elden öğrenmek istediğimden değil."

"Kat, bu korkunç! Sana bunu yapmalarına izin veremezsin. Onlardan uzaklaşmalısın!" Liv öne doğru eğildi, keşke görüntü ekranından uzanıp arkadaşını güvenli bir yere sürükleyebilseydi.

"Ben de bunu yapmaya çalışıyorum," diye itiraz etti Kat. "Ama önce bu nadir çiçeği bulmamız gerekiyor - sadece İkiz Aylar'ın belli bir bölgesinde yetişiyor."

"Ciddi misin?" Liv ona bir kaşını kaldırdı. "Lock ve Deep'le birlikte *çiçek toplamaya* gideceğiniz için mi eve gelemiyorsun?"

"*zorundayız.* Bağlı çözmenin tek yolu bu." Kat iç çekti. "Onu L'rin Ana'ya geri götüreceğiz ve o da özel bir bağ çözücü ilaç ya da onun gibi bir şey yapacak."

"Şey," dedi Sophie şüpheyle. "Sanırım onlardan kurtulmanın tek yolu buysa..."

"*Öyle.*" Kat bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bak, kulağa çılgınca geldiğini , değil mi? Ama başka seçeneğim yok. Ve yemin ederim o aptal bağ çözülür çözülmez geri döneceğim."

"zorundaysan, ." Sophie felsefi bir şekilde içini çekti. "Sadece çok uzun sürmemesine çalış. Sen olmadan düşünümü planlayamayacağımın farkındasın değil mi?"

"Ya da bebek partim," diye araya girdi Liv.

Kat onlara bir parmak salladı. "iyi olur!"

"Tabii ki hayır." Liv gülümsedi. "Peki bunun dışında işler nasıl? Tweedle-dum ve Tweedle-dee uslu duruyorlar mı?"

Kat başını salladı. "Bilmiyorum işte. Lock her zamanki gibi çok tatlı biri. Ama Derin... Derin, Derin'dir. Ve bunu hem gerçek hem de mecazi anlamda söylüyorum."

Sophie kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun, ikiniz hala kavga mı ediyorsunuz?"

"Şu anda huzursuz bir ateşkes diyebileceğimiz bir durumdayız," dedi Kat. Arkasına baktı, sonra ekrana yaklaştı ve sesini alçalttı. "Ama onun hakkında bir şey öğrendim. Yaptığı bir şey-"

"Kat," dedi derin bir erkek sesi ekranın dışında bir yerden. "Gemi çok yakında kalkıyor. Acele etmen gerek."

"Bir dakika!" Kat tedirgin görünüyordu. "Bu gece çiçek avına çıkmamız gerekiyor ve çocuklar sizinle özel olarak konuşabilmem için mekiğin dışında bekliyorlar. Ama sanırım sabırsızlanmaya başladılar."

"Boş ver onları," dedi Liv. "Bize ne söyle. Baltalı bir katil mi? Bir jigolo mu?"

"Hayır," diye araya girdi Sophie. "Onun *yaptığı* bir şey olduğunu söyledi. Ne yaptı Kat? Korkunç muydu?"

"Kat!" dedi yine derin erkek sesi. "*Artık* gitmeliyiz."

Kat iç çekti. "Üzgünüm, sanırım sana daha sonra söylemem gerekecek. Ama inanın bana, bir milyon yıl geçse de tahmin edemezsiniz. İkinizi de seviyorum." Ekrana öpücükler gönderdi ve Liv ile Sophie de aynısını yaptı.

"Kat, sadece söyle bize-" Liv söylemeye başladı ama sonra arkadaşlarının resmi titreyerek kaybolunca ekran karardı.

"Kahretsin!" Sophie'nin sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Sence ne söylemek üzereydi? Deep ne yaptı?"

"Hiçbir fikrim yok." Liv kaşlarını çattı. "Ama onu tanıyorsam, bunun rastgele bir iyilik olmadığını tahmin ediyorum. Umarım Kat iyi olur."

Sophie sıkıntılı görünüyordu. "Ben de öyle umuyorum."

Liv ikizine rahatlatıcı bir sarılma verdi. "Eminim yakında eve dönecektir ve o zaman haberi doğrudan kaynağından alabiliriz."

"Sanırım." Sophie ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Ama sanırım Sylvan'a Deep hakkında ne bildiğini soracağım... her ihtimale karşı."

Liv düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Ben de Baird'i sorguya çekeceğim. Notlarımızı daha sonra karşılaştırabiliriz."

Sadece karanlık ikizin geçmişiyle ilgili çok kötü bir şey öğrenmemeyi umuyordu. Kat zaten yarı yarıya ona bağlıysa, arkadaşlarının başına neler gelebileceğini kimse bilemezdi.

On Yedinci Bölüm

"Yani gerçekten de bu kıtaya bir *tekneyle mi gideceğiz?*" Kat soluk pembe yelkenli yeşil ahşap tekneye şüpheyile baktı. Altın rengi suyun üzerinde sallanırken çok güzel görünüyordu ama pek de güvenli değildi. Hayatı boyunca Florida'da yaşamış olmasına rağmen Kat yelkenliden hoşlanmayı hiç öğrenememişti; hangi tekneye binerse binsin, köpekbalıklarının istila ettiği sulara düşmekten hep korkmuştu. "Neden mekiğe binmiyoruz?" diye sordu Lock'a. "Oraya uçabilir, *fi-fi* çiçeğini bulabilir ve birkaç saat içinde geri dönebiliriz."

"Kıtaya ileri teknoloji götürmek yasak leydim," dedi başını sallayarak. "Orada yaşayan yerlilerin çok batıl inançları var. Bunu kara büyü sanabilir ve tanrılarını gücendirdiğimiz için bizi öldürmek isteyebilirler."

"Bir dakika, *yerliler mi* var?" Kat'ın kalbi küt atmaya başladı.

"Öfkeli, *düşman* yerliler." Eşyalarını yüklemekte olan Deep konuştu Yukarı.

"Eğer onları kışkırtmazsan olmaz," dedi Lock hemen. "Ve dürüst olmak gerekirse, onlardan çok fazla yok. Umarım hep birlikte onlardan kaçınabiliriz."

Kat başını salladı. "Anlamıyorum. İkiz Aylar çok medeni bir yer gibi görünüyor. Nasıl olur da koca bir kıta batıl inançlı vahşilerden oluşur?"

"Bunun genetik ticaretle bir ilgisi var," diye açıkladı Lock. "Kindred'lar yüzlerce devre önce İkiz Aylar'a ilk geldiklerinde, kendilerini adaların sakinlerine tanıttılar. Takımadalarda farklı boyut ve şekillerde üç yüzden fazla ada var, biliyorsunuz. Her neyse, Soydaşlar ticaretlerini ada sakinleriyle yapmışlar. Balıkçılar, tüccarlar ve kaşifler olarak yeni fikirlere ve değişime daha açıktılar."

"Anladım." Kat başını salladı. "Yani adalılar tüm teknolojiye ve ilerlemelere sahip..."

Lock, "Kindred'ın genetik avantajlarından bahsetmiyorum bile," dedi. "Hâlâ kıtada yaşayanlar ise-"

"Cahil vahşiler olarak kaldılar." Deep ona sırttı. "Söylentilere inanabilirsen cahil ve *ahlaksız*. En barbar cinsel alışkanlıklara sahip oldukları söylenir."

Kat bir kaşını kaldırdı. "En az *üç* kişi olmadıkça asla seks daha mı barbarca?"

Derin sırttı. "Anladım. Ama hayır, hâlâ bir dişiye iki erkek düşüyor, bu normal. *Bizim* dünyamız için tabii ki. Sizininde bunun ahlaksızlık ve iğrençlik olarak görüldüğünün farkındayım." Sanki şaka yapıyormuş gibi güldü, ama Kat ondan gelen ve görünürdeki iyi mizahını yalanlayan bir acı dalgasını hissedebiliyordu. Tüküremediği, tadı kötü bir ilaç gibi dilinin üzerine sertçe yerleşti.

Lock, "Yıllar boyunca yerlileri ticarete dahil etmek için girişimlerde bulunuldu, ancak fiziksel görünümümüzdeki değişiklik onları uzaklaştırdı," diye açıkladı. "Kindred genleri bizi çok daha büyük ve korkutucu yapıyor. Ayrıca ten ve saç rengimizi de değiştirerek her geçen nesil yerlilere daha az benzememizi sağladılar. Sonunda tamamen farklı bir insan ırkına dönüşene kadar."

"Bu biraz üzücü," dedi Kat düşünceli bir ifadeyle. "Köklerinizle bağlantınızı bu şekilde kaybetmek."

"İnanın bana, onları görseydiniz böyle düşünmezsiniz," dedi Derin. "Hâlâ ottan kulübelerde yaşıyor ve dolunay gecelerinde tanrılarına kurbanlar sunuyorlar. Hatta bazıları yamyamlık yaptıklarını bile söylüyor."

"Ugh." Kat yüzünü buruşturdu. "Umarım *fi-fi* çiçeğini bulabilir ve o adamlardan birine rastlamadan geri dönebiliriz."

"Hepimiz bunu umuyoruz leydim," dedi Lock ağırbaşlı bir sesle. "Ama kıtaya ne kadar çabuk ulaşırsak, Ay Çiçeği'ni o kadar çabuk bulabilir ve eve dönebiliriz." Derin'e baktı. "Hazır mıyız?"

Kara ikiz başını salladı. "Her şey yüklendi." İskeleden inip sallanan teknenin kenarına çıktı. Lock ve Kat'e bakarak, "Haydi. Zaman kaybediyoruz."

"Pekâlâ, gelin leydim." Lock da gemiye tırmandı ve Kat'e elini uzattı.

Kat tedirginlikle sallanan altın renkli suya baktı. Kesinlikle çok güzeldi. Ama derinliklerinde ne sakladığını kim bilebilirdi ki? Sadece suyun salınışını

Dalgaların kabarması ve teknenin ahşap tarafına çarpması midesini bulandırıyor. Yine de gemiye binmek zorundaydı. Derin bir nefes alarak Lock'un eline uzandı. Ama tam iskele ile teknenin bordası arasındaki dar aralıktan eğilirken, bir baş dönmesi dalgası onu vurdu.

"Tanrım!" Elini başına götürdü, sallanıyordu ve Lock hemen elini tutmasaydı düşecekti.

"Leydim?" diye sordu, ona endişeyle bakarak. "İyi misiniz?" "İyiyim, iyiyim." Kat gözlerini kırıştırdı ve gözlerinin önündeki parlak noktaları temizlemeye çalıştı.

gözlerinin önünde dans ediyordu. "*Zayıf,*" diye fısıldadı sesi Anne L'in kafasının içinde. "*Acı... geri dönecek.*" Ama bu henüz gerçekleşmiyordu, değil mi? Muhtemelen bugün fazla yemek yemediği ve kan şekeri düşük olduğu için halsizdi. *Bu olmalı,* dedi Kat kendi kendine. *Lütfen Tanrım, bu olmalı. Şu anda bununla başa çıkamam. Sadece şu lanet çiçeği alıp geri dönecek kadar güçlü olmalıyım.*

"İyi olduğuna emin misin?" Derin kaşlarını çatmış ona bakıyordu, dipsiz siyah gözleri okuyamadığı bir duyguyla doluydu - içinde bir duman bulutu gibi çalkalanıyordu, bulanık ve kafa karıştırıcıydı. "Ne oldu ki?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi Kat. "Sadece tökezlemeye başlamıştım ama Lock beni kurtardı. Önemli bir şey değil."

"Olmasa iyi olur. Eğer bize söylemediğin bir şey olduğunu öğrenirsem..."

"Onu rahat bırak, Derin." Lock kaşlarını çatarak kardeşine baktı. "Git teknenin yelken açmaya hazır olduğundan emin ol. Karşı rüzgârı yakalayacaksak gitmemiz gerek."

"Emredersiniz *Kaptan.*" Deep sahte bir selam vererek gitmek için döndü. Ama Kat'e bir kez daha delici bir bakış fırlatmadan önce değil.

Yola çıktıklarında onu görmezden gelerek, "Peki bu yolculuk ne kadar sürecektir?" diye sordu. "Umarım çok uzun sürmez. Bu çok büyük bir tekne değil."

"Bu babalarımızın bize bıraktığı yelkenli tekne," diye açıkladı Lock, teknenin etrafındaki çok sayıda halattan biriyle bir şeyler yaparken. "Onlar ölmeden önce sık sık onunla açılırdık."

"Çok özür dilerim," dedi Kat. "Seni kırmak istememiştim."

"Yapmadın," diye güvence verdi Lock ona. "Bu uzun zaman önceydi. Ve soruna cevap vermek gerekirse, kıtaya yolculuk iyi bir rüzgârla sadece birkaç saat sürer. Sen farkına bile varmadan orada olacağız."

"Oh iyi." Kat rahatlamış hissetti. "Haftalardır burada olmayacağımızdan korkuyordum."

"Olabiliriz," dedi Derin. "L'in Ana'nın bizi bulmamız için gönderdiği çiçek nadir bulunur; bazıları sadece efsanelerde ve peri masallarında var olduğunu söyler."

"Ne?" Kat kaşlarını çatı. "O zaman onu nasıl bulacağız?"

"Tepe bölgesinden başlayacağız," dedi Lock. "Oradan bahseden efsaneler oradan geliyor. Ve iniş yapacağımız yerden sadece bir günlük yürüyüş mesafesinde."

"Yürüyüş mü?" Kat kaşlarını kaldırdı. "Kimse *yürüyüş* hakkında bir şey söylemedi. Sizin bot giydiğinizi biliyorum ama ben hâlâ bunları giyiyorum." Lock'un kendisi için yerel pazardan aldığı zarif, askılı sandaletlere başını sallayarak baktı. Lock'un iyi bir zevke sahip olduğunu ve beden ölçülerine çok iyi karar verdiğini kabul etmek zorundaydı ama bu sandaletler günlerce sürecek zorlu dağ tırmanışları için pek de uygun değildi.

"Merak etme," dedi Derin ona. "Kıta *belsh* ile kaplıdır. Yumuşak, kadifemsi bir yosundur ve her adımda ayaklarınızı yastıklar."

Lock, "Çıplak ayakla yürümek o kadar rahat ki yerliler hiç ayakkabı giymemiş," diye açıkladı. "Ayakkabı kavramı onlar için tamamen yabancı."

"Peki... tamam." Başını salladı. "Ama eğer bir süre orada kalacaksak, geceyi nerede geçireceğiz? Kıtada Hilton ya da Holiday Inn olmadığını varsayıyorum."

"Yıldızların altında uyuyacağız," dedi Derin. "Yağmur yağarsa çadır da var." Kat'e bir kaşını kaldırdı. "Yine de üç kişi için dar gelebilir."

"Sanırım gökyüzünün açık olmasını umacağız," dedi kuru bir sesle. Gerçi ikisinin arasına sokulacağı bir gece, muhtemelen işlevini yerine getiremeyecek kadar zayıf düşmemesi için tam da ihtiyacı olan şeydi. *İstediğim ve ihtiyacım olan iki farklı şeydir*, dedi Kat kendine kararlı bir şekilde. *Ayrıca, burada*

Boş yere endişelenmenin anlamı yok. Çiçeği bulup hemen geri geleceğiz. Ben iyi olacağım.

Umut etti.

* * * * *

Kat, hayatının ilerleyen dönemlerinde İkiz Aylar'la ilgili asla unutamayacağı şeylerden birinin o küçük ahşap tekneyle altın rengi denizin üzerinde yaptığı yolculuk olduğunu düşündü.

İkiz Aylar'ın güneşi kırmızı bir cüce olduğu için, güneş ışığı suyun üzerinde parıldayan altın-pembe bir ışıltıya sahipti. O kadar berraktı ki, gökkuşağı rengindeki balıkların dikenli mercanlar ve el sallayan anemon türü yaratıklar arasında şakacı bir şekilde uçtuğu okyanus tabanını kulaç kulaç görebiliyordu. Derinliklerde hareket eden daha büyük yaratıklar da vardı. Bazıları teknelerinden daha uzun ve yaklaşık iki kat daha genişti, yuvarlak, cam gibi gözleri ve sert mor derileri vardı. Lock ona onlar hakkında endişelenmemesini söylemişti. Onların barışçıl bitki yiyiciler olduğunu ve denize düşse bile ona zarar vermeyeceklerini söyledi. Kat yine de teknede kalmayı planlıyordu; bu devasa yaratıkların ne kadar "evcil" ve "zararsız" olduklarını ilk elden öğrenmeye hiç niyeti yoktu.

Sonunda geniş bir kara parçasının -kıtanın- kumlu kıyısına çıktılar. Deep ve Lock teknelerini bildikleri doğal bir koya sıkıca demirlediler ve üçü de kıyıya vurmadan önce ayakkabılarını ve botlarını çıkardılar ve Kat lacivert toga elbisesini yukarı kaldırdı.

Plajın pembe, şeker inceliğindeki kumu kısa süre sonra yerini Kat'ın ayak parmaklarının altında harika bir his uyandıran yumuşak yeşil kadifemsi bir yosunla kaplı tepelere bıraktı. Yosunların üzerine sarı ve deniz salyangozu mavisi çiçekler serpilmişti ve Kat onlar yürürken bunları toplayıp saçına takmak için bir taç haline getirdi. Bu, Liv ve Sophie'yle oynadıkları bir oyundu -şatonun kraliçesi- ve şimdi orada olup kendisini görmelerini ve içinde bulunduğu arazinin doğal güzelliğine hayran kalmalarını diliyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde Kat gerçekten de eğleniyordu. Liv'in düğününden önce hissettiğini hatırlayamadığı kadar huzurluydu. *Deep ve Lock'la tanışmadan önce*, dedi kendi kendine. Ama ikizler bile kendilerini huzurlu hissediyor gibiydi. Ya da en azından Kat bir kez olsun onların öfkesi ve açlığıyla dolup taşmamıştı. Burada, kıtada her şey sessizdi-

Genelde bunaltıcı olan duygularını bile. Çok hoştu ama bunun bir anda değişebileceğini biliyordu.

Gökyüzü, başının üzerinde tek bir bulut parçasının bile olmadığı lavanta mavisi uçsuz bucaksız bir kâseydi. *Görünüşe göre uyku düzenimiz bu gece çok kalabalık olmayacak*, diye düşündü Kat gökyüzüne bakarak. *İyi ki hâlâ kendimi hissediyorum*. Biraz yorgun olduğu doğrudu, ama o gün zaten çok şey olmuştu - biraz yorulması beklenen bir şeydi, dedi kendi kendine. Çenesini kaldırarak sağ gözünün arkasındaki baş ağrısının uğursuz başlangıcını görmezden geldi ve yürümeye devam etti.

Yaklaşık bir saat boyunca sessizce yürüdükten sonra "Peki ne arıyoruz?" dedi. "Yani, bu *fi-fi* çiçeği neye benziyor?"

"Ay çiçeğinin tek bir sap üzerinde iki çiçeği vardır," dedi Lock. "Biri aydınlık diğeri karanlık, tıpkı geceleri gökyüzümüzü dolduran aylar gibi."

"*Aylardan* biri olan Dakir her zaman *diğerin*, yani Lanare'nin gölgesindedir," diye açıkladı Derin. "Bu yüzden *Dakir* gökyüzünde *Lanare* gibi beyaz ya da açık renkli bir disk yerine siyah bir disk olarak görünür. "Her ikisi de aynı anda tamamen görünür olduğunda, Ayların çiçek açacağı söylenir."

"Bu gece dolunay gecesi mi o zaman?" Kat gözlerini gölgeleyerek gökyüzüne baktı. Büyük pembemsi güneş çoktan alçalmış, uzaktaki mor tepelerin ardına düşmüştü.

Lock, "Aylar yarın gece zirveye ulaşacak," dedi. Ama bizim amaçlarımız için bu gece dolunaya yeterince yakın olmalılar. Efsaneye göre Ay çiçeği gözlerden uzakta saklanırmış; gövdesi gökyüzüne karışmış ve çiçekler ay ışığı taç yapraklarına değene kadar açılmazmış."

"Yani... herhangi bir yerde olabilirler ve biz onları asla göremez miyiz?" Kat sordu. "Aylar ortaya çıkana kadar göremeyiz." Derin kaşlarını çatı. "Aslında, onları muhtemelen kamp yapacak bir yer bulmaktır. Şurada, yaklaşık yüz metre ötede ağaçlık bir alan var." Kat'e Şifa Bahçeleri'ndeki çalıları ve ağaçları hatırlatan sık bitki örtüsünden oluşan küçük alanı başıyla işaret etti. "Kat'in deyimiyle gecenin yarısını *fi-fi* çiçekleri avlayarak geçireceğimize göre rahatlayıp dinlenebileceğimiz bir yer bulsak iyi olur."

"Çok komik." Kat bir elini kalçasına koydu. "Ama bu, L'rin Ana'nın söylediği o tuhaf uzun ismi telaffuz etmeye çok yakın. Aklıma gelmişken, benim convo-pillar onu tercüme bile edemedi. Nedenmiş o?"

Derin ona bir kaşını kaldırdı. "Muhtemelen kalitesiz bir teknolojik ekipmanın biyolojik eşdeğeri olduğu için mi? Sanırım Dünya dilinde buna 'boktan bir parça' diyebilirsiniz."

"İyi deneme," dedi Kat. "Ama bundan vazgeçmeyeceğim. Benim yerime iletişim kurması için başka birine bağımlı olmaktan hoşlanmıyorum."

Derin bir elini göğsüne koydu. "Bu kadar *güveniyor* olman kalbime dokunuyor küçük Kat."

Kat onun kendisini etkilemesine izin vermemesi gerektiğini biliyordu ama başı gerçekten zonklamaya başlamıştı. "Belki de sır saklamak yerine benimle *konusseydin*," dedi öfkeyle. "Sana güvenmem için bana bir *sebe*p verseydin-"

"Durun!" Lock ikisine de kaşlarını çattı. "Kat'in konvo-pillar'ı L'rin Ana'nın Ay Çiçeği'ne verdiği ismi çeviremedi çünkü bu isim Yaşlı Dil'den geliyor."

"Ne?" Kat sordu.

"Yaşlı Dil," diye tekrarladı Lock. "İkiz Aylar'daki tüm dillerin köküdür ve biyolojik ya da teknik yollarla tercüme edilmesi imkânsızdır. Onda birini bile anlamak için yıllarca çalışmanız gerekir."

"Peki ya sen?" diye sordu. "Çalıştınız mı?"

Derin onun yerine, "Çözölemeyen bilmeceler ve anlaşılmaz, öğrenilemeyen diller sevgili kardeşimin tutkusudur," diye cevap verdi. "Bana bu kadar iyi katlanmasının nedenlerinden biri de bu."

"Kesinlikle," diye yanıtladı Lock gülümseyerek. "Çünkü evrende benden başka kimse Derin'in dilini konuşmuyor. Pek sayılmaz."

Kat bunun doğru olduğuna inanabilirdi ama bunu yüksek sesle itiraf ettiklerini duymak ilginçti. *Yani birbirlerine karşı ne olduklarını ve diğer insanlara nasıl göründüklerini biliyorlar. Deep, Lock için işleri zorlaştırdığını biliyor ve Lock onu yine de affediyor ve seviyor. Büyüleyici.*

"Buraya gel kardeşim." Deep ikizini yakaladı ve bir kolunu Lock'un omuzlarına atarak onu kısa bir kucaklaşma için kendine çekti. "Sen benim için tercümanlık yapmasan ben ne yapardım?"

"Uzun zaman önce ölmüş olurdun. Büyük olasılıkla öfkeli bir kalabalığın elinde." Lock sırtı ve ikizine tekrar sarıldı.

Kat bir an için onların birbirlerine karşı hissettikleri olumlu duyguların hazzıyla artan baş ağrısını unuttu. Kardeşler arasında akan sevgi, üçlü bağlantılarından taşıyor ve soğuk bir gecede yanan ateşin sıcak ısıltısı gibi tenine yayılıyordu. *Vay canına*, diye düşünürken buldu kendini. *Eğer her zaman böyle hissetselerdi, duygularını paylaşmaktan hiç çekinmezdim. Bu gerçekten hoş bir şey.*

Aslında o kadar güzeldi ki, arkasından yaklaşan canlı pembe çiçekli büyük yeşil çalıyı fark etmedi. Boğazına dayanana kadar garip, net bir bıçağı tutan eli de görmedi.

Boynunun yan tarafındaki keskin iğneyi hissettiğinde artık çok geçti. "Öyle hareketsiz, kıpırdamadan. Kapana kısılmış korkmuş bir yaratık. Sevimli bir tutsak," diye fısıldadı kulağına gırtlaktan gelen bir ses.

"Ne?" Kat panik içinde etrafına bakınmaya başladı ama sivri uç boynunun derinliklerine saplandı.

"Dolgun kıvrımların tanrıçası. Sana zarar vermek istemiyorum. Kollarımda kıpırdama," diye emretti ses, sert bir kol belini sararken.

"Derin mi?" diye nefes nefese kaldı, kıpırdamadan duruyordu. "Kilit? Çocuklar, sanırım misafirimiz var."

İkizlerin hep birlikte döndüğünü ve yüzlerinin mutluluktan endişe ve öfkeye dönüştüğünü gördü. "Bu ne cüret..." Deep ona ve görünmeyen esirine doğru bir adım attı, gözleri kızarmış ve kocaman elleri yumruk olmuştu. "Kadınımıza dokunmaya *nasıl cüret* edersin? *Hemen* ellerini onun üzerinden çek ya da sonuçlarına katlan!"

"Derin, hayır!" Lock kardeşinin omzuna dizginleyici bir el koydu. "*Öfkeye* kapılmanın bir faydası olmaz."

"Bunun da bir zararı olmaz." Deep bir adım daha öne çıktı. Kat'ın omzunun üzerinden bakıyor ve açıkça onu esir tutan erkeğe sesleniyordu. "Onu şimdi bırakırsan yaşamana izin verebilirim."

"Bu seçkin güzellik. Güneş ateşi saçlar, bembeyaz bir boğaz. Yanlış bir adım onu öldürür," diye tısladı Kat'i kaçıran kişi.

Dehşete kapılmasına rağmen Kat adamın konuşmasını merak etmekten kendini alamadı. *Sohbet sütunum yine mi sorun çıkarıyor yoksa bu adam gerçekten de haikularla mı konuşuyor?* Eğer bu kadar korkmasaydı komik olabilirdi. *Oh neyse, haiku iambik pentameterden daha iyidir,* diye düşündü, biraz histerik hissederek. *Sınıfta ne zaman Shakespeare oynasak bu konuda hep berbat olurdum.*

Deep onu esir alan kişiye doğru ilerledi, boğazından alçak bir hırıltı yükseldi.

"Deep, dur!" Lock'un sesi artık çaresizdi. "Kristal bir bıçağı var - onları *shagra* zehrine batırıyorlar. Bir çizik bile Lady Kat için ölümcül olabilir."

Derin'in gözleri kısıldı ve bariz bir çabayla geriye doğru bir adım attı. "Pekâlâ, tamam." Sesi hâlâ zorlukla bastırılmış bir öfkeyle sert çıkıyordu. "Bize ne istediğini söyle ve sonra bizi yalnız bırak."

"Bu kutsal çayır. İstemedен buraya izinsiz girdin. Ödülün ölümdür." Kat'in boğazındaki bıçak biraz daha sert saplandı ama nasıl olduysa hâlâ deriyi parçalamamıştı. Göz ucuyla garip bir manzara gördü: Deep'in geceyi geçirmek için kamp yapmak istediğı küçük ağaçlıkta gördükleri çalıların hepsi onlara doğru hareket ediyordu. Yaklaştıkça arkalarından insanlar çıkıyordu; benekli pembemsi tenleri ve iri, altın pembesi gözleri olan tuhaf görünümlü insanlar. Saçları mor bir tonla siyahtı ve ince dudakları ve narin, sivri kulakları vardı, bu da ona elfleri veya perileri düşündürdü. Hepsi yaprak peştamallar giyiyordu ve her biri kısa boyluydu; hiçbirinin boyu Kat'in 1.80'i kadar bile değildi.

Küçücük boyları ve mücevhere benzeyen tuhaf gözleriyle Kat, onların L'rin Ana'ya çok benzediğini düşündü. Yapraktan yapılmış giysileri de ona bilge kadının kocaman ve sessiz hizmetkârı Doby'yi hatırlatıyordu. Ama görünüşleri onu, yaklaşık elli kişi oldukları ve hepsinin uzun, temiz bıçaklarla silahlanmış oldukları gerçeğı kadar endişelendirmiyordu.

Aman Tanrım... Kendini baygın ve midesi bulanmış hissetti. *Böyle mi bitecekti? Haikuslarla konuşan kızgın uzaylı yerliler tarafından mı öldürüldün? Dünya'dan hiç ayrılmamalıydım.*

Ama sonra Lock hızla konuşmaya başladı ve sohbet sütununun tercüme etmeye bile başlayamayacağı bir şey söyledi. Kat'e bir işaret yaptı ve sonra avuçlarını açarak iki eliyle yalvarır gibi bir hareket yaptı. Kat onun ne söylediğini bilmiyordu ama bıçağı boğazında tutan erkek yavaşça gevşedi ve sonunda keskin ucu tamamen geri çekti.

Kat neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı ama Lock'un yüzündeki ifadeye bakılırsa henüz beladan kurtulmamışlardı. Hâlâ var gücüyle konuşuyor, sanki bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi el kol hareketleri yapıyordu. Kat'ın arkasındaki, onun kolunu tutan erkek cevap verdi ama Kat, Lock'un onu gitmelerine izin vermeye ikna edemediğini hissetti.

Onu kaçıran kişi önüne gelip kalın ve sert bir ipi bileklerine doladığında hislerinde haklı olduğu anlaşıldı.

"Kilit," diye sordu, sesini alçak tutmaya ve tehditkâr olmamaya dikkat ederek. "Neler oluyor?"

"Ben de bilmek isterdim," diye hırladı Derin. Kat'i yakalayan kısa boylu, tıknaz erkeğe hiç de dostça olmayan bir şekilde bakıyordu ve gözbebekleri hâlâ siyahtan çok kırmızıydı.

Lock alçak bir sesle, "Bizi şefleriyle görüşmeye götürüyorlar," dedi. "Görünüşe göre kutsal çayırlarına girmişiz ve normal cezası ölüm. Ama ona Bayan Kat'ın hastalığını iyileştirmek için Ay çiçekleri arayan kayıp bir güneş tanrıçası olduğunu söyledim."

Derin kaşlarını çatarak, "Çok kardeşim," dedi. "Ama bir *güneş* Tanrıça mı?"

"Güneş ateşi kızıl saçları var ve o bir elit," diye karşılık verdi Lock. "O anda aklıma gelen en iyi şey buydu."

"Yani bu kadar mı?" Yerliler Lock ve Deep'in bileklerini aynı kaba, soluk pembe iple bağlarken Kat sordu. "Sadece onlarla mı gideceğiz?"

"Korkarım çok az seçeneğimiz var leydim," dedi Lock hayıflanarak. "Hepsinde zehirli bıçaklar var. Bir çizik bile sistemlerimize öyle ölümcül bir nöro-toksin bulaştırır ki eve asla canlı dönemeyiz."

"Pekâlâ." Başını salladı ve bıçağın ucunun boğazını kesmeye ne kadar yaklaştığını düşünmemeye çalışarak zorlukla yutkundu. "Ama şeflerine ulaştığımızda bize ne?"

"Sanırım şefleriyle konuşabileceğim," dedi Lock. "Yaşlı Dili biliyor olmamdan etkilenmiş görünüyorlar. Umarım bir tür pazarlık yapabilirim."

"Umarım," diye yankılandı Kat belli belirsiz. *Bu işten Liv ve Sophie için bir hikâyem .*

Sadece bunu anlatacak kadar yaşamayı umuyordu.

On Sekizinci Bölüm

Kat'i bir attılar. Sıradan bir mağara da değil, çok keskin kayalarla dolu karanlık, kirli bir mağara. Tek ışık, bir duvarda yetişen parlayan mavi bir mantardan geliyordu. Işıldayan duvardan çok uzakta olmayan büyük düz bir kaya vardı ve Kat kendini oraya sürükledi ve üzerine yığıldı.

Tanrım, başım... başım. Tıpkı L'in Ana'nın tahmin ettiği gibi ağrı geri gelmişti ve bu kez Kat'in hatırladığından bile daha kötü hissediyordu. Şimdi Lock ve Deep'e bilge kadının söylediklerini söyleyip yardım istemeyecek kadar gururlu olmamayı diliyordu. *Aptal... Ben çok aptalım.* Ama üzölmek için artık çok geçti. Kardeşler başka bir yere götürölmüştü ve o tek başınaydı.

Kat kaçmayı düşünmeye çalıştı ama gerçekten nereye gidebilirdi ki? Dik durmaya dayanabilse ve mağaranın ağzındaki muhafızları gizlice geçmeye çalışsa bile, o zaman ne olacaktı? Elbette, en sevdiği aşk romanlarından birindeki bir kadın kahraman, iki erkeğini de kurtarmak ve hepsini güvenli bir yere götürmek için bir plan yapacak kadar cesur ve akıllı olurdu. *Ama ben zeki değilim,* diye düşündü Kat inleyerek. *Yoksa Deep ve Lock'a neler olup bittiğini baştan anlatırdım. Ve şu anda alınganlığın tam tersiyim. Sefil, zayıf ve tükenmiş durumdayım.*

Soğuk, düz kayanın üzerinde ne kadar yattığını bilmiyordu. Başındaki ağrı ve üzerine çöken güçsüzlük o kadar zayıflatıcıydı ki zar zor hareket edebiliyordu. Bilinci dalgalar halinde gelip gidiyor gibiydi ve yanı başındaki parlayan mavi duvar tuhaf bir tür neon tabela gibi titreşip duruyordu.

"Kat?" Derin ses, ne kadar zaman sonra olduğu bilinmez bir şekilde karanlıkta yankılandı. "Kat? Burada olduğunu biliyorum, ne kadar üzgün olduğunu hissedebiliyorum."

"İşte," diye fısıldamayı başardı güçsüzce. "Kim...?"

"Benim." Deep aniden ortaya çıktı ve devrilmiş kayaların üzerinden ona doğru ilerledi. "Lock ve ben senin sıkıntını hissettik ve o da yerlileri ikimizden birinin sürekli seninle burada olması gerektiğine ikna etmeyi başardı. Ben olduğum için üzgünüm, ama şefleriyle konuşmaya devam etmesi gerekiyor, bu yüzden korkarım sen-" Aniden sözünü kesti, belli ki ona ilk kez iyice bakıyordu. "Tanrım, Kat! Sen iyi misin?"

"Sadece şeftali." Kat zayıf bir gülümsemeyle geçiştirdi. Acısına rağmen, sakatlığının boyutunu Deep'e itiraf etmekte hâlâ isteksizdi.

"Neden orada öyle yatıyorsun? Sorun ne?" diye sordu, onun yanına çömelerek.

"Sadece biraz dinleniyorum." *Bu aptalca, sadece söyle ona!* Ama bir şekilde . "Anlaşılmaz şiir biçimleriyle konuşan uzaylılar tarafından bıçak zoruyla kaçırılmak beni her zaman yorar." Gülümsemeye çalıştı ama Derin'in buna kanmadığı belliydi.

"Tanrıça gibi cesur olmayı bırak ve bana sorunun ne olduğunu söyle." Gözlerinin içine bakmak için başını yana eğerek yanağını hafifçe okşadı. "Lütfen Kat. Söyle bana."

Bu basit ten tene dokunuş bile her şeyi biraz daha iyi hale getirdi - gözlerinin arkasındaki acıyı biraz geri çekti. Kat kendini tutamadı, rahatlayarak hafifçe inledi.

"Özür dilerim!" Derin sanki sokulmuş gibi elini çekti. "Affet beni, seni incitmek istememiştim."

." Eli tenini terk ettiğinde, acı geri döndü. sefer sanki biri beynine paslı demir bir çivi çakıyormuş gibi hissetti. Kat gözlerini sıkıca kapattı, tutmaya çalışsa da yanağından tek bir damla yaş süzüldü.

"Kat?" Sesi gerçekten sıkıntılı geliyordu. Eli tekrar yanağında gezindi ama tam olarak temas etmedi -sanki ona dokunarak onu daha da kötüleştirmekten korkuyormuş gibi.

"Bana zarar vermedin," demek için kendini tekrar zorladı. "Bu... acı geri geldi, hepsi bu."

"Nasıl? Nasıl geri gelebilir?" Deep talep etti.

"Fark etmez." Kat başını sallamaya çalıştı ve inledi. "Biliyordum... geri geleceğini biliyordum. L'rin Ana... beni uyarmıştı."

Deep kaşlarını çatı. "Sana bize anlattığından daha fazlasını anlattığını biliyordum. Şimdi söyle bana Kat, ne dedi?"

Kat konuşmak konusunda hâlâ isteksizdi ama artık bundan kaçamayacak gibi görünüyordu. "Dedi ki... bana hala ihtiyacım olduğunu söyledi... sana ve....Lock'a dokunmam gerektiğini söyledi." Paslı demir çivi Kat'in arkasındaki hassas ete saplanıyordu.

Gözleri artık düşünmeyi zorlaştırıyordu. "Tamamlanmamış bağ demek... acı demek... zayıflık demek...."

Derin dikkati dağılmış bir şekilde elini saçlarında gezdirdi. "Neden bize söylemedin?"

Kat acısına rağmen meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Acımanızı istemedim. Ve yaptığımız kavgadan sonra ikinizin de bana dokunmak isteyeceğinizi düşünmedim."

"Yani bunu isteyeceğimi düşünmedin." Deep başını salladı. "Aptal, inatçı gururun için Tanrıça seni lanetlesin Kat. Seni acıdan uzak tutmak için her şeyi yapacağımı bilmiyor musun?" Ayağa kalkarak gömleğini çıkarmaya başladı.

Ama adam ona doğru uzandığında Kat'in aklına ani bir fikir geldi. "Bekle," diye itiraz etti adam ona doğru eğilirken. "Lock dedi ki... eğer... eğer diğeri orada değilse çok fazla dokunmanın sana zarar verdiğini söyledi." Zayıf bir hareketle adamın çıplak göğsünü işaret etti. "Çok fazla ten tene temas... Lock olmadan... sana zarar verir."

"Bunu umursadığımı mı sanıyorsun?" Derin'in sesi öfkeli bir hırıltıya dönüşmüştü ama onu şaşırtıcı bir yumuşaklıkla kollarının arasına aldı. "Gel buraya, lanet olası. Sana sarılmama izin ver," diye mırıldandı ve onu kucağına alarak düz kayanın üzerine yerleştirdi.

Kat'in elinde değildi, ona acı vermek istemiyordu ama adamın geniş, sıcak göğsü yanağına değdiğinde hissettiği ani rahatlama inkâr edilemeyecek kadar harikaydı. Onu saran kolları çok rahatlatıcı ve güçlüydü ve teninin kokusu kendini güvende, korunmuş hissetmesini sağlıyordu. Birdenbire, nedenini bilmesede de ağlamaya başladı.

Ağlamayı kes, aptal! Sana sarılması yeterince canını yakıyor zaten, bir de üstüne ağlamayı istemiyor! Ama duramadı. Ve onu şaşırtacak şekilde, Derin hiçbir şey söylemedi. Alaycı sözler ya da ısırtıcı gözlemler yok - sadece onu daha yakın tuttu ve bir şekilde onu sakinleştiren nazik bir ritimle saçlarını okşadı.

"Özür dilerim," dedi sonunda, gözyaşları yavaşladığında. "Böyle ağlamak istememiştim."

"Hâlâ acıdığı için mi ağlıyorsun?" Olduğu gibi ona doğru bastırıldığında, sesi garip bir şekilde rahatlatıcı bir şekilde gürledi.

"Hayır," dedi Kat dürüstçe. "Sanırım... Sanırım ağlıyordum çünkü sonunda acımayı bıraktı. Bunun hiç mantıklı olmadığını biliyorum..."

"Buna yok." Derin onun saçlarını okşadı. "Acının bir mantığı ya da nedeni yoktur, sadece vardır."

"Şimdi daha iyi hissediyorum," dedi temkinli bir şekilde, ona bakmak için başını kaldırarak. Işıldayan yosunların loş uhrevi ışıltısında kara bir melek gibi görünüyordu. "Ben... muhtemelen bir süre daha iyi olacağım."

Başını iki yana salladı. "Benden için sabırsızlanıyorsun, değil mi?"

"Mesele o değil," diye itiraz etti Kat. "Ama bunun seni *incittiğini* biliyorum. Lock da bana dokunmadan bana dokunduğun her dakika - bana bunun içinden geçen bir elektrik şoku gibi olduğunu söyledi. Bu rahatlatıcı olamaz."

"Değil," dedi kısaca. "Yine de, izin verirseniz sizi biraz daha tutmak istiyorum."

"Oh, uh...tamam." Kat şaşkınlığını yüzüne yansıtmamaya çalışsa da Kat'in bunu aralarındaki bağlantı sayesinde hissettiği açtıktı.

"Bu seni şaşırtıyor mu?" diye sordu Derin, onu kendisine daha sıkı yaslayarak. "Cinsel olmayan herhangi bir nedenle sana dokunmak -yakınında olmak- istemem?"

"Cinsel değil mi?" diye ağzından kaçırdı. "Demek istediğim, tişörtünü çıkarmışsın ve benim üzerimde de sütyensiz, gerçekten ince bir elbise var-"

"Bu sana cinsel bir his veriyor mu?" Kalçalarını oynatarak ona doğru bastırdı. Bu samimi temas, sertleşmediğini açıkça ortaya koyuyordu.

"Hayır," diye itiraf etti Kat. "Hayır, sanırım değil."

"Cinsel olamaz - Lock olmadan olmaz. Olmasını da istemiyorum," dedi Deep usulca. "Her şeyin bundan ibaret olduğunu düşünmeni istemiyorum - senden tek istediğimin bu olduğunu düşünmeni istemiyorum."

"Ne istiyorsun?" Kat ona baktı, gerçekten kafası karışmıştı. "Şu anda mı?

Sadece sana sarılmak." Onu alnından nazikçe öptü. "Ama acı-"

"İnan bana küçük Kat, sana sarılamamanın acısı, sana sarılamamanın acısından çok daha kötü.

Biraz ten tene temastan duyduğum rahatsızlığı gidermek için." Deep onun sırtını okşadı. "Bana inanıyor musun?"

"Evet." Yavaşça başını salladı. "Anlamıyorum ama... sana inanıyorum."

"Teşekkür ederim. Şimdi rahatla ve sakın ol."

Uzun bir süre sessizlik içinde oturdular -ne kadar uzun, Kat bilmiyordu. Karanlık ve serin mağarada hiç zaman yok gibiydi. Sadece nefes alış verişlerinin sesi ve kulağında Derin'in kalbinin belli belirsiz gümbürtüsü vardı. Onun çiftleşme kokusunu alabiliyordu - daha önce kendisini tehdit altında hissetmesine neden olan sıcak, bitter çikolata seks kokusu. Ama şimdi onu korkutmuyordu. Kokuyu minnetle içine çekti, sınırları üzerindeki yatıştırıcı etkisinden memnundu. *Güvenli*, beyninin ilkel kısmının derinliklerine fısıldıyor gibiydi. *Onun kollarında olduğun sürece güvendesin. Bu erkek seni korumak için ölüyor ya da öldürür. Güvende.*

Kat rahatladı ve bunun mümkün olduğuna asla inanmasa da, garip bir şekilde memnun hissetti. Derin'den gelen bir öfke, incinme ya da kızgınlık da hissetmedi. Bir şekilde tamamen huzurlu görünüyordu - sanki bir şey onu sürekli dolduruyor görünen olumsuz duygu fırtınasını yatıştırmıştı. Bir şey ya da *biri*. Bu o olabilir miydi? Şimdi daha sakin ve huzurlu olmasının nedeni o muydu? Ama bu nasıl doğru olabilirdi? Derin ona değer veriyor olabilir miydi... hatta Lock'un bildiği gibi onu seviyor olabilir miydi?

Bu düşünce o kadar yabancıydı ki, Kat ilk başta onu itti. *Neden benim için böyle hissetsin ki? Bana katlanamıyor, birbirimizi sinirlendiriyoruz.* Ama o zaman neden onun acısını kabul etmişti? Neden şimdi bile onun iyiliği için kendisinin incinmesine izin veriyordu? Korumaya yemin ettiği bir dişiye karşı Kindred görev duygusundan daha fazlası olabilir miydi?

Kat deneysel olarak onun kollarında kıpırdandı. Daha da yakına eğilerek sağ kolunu onun beline doladı ve hafifçe geniş sırtına dayadı. Deep ilk başta sertleşti ama ona durmasını söylemedi, hatta dikkatli bir parmakla kabarık, çıkıntılı yara izlerinden birini takip ettiğinde bile.

"Bana bunlardan bahset," dedi usulca, ona bakarak. "Lütfen?" Adam rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Onları nasıl aldın. Onları *neden* aldın?"

"Sana söyledim-"

"Ve bana *doğruyu* söyle," dedi, o daha yalanını bitiremeden. "I Bunu zaten biliyorum, sadece senden duymak istiyorum."

"Zaten biliyorsan, neden söylememi istiyorsun?" diye sordu. "Hem nasıl öğrendin? L'in Ana mı söyledi?"

"Daha çok bana bunu hatırlattı. Ben... Ben onu rüyamda gördüm," diye itiraf etti Kat, onun bunu nasıl karşılayacağından emin değildi. "Sanırım ben o sırada

Siz ikiniz beni Şifa Bahçeleri'ne ilk getirdiğinizde bilincimi kaybetmişim."

"Yani... bizimle rüya mı paylaşıyordun? *Benimle mi?*" Derin'in sesi şok olmuş gibiydi.

"Sanırım öyle." Kat başını kaldırıp ona baktı. "Bu seni üzüyor mu?"

"Bu beni şaşırtıyor." Ona doğru baktı. "Sanırım aramızda asla böyle bir bağ olamayacağını düşünmüştüm."

"Neden?" diye sordu Kat, dürüstçe merak ederek. "Yani, neden olmasın? Yaptığımız birleşmeler sırasında paylaştığımız bağlantıdan sonra, bu o kadar da garip görünmüyor."

"Biri diğerine eşit olmak zorunda değil. Sırf biz-" "Derin," diye usulca araya girdi. "Konudan uzaklaşıyoruz. Neden "Acıma katlanıyor musun?"

"Birinin yapması gerekiyordu." Sesi sert ve alçaktı ve ona bakmıyordu. "L'in Ana aksi takdirde öleceğini söyledi. Ben... bunun olmasına izin veremezdim."

"Neden olmasın? Sen ve Lock benim güvenliğimden sorumlu olduğunuz için mi?" "Nasıl isterseniz. Bu da diğerleri kadar iyi bir sebep."

"Hayır, değil." Kat onun kucağında doğruldu ve kaşlarını çatarak ona baktı. "*Gerçek* nedeni bilmem gerek."

Ona bir kaşını kaldırdı. "Neden? Neden umursuyorsun?"

"Çünkü benim hakkımda ne hissettiğini bilmem gerekiyor, tamam mı?" Kat ondan uzaklaştı ve elleri kalçalarında titreyerek orada durdu.

"Nasıl bilmezsin?" Sesi kısılmıştı ve elleri kalçalarında, kısıpırsız bir şekilde onun karşısında oturuyordu. "Duygularımızı paylaşıyoruz, hatırladın mı? Birbirimizin duygularını sürekli hissediyoruz."

"Ama senden *hissettiğim* tek şey olumsuz duygular - öfke, acı, keder, kızgınlık..." Kat başını salladı. "Lock beni önemseydiğine beni ikna etmeye çalıştı ama bunu kendine itiraf etmiyordun. Bunun dışında, buna inanabilir miyim bilmiyorum. Birini önemsiyorsan bunu nasıl hissetmezsin?"

Derin kaşlarını çatı ve gözlerini kaçırıldı. "Çok fazla hissetmek tehlikeli bir şey olabilir, küçük Kat. Özellikle de karşıdaki kişinin senin için aynı şeyleri hissetmediğini biliyorsan."

"Karşınızdaki kişiye hissetmesi için bir *şans* vermelisiniz." Kat onunla bu konuşmayı yaptığına inanamıyordu ama bir şekilde kelimeler ağzından çıkmaya devam ediyordu. "Onlarla ilgilenebileceğine *inanmalarına* izin vermelisin."

Kısa ve keskin bir kahkaha attı. "Nasıl olur da biri seninle ilgilenmez? Tanrıça gibi kıvrımları olan elit birisin."

"İşte tam da bu yüzden gezegenimdeki pek çok erkek ilgilenmez," dedi Kat sessizce. "Dünya'yı ne kadar anlıyorsun bilmiyorum ama oradaki kültürlerin çoğu -özellikle de *benim* kültürüm- balık etli kızları pek sevmez. Sıska kadınlar isterler, ne kadar zayıf olursa o kadar iyidir."

"Ne?" Derin ona baktı, belli ki irkilmişti. "Yani seni kıvrımların yüzünden saygı duymak yerine *reddediyorlar* mı?"

Kat gülümsemekten kendini alamadı. "Biliyorum, çok tuhaf, değil mi? Yani böyle bir vücutla, dünyanın ayaklarımın altında olduğunu düşünürsünüz." Dolgun kalçalarına ve göğüslerine doğru bir hareket yaptı.

Derin'in bakışları açlıkla onun vücudunda gezindi. "Ben de *tam olarak* böyle düşünürdüm."

Güldü. "Alaycı olmaya çalışıyordum."

"Alay etmiyordum," dedi usulca.

"Anlayabiliyorum." Ona ciddiyetle baktı. "Bak, ben hep büyük beden oldum Hayatım. Ve zayıflama ilaçlarında mucizevi bir gelişme olmazsa, sekiz beden yerine *her zaman* on sekiz beden olacağım gibi görünüyor. Ama sorun değil, ben buna alışkınım. Ben sadece... Lock ve senin Dünya'da çıkacağınız türden bir kız değilim. İri, kaslı, yakışıklı adamlarsınız. İstediginizi seçebilirsiniz. Ve garanti ederim ki bu ben olmazdım."

"Eğer ikimizden birinin sıska bir kemik torbasıyla birlikte olmayı tercih edeceğini düşünüyorsan-"

Kat yine güldü. "Hey şimdi, sıska kızları aşağılamaya gerek yok. Onların da sevgiye ihtiyacı var."

"Benden ve kardeşimden değil." Derin ona baktı, yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi. "Kat, sen çok güzelsin, muhteşem. Buna inanmak senin için gerçekten bu kadar zor mu?"

"Eskisi kadar değil," dedi dikkatle. "Ama sonra, senin ve Lock'un beni çekici bulunduğunu hep biliyordum. Aranızdayken bunu çok net hissedebiliyordum."

"Bedenlerimizin sizinkilere verdiği tepkiyi kastediyorsun," diye mırıldandı. "Elbette. Nasıl yardım edebilirdik ki?"

Kat boğazını temizledi. "Dürüst olmak gerekirse, ben de kraker yediğiniz için sizi yataktan atmazdım. Yani fiziksel açıdan bir sorun yok."

Deep başını salladı. "Ne demek anlamıyorum. Kardeşimi ve beni çekici bulunduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Hem de çok." Kat başını eğdi, onun gözlerinin içine bakmakta zorlanıyordu. "Ama sen bunu zaten biliyordun."

"Vücudunuzun bizimkine tepki verdiğini biliyordum," dedi yumuşak bir sesle. "Ama fiziksel çekim her zaman uyumlulukla eşdeğer değildir."

"Aynen öyle." Kat derin bir nefes aldı. "İşte bu yüzden benim için o dayaağı neden yediğini hâlâ bilmiyorum. Bunu bir görev duygusuyla mı yaptın? Yoksa sadece beni istediğini için mi -bana karşı şehvet hissettiğini için mi? Yoksa başka bir nedeni mi vardı?" dedi, o cevap vermeden önce. "Daha derin bir neden mi?"

"Buraya gel." Ona doğru uzandı ve Kat kendi isteğiyle kollarına girdi. Adam o kadar uzundu ki, kendisi oturuyor, Kat ise ayakta olmasına rağmen neredeyse göz göze gelmişlerdi. "Anlamalısın," dedi kısık sesle. "Sen çok güzelsin... benden çok yükseksin. Bir erkeğin bir tanrıçayı sevmesi ne işe yarar? Güneşi, yıldızları ya da sonsuza dek ulaşamayacağım başka bir şeyi sevsem de olur."

"Tamamen ulaşılmaz değilim," dedi sessizce. "Sadece *korkuyorum*. Duygularını her zaman hissetmek oldukça bunaltıcı. Ve sen... bazen çok korkutucu olabiliyorsun." Çenesini kaldırdı. "Senden korktuğumdan değil."

Uzun bir süre onu inceledi. "Belki *de senden* korkuyorumdur, bunu hiç düşündün mü?"

"Neden?" Kat kaşlarını çatdı. "Sen benden yüz kat daha güçlüsün. Muhtemelen serçe parmağınla beni ikiye bölebilirsin."

"Beni korkutan fiziksel acı değil," dedi kısık sesle. "Bu bir şey değil. Bu-"

O anda pembe tenli yerlilerden beş ya da altısı mağaraya girdi, garip dilleriyle karanlıkta yankılanan sesler çıkarıyorlardı. Kat birkaç farklı haikustan parçalar yakaladı, ancak hiçbirisi pek bir anlam ifade etmiyordu.

"Derin," dedi endişeyle.

"Arkamda kal." Derin ellerini bıraktı ve koruyucu bir şekilde önünde durdu. Adam o kadar büyüktü ki, onu esir alanları görebilmek için etrafına bakması gerekiyordu.

Aniden mağarada yeni bir ses çınladı. "Her şey yolunda. Deep-Kat-endişelenme." Lock aniden silahlı yerlilerin arkasında belirdi. "Her şey yolunda," dedi tekrar. "Bizi misafir kulübesine götürüyorlar."

"Misafir kulübesi mi?" Derin'in sesi şüpheciydi. "Neden oraya gidiyoruz?"

"Şefi kaçmayacağımıza ikna ettim." Lock sonunda onlara ulaştı. Sonra başını salladı ve homurdanarak karşılık veren yerlilere bir şeyler söyledi ve mağaradan çıkış yolunu göstermeye başladı.

"Yani burada sıkışıp kaldık mı?" Kat girişe doğru ilerlemeye başladı ama ayağı gevşek bir taşa takıldı ve neredeyse düşüyordu. "Oha!"

"Dikkatli ol!" Derin onu kolundan yakaladı. "İyi misin?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Hâlâ zayıf mısın?"

"Biraz zayıfım ama iyiyim," diye güvence verdi Kat.

"Belki de her ihtimale karşı sana yardım etmeliyim." Lock onun diğer yanına geldi ve elini tuttu.

"İyi fikir, kardeşim," dedi Derin, hemen gitmesine izin vererek. "Ayağının takılmadığından emin ol, buranın zemini çok tehlikeli."

"Evet, bu çok tehlikeli." Kat karanlık ikizine doğru uzandı ve onu elinden tuttu. Parmaklarını birbirine doladığında Derin'in şaşkın bakışlarını gördü ve ona belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. "O kadar tehlikeli ki ikinizin de bana yardım etmesine ihtiyacım var."

"Eğer eminseniz..." Derin, sanki mecbur olmadığı halde ona dokunduğuna inanamıyormuş gibi ellerine baktı.

Kat buna kendisi de inanamıyordu. Artık üçü de ten tene temas ettiğine göre, vücudunda dolaşan cinsel elektriğin tanıdık ürpertisini hissedebiliyordu. Ama garip bir şekilde, onu çekmek için hiçbir dürtüsü yoktu.

ve her zaman yaptığı gibi bitirmek istedi. Bunun yerine her iki kardeşinin de ellerini sıkıca tuttu ve mağaradan çıkarken ikisine de gülümsedi.

Yamaçtaki kayalık mağaradan, sivriltilmiş yeşil kazıklardan oluşan yüksek bir duvarla çevrili, ot kulübelerden oluşan küçük bir köye çok uzak değildi. Onları esir alanlar kapıları geçip yerli kasabanın ortasına kadar götürdüler.

Kat ikizlerin ellerini sıkıca kavradı ve insanların onlara nasıl aval aval baktığını fark etmemeye çalıştı. Görünüşe göre kasabada yabancıların olması önemli bir haberdı -özellikle de başka bir ülkeden gelen yabancılar. Her biri iki erkek ve bir kadından oluşan aile birimleri ve etrafta koşuşturan ve zemini halı gibi kaplayan yemyeşil *kuşakta* oynayan çok sayıda pembe çocuk gördü. Kat ve adamları yanlarından geçerken kadınlar kuyudan su çekmeyi bıraktı ve çocuklar da konuşmayı kesti. *Her zaman bir gösteri yıldızı olmak istemişimdir*, diye düşündü alaycı bir tavırla, kendilerine ağzı açık bakan çocuklardan birine gülümseyerek.

Sonunda kasabanın dış mahallelerine yakın dairesel bir çim kulübeye ulaştılar ve muhafızları içeri girmelerini işaret etti.

"Teşekkür ederim." Kat gözlerden uzak olduğu için minnettar bir şekilde içeri girdi. İçinde bulundukları çimen kulübeyi keşfetmek istiyordu ama yine yorulmuştu. "Şefle ne tür bir anlaşma yaptın?" sordu Lock'a, yerle aynı kadifemsi *kuş* tüyüyle kaplı, samanla doldurulmuş bir mindere otururken. "Tanrım, bittim ben."

"İyi misin?" Kulübeyi kontrol etmekte olan Derin, olası tehditlere karşı gözlerini kısmış, endişeyle ona bakıyordu.

"Peki." Ona bir el salladı. "Hâlâ biraz yorgunum, hepsi bu." "Zayıf demek istiyorsun." Yanına gelip oturdu ve kardeşine başıyla selam verdi. "Lock, gel. Kat'ın şimdi ikimize de ihtiyacı var."

"Memnuniyetle." Lock onun diğer tarafına yerleşti. "Bir sorun mu var?"

Deep, "Eğer ona yeterince dokunmazsak Kat'in zayıflığı ve ağrısı geri gelecek," diye açıkladı.

Lock endişeli görünüyordu. "L'rin Ana bana bunun olabileceğini söylemişti ama yanılmış olmasını umuyordum."

Derin kaşlarını çattı. "Bunu sana ne zaman söylediydin?"

"Kat'i ona ilk getirdiğimizde. Sen oradayken-" Lock kendini tam zamanında yakalamış gibiydi. "Sen orada değilken."

Kat alçak bir sesle, "Sorun yok Lock," dedi. "Deep'in benim için ne yaptığını biliyorum ve o da bunu bildiğini biliyor."

"Öyle mi? Güzel." Lock rahatlamış görünüyordu. "Artık saklamak zorunda olmadığım için mutluyum."

"Bence üçümüz de birbirimizden pek çok şeyi saklamayı bırakmalıyız," dedi Kat kararlı bir şekilde. "Örneğin, soruma hâlâ cevap vermediğinizi fark ettim - şefle ne tür bir anlaşma yaptınız?"

Işık ikizi rahatsız görünüyordu. "Yarın gece onların dolunay festivali var. Tanrılarına bir kurban sunacağımıza dair söz vermem gerekiyordu."

"Bir ne?" Derin kaşlarını çatı. "Eğer düşünüyorsan kardeşim-"

"Kan kurban etmek değil," diye araya girdi Lock. "Bu konuda endişelenmeyin - kimsenin zarar görmesine gerek yok."

"O zaman neden bu kadar üzgün hissediyorsun?" Kat sordu. "Söyle bize Lock, ne kadar kötü olabilir ki?"

Lock bir nefes verdi ve bir elini koyu sarı saçlarında gezdirdi. "Üzgünüm çünkü *sizin de üzüleceğinizi* biliyorum leydim. Ben... Ben onlara zevk için bir fedakârlık sözü vermek zorunda kaldım. Şefin özel eğlencesi için güneş ve ayın kur yapmasını canlandıracağız."

"Kilitle!" Derin kızgın görünüyordu. "Onlara başka bir şey teklif edemez miydin?"

Lock kardeşine döndü. "Kan dökmeden olmaz! Kutsal çayırılarına izinsiz girdik; şu anda hepimiz *ölmediğimiz* için şanslıyız."

"Tamam, pekâlâ siz ikiniz." Kat ellerini kaldırdı. "Bakın, birbirinize kızgın olmadığınız zaman aranızda olmak çok daha rahat."

"Umarım aramızda çok daha gerçek bir anlamda kalmaya razı olursun, küçük Kat," diye hırladı Derin. "Çünkü kardeşimin bu vahşilere vaat ettiği şey bu."

"Ne?" Kat'in endişeden her tarafı buz kesti. "Ne demek istiyorsun?"

Lock iç çekti. "Güneşimiz *Nyra* ve onun iki aşığı ay *Dakir* ve *Lanare*'nin efsanesiyle ilgili. İkisi arasında bir seçim yapmak zorundaydı."

"Öyle mi?" Kat bir kaşını kaldırdı, kalbi çarpıyordu. "Peki hangisini seçti?"

Derin ona düzgün bir bakış attı. "İkisi de."

On Dokuzuncu Bölüm

"Kendi dünyanız hakkında daha fazla şey duymak istiyorum. Dünya hakkında daha fazla şey." Kelimeler talepkârdı ama sesi yumuşaktı ve siyah üzerine kırmızı parlayan gözleri neredeyse nazikti.

Lauren onu tekrar gördüğü ve derin sesini duyduğu için o kadar rahatlamıştı ki, ona ne sorduğu umurunda bile değildi. *Benimle konuştuğu sürece. Geri geldiği sürece.*

Bir süre için tatsız nutra-wafer'lar onu korkutan garip, duygusuz yaratıklar tarafından getirilmişti. Xairn'inki gibi etli ve gri bir derileri vardı ama ona bilim kurgu filmlerinden fırlamış robotları hatırlatıyorlardı. Gözleri ölüydü - hem beyaz hem de iris dipsiz siyah çukurlardı ve onlara baktığında hiçbir şey görmüyordu. Hiçbir şey.

Korkunç anıyı bir kenara iterek karşısındaki adama odaklandı. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Bana hayatından, ailenden bahset." Kaşlarını çattı. "Birlikte yaşadığın insanlar için doğru kelime bu mu?"

"Şu kimseyle birlikte yaşamıyorum," dedi Lauren temkinli bir şekilde. "Ve çok fazla ailem de yok - aslında sadece ben ve annem varız. Ama çok yakınız."

"Sen... onu seviyor musun?" "Aşk" kelimesini sanki tam olarak anlamadığı yabancı bir dilde bir kelimeymiş gibi söyledi. *Muhtemelen öyledir*, dedi Lauren kendi kendine. *İngilizce konuştuğu için şanslıyım.*

"Evet," dedi usulca. "Evet, onu ama *çok* seviyorum."

"O da senin için aynı şeyi hissediyor mu?" Şimdi öne doğru eğilmişti, siyah üzerine kırmızı tuhaf gözlerinde tanımlaması zor bir bakış vardı. Açlık mı? İhtiyaç mı? Özlem mi?

"Annem beni dünyadaki her şeyden daha çok seviyor," dedi Lauren sarsılmaz bir kesinlikle. "Benim için hiç düşünmeden ölür." *Ve muhtemelen şu anda nerede olduğumu merak ederek her gün biraz daha ölüyor.*

Annesinin telaşlı ve endişeli yüzünü hayal edebiliyor, muhtemelen Lauren'ı bulmak için her yeri nasıl aradığını gözünün önüne getirebiliyordu. Her yerde

ama doğru yerde. Çünkü olanlardan nasıl şüphelenebilirdi ki? *Ah anne, seni çok özledim!* Annesini görmeye, onun tanıdık yumuşak sesini duymaya ve her şeyin yolunda olduğunu bilmeye duyduğu ani özlem Lauren'in üzerine öyle bir çöktü ki gözlerinden yaşlar yükseldi.

"Madem seni bu kadar çok seviyor, neden ağlıyorsun?" "Aşk" kelimesini hâlâ yabancı bir kelime gibi telaffuz ediyordu ama ona bakışı neredeyse endişeliydi.

"Çünkü onu *özlüyorum*. Ve muhtemelen *her yerde* beni aradığını biliyorum. Muhtemelen endişeden çılgına dönmüştür ve ben... Muhtemelen onu bir daha asla göremeyeceğim. "

"Ondan sonsuza dek ayrı kalmak seni bu kadar incitir mi?" Sesi meraklıydı.

"Elbette olur!" Lauren gözlerini onun pelerinine sildi ve gözyaşlarını yavaşlatmaya çalışarak derin bir nefes aldı. Geçmiş deneyimlerinden ağlamanın bir erkeği kendinden uzaklaştırmanın kesin bir yolu olduğunu biliyordu ve Xairn'in kalmasını istiyordu. "Özür dilerim ama babanı bir daha göremeyecek olsan üzülmez miydin? Yani, gerçekten korkutucu ve tuhaf biri olduğunu biliyorum ama o hâlâ senin baban. Değil mi?"

Xairn gözlerini kaçırdı. "Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. O da bana karşı hiçbir şey hissetmiyor."

"Ah." Lauren ne diyeceğini bilemez bir halde dudağını ısırıldı. "Ben... Ben özür dilerim." "Üzülme." Başını iki yana salladı. "Bu hep böyle olmuştur."

"Ama sen..." Lauren tereddüt etti, nasıl ifade edeceğini bilemedi. sorusunu sordu, onu tekrar uzaklaştırabileceğinden korkuyordu. "Seni seven biri olmadı mı hiç? Ya da seveceğin biri olmadı mı?" diye sordu sonunda.

"Bir kez." Derin sesi uzaktan geliyordu. "Artık bir önemi yok."

"Önemli," dedi Lauren ciddiyetle. "Annem her zaman herkesin mutlu olmak için sadece üç şeye ihtiyacı olduğunu söyler; yapacak bir şey, dört gözle bekleyecek bir şey ve sevecek biri."

Sesi çıkmadan güldü. "Neden mutluluğun Baba Gemisi'nde bir öncelik olduğunu düşünüyorsun ki?"

"Sanırım değil." Lauren parmaklarını birbirine geçirdi. "Ama sen mutlu olmak *ister* ?"

"Hiçbir şey istemiyorum." Sesi ölü gibiydi. "Ben sadece varım."

Lauren "sadece var olmanın" yaşamak için bir yol olmadığını belirtmek istedi ama şu an onunla felsefe alışverişi yapmanın zamanı olmadığını hissetti. *Eğer onu yanımda tutmak istiyorsam, ilgisini çekmeliydim.* Bu ona küçük bir kızken okuduğu *Binbir Gece* Masalları'nın kahramanı Şehrazat'ı düşündürdü. Şehrazat, her sabah yeni bir eş alan ve her gece onu öldüren bir kralla evliydi. Ama Şehrazat her gece krala hikâyeler anlatıyordu, başka hikâyelere yol açan ve kralın onu öldüremeyecek kadar ilgisini çeken hikâyeler.

Böyle olmalıyım, dedi Lauren kendi kendine. *Onun ilgisini çekmeliyim.*

Boğazını temizledi ve Xairn'e gülümsedi. "Sana Dünya hakkında başka bir şey söyleyeyim. Hiç dondurma diye bir şey duydun mu?"

* * * * *

Xairn onun konuşmasını dinledi; yumuşak, ahenkli sesi ona kendi dünyasını anlatırken yükselip alçalıyordu. İnsanların yediği garip yiyeceklerden ve yaşadığı yerdeki kumsalların yumuşak beyaz kumlarından ve ılık sularından bahsetti. Film ve oyun adı verilen eğlencelerden bahsetti ve zevk için "kitap" adı verilen hikayeleri okuduklarını açıkladı.

Bu kavram Xairn'e yabancıydı. Kendi İngilizcesi de dahil olmak üzere iki yüz farklı dil ve lehçede okumayı biliyordu ama bir şeyi bilgi edinmek dışında bir amaçla okuma fikri için bir yenilikti.

Lauren onun kitaplarla ilgili sorularını yanıtladı ve ardından çocukluğundan, yalnız büyüdüğünden ve yanında sadece annesinin olduğundan bahsetti. Tıpkı Xain'in sadece kendi

Baba, yani Her Şeyin Babası. Ancak çok geçmeden çocukluklarının başka hiçbir ortak noktası olmadığı anlaşıldı. Annesi hakkında sevgi ve şefkatle konuşuyor, zor koşullarda bile Lauren'a nasıl baktığını anlatıyordu. Söyleyebildiği kadarıyla disiplin vardı ama hiçbiri AllFather'ın tasarlayabileceği türden cezalar değildi. Lauren hiçbir zaman

Onu sevmesi ve onunla ilgilenmesi gereken kişiden zalimlik ya da nefret görmüştü.

Xairn onu dinlerken kalbinin neden çarptığını merak etti. Bu bir zayıflıktı, diye düşündü; onu tekrar görmemeye yemin etmesine rağmen onu görmeye gelmesine neden olan aynı zayıflık. Ama yine de oyalandı ve kendini alamayarak dinledi.

Sonunda saati fark etti. Geç olmuştu - kalmayı planladığından çok daha geç. Şimdiden, şüphesiz cezalandırılacağı bazı önemli görevleri kaçırmıştı.

"Gitmek zorundayım." Adam konuşurken ayağı kalktı ve kızın açık kahverengi yüzünde altın sarısı gözleri onun hareketlerini takip etti.

"Yapmak zorunda mısınız?" Sesi yumuşak ve yalvarır gibiydi. "Biraz daha kalamaz mısınız?"

Xairn başını salladı. "Zaten birkaç görevimi çok uzun süredir ihmal ediyorum. Muhtemelen kırbaçlanacağım - babam bunu emredecek."

"Olamaz!" Lauren ince elini ağzına götürdü. "Çok özür dilerim! Başını belaya sokmak istememiştim."

Xairn omuz silkti. "Önemli değıl."

"Evet, öyle," diye ısrar etti. "Ceza aldığında bunun için benden nefret edeceksin. Ve sonra bir daha beni görmek istemeyeceksin."

"Bu doğıru değıl." Bunu neden yaptığını bilmeyen Xairn eğildi ve elini garip bir şekilde onunkinin üzerine koydu. "Yaptıklarımın sorumluluğunu üstleniyorum," dedi usulca. "Seninle kalmak istedim ve bu yüzden kaldım. Senden nefret etmiyorum."

Gözlerinde belirsizlik ve korkuyla ona baktı ve birdenbire ona nasıl görünmesi gerektiğini anladı. Kocaman, iri yarı bir adamdı. Omuzları onunkilerin iki katı genişliğindeydi ve şimdiye kadar ona normal görünen teni, onun pürüzsüz, kremsi kahverengisinin yanında pürüzlü ve renksizdi. Ve gözleri... gözleri hepsinden kötüydü. Biraz Dünya mitolojisi okumuştu ve ona nasıl görünmeleri gerektiğini biliyordu. *Bir iblis, o kelime bu değıl miydi? Bir iblisin gözlerine sahip olduğumu düşünüyor olmalı.*

"Sen bir iblis değılsin," dedi yumuşak bir sesle ve Xairn bu sözleri yüksek sesle söylemiş olması gerektiğini fark etti. "Senin hakkında böyle düşünmüyorum, Xairn."

Bir anlık dalgınlık onu ürküttü ve rahatsız etti. "Çünkü beni tanımıyorsun," dedi kabaca. Aniden ayağa kalktı. "Gitmeliyim."

"Will... geri dönecek misin?" Başını kaldırıp ona baktı, kehribar rengi gözlerinde umut parlıyordu. "Lütfen, konuşabileceğim tek kişi sensin. Lütfen beni yine o *şeylerle* yalnız bırakma."

"Onlar da benim gibi Scourge," dedi kaşlarını çatarak. "Onlar sadece fıçı dediğimiz yapay rahimlerde yetiştiriliyorlar."

"*Hayır.*" Lauren başını salladı. "Onlar seninle aynı değiller. Sana hiç benzemiyorlar. Bunu gözlerinde görebiliyorum - içleri boş. Ruhsuzlar."

"Ben de öyle."

"Hayır," dedi Lauren tekrar, bu kez daha yumuşak bir sesle. "Sen ruhsuz değilsin Xairn. Sadece içinde sıkı sıkı kilitlisin. O kadar sıkı ki anahtarı nasıl bulacağını bile bilmiyorsun."

"Dünya metaforlarına ayıracak vaktim yok," dedi sertçe. "Gitmeliyim." "Git o zaman." Ona çekici bir şekilde baktı. "Ama lütfen... lütfen geri gel."

"Söz vermiyorum," dedi. Kadının gözlerindeki hayal kırıklığı, "Ama deneyeceğim," diye eklemesine neden oldu.

"Teşekkür ederim," dedi basitçe. "Bir sonraki sohbetimizi dört gözle bekleyeceğim. Belki... belki bana hayatın hakkında bir şeyler anlatabilirsin."

"Yapabilirim." Xairn şakayla karışık güldü. "Ama bunu duymak isteyeceğinden şüpheliyim. Gençliğime dair güzel küçük hikâyelerim yok Lauren. Sana anlatabileceğim tek masal-" Başını sallayarak sözünü kesti.

"Ne?" diye sordu usulca.

"Hiçbir şey." Kapıya doğru döndü. "Mümkün olursa tekrar geleceğim." "Dört gözle bekleyeceğim."

Ve onun sadece kendini korumak için hareket ettiğini bilmesine rağmen bunu gerçekten kastettiğine yemin edebilirdi.

Yirminci Bölüm

"Bana ne yapmamız gerektiğini tekrar söyle," dedi Kat, keşke kendini biraz daha az zayıf ve gergin hissetseydi. Geceyi Lock ve Deep'in arasında, hoş, cinsel olmayan bir şekilde kucaklaşarak geçirmişti. Bu temas enerjisini artırmış olmalıydı ama nedense hâlâ kendini iyi hissetmiyordu. Yine de en azından baş ağrısı geri gelmemişti - beyinde o paslı demir çiviyle yapmak üzere oldukları şeye dayanabileceğini sanmıyordu.

Günü yerlilerin ziyafeti ve bakışları altında geçirmişlerdi. Sonra, akşam yaklaşırken, geceye hazırlanmak için hepsi ayrı ayrı kutsal derenin kutsal altın sularında yıkanmışlardı. Kat yaklaşmakta olan töreni düşünmekten kaçınıyordu ama şimdi giymesi için verilen tören kıyafetini düzenlerken bunu düşünmekten kendini alamıyordu.

Yerel haute couture'u çoğunlukla yaprak ve çiçeklerden yapılmış ve sarmaşıklarla bağlanmış gibi görünüyordu. Kendisini eski Tarzan filmlerindeki Jane gibi hissetmesine neden oluyordu ama iyi anlamda değil. Altına bir şey giymediği için gergindi. Bu yüzden herhangi bir kuvvetli esinti büyük olasılıkla epik boyutlarda bir gardırop arızasına eşit olacaktı.

Deep ve Lock'un üzerinde de yapraklı peştamallar vardı ama yaprak görünümü *onlara* bir şekilde seksi gelmişti. Geniş, yontulmuş göğüsleri ve uzun, kaslı bacakları ortaya çıkmak için yaratılmış gibiydi. Stratejik olarak yerleştirilmiş incir yapraklarına kadar canlanmış Yunan tanrıları gibi görünüyordlardı. Elbette çok yakında o incir yapraklarının altına bakacaktı. *Kendini kandırma Kat, bakmaktan daha fazlasını yapacaksın*, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses. Kat onu itmeye çalıştı ama o gitmedi. Y yapmak üzere olduğu şeye tam olarak inanamıyordu ama tek çıkış yolu bu gibi görünüyordu, bu yüzden başka seçeneği yoktu.

"Güneş ve ayın kur yapmasını canlandıracağız," dedi Lock, onun gergin düşüncelerini bölerek. Rahatlatıcı bir şekilde omzunu okşadı. "Şef efsaneyi onların ortak dilinde anlatacak, umarım senin konvo-pillerin tercüme edebilir. Şefin dediklerini aynen yaparsan her şey yoluna girecektir."

"Evet, ama şef tam olarak ne söyleyecek?" Kat boş yere yeniden düzenlemeye çalışarak sordu, maksimum kapsamı için bırakıyor. *Tanrım, bu*

Gülünç! Salata giyiyormuşum gibi hissediyorum - g- string bikiniden daha fazla örtücülük elde ederdim.

"Bunu dün gece konuştuk - efsaneyi biliyorsun," diye homurdandı Deep. "Çoğunlukla öpüşme ve tatma olacak ama muhtemelen penetrasyon da olacak. Bu sadece bu insanların hikâyeyi nasıl anlattığına bağlı."

"Biz..." Kat sertçe yutkundu. "Bu aramızdaki bağı mühürleyecek mi?" Bu ihtimal eskisi kadar korkutucu değildi. Derin'le araları şimdi daha iyi görünüyordu, yine de mağaradaki konuşmalarının yarıda kesilmemiş olmasını diliyordu. Ama kardeşlere ömür boyu bağlı olma fikrinden hâlâ emin değildi.

Deep onun tereddüt ettiğini hissetmiş gibiydi. Kaşlarını çattı. "Buna gerek olmamal. Yine de içinize girmemize izin vermeniz gerekebilir."

Kat zorlukla yutkundu. "İkisi de... aynı anda mı?"

"Hayır." Lock başını sertçe salladı. "O kadar ileri gitmeyeceğiz leydim, yemin ederim. Deep ve ben en fazla teker teker gireceğiz ve o zaman da sadece kısa bir süre için, canlandırma amacıyla."

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen seni sikmeyeceğiz ya da içine boşalmayacağız," dedi Deep sert bir şekilde. Açık sözleri Kat'in kalbinin küt küt atmasına neden oldu.

"Aman Tanrım. Tamam. Tamam." Kat derin bir nefes aldı. "Bununla başa çıkabilirim. *Yapabilirim.*"

"Elbette yapabilirsin." Deep'in sesi sertlikten beklenmedik bir şekilde yumuşaklığa dönüştü. "Lock ve benim sana asla zarar vermeyeceğimizi biliyorsun, küçük Kat."

"Evet, biliyorum." Kat'in aklına ani bir fikir geldi. "Ama bu *seni* incitmeyecek *mi*? Yani, sadece biriniz için içindeyken benimle bu kadar... samimi olmak?"

"İkimiz de sizinle temas kurduğumuz sürece, birimizin sana diğerinden daha... yakın bir şekilde dokunması önemli olmayacak." Lock öksürdü. "Ne demek istediğimi anlıyorsan."

"Sanırım öyle." Kat başını salladı.

"Yani Lock sana nüfuz etmek zorunda kalırsa, seni tutuyor olacağım," diye açıkladı Deep. "Tıpkı sen bağlayıcı meyveyi yedikten sonraki gece yaptığımız gibi. Hatırladın mı?"

"Nasıl unutabilirim ki?" O geceki sınır tanımayan davranışları Kat'in yanaklarını hâlâ . *Ama şimdi çok daha sınır tanımaz olmak üzereyim,*

kendi kendine mutsuzca söyledi. *Burada Şef Sapık ve onun neşeli adamları için canlı bir üçlü seks şovu yapmak üzereyiz. Kahretsin, bunu nasıl yapacağım?*

"Leydim..." Lock onu omuzlarından tuttu ve gözlerinin içine baktı. "Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı. "Bunu birlikte atlatacağız."

Kat onun koyu kahverengi gözlerindeki samimiyeti gördü ve endişesinin bir kısmının kalbiyle birlikte eridiğini hissetti. Lock neden bu kadar tatlı ve kolay güvenilebilir olmak zorundaydı? Bu, onlarla birlikte olmayı sürekli reddetmeyi daha da zorlaştırıyordu. "Evet, tamam," diye fısıldadı. "Biliyorum."

"Ve zaten sahip olduğumuz bağı -ruh bağı- güçlendirebilecek olsa da, yemin ederim fiziksel bir bağ oluşturmayacak," diye ekledi Deep ona bakarak. "Korktuğun şeyin bu olduğunu biliyorum ama endişelenmene gerek yok."

Kat buna ne diyeceğinden emin değildi. Deep' yayılan acıyı hissedebiliyordu, ilk birleşmelerinden sonra, Lock ve onunla geceyi geçirmesini istediğinde hissettiği özlemi. Bir yanı ona sarılmak ve ona umut vermek istiyordu - onlarla bağ kurma fikrine daha açık hale geldiğini bilmesini sağlamak için. Ama başka bir yanı -daha derin bir yanı- temkinliydi.

Annesiyle babasının evliliğinde, babasıyla annesinin barışır gibi olduğu zamanları çok iyi hatırlıyordu. Haftalarca -hatta bazen aylarca- sürekli didişmeleri durur ve aralarında barış olurdu. Kat her zaman birbirlerini sevmeyi öğrenecekleri zamanın bu zaman olacağına dair umutlanırdı... ve sonra her şey patlar ve her şey eskisinden daha kötü olurdu.

Bunu riske atamam, diye düşündü Derin'in siyah gözlerindeki ihtiyacı görerek, her de arzusunu hissederek. *Kendimi asla içinden çıkamayacağım bir şeyin içine sokmadan önce kesinlikle emin olmalıyım.*

"Özür dilerim," dedi sonunda, başını kaldırıp Derin'e bakarak. "Gerçekten üzgünüm."

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok." Lock onun yanağını nazikçe okşadı. "Nasıl hissettiğinizi biliyoruz leydim. Ve ikimiz de bunun için seni suçlamıyoruz."

Ama Kat, Deep'in onu suçlamasından çok korkuyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yine de eğilip onun alnından öperken sessizdi.

Sonra muhafızları kulübenin kapısına geldi ve işaret etti. "Dolunay parlıyor. Şef sizi bekliyor. Gelin ve onun emirlerini yerine getirin," dedi Kat'i ilk esir alan kısa boylu, boğuk sesli kişi.

O mu? Kat, konuşma çubuğunun yine sorun çıkarıyor olması gerektiğine karar verdi. Başarısız bir şekilde gülümsemeye çalışarak muhafıza başını salladı. *Tanrım, eğer bir daha haiku duymazsam çok erken olacak!*

"Pekâlâ, geliyoruz." Deep ve Lock onu aralarına aldılar. Sonra Lock önden, Deep arkadan giderek çim kulübeden çıktılar ve muhafızları takip ettiler.

Güneş henüz batmıştı ve onlar yürürken koyu mor gökyüzünde hâlâ sıcak pembemsi-turuncu bir parıltı vardı. Yumuşak bir esinti yüzünde oynaşiyor, yabancı çiçeklerin egzotik kokusuyla onu okşuyordu. Kat ikiz ayların nerede olduğunu merak ediyordu; gökyüzünde hâlâ yıldızların beyaz iğne uçlarından başka bir şey göremiyordu.

Orada bir yerlerde Dünya var, diye düşündü. Hayatım boyunca evimden hiç bu kadar uzakta olmamıştım. Bu düşünce onu yalnız ve evini özlemiş hissettirdi, bu yüzden üzerinde durmamaya çalıştı. *Ne de olsa yakında geri döneceğim. Liv ve Sophie'yi görmek için ana gemiye döneceğim. Bu küçük gösteriyi yapar yapmaz yerliler bizi serbest bırakacak. Sonra aptal fi-fi çiçeğini bulacağız, L'rin Ana'dan ilaçları alacağız ve siz farkına bile varmadan kızlarla birlikte Ben ve Jerry's yiyip son dedikoduları takip ediyor olacağım.*

L'rin Ana'nın ilacını aldığı anda ve hem Derin'den hem de Lock'tan gerçekten ve kalıcı olarak ayrıldığı anda nasıl hissedeceğini hayal etmemeye çalıştı. İki gün önce bile onlardan ayrıldığı için sadece rahatlama hissedirdi. Şimdi o kadar emin değildi...

Kat bunun hakkında düşünmeyi reddetti. Bunun yerine yemyeşil İkiz Aylar manzarasına baktı ve çevrelerinin ne kadar tuhaf bir şekilde tanıdık geldiğini düşündü. Düşünecek olursak, bulundukları yer tam olarak şuna benziyordu...

"Hey," dedi alçak bir sesle. "Kutsal çayıra geri dönmedik mi?" Lock etrafına bakındı. "Öyle görünüyor."

"Yani yapmamız gereken yer burası mı?" Deep omuz silkti.

"Sanırım öyle."

Kat elini kalçasına koydu, iyice sinirlenmişti. "Yani onların değerli çayırıları üzerinde yürünemeyecek kadar kutsal ama üzerinde üçlü sevişme seansı yapmakta bir sorun yok öyle mi?"

"Bu sadece bir 'üçlü sevişme seansı' değil," dedi Lock, kalın sesinde hafif bir . "Canlandırdığımız efsane sadece yerliler için değil, İkiz Aylar'daki hepimiz için kutsaldır. Nasıl bu hale geldiğimizi açıklıyor.

-Neden ikiz olarak doğduğumuzu ve aramızda tek bir dişiyi paylaşmamız gerektiğini."

"Özür dilerim," dedi Kat utanarak. "Adem ile Havva hikâyenizle dalga geçmek istememiştim. Ya da sanırım bu durumda, Adem ile Havva ve Steve. Ya da her neyse."

"Her şey yolunda." Lock ona gülümsedi. "Sadece bu gece yaptığımız şeyin şefin erotik hevesinden daha fazlası olduğunu bilmeni istedim. Bu bizim için kutsal bir şey - eğer kendini bu şekilde görmeye ikna edebilirsen çok güzel bir şey."

Kat yutkundu. "Deneyeceğim," dedi usulca. "Ama bir ayin yapacağımızı bilmiyordum. Korkarım berbat bir yardımcı çocuk olurum."

"bir çocuk dedin sen?" Lock kaşlarını çatı.

"Sadece gergin olduğu için şaka yapıyor," dedi Derin, beklenmedik bir şekilde onu kurtarmaya gelerek. "Üzerine fazla gitme kardeşim. Bu bizim küçük Kat için çok zor."

Bildiğinden daha zor, diye düşündü Kat ama yüksek sesle söylemedi. Yerli muhafızları şimdi onlara işaret ediyor ve çayırın bir tarafındaki dairesel bir çalı kümesini gösteriyorlardı. O, Derin ve Lock yapraklı kümeye doğru yürüdüler ani bir hışırtı ile çalılardan arkasından üç pembe derili yerli belirdiğinde Kat şaşır.

İkisi her zamanki yaprak peştamallı erkek savaşçılardı. Ancak üçüncüsü açıkça kadındı. Ufak tefek boyuna rağmen, kraliyet ailesine yakışır bir şekilde dik ve uzun duruyordu. Ayak bileklerine kadar uzanan gür, parlak siyah saçları vardı ve Kat'in giydiği türden bir yaprak/çiçek/asma elbisesi giymişti. Elinde, tüm yerli savaşçıların bıçaklarında bulunan ölümcül berrak kristalle uçlu yeşil ahşap bir asa vardı.

"Bakın." Lock asil kadının önünde eğildi. "Şef."

"Bir kadın mı?" Kat, Deep ile birlikte Lock'un önderliğinde eğilirken şüpheyle sordu. "Ama ben şefin bir erkek olduğunu sanıyordum."

Derin kaşlarını çatdı. "Neden böyle düşündün ki? Biz anaerkil bir toplumuz, biliyorsunuz - yerliler bile."

"*Özellikle* de yerliler," diye mırıldandı Lock usulca, şefin Kat'in eşleri olduğunu düşündüğü iki erkekle konuşmasını izlerken. "Dişilerine neredeyse tanrıça gibi tapıyor ve saygı duyuyorlar. Elbette olması gerektiği gibi."

Kat başını salladı. "Çocuklar... Yemin ederim, İkiz Aylar hakkında daha fazla Dünyalı kız bilgi sahibi olsaydı, tüm gezegeniniz Kindred gelini olmak isteyen çaresiz kadınlarla dolup taşardı."

"Hiç sanmıyorum." Deep'in sesi beklenmedik derecede sertti. "Senin türünü korkutuyoruz, Kat. Onları ölümüne korkutuyoruz."

"*Bu* da ne demek oluyor?" diye sordu alçak bir sesle. "Eğer söyleyecek bir şeyin varsa-"

Gözleri parladı. "Eminim duymak istediğin bir şey değildir."

"Sessiz ol." Lock'un sesi alışılmadık derecede keskindi. "Şef konuşmak istiyor."

Şef alçak ve melodik bir sesle, "Öteki diyarlardan gelen ziyaretçilerimiz, size hoş geldiniz diyoruz," dedi.

Kat sessizce heceleri saydı. *Güzel, başka haikus yok! Belki de kadın olduğu içindir? Kim bilir...*

"Kutsal topraklarımıza izinsiz olsanız da hoş geldiniz," diye devam etti şef ve Kat iç geçirdi. Görünüşe göresohbet sütunu Japon şiirini Eski İngiliz saçmalıklarıyla takas etmişti. *Ama en azından anlaşılabilir biri. Ve sesi Yoda gibi çıkmıyor - bu her zaman iyi bir şeydir.*

"Emrinizi yerine getirmekten memnuniyet duyarız, kutsanmış kişi," dedi Lock, tekrar derin bir şekilde eğilerek. "Eğer zevkimizi feda ederek dolunay festivalinizi daha kutsal hale getirebilirsek, o zaman kendimizi memnuniyetle feda ederiz."

Kendi adına konuş! diye düşündü Kat. Deep'in yüzündeki karanlık ifadeye bakılırsa o da aynı şeyi düşünüyordu. Ancak ikisi de sessiz kaldı ve Kat konuşmak için Lock'a sahip olmalarının iyi bir şey olduğunu düşünmeden edemedi. Gerçekten tatlı, nazık ve dürüst biriydi ama görünüşe göre aklına koyduğunda tatlı dilli bir müzakereci de olabiliyordu. Bu

bazen kardeşinin karanlık ruh halinin gölgesinde kalabilen aydınlık ikizine yeni bir saygı duymasını sağladı.

"Senin gelişin yıldızlar tarafından önceden belirlenmişti," dedi şef, Kat'e başını sallayarak. "Kutsal çiçeği arayan bir güneş ateşi tanrıçası ve onun eşleri, aydınlık ve karanlık, yukarıdaki aylar gibi." Ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı ve Kat içgüdüsel olarak yukarı baktı. Gördüğü şey neredeyse nefesini kesecekti.

Üstlerinde iki büyük ay vardı. Biri parlak, gümüşü bir beyazdı, diğeri ise o kadar siyahtı ki gökyüzünde oniks bir küre gibi görünüyordu. Her ikisi de Dünya'nın ayından kat kat büyüktü ve beyaz olan kutsal çayırın üzerine ürkütücü, uhrevi bir ışık saçıyordu. Kat onları daha önce nasıl görmediğini anlayamıyordu. Ya çok hızlı yükselmişlerdi ya da Deep, Lock ve şefle yaptığı konuşmaya o kadar dalmıştı ki fark edememişti. Ama şimdi onları gördüğüne göre, gözlerini kaçıramazdı.

"Oh," diye fısıldadı saygıyla. "Çok güzeller."

"*Dakir* ve *Lanare*," dedi şef yumuşak bir sesle. "*Nyra*'nın, sevgili güneşimizin ikiz sevgilileri. Ama ateşli bakire nasıl oldu da ikisini birden seçti? Bu gece bunları konuşacağız ve herkesin zevki için tekrar göstereceğiz."

Derin kaşlarını çatarak, "Yani onlara göstereceğiz," diye mırıldandı.

Şef onun sözlerini anladı ve başını salladı. "Gerçekten de savaşçı. Kardeşin bana arayışından bahsetti. Şunu bil ki, eğer tanrıları kurbanınla memnun edersen, kutsal çayır çiçek açacak ve *fifilalachuchu* çiçeği senin olacak."

"Gerçekten mi?" Kat hevesle çayıra baktı ama bir gün önce taç yaptığı küçük sarı ve mavi çiçeklerden başka bir şey göremedi. "Neredeler?"

"Kurbanın hoşla gitmediği sürece çiçek açmayacaklar." Şefin sesi sertti. "Öyle olmasını sağla."

"Elbette yapacağız," dedi Lock yumuşak bir sesle. "Nasıl bir performans sergilememizi istersiniz, ey kutsanmış kişi?"

"Arkadaşlarım ve ben burada, yaprakların arkasında oturacağız." Şef arkalarındaki çiçekli çalıları işaret etti. "Ben kutsal sözleri söyleyeceğim ve siz de onlara göre hareket edeceksiniz. Uygun kurbanı vermeyi unutma; tanrılar da bizim gibi görürler ama görmezler." Başıyla işaret etti

ve sonra çalıların arkasına geri çekildi. Arkadaşları da onu takip etti ve kısa bir yaprak hışırtısından sonra üçü de tamamen gizlenmiş oldu.

Görüyorlar ama görünmüyorlar, diye düşündü Kat. *En azından başımızda dikilip bizi izlemelerinden daha az korkutucu. Sanırım bunu yapmak zorundaysak-*

"Zamanın şafağında, büyük kara boşluğun boşluğundan, bir tanrıçanın kıvrımlarına ve ateşli kızıl saçlara sahip güzel, seçkin bir bakire doğdu," diye başladı şefin alçak, müzikal sesi, düşüncelerini bölerek. "Adı *Nyra*'ydı."

"Oh, uh..." Kat doğmuş gibi mi davranması gerektiğinden emin değildi. Ama neyse ki şef tekrar konuşmaya başlamıştı.

"Eşini aramak için boşlukta ilerledi, her yöne baktı."

Kendini yaz kampına dönmüş, sessiz sinema oynuyormuş gibi hisseden Kat, bir eliyle gözlerini gölgeledi ve pantomim yaparak her yere baktı.

"İki erkek kardeş buldu; biri aydınlık, diğeri karanlık. Aydınlık kardeşin adı *Lanare*, karanlık olanınki ise *Dakir*'di. *Nyra* ikisiyle de ilgileniyordu ve seçim yapmakta zorlanıyordu. *Lanare* sevgi dolu ve sıcaktı. Onu gülümsetiyor ve rahat hissettiriyordu ve *Nyra* onun öpücüklerini çok hoş buluyordu."

Kat rahatsız bir şekilde efsanenin eve biraz fazla yakın olduğunu düşündü. Sonra Lock onu kollarının arasına aldı. Gülümseyerek alnına, sonra iki göz kapağına ve son olarak da dudaklarına tüy hafif bir öpücük kondurdu.

Görünmeyen izleyicilerine rağmen Kat onun kollarında ısındığını hissetti, her zaman olduğu gibi onun yanında kendini tamamen rahat hissediyordu. Sırtında Deep'i hissedebiliyordu, onun iri vücudu omurgasında bir ateş hattı gibiydi. Omuzlarından birine dokunuyor, öpücüğün kardeşi için acı verici olmadığından emin oluyordu. Bu yakın temasın hafif ikizine zarar vermediğini bilmek Kat'ın tamamen rahatlamasını ve bundan keyif almasını sağladı. Ancak tam Lock'la öpüşmeye kendini kaptırmışken, şef anlatısına devam etti.

"Ama *Lanare* onu huzurla doldursa da, *Dakir Nyra*'yı ateşle doldurdu. Bir fırtına ruhuyla sert ve acımasızdı ama onu kollarına aldığında, ondan başka hiçbir şey düşünemezdi."

Omzundaki el onu daha sıkı kavradı ve Derin aniden onu yüzüne doğru döndürdü. Kat'i kollarının arasına aldı, kendine doğru çekti ve sikinin sert çıkıntısını kalçasında hissedebileceği kadar yakın tuttu. Uzun bir süre sadece ona baktı, siyah gözleri yanıyordu. Kat ondan dalga dalga yayılan şehveti hissedebiliyordu. Etrafını saran bu dalgalar, ezici yoğunluklarıyla onu boğmakla tehdit ediyordu.

"Derin-" demeye başladı ve sonra adam ağzını ezmeye başladı. onun.

Kat, geçen ani sıcaklık patlaması karşısında nefesini tuttu. Neredeyse Ne yaptığını bildiğinden, kollarını adamın boynuna doladı ve parmak uçlarında durarak aldığı kadar iyi verdi.

Deep de ondan geri kalmamak için onu kaslı bir ön kolunun üzerine yatırdı. Kat inleyip onun için açılana kadar dili dudaklarının kenarlarını okşadı. Hafif ikiz, Deep'in kendisine yaptığı hizmetin aynısını kardeşine yaparken Lock'un omzundaki elinin belli belirsiz farkındaydı ama dikkatinin çoğu Deep'ten yayıldığını hissettiği duygu denizinde ayakta kalmaya çalışmaya odaklanmıştı.

Sonunda, onu sersemlemiş bir şekilde öptükten sonra, Derin onu serbest bıraktı. Öpüşme başladığı gibi aniden bitmişti.

Kat hayal ve hüsrana içinde inlemek istiyordu. Meme uçları stratejik olarak yerleştirilmiş yaprakların arkasında zonkluyordu ve amı ıslak ve şişmiş hissediyordu. Ama kısa süre sonra şefin tekrar konuştuğunu ve efsaneye devam ettiğini fark etti.

"Kardeşler *Nyra*'nın hangisine sahip olacakları konusunda anlaşılmadı ve *Nyra* da birini diğerine tercih etmekten aciz olduğunu itiraf etti," diye devam etti alçak, hipnotik ses tonu. "Böylece ona kimin daha çok zevk vereceğini ve böylece onun yanında bir yer kazanacağını görmek için bir yarışma tasarladılar. *Lanare* önce davranıp kızın göğüslerini emdi ve kız inleyene kadar diliyle onun hassas meme uçlarıyla oynadı."

Eğer bunu Lock'la daha önce yapmamış olsaydı, Kat çılgına dönerdi. Ama ılık ikizinin nazik davranacağını biliyordu. Ona gülümseyerek, üstünü bir arada tutan sarmaşıkları çözmesine izin verdi. Üstü düştü ve ayaklarının dibindeki küçük bir yaprak yığınının içine düştü. Kat, yıldızların ve iki büyük ayın altında çıplak göğüslerle durmuş, kendini savunmasız hissediyordu.

Lock ona gülümseyerek, "Çok güzel," diye nefes aldı. "Böyle dolgun, tatlı göğüsler, leydim."

"O zaman em onları, kardeşim." Deep'in sesi arzudan boğuklaşmıştı. "Küçük Kat'ımıza ihtiyacı olanı ver."

Lock göğüslerinin alt kısımlarını nazikçe kavradı ve Deep arkasına geçerek Kat'in geniş, kaslı göğsünün çıplak sırtına bastırıldığını hissetmesini sağladı. Etrafının onlar tarafından sarıldığını hissetti - tıpkı bir araya geldiklerinde gibi - ama iyi bir şekilde.

"Leydim..." Lock Kat'e baktı, gerçek kahverengi gözlerinde dile getirilmemiş bir soru vardı ve Kat onun izin beklediğini biliyordu. Tek kelime etmeden göğsünü dışarı çıkardı, göğüslerini onun ellerine bastırdı ve ona cevabını verdi.

"Em onu kardeşim," diye emretti Deep. "Olgun memelerini em ve onu inlet. İkimiz için de inlet onu."

Lock itaat etti, ağzı Kat'in nefesini kesen ıslak bir sıcaklıkla sıkı bir meme ucunu çevreledi. "Tanrım," diye fısıldadı. "Tanrım, Lock... öyle hissettiriyor ki..."

"İyi hissettiriyor, değil mi?" Deep onun kulağına mırıldandı. "Ay ışığında çıplak göğüslü olmak, Lock'un tatlı meme uçlarını emmesine izin vermek iyi hissettiriyor. Ona teslim ol, küçük Kat. Sadece rahatla ve seni emmesine izin ver."

Kat başka nasıl bir şey yapabileceğini anlayamadı. Kısık bir iniltiyle daha da öne doğru bastırarak vücudunu Lock'a sundu.

Hafif ikiz onun teklifini hevesle kabul etti, Kat zevkten öleceğini düşünene kadar önce bir sıkı meme ucunu sonra diğerini emdi. Vücudunda dolaşan cinsel elektrik dayanılamayacak kadar fazla olmaya başlamıştı ve yine de üçünün birlikte erotik yolculuklarına daha yeni başladıklarını fark etti. Birden şefin sesini tekrar duydu.

"*Lanare* meme uçlarını emerek *Nyra'ya büyük* keyif verdi, ama sonra sıra *Dakir'e* geldi ve o da dilini kullanarak kardeşinin *Nyra'ya* verdiği zevki ikiye, hatta üçe katlamaya yemin etti."

Dilini kullanarak mı? Tam olarak ne- Ama Derin onu tekrar yüzüne çevirmeden önce bu soru kafasında şekillenmeye bile vakit bulamamıştı. Sonra, Kat izlerken, onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. Yüzü

yaprak eteğiyle aynı seviyedeydi ve Kat birden ne olacağını anladı.

"Küçük Kat," diye mırıldandı Derin, ona bakarak. "Geçmişte benden korktuğunu biliyorum ama yemin ederim seni *asla* incitmeyeceğim. O tatlı amcığını tatmama izin verir misin?"

Kat'in içinden bir ürperti geçti, nefesini kadar güçlü bir arzuyla karışık garip bir endişe hissi. Deep haklıydı; çok yakın geçmişte ondan korkmuştu. Ve ona karşı hâlâ Lock'a karşı olduğu kadar rahat değildi. Ama gözlerindeki yalvaran bakış ve ondan yayıldığını hissettiği ihtiyaç, savunmasını eritmiş gibiydi.

"Sorun yok leydim," diye mırıldandığını duydu Lock, göğsünü sırtına bastırıp onu rahatlatıcı sıcaklığıyla sararken. "Derin sadece sana zevk vermek istiyor. Sadece kalçalarını aç ve onu içeri al."

Kat başka bir şey yapamayacak kadar çaresiz hissediyordu. Dudağını ısırarak, Derin'in eteğini yerinde tutan sarmaşıkları çözmesini ve yapraklı üstünün yanında yere düşmesine izin vermesini izledi. Artık tamamen çıplaktı ve kendini inanılmaz derecede açıkta hissetmesi gerekirdi. Bunun yerine, iki adam tarafından kuşatıldığını ve korunduğunu hissetti. Arkasında Lock ve önünde Deep varken, kimsenin ona zarar vermeye cesaret edemeyeceğini biliyordu. Ve eğer denerlerse...

"Onları öldürürüz," diye mırıldandı Deep, belli ki onun düşüncesini yakalamıştı. "Seni korumak için her şeyi yaparız... ve seni memnun etmek için her şeyi yaparız." Başını eğerek onun kalçasını okşadı ve tepesini öptü.

"Derin..." Kat huzursuzca kıpırdandı ama Lock onun omuzlarını yatıştırıcı bir şekilde okşadı ve kulağına fısıldadı.

"Sakin olun leydim. Deep size zarar vermez. Sadece sizi tatmadan önce kokunuzu öğrenmek istiyor."

Kokudan bahsetmişken, Kat ikisinin de kokusuyla hissetti. Lock'un ki sıcak, taze ve rahatlatıcı; Deep'in ki ise karanlık, tehlikeli ve tamamen sarhoş ediciydi. Onları içine çekti, korku ve arzuyla başının döndüğünü hissetti.

Deep şaşırtıcı bir yumuşaklıkla onun kalçasının iç kısmını öptü. "Çok tatlı kokuyorsun, küçük Kat," diye usulca hırladı. "Ve şimdiden çok ateşli ve ıslaksın..." Bir parmağının ucuyla amcığının yarığının izini sürdü, zonklayan klitorisinin üzerinden hafifçe geçerken Kat'in inlemesine neden oldu. Deep ona baktı.

"Buna ihtiyacın var," dedi gözleri onunkilerle buluşarak. "Açılmaya ve tadına bakılmaya ihtiyacın var. Senden dalgalar halinde geldiğini hissedebiliyorum."

Utanç verici olsa da Kat bunu inkâr edemiyordu. Bunun aralarındaki tamamlanmamış bağdan mı yoksa sadece çok tahrik olduğundan mı kaynaklandığından emin değildi ama doğrudu - Deep'in sadece onu tatmasını istemiyordu, ona *ihtiyacı* da *vardı*.

"Lütfen," diye fısıldadı, başka ne söyleyeceğinden emin değildi. "Lütfen, Derin, ben..." "Evet." Onun dile getirilmemiş isteğine cevap verdi. Kadının bacağına kaldırarak geniş omzunun üzerinden. "Evet tatlım, sana ihtiyacın olanı vereceğim."

Yeni pozisyon onu açtı, kedi dudaklarını ayırdı ve iç kıvrımlarını sergiledi. Eğer Kat görünmeyen bir izleyici kitlesi olduğunu hatırlasaydı, utanabilirdi. Ama o anda, güzel, doğaüstü ay ışığında, üçü dışında başka birinin var olduğunu unutmak kolaydı.

"Küçük Kat," diye mırıldandı Deep ve sonra başparmaklarıyla onu daha da ayırdı ve amının uzun, sevgi dolu tadını aldı. Yarığın dibinden başladı ve yukarı doğru yaladı, dilinin düz kısmını kızgın iç amcığına bastırdı, Kat'in belden aşağısının eridiğini hissettiren yavaş, alaycı bir tatla yukarı doğru sürükledi.

"Tanrım!" Kalçaları istemsizce öne doğru savruldu ve Lock onu tutmak için orada olmasaydı düşebilirdi.

"İyi mi leydim?" dedi usulca kulağına. "Deep'in seni tatmasına izin vermek iyi hissettiriyor mu?"

"Evet," diye nefes aldı Kat, yalan söyleyemiyordu. "Tanrım, evet, öyle. Çok fazla..."

"Hazırlan küçük Kat," diye homurdandı Deep, ona bakarak. "Çünkü daha da iyi hissetmek üzeresin." Yüzünü bacaklarının arasına bastırarak onu tekrar yaladı ve sonra şişmiş klitorisini ağzına aldı ve diliyle acımasızca alay etti.

Kat haykırdı ve başını tuttuğunu fark etti, parmakları saçlarının kalın siyah ipeğine kenetlenmişti. Ne yaptığını fark ettiğinde bırakmaya çalıştı ama bir şekilde parmakları çözülmedi. Ayrıca, onu çılgınca kavraması Derin'in aldığı zevki daha da artırıyor gibiydi. Ondan gelen yeni bir şehvet dalgasının tüm vücudunu alevler gibi yaladığını hissetti ve sonra boğazından alçak sesle hırlayarak çabalarını iki katına çıkardı.

"Derin... Oh Tanrım, *Derin*," diye soludu adam amını acımasızca yalarken. Bir an sıcak dilinin onu istila ettiğini hissetti ve bir sonraki an iki kalın parmağını amının derinliklerine bastırırken klitorisini kamçılardı, onu tamamen delirtmeye kararlıymış gibi yaladı ve emdi.

Tüm bunlar olurken Lock onu sabit tutuyor, kendini teslim ettiğinde ne kadar güzel olduğundan ve kardeşine kendini açmasını izlemeyi ne kadar sevdiğinden bahsediyordu. Sürekli mırıldanan cesaretlendirme sesleri ve her yönden gelen ihtiyaç, arzu ve şehvet duyguları Kat'i daha önce hiç olmadığı kadar yüksek bir zirveye itiyordu.

Boşalacağım, diye düşündü Deep dilini bir kez daha derinlerine bastırırken çılgınca. *Çok sert boşalacağım...*

Ama tam o anda şefin sesini tekrar duydu ve Derin onun amansız oral saldırısını durdurdu.

"Nyra karanlık kardeşin dilinden daha önce hiç hissetmediği bir zevk aldı ama yine de ikisi arasında bir seçim yapamadı," diye mırıldandı alçak, melodik ses.

Lanet olsun! Kat o kadar sinirlenmişti ki çığlık atmak istedi. *Çok yaklaştım... çok yaklaştım...* Ama şefin bir sonraki sözleri neredeyse cinsel hayal kırıklığını aklından çıkaracaktı.

"Böylece *Lanara*, hangisinin sonsuza dek Leydi *Nyra'nın* yanında kalacağını görmek için son bir yarışma önerdi. Hangisinin ona sahip olacağına, hangi şaftın onun içine en iyi oturduğuna ve ona en çok zevk verdiğine bakarak karar verilmesi gerektiğini söyledi."

Aman Tanrım, işte başlıyoruz. Kat birden kendini bir kova dolusu buz küpü yutmuş gibi hissetti. Bunu gerçekten yapabilir miydi? Lock'un bir seyirci için - görünmeyen bir seyirci için bile olsa- amına girmesine gerçekten izin verebilir miydi?

"Her şey yolunda leydim," diye fısıldadığını duydu hafif ikizinin kulağına. "Yemin ederim sana karşı nazik olacağım. Ve sadece birkaç vuruştan sonra geri çekileceğim."

"Tamam... tamam," diye fısıldadı Kat, gerçekten başka seçeneği olmadığını biliyordu. "Ama sadece birkaç tane..."

"Tabii ki." Sonra ikizler yer değiştirdi ve üçü de yumuşak, davetkâr *kuş* tüyü kaplı zemine uzandı.

"Her şey yolunda." Derin onun arkasındaydı, Lock'un oyma tahta mili onun üzerinde kullandığı sırada olduğu gibi onu tutuyordu. "Her şey yolunda, küçük Kat. Sadece rahatla ve Lock'un seni becermesine izin ver."

Kat, koyu renk ikizinin geniş göğsüne yaslandı ve Lock'un onun kalçalarının arasına girmesini gözlerini dört açarak izledi.

"Yavaş ve nazık olacağım," diye söz verdi, eğilip onu hafifçe dudaklarından öptü. "Beni içinde zar zor hissedeceksin."

Konuşurken, sikinin mantar şeklindeki geniş başını Kat'in amının kaygan girişine yerleştirdi. Sonra, uzun ve yumuşak bir hamleyle içine bastırdı.

Onu neredeyse hiç hissetmeyeceğine dair verdiği söze rağmen Kat inlemekten kendini alamadı. Adam kalındı ve son zamanlarda yediği bağlayıcı meyvelere rağmen, içine girerken onu gerdiğini hissedebiliyordu.

Derin onun saçlarını okşayarak, "Sakin ol tatlım," diye mırıldandı. "Sadece rahatla. Lock'un efsaneyi gerçekleştirmek için yalnızca bir ya da iki kez itmesi gerekiyor."

"Tamam," soludu Kat, hafif ikiz neredeyse tamamen içinden çıkıp tekrar içine girdiğinde. İtişlerini sığ tutuyordu ve içinde dibe vurmuyordu, şüphesiz onu daha rahat hissettirmeye çalışıyordu. Ama Kat artık onun içinde hissetmeye alışıyordu, kalın sikin amını germesine alışıyordu ve bundan hoşlandığını fark etti, çok hoşlanmıştı. Zevki yeniden artıyor, her yavaş, dikkatli vuruşla zirveye yaklaşıyordu ve daha fazlasını istiyordu... daha fazlasına *ihtiyacı vardı*...

"Böylece *Lanare*, onun içine iyi uyum sağladığını göstererek ondan çekildi," dedi şef ve aniden Lock, Kat'in içinde boşluk hissetmesine neden olarak ondan tamamen çıktı.

Kahretsin, bu kadının nesi var böyle? diye düşündü, çalılıarın olduğu yöne doğru bakarak. *Başkalarının orgazmlarını mahvetme konusunda altıncı hissi mi var?* Ve sonra şef tekrar konuşmaya başladı.

"Ama *Dakir* kardeşini geçebileceğine yemin etti. Bunun böyle olduğunu kanıtlayabilmek için *Nyra*'dan kendisini ona açmasını istedi."

Aman Tanrım. Kat endişesinin arttığını hissetti. Amına girme sırası Deep'teydi - onu sikme sırası karanlık ikizdeydi. Ve son zamanlarda onun etrafında çok daha rahat hissetmesine rağmen, o hala değildi.

Kalçalarını açıp uzun, kalın sikini içine sokmasına izin verme fikri konusunda tamamen rahatlamıştı.

Deep onun korkusunu hissetmiş olmalıydı çünkü onu hafifçe çevirdi ve çenesini kaldırarak göz göze gelmelerini sağladı. "Her şey yolunda Kat," diye mırıldandı kısık sesle. "Korkmana gerek yok. Sadece birkaç kez sokacağım ve işim bitecek. İçine boşalmayacağım."

"Pekâlâ." Kat onun yoğun bakışlarına karşılık veremeyerek yere baktı. Bunu gerçekten yapabilir miydi? Evet, diye karar verdi. Ve sadece yapmak zorunda olduğu için değil. *Onu içimde istiyorum*, diye düşündü biraz şaşkınlıkla. *Lock'un olduğu gibi içime girdiğini hissetmek istiyorum. Bu doğru gelmiyor, dengeli gelmiyor... eğer sadece biri yaparsa.* Tekrar Derin'e baktı. "Pekâlâ," diye tekrarladı daha güçlü bir sesle. "Lock'a yaslanmamı ister misin?"

"Evet, ama düşündüğün şekilde değil." Derin onu elleri ve dizleri üzerinde diz çökene kadar yukarı , çıplak göğüsleri altında olgun meyveler gibi sallanıyordu.

Kat omzunun üzerinden baktı. "Ama-"

"Seni arkadan alacağım," diye homurdandı, büyük, sıcak bir eliyle çıplak kıcını okşayarak. "Böylece yaptığımı görmek zorunda kalmazsın."

Kat onun sesindeki belli belirsiz acıyı duydu ve ne düşündüğünü anladı. *Hâlâ onu istemediğimi, Lock'a karşı hissettiklerimi ona karşı hissettiğini* düşünüyordu. "Deep-" diye söze başladı ama o sırada Lock önündeydi, onu kollarına yaslanmaya ve Deep arkasında pozisyon alırken başını onun geniş göğsüne yaslamaya teşvik ediyordu.

"Her şey yolunda leydim," diye mırıldandı yatıştırıcı bir sesle. "Sadece kendini aç ve Deep'in amına girmesine izin ver."

Kat, Deep'in sikinin geniş, küt ucunun kaygan, şişmiş kıvrımlarının üzerinde kaydığını hissettiğinde ürperdi. Lock'u sıkıca kavrayarak yüzünü onun göğsünün geniş düzlemlerine dayadı ve olacaklara hazır olmaya çalıştı.

"Korkarım kardeşim kadar hassas olamayacağım," dedi Derin arkasından. "Seni çok istiyorum, küçük Kat. Sadece birkaç hamle için bile olsa içinde olmak istiyorum."

"Onu korkutma," dedi Lock sertçe, Kat'i sıkıca kucaklayarak. "Ona zarar vermeyeceğini biliyorsun Derin, o yüzden vereceğini düşünmesine neden olma."

"Ona zarar vermek mi? Hayır." Deep'in sesi aç bir hırıltıya dönüşmüştü. "Ama birkaç sığ itme hareketiyle de tatmin olamam. Onun amının derinliklerine girmem gerek kardeşim. Onu tamamen doldurmam ve o küçük tatlı amcığının sikimin etrafında kenetlendiğini hissetmem gerek."

"O zaman yap." Kat başını çevirip ay ışığında kendisine doğru yaklaşan adama . Derin bir nefes alarak kalçalarını daha da araladı, onun için yeterince açık olmaya çalıştı. "Sadece... sadece yap," dedi nefes nefese. "Devam et, Derin. Lütfen."

"Dileğin benim için emirdir." Ve sonra aniden kızın içine girerek kalın, sıcak aletinin tamamını kızın açık amının derinliklerine soktu.

Kat haykırdı ve onu sıkı sıkı tutan Lock'a çılgınca sarıldı. Hafif ikizin girişi ipek gibi pürüzsüz olmuştu ama Deep'inki sert ve talepkârdı. Sadece içine sokmakla kalmadı, derinlere bastırdı, derinliklerine daldı ve sikinin başı rahminin ağzını öpene kadar sertçe gıcırdadı. Sonra tekrar geri çekilmek yerine kendini orada, kaya gibi sağlam ve sabit bir şekilde tuttu.

"Bunu hissediyor musun, küçük Kat?" diye usulca homurdandı, daha da derine bastırarak. "İçindeki benim, sikim daracak küçük amının derinliklerinde. Nasıl buldun tatlım? İyi hissettiriyor mu?"

Kat bir kez daha yalan söyleyemedi. "Evet," diye inleyerek yanağını Lock'un göğsüne bastırdı. "Tanrım, evet. Elimde değil... öyle. Çok iyi hissettiriyor."

"Daha iyi hissettirecek tek şey ikimizin de aynı anda içinde olması. Sadece hayal et..." O konuşurken, Deep pompalamaya başladı, amında Kat'in delirecekmiş gibi hissetmesine neden olan yavaş, kasıtlı bir ritim oluşturdu. "İkimiz birlikte seni dolduruyoruz. Şimdi doyduğunu mu düşünüyorsun? Sikimin kalın olduğunu mu düşünüyorsun? Sadece bekle, küçük Kat. Lock ve ben sana birlikte girersek, hayatında hiç olmadığın kadar açık olursun."

"Bunu istemiyor," diye hatırlattı Lock kardeşine, Kat ona karşı titrerken omuzlarını okşayarak. "İkimizin de aynı anda içinde olmamızı istemiyor."

"İkimizi de istemiyor mu? Kahretsin, kardeşim, *beni* bile istemiyor." Derin acı acı güldü. "Ama ben varım, en azından birkaç vuruş daha. Öyle değil mi, küçük Kat?"

"Derin..." Ona söylemek, onu en az Lock kadar istediğini bildirmek istedi. Ama nedense kelimeler bir türlü gelmiyordu. "Derin, lütfen..." diye fısıldadı zevki bir kez daha artarken. *Yaklaşıyordu... çok yaklaştı...*

"O küçük ateşli amcığın birkaç kez daha sokacağım, tatlım," diye homurdandı, belli ki onu yanlış anlamıştı. "Eğer bu seni becermek için tek şansım olacaksa, bunu doğru yapmak istiyorum. Sikimin daracık amının derinliklerine gömülmesinin nasıl bir his olduğunu her zaman hatırlamanı istiyorum."

"Yeterince içtin." Lock'un sesi neredeyse kızgındı. "Yeter artık, kardeşim. Kes şunu ve geri çekil, Kat Hanım içine girmeni istemiyor."

"Lütfen!" Kat onun şimdi duracağı düşüncesiyle ağlamak istiyordu. Doğru, amını açıp Deep'in onu becermesine izin vermek korkutucu ve yoğundu. Ama orgazmının tekrar yükseldiğini, başının üzerinde kopmak üzere olan bir fırtına gibi gittikçe yaklaştığını ve onu zevke boğduğunu hissedebiliyordu. *Boşalmalıyım*, diye düşündü çılgınca, Derin'in kalın aletini içinde sıkarken. *Bu sefer boşalmak zorundayım yoksa çıldıracağım. **Boşalmam gerek.***

"Lütfen," dedi tekrar ve sonra başını çevirip Derin'e bakmak için kendini zorladı. Karanlık yüzündeki ifade tamamen odaklanmıştı, kendini onun içine sokarken tamamen niyetliydi. Bütün gece devam edebileceği hissine kapıldı - eğer ona izin verirse.

"Lütfen ne, küçük Kat?" diye sordu. "Lütfen şimdi içinden çık ve seni yalnız bırakayım mı?"

"Hayır." Başını iki yana salladı, kelimeleri zorlukla çıkardı. "Çok yaklaştım. Lütfen Derin, ben... gelmem gerek."

Derin'in bir an önce sertleşen siyah gözleri bir anda yumuşadı. "Elbette istiyorsun," diye mırıldandı, şaşırtıcı bir şefkatle sırtını okşayarak. "Ve yemin ederim sen yapana kadar durmayacağım." Başını kaldırıp Lock'un gözleriyle buluştu. "Dokun ona kardeşim," dedi kısık sesle. "Meme uçlarını çimdikle. Amını okşa. Yardım etmek için elinden ne geliyorsa yap; küçük Kat'in boşalması gerek."

"Zevkle." Lock onun alnını şefkatle öptü ve sonra iki büyük, sıcak eli Kat'in göğüslerini kavradı ve meme uçlarını çekiştirip bükmeye başladı

Deep'in ona soktuğu ritimle aynı ritimde. "Bu iyi mi leydim?" diye sordu Kat inlerken ve aralarında kıvranıırken.

"Öyle mi?" Deep, o cevap vermeden önce talep etti. "Ben seni sikerken Lock'un meme uçlarıyla oynamasını ister misin? İhtiyacın olan şey bu mu?"

"Evet ama *daha fazlası,*" diye nefes nefese kaldı Kat. Tüm vücudu yanıyormuş, yeterince derin nefes alamıyormuş gibi hissediyordu. Ve çok yakındı, boşalmanın eşiğindeydi. Sadece biraz daha uyarılmaya ihtiyacı vardı...

"İhtiyacın olan şey bu, değil mi?" Deep homurdandı ve Kat büyük bir elin kalçalarından bacaklarının arasına, birleştikleri yere doğru kaydığını hissetti. Çok sürmedi, parmak uçlarının şişmiş klitorisine iki vuruşu ve sonra boşalıyordu, o kadar sert boşalıyordu ki, gök gürültüsü sonunda patlayıp onu ılık, tatlı zevk yağmuruna boğarken gözlerinin önünde yıldızların yanıp söndüğünü gördü.

Çok yoğundu - Kat'in hayatında hissettiğı her şeyden daha yoğundu. Deep'in etrafında kenetlendiğini, amının sabırsız bir yumruk gibi onun şaftını kavradığını hissetti. Aynı zamanda yüzünü Lock'un göğsüne bastırdı, zevk onu kendinden akıl almaz yüksekliklerine götürürken, gökyüzü baş döndürücü bir şekilde üzerinde dönene ve aydınlık ayı karanlık olandan ayırt edemeyene kadar daha da yükseğe tırmanırken, sevgili hayatı için ona tutundu.

Lanare ya da Dakir, diye düşündü çılgınca. *Hangisini seçmeliyim? Neden ikisine de sahip olamıyorum?*

Ve sonra ışık yanıp söndü ve onu uzayın pürüzsüz karanlığında yüzer halde bıraktı.

* * * * *

Kız aniden gevşediğinde Derin'in kalbi neredeyse göğsünde duracaktı. "Tanrım!" diye soluk soluğa kaldı, hızla dışarı kaydı ve onu kollarının arasına aldı. "Kat? Kat?"

"Leydim?" Lock da endişeyle Kat'in yanağını okşarken sıkıntılıydı. "Leydim, bize geri dönün. Lütfen!"

Deep, ağabeyi ile birlikte kızın hareketsiz bedenini kucaklarken uyuşmuş bir halde *benim hatam,* diye düşündü. *Çok sert davrandım, çok acımasızdım. Onu ihtiyacımla, arzumla aşırı yükledim. Kendini iyi hissetmediğini biliyordum. Kahretsin, daha dün*

O kadar hastaydı ki zar zor hareket edebiliyordu. Ama yine de kendimi onu çok sert bir şekilde almaktan alıkoyamadım, içinde bir canavar gibi kızışmaktan kendimi alamadım...

O anda kendinden hiç olmadığı kadar nefret etti. Miranda'ya olanlardan sonra olduğundan bile daha fazla. Lock'un onun acısını ve kendinden nefret ettiğini hissettiği belliydi çünkü kısa bir süre başını kaldırıp iki yana salladı.

"Hayır, kardeşim, öyle hissetme. Senden daha fazlasını istedi - bunu o istedi. Sadece aramızdaki eksik bağ onu senin ona verdiğin zevke dayanamayacak kadar zayıf kıldı."

"Bağ mazeret değil," dedi Derin kabaca. "Ona zarar verdim. Onu öldürdüm-"

"Hey, çocuklar, ben henüz ölmedim." Kat'in sesiydi - silik ama açık.

Deep bir umut dalgası hissetti. Onun güzel mavi gözlerine baktığında, yüzünde endişeli bir ifadeyle kendilerine baktığını gördü.

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Bir an için bayıldın," diye mırıldandı Lock, kızarmış yanağını şefkatle okşayarak.

"Sen iyi misin?" Derin sordu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Az önce la-la diyarına yolculuk yapmış biri için oldukça iyi." Kat ikisinin arasında oturmak için mücadele etti ve Lock ona yardım etti. Deep arkasına yaslandı ve ona tekrar dokunursa neler olabileceğinden korkarak ellerini kendine sakladı.

"İyi olduğunuzdan emin misiniz leydim?" Lock endişeyle sordu. "İyi, ..."

Yüzü kızararak kendine baktı ve sonra çaprazlama geçti. kollarını göğüslerinin üzerinde birleştirdi. "Ah, bu gerçekten çok etkileyiciydi ama şimdi biraz utanıyorum."

"Utanacak bir şey yok," diye güvence verdi Lock ona. "Sen sadece efsanenin yeniden canlandırılmasına katılarak elinden geleni yapıyordun."

"Şu anda katılmak istediğim şey giyinmek," dedi Kat. "Yani, beni doğum günü kıyafetimle gördüğünüzü biliyorum ama yine de başkalarına gösteri yapmaktan çekiniyorum."

Lock başını salladı. "Doğum günü kıyafeti mi? Doğduğunuz gün giydiğiniz özel bir kıyafetiniz mi var?"

"Doğum günü kıyafeti çıplak demek," diye açıkladı Derin, Kat'in sürekli konuştuğu kafa karıştırıcı Dünya dilinin bir parçasını nihayet anladığına sevinerek. "Kıyafetleri nerede?"

"Eğer bunlara giysi *denebilirse*," diye mırıldandı Kat, hâlâ üstünü örtüyordu. Kaşlarını çatarak ikisine de baktı. "Hey, bayıldığıma emin misiniz? Yani, hiç başım dönmüyor. Aslında, Sophie ve Sylvan'ı bulmak için ilk kez bir araya geldiğimizden beri kendimi en iyi hissettiğim an bu."

"Bayıldın, tamam," dedi Derin kuru bir sesle, atılmış yaprak giysileri giymesine yardım ederken. "Sadece bir anlığına ama yeterince uzun sürdü."

"Ne için yeterince uzun?" Kat sordu. "Ben dışarıdayken ne oldu? Hikayeyi bitirdi mi?"

Şefin yumuşak, melodik sesi sanki onun sorusuna cevap verircesine yeniden gecenin durgun havasına karıştı.

"Ve sonra *Nyra* kardeşler arasında seçim yapamayacağını, çünkü ikisini de sevdiğini ilan etti. *Dakir ve Lanare*'yi eş olarak aldı ve her gece onların arasında uyudu, gökyüzünde parlarken her gün dünyaya ışığını verdi."

İkisini de sevmiş olabilirdi ama sadece biri onun için iyiydi, diye düşündü Deep, kardeşinin Kat'in yanağını okşayışına bakarak. Onları öpüşürken gördüğünden beri, onların birbirlerine ait olduklarını, Kat ve Lock'un onsuz kendi başlarına daha iyi olacaklarını hissediyordu. Kardeşi onu becerirken Kat'in bayılması da bu inancını doğrular gibiydi.

Ama şimdi beni önemsiyor, sadece Lock'u değil. İkimizi de önemsiyor, diye fısıldadı kafasının içindeki umudun yumuşak sesi. *Ve belki de Lock haklıdır - belki de onu zayıf kılan sadece tamamlanmamış bağıdır. Üçümüz tamamen bağlanmış olsaydık belki ona verdiğim zevke dayanabilirdi, belki artık onu incitmezdim. Keşke...*

Düşünceleri Kat'ten gelen yumuşak bir nefesle bölündü. yere bakıyordu, gözleri doluydu. "Aman Tanrım! Bakın!"

"Neye bak-?" Derin söylemeye başladı ve sonra gördü.

Çiçekler aniden her yerde açmış, yumuşak yeşili kaplamıştı. kokulu güzellikte *belsh*.

"Muhteşemler!" Kat birini incelemek için eğildi. "Ve bakın, her birinin bir sapından iki çiçek çıkıyor."

Derin baktı ve bunun doğru olduğunu gördü. Çiçekler büyüktü - yaklaşık avuç içi büyüklüğünde. Ve her saptaki iki tane vardı; biri saf, süt beyazı, diğeri ise koyu, kadifemsi bir siyahtı. Her çiçeğin kalbinde kıpkırmızı bir merkez vardı, tıpkı tek ve mükemmel bir kan damlası gibi. *Ama az önce burada değillerdi, diye düşündü. Şef efsaneyi anlatmayı bitirdiği anda mı ortaya çıkmışlardı? Öyle olmalı.*

"Aylar çiçek açar," diye saygıyla nefes aldı Lock. "Yani gerçekten var."

"Sadece var olmakla kalmıyor, buradan çıkış biletimiz de o." Kat eğildi ve saf beyaz bir çiçeği kokladı. "Mmm, onlar da güzel kokuyor."

Deep cevap vermeye başladı ve sonra Kat'in rahatlama telaşını hissetti. Onun da Lock gibi kendisini sevmeyi öğrendiğine dair kırılğan umudu o anda paramparça oldu.

*Sevindi, diye düşündü, ağzı buruşarak. Çiçekleri bulduğumuza çok sevindi. Çünkü artık onları L'rin Ana'ya götürebiliriz ve Kat bizden sonsuza dek kurtulabilir. **Benden** kurtulacak.* Kendisi de işin içinde olmasaydı Kat'in Lock'a seve seve katılacağından hiç şüphesi yoktu. Öpüşmelerini gördükten sonra bir an için yatak odasının kapısının dışında oyalanmış ve içeri girmeye niyetlenmişti. Ve Kat'in Lock'a "çok fazla yükle geldiğini" söylerken ne demek istediğini biliyordu.

Daha fazla Dünya dili, diye düşündü acı acı. Onun istediği kişi olmadığını söylemenin başka bir yolu.

Onun kendisini önemseydiğini düşünerek kendini kandırmıştı - aptalca bir şekilde onu sevmeye başlamasına izin verdiği için onu sevdiğini sanmıştı. Ama bu doğru değildi -Ay çiçeklerini alıp gitmek için sabırsızlanıyordu- ondan uzaklaşmak için duyduğu sabırsızlığı şimdiden hissedebiliyordu.

Nasıl olsa bir önemi yok, dedi Derin kendine acımasızca. Onun için iyi değilim.

-Sadece geçmişime bak. Miranda'ya olanlara. Beni umursamasa bile Kat'in başına böyle bir şey gelmesini istemiyorum. Buna dayanamam... Ama bu korkunç düşünceyi bitiremedi. Bunun yerine kardeşinin, ikisinin de sevdiği kadına nadir, mistik çiçekleri toplamasında yardım edişini izledi. Gülüşüyorlardı ve Kat iki başlı çiçeklerden biriyle Lock'un çenesinin altını gıdıklıyordu.

Deep, *Lock'un onun için iyi olduğunu* fark etti. *Birlikte olması gereken kişi o. Benimle ya da ikimizle değil. Sadece onunla.* Birinin diğeri olmadan bir dişiye sahip olması kavramı ona o kadar yabancıydı ki bunu düşünmek zordu ama bunun doğru olduğunu biliyordu.

Yine de Kat'in kime ait olduğunu düşündüğü önemli değildi. Ay çiçekleri ya da onun deyimiyle *fifi* çiçekleri vardı. L'rin Ana Kat'i her ikisinden de ayırmak için bir iksir hazırlayabilirdi.

Yarın bu saatlerde üç yerine yine iki ve bir olacağız, diye düşündü Derin. *Bu iyi bir şey, hepimiz için iyi.* Ama ne kadar çabalasa da bu fikirden hiç keyif alamadı. Tek hissettiği acı verici bir boşluktu.

Yirmi Birinci Bölüm

Sophie tekrar yan döndü ve yeni pozisyonun uykuya dalmasına yardımcı olacağını umarak yastığını çevirdi. Yeterince yorgun olmasına rağmen işe yaramamıştı. Ana gemideki ilkokulda yeni yarı zamanlı işine başlamıştı ve küçük çocuklar onu neredeyse yıpratmıştı.

Sylvan ona evde kalıp sanatına odaklanabileceğini söylemişti ama Sophie delirmemek için ev dışında bir uğraş edinmesi gerektiğine karar vermişti. Ayrıca, çocuklara bayılıyordu ve onlara resim yapmayı, çizmeyi ve modelleme kili kullanmayı öğretmek harikaydı.

Ama şu anda aklında olan yeni işi değildi. Başka bir şey onu huzursuz ve uyanık tutuyordu.

Sophie iç çekerek tekrar döndü ve Sylvan'ın geniş, çıplak sırtına baktı. Derin derin nefes alıyordu ve sağlık istasyonunda zor bir gün geçirmiş olması gerektiğini biliyordu. O gün Scourge'larla yapılan bir çarpışmadan dolayı büyük bir yaralı akını olmuştu ve sabahtan akşama kadar neredeyse hiç ara vermeden çalışmıştı.

Sophie usulca iç çekti. Keşke düşünceler ve görüntüler onu rahat bıraksa. Keşke-

"Sophia?" Sylvan dönüp ona baktı, gözleri karanlıkta soluk bir maviyle parlıyordu. "İyi misin?"

"Özür dilerim," dedi Sophie pişmanlıkla. "Seni uyandırmak istememiştim. Ne kadar yorgun olduğumu biliyorum."

"Her şey ." Uzanarak yanağını nazikçe okşadı. "Aklında bir şeyler olduğunu söyleyebilirim."

Sophie, "Bir şey yok," diye itiraz etti. "Uyumaya devam et."

"Artık uyandım, o yüzden konuşabilirsin. Haydi, *Talana*. Seni neyin rahatsız ettiğini söyle."

Sophie doğruldu ve elini saçlarında gezdirdi. "Lauren, onu aklımdan çıkaramıyorum. O korkunç AllFather'ın ona ne yaptığını hayal edip duruyorum ve kendimi çok kötü hissediyorum. Yani, o *ben* de olabilirdim. Eğer beni zamanında bulmasaydın olabilirdi."

"Sophia..." Sylvan onun yanına oturdu ve onu kendi yanına çekti. Karanlıkta kendini sıcak ve katı hissediyordu ve omzuna doladığı kaslı kolu çok rahatlatıcıydı. "Akrabaların için üzüldüğünü biliyorum ama bunun üzerinde durmamalısın," dedi yumuşak bir sesle, derin sesi kızın içinde gürleyerek. "Şu anda yapabileceğimiz hiçbir şey yok, onun izini sürmenin bir yolu yok."

"Keşke Deep ve Lock da burada olsaydı," dedi Sophie kederle. "Belki arayıcı/bulucu şeylerini yaparak onun yerini tespit edebilirlerdi."

"Bu tamamen imkânsız olmasa da çok şüpheli," dedi Sylvan. "Doğru düzgün eğitilmiş bir odak noktaları yok ve bu olmadan Lauren'ı bulmak için tek umutları onu yakından tanıyan biriyle birleşmek olacaktır. Ve bunun Kat için nasıl sonuçlandığını gördünüz."

"Bu doğru." Sophie başını salladı. "Ama öyle görünüyor ki yapabileceğimiz başka *bir şey* var."

"Böyle düşünen tek kişi sen değilsin," dedi Sylvan kuru bir sesle. "Baird bana bugün annenin kız kardeşinin Lauren'i bulması için tuttuğu dedektiften bir telefon daha aldığını söyledi. Baird onu oyalayınca sinirlenmiş."

"Öyle miydi?" Sophie kaşlarını çatı ve doğrulup oturdu. "Ama neden? O ne biliyor ki?"

"Emin değilim." Sylvan başını salladı. "Ama sorularından sonsuza dek kaçabileceğimizi sanmıyorum. Erkeğin iyi içgüdüleri var - ona söylediğimizden daha fazlasını bildiğimizden emin görünüyor."

Bu Sophie'ye bir şey hatırlattı. "Sylvan," dedi ona bakarak. "Sır saklamaktan bahsetmişken, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette, ne olursa." Ona baktı. "Ama umarım senden sır sakladığımı düşünmüyorsundur."

"Hayır, biliyorum - bu seninle ilgili değil. Deep'le ilgili." "Ne olmuş ona?"

"Şey, Kat onun bir şey yaptığını düşünüyor gibiydi. Geçmiş. Rahatsız edici bir şey. Bize ayrıntı verme şansı olmadı ama Liv ve ben bu konuda endişeliydik."

Sylvan içini çekti ve dikkati dağılmış bir şekilde elini dikenli sarı saçlarında gezdirdi. "Bana sorduğun şey, *Talana*... bu gerçekten benim söylemem gereken bir sır."

Adamın hareketleri Sophie'yi alarma geçirmişti; soğukkanlı ve sakin erkeğini neredeyse hiç bu kadar tedirgin görmemişti. *Her ne ise, kötü bir şey olmalıydı!*

"Lütfen," diye yalvardı. "Burada Kat'ten bahsediyoruz, Liv'den sonra dünyadaki en iyi arkadaşım o benim. Deep'le birlikteyken herhangi bir tehlike altındaysa bunu bilmem gerek."

Sylvan uzun bir süre sessiz kaldı, görünüşe göre kendi kendisiyle tartışıyordu. Sonra başını salladı. "Üzgünüm ama başka bir savaşçının geçmişini ifşa edemem.

-Sana bile, *Talana*. Böylesine hassas bir konu söz konusu olduğunda olmaz."

"Sylvan-"

"Sana Kat'in tehlikede olmadığını söyleyeceğim," diyerek onun itirazını kesti. "Ve Deep'in yanlış bir şey yapmadığını... gerçi o öyle görmüyor."

"Bunun ne kadar sinir bozucu olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Sophie sordu. "Bu küçük yarım ipuçlarını verip duruyorsun ve sonra bana hikâyenin tamamını anlatmayı reddediyorsun."

Sylvan ciddi görünüyordu. "Sizin de belirttiğiniz gibi, tüm bu hikâye korkunç bir masal - gecenin köründe konuşmak istediğim bir şey değil."

"Ben seni güvende tutmak için buradayken bile mi?" Konuyu şimdilik kapatmaya karar veren Sophie, ona doğru sokuldu.

"Geceleri seninle konuşmak yerine yapmayı tercih ettiğim başka şeyler de var." Onu öptü, ağzını yumuşak bir şekilde inletecek şekilde aldı.

"Sylvan..." diye itiraz etti. "Derin hakkında-"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Keder, üzüntü ve kayıp hakkında." Derin sesi beklenmedik bir şekilde sertti. "Sana zamanında ulaşamadığım rüyalar -kâbuslar- gördüğümü bilmiyor musun? Scourge gemisine girdiğimde seni çoktan... çoktan gitmiş bulduğum?"

"Ben gitmedim, burada seninleyim." Sophie ona daha da yaklaştı. "Bana zamanında ulaştın, beni kurtardın Sylvan."

"Hayır, *Talana*," diye gürledi, onu tekrar öperek. "*Beni* kurtaran *sendin*. Sen olmasaydın içimde ölmüş olurdum."

"Hmmm," diye fısıldadı onun kalçasını okşayarak. "Bana oldukça canlı geliyorsun."

"Böyle devam edersen çok daha canlı olacağım," diye uyardı.

"Sorun değil," diye mırıldandı. "Benim için sorun değil. I..." Ama sözünü bitiremedi -ylvan boynundan aşağıya doğru uzun, yavaş bir iz yalıyordu.

Adamın sıcak, ıslak dili hassas tenini okşarken Sophie'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. İri, sert vücudu Sophie'ninkine karşı çok iyi hissettiriyordu ve çiftleşme kokusu yükseliyor, onu saf şehvetle sarıyordu. Başını bir tarafa eğdi ve boğazını açtı. "Yap şunu Sylvan, seni içimde hissetmek istiyorum."

"Seni ısırımdan asla bıkmam," diye homurdandı Sylvan usulca, onu kalçalarına yaslanacak şekilde kaldırarak. "Ya da seni öpmekten... ya da seni tatmaktan... ya da seni *becermekten*."

"Sylvan..." diye fısıldadı nefes nefese, adam geceliğinin dantelli eteğini kaldırıp kalçalarını ayırırken. Genelde bu kadar soğukkanlı ve mantıklıyken ondan müstehcen konuşmalar duymak onu tahrik etmekte asla başarısız olmamıştı.

"Evet, *Talana*?" diye mırıldandı, şaftının geniş başını ıslak kıvrımlarına doğru kaydırarak. "İstediğin bir şey var mıydı?"

"Senden başka hiçbir şey. *Tanrım*," diye inledi adam dişlerini ve sikini aynı anda içine sokarken. "Sylvan!"

"*Ben senin içindeyken adımı çağırmana bayılıyorum,*" diye gönderdi bağlantıları aracılığıyla. "*Seni aldığımda çıkardığın yumuşak, çaresiz küçük sesleri seviyorum.*"

"*Beni daha sert al... daha fazla!*" diye yalvardı. Zihninin zevk içinde boğulmayan kısmı, onun her zaman tam olarak neye ihtiyacı olduğunu nasıl bildiğini merak etti. Onu rahatsız eden tüm düşünceler, adam onu bir kez daha kendine ait kılarken zevk dalgasına kapılıp gitti.

Ama Sophie, aşklarından sonra rahat uyuyacağını bilse de, eninde sonunda endişelerine geri döneceğinden de emindi. Lauren hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi ve Deep'in karanlık geçmişine gelince... Liv'le notlarını karşılaştırması ve Baird'den bir şey öğrenip öğrenmediğini görmesi gerekecekti.

Daha sonra.

Bölüm Yirmi İki

"Biz geldik! Ve *fî-fî* çiçeklerini getirdik." Kat çiçek buketini muzaffer bir edayla L'rin Ana'ya sundu.

Yaşlı bilge kadın başını sallayarak, "Var, var," diye onayladı. Şifa Bahçesi'nin ortasında sessizce oturmuş, pembe ve mor bitkilerden oluşan kabarık bir demetle bir şeyler yapıyordu. "Ve hâlâ onları kullanmak istiyor musun?"

"Tabii ki var." Kat kararsızca iki yanında duran Deep ve Lock'a baktı. Ayakta durmak fazla güçlü bir kelime olabilir -Deep aslında yakındaki bir ağaca yaslanmış tırnaklarını inceliyordu. "Yani... sanırım öyle."

"Leydim..." Lock ona acı dolu bir bakış attı. "Kat... Deep ve benim sana bağlı olarak geçirdiğimiz zamanın -kısmen de olsa- asla unutamayacağım bir deneyim olduğunu söylemek isterim. İkimiz de unutmayacağız," diye ekledi Deep'e bakarak.

"Nasıl unutabiliriz ki? Başından beri felaket üstüne felaket yaşadık." Derin sıkılmış bir ses tonuyla konuştu. "Ama sanırım artık neredeyse özgür olduğumuza göre bunu tekrarlamamanın bir faydası yok."

"Neredeyse *özgür mü?*" Kat kendi kendine bunun saçma olduğunu söylese de, içinden geçen keskin incinme ve reddedilme duygusuna engel olamadı. "Böyle mi hissediyorsun?"

"*Sen de* böyle hissetmiyor musun?" diye karşı çıktı ve başını kaldırıp ona için için yanan bir bakış fırlattı.

"Ben... Ben bilmiyorum." Kat'in sesi fısıltıya dönüştü. "Sadece bilmiyorum."

Ay çiçeklerini bulduğunda çok sevinmişti, neredeyse kendinden geçmişti. Ama şimdi sevincinin sebebinin Deep ve Lock'tan ayrılacak olması olmadığını fark etmişti; bu güzel siyah beyaz çiçekler onun eve dönüş biletini temsil ediyordu. Zihninde özlediği her şeyi simgeliyorlardı -Dünya'yı, Sophie'yi, Liv'i ve dilini konuştuğu ve tercüme etmesi için kısmen kusurlu tüylü bir tırtıla bel bağlamak zorunda kalmadığı bir kültürü. Her nasılsa *fî-fî* çiçeklerini toplarken düşündüğü tek şey buydu - uygun bir şekilde

Kutsal çiçeklerin aynı zamanda kardeşleriyle arasındaki kısmi bağı da sonu anlamına geldiğini unutmayı başardı.

"Benim için her şey apaçık ortadayken senin nasıl hissettiğini bilmemen garip," diye tersledi Derin, onun düşünce akışını bozarak. "Çiçekleri bulduğumuzda rahatladığını hissettim. Eminim Lock da hissetmiştir. L'rin Ana," dedi yaşlı kadına dönerek. "Kat'i kardeşimle benden ayıracak iksiri yapmak için bu çiçekleri kullanırsan çok minnettar oluruz."

L'rin Ana başını salladı. "Seni . Hiçbir iksir böyle bir şey yapamaz."

"Ne?" Kat düz bir şekilde söyledi. "Umarım konvo-pillar'ım yine sorun çıkarıyordur. Az önce *fi-fi* çiçeklerinin ruh bağı koparmayacağını söylemişsin gibi geldi."

"Bunu yapamazlar."

"Ama bana söylemiştin," diye bağırdı Kat. "Eğer sana çiçekleri getirirsem-" Aniden durdu. Bilge kadın ne demişti? Çiçeklerin ruh bağı koparacağına dair gerçekten söz vermiş miydi? Yoksa Kat, Deep ve Lock'tan uzaklaşmaya çok hevesli olduğu için mi böyle bir çıkarımda bulunmuştu?

"Çiçekler bu bağı koparamaz," dedi L'rin Ana. "Ama acını dindirecekler, başka hiçbir şey değil."

"Acısını dindirmek mi? Ne demek istiyorsun?" Lock sordu. "Leydi Kat'in acısını dindirmek için neden özel çiçeklere ihtiyacı olsun ki?"

"Çünkü geri dönecek," dedi yaşlı kadın sakince. "Yarı bağlı bir dişi sonsuza dek kalamaz. Ama *fifilalachuchu* çiçekleri onun işkencesini azaltacak -en azından bir süreliğine."

"Ne?" Kat'in kalbi aniden boğazına düğümlendi. Yaşlı kadını yanlış anlamış olmalıydı. Ama Deep'in yüzündeki acımasız ifade ve Lock'un yüzündeki endişeli bakışa bakılırsa, onlar da onunla aynı şeyi duymuşlardı. "Ama... ama hayatımın geri kalanında acı içinde yaşamak istemiyorum," diye fısıldadı titreyen dudaklarının arasından. "Ve işlevimi yerine getirebilmek için büyülü bir çiçeğe bağımlı olmak istemiyorum."

L'rin Ana ayağa kalktı ve onun göğüs kafesini sertçe dürttü. "O halde bağlanmış olmalısınız. Ruh bağı koparmanın bir yolu yok ve bu yüzden-"

"Evet, var." Derin kaşlarını çatarak bir adım öne çıktı. "Aramızdaki bağı koparmanın bir yolu var; çiçeklerle ve aptallıkla hiçbir ilgisi olmayan bir yol."

"Sen neden bahsediyorsun?" Lock kaşlarını çatarak konuştu. "Bunun başka bir yolu olmadığı açık-Kat'in bize tamamen bağlanması gerekecek."

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Derin'in dipsiz siyah gözleri yarıklara kadar kısıldı. "Evet, *çok* hoşuna giderdi sevgili kardeşim. Sorun şu ki, buradaki küçük Kat sevmezdi." Kat'e döndü. "Sen ister miydin?"

Kat'in kalbi göğsünde sıkıştı. "Yakın zamana kadar ikinizle birlikte olmayı kesinlikle istemediğimi söyledim," dedi sessizce. "Ama-"

"Ama şimdi fikrini değiştirdin ve sonsuza dek bizimle olmak istediğine mi karar verdin?" Derin alaycı bir şekilde söyledi.

"Ben öyle bir şey demedim," diye itiraz etti Kat.

"Tabii ki yapmadın. "Çünkü istediğin bu değil. *Biz* senin istediğin şey değiliz."

"Derin," dedi Lock uyarırcasına, kardeşine doğru bir adım atarak.

Kat ona el salladı. "Hayır, bunu konuşarak halletmeye çalışalım. Derin," dedi yumuşak bir sesle ve karanlık ikizine doğru bir adım attı. "Neden böyle davranıyorsun? Mağarada konuştuklarımızdan sonra düşündüm ki..."

"Ben de birkaç şey düşündüm." Derin'in sıcak bakışları aniden soğuk ve bir hal aldı. "Hepsi yanılttı. Ama dediğim gibi, ruh bağını koparmanın ve üçümüzün normal hayatlarımıza geri dönmesinin bir yolu var."

"Neden bahsediyorsun?" L'in Ana sordu.

Deep kaşlarını çatarak ona baktı. "Bela. Savaşçılar ve eşleri arasındaki bağları koparmak için bir yol geliştirdiler. Buna psişik bıçak diyorlardı; kendi dünyalarında geliştirdikleri bir makine."

Lock ona baktı, belli ki dehşete düşmüştü. "Ciddi olamazsın. Bu *makine*, sizin deyiminizle, bir işkence aletiydi."

"Neden ciddi olmayayım ki?" Derin talep etti. "Tamamlanmamış bir bağı kopması hiçbirimize zarar vermez. Makinenin şeytani amaçlar için icat edildiğini kabul ediyorum, ama neden onu kendi yararımıza kullanmayalım?"

"Belki *de Scourge'ların ana gezegeninde* olduğu içindir?" Lock kardeşine kaşlarını kaldırdı ama Deep o kadar kolay caymadı.

"Lütfen kardeşim, onların gezegeni artık ölü bir dünya. Berni'nin son savaşından beri orada hiçbir şey yaşamıyor ve kimse oraya gitmiyor - her yer terk edilmiş durumda. İçeri girebilir, bağı koparabilir ve gezegenin dışına uçabiliriz ve kimsenin bundan haberi bile olmaz."

"Tanrıça bilirdi." L'in Ana Derin'in üzerine yürüdü ve çarpık parmağını yüzüne doğru salladı. "Kutsala saygısızlıktan bahsediyorsun."

Deep kaşlarını çatı. "Hayır, asıl *saygısızlık* isteksiz bir dişiyi sana bağlamaktır." Kat'e baktı. "Sence de öyle değil mi?"

Kat'in göğsü sıkışmıştı ama çenesini kaldırdı ve onun gözlerinin içine baktı. "Evet," dedi sertçe başını sallayarak. "Yapardım."

"Güzel, o zaman anlaştık." Derin ellerini bir kez birbirine vurarak son noktayı koydu. "Hemen gidiyoruz."

"Kindred Yüksek Konseyi'nin izni olmadan olmaz." Lock kardeşine ters ters baktı. "Yoksa buranın yasak bölge olduğunu unuttun mu?"

"Bunu aşmanın bir yolunu buluruz," dedi Deep kayıtsızca. "Baird'in Konsey'de dostları olduğunu biliyorsun."

"Peki ya Bayan Kat'in acısı ne olacak?" Lock talep etti. "Yoksa bu artık umurunda değil mi?"

"Elbette umurumda." Derin'in sesi aniden hırçınlaştı. L'in Ana'ya döndü. "O iksiri hazırlaman ne kadar sürer?"

"Senin için iksir yapmayacağım!" L'in Ana siyah ve beyaz çiçeklerden oluşan buketi yere fırlattı ve minik ayaklarıyla onları ezerek toprağa gömdü.

"Hey, bekle!" Kat itiraz etti. "Onları almak için bir sürü zahmete girdik! Hem ben onların kutsal olduğunu sanıyordum!"

". Ama sizin gibiler tarafından kullanılmaktansa ezilmeleri daha iyi. Kâfirler!" Derin'in çizmeli ayaklarına tükürdü. "Eğer leydinizin bir acısı varsa, onu kendiniz dindirir." Sonra öfkeyle mırıldanarak uzun pembe ve altın rengi çimlere doğru yürüdü.

Kat kalbinin sıkıştığını hissetti. "Bekle! Lütfen, L'rin Ana," diye seslendi ve onun peşinden gitmeye başladı.

"Sana tek çözümün Lock ve benim seni sonsuza dek kendimize bağlamamıza izin vermen olduğunu söyleyecek," dedi Derin. "Gerçekten duymak istediğin bu mu?"

Kat durdu. "Hayır," dedi ona soğuk bir bakış atarak. "Hayır, kesinlikle *olmaz*."

"Ben öyle düşünmüyordum." Gülümsedi ama bu mutlu bir ifade değildi. "Öyleyse karar verildi. Doğruca Ana gemiye geri döneceğiz ve Scourge'ların ana gezegenine gitmek için izin alacağız, orada sinir bozucu küçük bağımızı koparabileceğiz. Siz farkına bile varmadan birbirimizden kurtulmuş olacağız."

"Harika," dedi Kat düz bir sesle. "Bir, iki, üç kadar kolay."

"Aynen öyle." Deep başını salladı. "Ve eğer ağrın geri gelirse, Lock'a ya da I. Seninle ilgileneceğiz."

"Çok nazıksınız," dedi Kat ona ters ters bakarak. "Ama kendimi iyi hissediyorum - aslında iyiden de iyi. Harika. Özellikle de artık *senden* uzaklaşacağımı bildiğim için."

Arkasını dönerek uzaklaştı. Gözlerinden yine yaşlar süzülüyordu ve iki kardeşin önünde de ağlamak istemiyordu. Özellikle de kalpsiz piç Derin'in önünde.

* * * * *

"Bunu neden yaptın?" Lock'un sesi yumuşak ve ıssızdı. Deep'e baktığında, kahverengi gözlerindeki acı neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Derin kendini kardeşinin acısına karşı korumak istedi ama bunu hissetmemeyi hak etmiyordu. Kendini kapatmak yerine, bu acı verici duyguya kendini açtı.

"Onun için en iyi olanı yaptım," dedi sakın bir sesle. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun Lock."

"Hayır, sen kendin için en iyi olanı yaptın." Lock'un acısı aniden öfkeye dönüştü. Derin'in üzerine yürüdü, ellerini yumruk yaptı, gözleri alev alev yanıyordu. "Çünkü sen *her zaman kendin* için en iyi olanı yaparsın. Ve çünkü önce onu uzaklaştırırsan sana zarar verme şansı bulamayacağını düşünüyorsun."

Derin kısık bir sesle, "Şansını denedi," dedi. "Bunun için endişelenme, kardeşim."

"Ben daha benimkini içmedim!" Öne doğru hamle yapan Lock onun çenesine bir yumruk indirdi.

Deep geldiğini gördü ama geri çekilmedi ya da kendini savunmaya çalışmadı. Yumruğu tam olarak aldı. Ve bir sonraki ve bir sonraki, yüzü kalbi kadar kanlı ve uyuşmuş olana kadar.

Sonunda Lock durdu ve nefes nefese orada durdu. Elleri iki yanında gevşekçe sallanıyordu, parmak eklemleri kan içinde ve hamdı. Darbeler Derin kadar onun da canını yakmıştı - hem duygusal hem de fiziksel ortak acılarının yankıları aralarındaki kapalı döngüyü doldurmuştu.

Derin alt dudağındaki kanı sildi ve yüzünü buruşturdu. "Bitirdin mi? Yoksa bana biraz daha mı vurmak istiyorsun?" Çocukluklarından beri Lock ilk kez ona vurmuştu. Canı yanmıştı ama şaşırmamıştı, gerçekten şaşırmamıştı. *Bunu hak etmiştim.*

Lock ellerine baktı, kanlı parmak eklemlerini ölü gözlerle inceledi. "Hayır... Benden bu kadar."

"Güzel." Derin omuzlarını dikleştirdi ve içini çekti. "Sen Kat'i bulmaya giderken ben de şişmeden önce yüzüme biraz jel süreyim. Eğer hızlı yürürsek ve gelgit de doğru olursa, güneş batmadan önce katlanabilir uzayda olabiliriz."

"Acele edersek," diye tekrarladı Lock sıkıntıyla. "Çünkü ne kadar çabuk dönersek, bizi gerçekten sevdiğim tek kadından o kadar çabuk ayırabilirsin. *İkimizin de* gerçekten sevdiği tek kadından."

Derin bir kaşını kaldırdı. "Miranda'yı unutmuyor musun?"

"Onunla birkaç rüya paylaştık," dedi Lock bıkkın bir ifadeyle. "Hayatlarımızı değil- Kat gibi değil."

"Yani onunla hiç şahsen tanışmadığımız için sayılmıyor mu?" Deep talep etti.

Lock yorgun bir ifadeyle ona baktı. "Miranda'ya olanlar korkunçtu kardeşim. Şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha derin bir kederdi." İç çekti. "Ama Miranda gitti ve Kat... o burada. Çok güzel, zeki ve her yönden mükemmel biri. Bu yüzden *tabii ki* onu uzaklaştırmak zorundasın."

Derin kardeşinin gözlerinin içine baktı. "Eğer onu gerçekten seviyorsan, bu konuda bana yardım edeceksin. Onun için iyi değilim, Lock-ya da herhangi bir dişi için. Eğer çok yaklaşırsak onun hayatını zehirlerim."

"Tıpkı senin benimkini zehirlediğin gibi." Lock bir elini saçlarında gezdirdi ve bir nefes verdi. "Keşke aramızdaki bağı kesebilseydim. Sadece ikimiz ve Kat arasındaki bağı değil, seninle benim aramdaki bağı da. Keşke... Keşke kardeş olmasaydık." Derin'e ters ters baktı. "İkizin olarak bir gün daha geçirmektense ölmeyi tercih ederim."

Dışarıdan görünen soğukkanlılığına rağmen Derin'in nefesi boğazında düğümlendi. Kardeşi Lock'un asla kaba konuşmadığını ve asla yalan söylemediğini biliyordu. Eğer bir şey söylediyse, bu kalbinin derinliklerinden gelen bir gerçektir. "Kardeşim..." dedi kararsızca.

"Bana öyle deme." Lock uzaklaşmadan önce ona omzunun üzerinden son bir bakış attı. "Artık değil."

Derin onun gidişini izledi, kalbi göğsünde ağrıyordu. Sadece yapması gerekeni yapıyordu ama yine de canı yanıyor. *Yine de en iyisi bu*, dedi kendi kendine. *Kat için. Hepimiz için.*

Ama kardeşinin kamburlaşmış omuzlarında mutsuzluğu görmek ve hem kendi acısının hem de Kat'ın acısının yankısını hissetmek, inanılması zor bir şeydi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

"Yani Scourge'ların ana dünyasına mı gidiyorsunuz?" Sophie'nin yeşil gözleri fincan tabağı gibi açılmıştı.

"Görünüşe göre." Kat, ultra premium vanilya fasulyeli dondurmadan bir kaşık aldı ve ev yapımı çikolata parçacıklı kurabiye'nin üzerine kararsızca bıraktı. Sonra üstüne bir kurabiye daha sıkıştırdı ve içini çekti. "Eğer Baird konseyden izin alabilirse."

"Anladı." Olivia yemek hazırlama alanına geldi ve burnunu kaldırdı. "Mmm, bu kurabiyelerin kokusunu koridorun sonuna kadar alabilirsin."

"Liv! Bunların sürpriz olması gerekiyordu," diye itiraz etti Sophie. "Size ev yapımı çikolata parçacıklı dondurmali sandviç yapıyoruz ama henüz bitirmedik. Bunların en az bir saat önce dondurucuya girmesi gerekiyor..."

"Neyden önce?" Olivia bir lokma kurabiye ve dondurmanın etrafında konuştu. Gözleri yuvalarından fırladı ve "Çooooook iyi!" diye inledi.

İçindeki çalkantıya rağmen Kat gülmekten kendini alamadı. "Yemin ederim, her geçen gün daha da kötüleşiyor! Liv, tatlım, duygularını incitmek istemem ama tatlıları azaltmalısın yoksa bebek doğduktan sonra seninle kıyafetlerimizi değiştirebiliriz."

"Uh-uh." Liv başını salladı ve çenesini silmek için bir peçete aldı. "Kindred bir bebek taşımanın güzel yanlarından biri de bu; kilo alma konusunda endişelenmene gerek yok."

"musun?" Kat kaşlarını çatı. "Bunu sana kim söyledi?"

"Sylvan," dedi Sophie hemen. "Dünyalı bir kadının Kindred cenini taşıırken o kadar çok ekstra kaloriye ihtiyaç duyduğunu söylüyor ki, Krispy Kreme donutları ve Godiva trüfleriyle yaşayabilir ve bir gram bile almayabilir- asıl sorun çok fazla kilo vermemek."

"Ciddi misin?" Kat buna inanmakta güçlük çekiyordu. Ama sabahtan akşama kadar yemesine rağmen Liv'in tek bir kilo bile almadığı doğrudu. Düşündüğünüzde bu gerçekten de haksızlıktı.

"Uh-huh." Liv başını salladı ve damlayan dondurmali sandviçinden bir ısırık daha aldı. "Tabii ki bol miktarda meyve ve sebze de tüketmeye çalışıyorum. Ama ben

Sevdiğim şeylerden de geri durmuyorum." Sophie'ye döndü. "Ve bunlar *cennet gibi*. Çok teşekkür ederim!"

"Canının tatlı bir şeyler çektiğini söylemiştin." Sophie diğer elinde damlayan bir dondurma kepçesi tuttuğu için ona tek koluyla sarıldı.

"Ne zaman değilim ki?" Olivia güldü ve başıyla tabağı işaret etti. "Hadi bakalım ikiniz de yiyin. Hepsini yiyemem ama yardım etmezseniz denemek isteyebilirim."

"Oh, tamam." Sophie iç çekerek elindeki kepçeyi bıraktı ve bir sandviç aldı. "Ama önce onları dondurman *gerekiyor*." Kat'e baktı. "Bir tane al. Baird ve Sylvan eve gelmeden önce elini çabuk tutsan iyi olur - Baird'in de Liv kadar tatlıya düşkünlüğü var."

Kat başını salladı. "Siz ikiniz . Ben aç değilim."

"Olamaz." Sophie elindeki kurabiyeyi hemen bıraktı ve Kat'e endişeli bir bakış attı. "Yine mi hastasın? Ağrın geri mi geldi?"

"Peki ilk etapta nasıl gitti?" Olivia sordu. "Seni görmeye götürdükleri o bilge kadın mıydı neydi? Artık evde olduğuna ve nihayet yeniden bir araya geldiğimize göre anlatmak zorundasın."

"İyiyim," dedi Kat onlara, aşağı yukarı doğruyu söyleyerek. "Biraz halsizim ama hiç ağrım yok." *En azından henüz yok*. Ama bunu yüksek sesle söylemedi - konuda yapabilecekleri hiçbir şey yokken arkadaşlarını endişelendirmenin bir anlamı yoktu. "Ağrının nasıl geçtiğine ... Derin'in asla tahmin edemeyeceğiniz bir şey yaptığını söylediğimi hatırlıyor musunuz?"

Liv ve Sophie birbirlerine anlam veremediği bir bakış attılar. "Hatırlıyoruz, tamam," dedi Liv. "Ama ne Sophie ne de ben Sylvan'lı Baird'den bu konuda bir şey öğrenebildik."

Kat kaşlarını çatı. "Baird ve Sylvan mı? Nereden bilebilirler ki?"

"Bilmiyorum ama biliyorlar ama bize söylemiyorlar," dedi Sophie. "Sylvan başka bir savaşçının geçmişini ya da onun gibi bir şeyi açıklayamayacağını söyledi."

Olivia, "Baird de aynı şeyi söyledi," diye araya girdi.

Kat başını salladı. "Şey, bu kadar güvenilir olmaları güzel, ama ikisinden birinin Derin'in

acı."

"Ne?" Sophie, "*Neyini* aldı?" dediği sırada

Liv de sordu.

"O benim acımı aldı," diye tekrarladı Kat. En iyi iki arkadaşına Derin'in mağarada kırbaçlandığı rüyasını ve L'in Ana'nın ona bunun gerçek olduğunu nasıl gösterdiğini anlatmaya devam etti. "Gördüğünüz gibi," diye bitirdi alçak bir sesle. "Başımın artık ağrımamasının nedeni o."

"Şu anda endişelenmemiz gereken *şeyin kafan* olduğunu sanmıyorum. Kalbin." Liv elindeki sandviçi bıraktı ve parmaklarını peçeteye sildikten sonra Kat'e sarıldı. "Haksız mıyım, Kat-kadın?"

"Bilmiyorum." Kat öfkeyle gözlerini ovuşturdu. "Özür dilerim, beni bu şekilde etkilemesine neden izin verdiğimi bilmiyorum. O tam bir *piç*."

Liv sakince, "Götün içine göt koyuyor," diye onayladı. "Ama görünüşe göre o kadar da kötü biri değil."

"Scourge'ların ana gezegenine gitmemizin sebebi zaten o," dedi Kat burnunu çekerek. "Bana bağlanmak istemiyor -kısmen bile bağlanmak istemiyor. Kendimizi ayırmak için Scourge'un icat ettiği 'psişik bıçak' adında bir makine bulmamız gerekiyor."

"Ne pislik ama!" Sophie öfkeyle konuştu. "Sen onu dinleme Kat. Her erkek sana sahip olduğu için şanslı olurdu!"

"Diğer erkeklerden bahsetmişken, Lock tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?" diye sordu Olivia. "Bana öyle geliyor ki her zaman ikinizin ortasında kalıyor - bu onun için kolay olmasa gerek."

"Bilmiyorum." Kat başını salladı. "Eve dönüş yolculuğunda hiç konuşmadık. Hiçbirimiz konuşmadık. Ama... İkiz Aylar'daki tartışmamızdan sonra ikisinin kavga ettiğinden oldukça eminim."

"Gerçekten mi? Nasıl anladın?" Liv ilgilenmiş görünüyordu.

"Derin'in yüzünün oldukça iyi bir gösterge olduğunu söyleyebilirim. Beton bir duvara kafa üstü çarpmış gibi görünüyor. Lock'un sağ elinin parmak eklemleri kesilmiş ve morarmış."

"*Yumruk yumruğa* kavga mı?" Liv başını salladı. "Gerçekten mi? Çünkü ben İkiz Akrabaların *hiçbir* koşulda birbirlerine vurmadıkları izlenimine kapılmıştım. Bence ikizlerine vurmak onları da en az ikizleri kadar incitir.

vurulmak... sanki verdikleri acıyı paylaşıyorlarmış gibi ya da onun gibi bir şey. Baird'in bana söylediği buydu."

Kat kuru bir sesle, "Kardeşler arasında mafsallı sandviç olmaz kuralına bir istisna yaptıklarını söyleyebilirim," dedi ama rahatsız olmaktan kendini alamadı. "Sanırım... Sanırım benim için kavga ediyorlardı."

"Lock seni seviyor, değil mi?" Sophie sempatik bir şekilde konuştu. Kat başını salladı. "Ve ben de onu sevebilirim eğer-"

"Eğer Derin engel olmasaydı," diye bitirdi Olivia onun yerine.

Ama Kat başını salladı. "Hayır, söyleyeceğim şey bu değildi. Lock'u sevebilirim, hatta sevgimin karşılık bulma ihtimali olsaydı *ikisini* de sevebilirdim."

"Peki ya onların duygularının sürekli aklınızda olması?" Sophie sordu. "Bundan nefret ettiğini sanıyordum."

Kat, yerliler tarafından yakalanmadan hemen önce her iki kardeşten de aldığı sıcak ve mutlu hisleri düşündü. "Keyifleri yerindeyken o kadar da kötü değil. Ama Derin..."

Hem Liv hem de Sophie, "Asla iyi bir ruh hali içinde değildir," dedi.

Kat üzüntüyle başını salladı. "Biliyor musun, İkiz Aylar'da bir süre gerçekten neredeyse aynı olduğumuzu düşünmüştüm. Deep'in benim için ne yaptığını öğrendim ve sonra konuştuk ve üçümüz gerçekten yakınlaşıyor gibiydik. Özellikle de sonra-" Kızarak aniden sözünü kesti.

"Neyden sonra?" Sophie ve Liv birlikte talepte bulundular. "ama, Kat-ver."

"Tanrım, çocuklar, bunu *gerçekten* söylemek zorunda mıyım?" Kat onlara baktı, gözleriyle yalvardı. "Artık evli kadınlarsınız ya da neredeyse evlisiniz. Benim değersiz seks hayatımı duymadan da yeterince ateşli seks yapıyorsunuz."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Biz ateşli seks yapıyor olabiliriz ama *sen* arkadaşım gerçek *bir üçlü ménage a trois* aksiyonu yaşıyorsun," dedi Liv. "Yoksa sen mi?"

Kat iç çekti. "Şey... sayılır."

"Bir çeşit mi? Bu ne anlama geliyor?" Sophie kaşlarını çattı. "İkinizin Sylvan'ın beni nasıl iyileştirdiğine ve beni nasıl iştahlandırdığına dair ayrıntıları nasıl ortaya çıkardığınızı düşündüğümde

o kulübe..."

"Tamam, tamam..." Kat ellerini bir yenilgi jestiyle havaya kaldırdı. "Her şeyi anlatacağım. Ama gülemezsiniz."

"Neden gülelim ki?" Sophie sızan kurabiyeli sandviç tabağını kaptı. "Hadi, bunları oturma odasına taşıyalım."

"Başlamadan önce," dedi Kat, geniş deri koltuğa rahatça yerleştiklerinde. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum - ben size acımı nasıl aldığımı anlatmadan önce Baird ve Sylvan'ın Deep hakkında bildiğini *düşündüğünüz* şey neydi?"

Liv, "Sana söyledik, bilmiyoruz," dedi ve Sophie'yle birbirlerine tedirgin bir bakış attılar.

"Deep'in geçmişiyle ilgili bir şey," dedi Sophie. "Sanırım gerçekten kötü bir şey. Sylvan, eğer teselli olacaksa, onun tarafından tehlikeye atılmadığınızı söyledi."

"Fazla değil." Kat'ın midesi alt üst oldu. "Tanrım, ne olduğunu merak ediyorum? Deep bana söylemiyorsa bile Lock neden söylemiyor?"

Sophie omuz silkti. "Kim bilir? Neden sana Deep'in acını nasıl dindirdiğini anlatmadı?"

Olivia, "Baird, Kindredler arasında potansiyel bir eşle ilgili bir trajediye karışmanın büyük bir damgalama olduğunu söylüyor," dedi.

"Potansiyel bir eş mi? Ve *trajedi*? Kullandığı kelime bu muydu?" Kat bir kaşını kaldırdı.

"Evet." Liv başıyla onayladı. "Bu onların karakterinde bir leke gibi, asla unutamayacakları bir utanç. Belki Lock her neyse sana anlatmaya *utanıyordur*."

"Belki," dedi Kat düşünceli bir ifadeyle. "Ya da belki Derin ona izin vermez." İçini çekti. "Hiçbir zaman beni içeri almak istemedi, birazcık bile. Beni sürekli engelliyor."

Sophie rahatlatıcı bir sesle, "Buna daha fazla katlanmak zorunda kalmayacaksın," dedi. "Ama... Scourge'ların ana gezegenine gitmenin gerçekten güvenli olduğunu düşünüyor musun?"

"Baird oranın tamamen terk edilmiş olduğunu söylüyor," dedi Liv. "Yaklaşık elli yıl önce orada büyük bir savaş olmuş ve Kindredlar neredeyse

Orada yaşıyan herkes - ki bu arada hepsi erkekti, çünkü Bela'nın dişisi yoktu. Geriye kalan birkaç kişi de toplanıp Baba Gemisi'yle uçup gitti. O zamandan beri bu devasa, iğrenç fiçılarda daha fazla savaşçı yetiştiriyorlar ama kadınları olmadığı için doğal yollardan bebek sahibi olamıyorlar."

"Acaba bunun hep bahsettikleri o tuhaf kehanetle bir ilgisi var mı?" Sophie alçak sesle konuştu. "Ve kuzen Lauren ile. Onun... onu... ırklarını yenilemek için... götürdüklerini düşünmüyorsunuz, değil mi? Demek istediğim, beni o gemiye bindirdiklerinde... *üremekten* bahsediyorlardı ve-" Sözünü bitiremeyecek kadar üzgün olduğu her halinden belliydi.

Olivia titredi ve kız kardeşine rahatlatıcı bir sarılma verdi. "Korkunç olduğunu biliyorum Sophie ama artık bitti. Lauren'dan ne istediklerine gelince, belki Kat bunu öğrenebilir. Baird'in Konsey'e sunduğu bahane buydu," diye açıkladı Kat'e dönerek. "Sizler Lauren'ın izlerini arayacaksınız ve ayrıca Scourge kehaneti hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışacaksınız."

"Yani psişik bir ruh boşanması olarak ikiye katlanan bir gerçek bulma görevindeyiz," dedi Kat kuru bir sesle. "*Çok hoş.*"

Sophie doğrulurken, "Seni sevmeyen bir adama bağlı olmaktan daha iyidir," dedi. "Bunu biliyorsun Kat."

"Evet, biliyorum." Kat içini çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi. "İkiz Aylar'dayken bunu çok düşündüm. Çoğunlukla da, bilirsin, annem ve babam yüzünden."

"Onlar... birlikte çok mutlu değillerdi, değil mi?" Sophie nazıkçe sordu.

"Evimiz bir savaş alanıydı," dedi Kat kesin bir dille. "Sürekli birbirlerine hakaretler yağıdırıyor, bir şeyler fırlatıyor... birbirlerine vuruyorlardı. Bu yüzden hep *sizin* evdeydim." Başını iki yana salladı. "Tüm kalbimle sevmediğim, beni aynı şekilde sevmeyen bir adamla asla birlikte olmayacağıma dair kendime yemin ettim. Sürekli kavga ettiğim biriyle -beni istemeyen biriyle- birlikte olamam."

"*Tabii ki yapamazsın,*" diye haykırdı Sophie. "Senden kurtulana kadar bekle Kat ve başka iyi bir Kindred bul. Sylvan gibi bir Kan Kindred'ı dene, harikadırlar."

Olivia sırtarak, "Oyumu Canavar Akraba'dan yana kullanmak zorundayım," dedi. "Sadece en iyi aşıklar değil, aynı zamanda en iyi aşçılar da onlar. Baird bana her gece yeni bir şeyler yapıyor."

"Umarım ilk pizza denemesinden daha iyidir?" Kat gülümsemeye çalışarak söyledi.

Liv sırttı. "*Çok* daha iyi. Baird meyve kokteylinin iyi bir sos seçeneği olduğunu düşündüğü günlerden bu yana çok yol kat etti."

Kat iç geçirdi. "Kulağa harika geliyorlar ve her iki kocanız da harika adamlar..."

"Bir 'ama' geldiğini duyuyorum," diye mırıldandı Sophie.

"Ama ben ilgilenmiyorum." Kat içini çekti ve başını ellerinin arasına aldı. "Bilmiyorum, belki de tüm bunlar sona erdiğinde Dünya'ya geri döner ve normal bir insan bulmaya çalışırım. Beni sürekli acı veren duygularını hissetmeye zorlamayan, işkence dolu gizli bir geçmişi olmayan, seks yapmak için kardeşini yatağa atmak zorunda olmayan birini."

Liv . "Kusura bakma Kat ama bu kulağa *çok yanlış geliyor.*"

Kat bir el salladı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Bu cinsel bir şey değil, en azından *onların* arasında değil. Ama cidden diğeri de dokunmadıkça bana dokunamazlar ya da bu onları incitir."

Sophie başını salladı. "Bu çok *garip.*"

"Her seks yaptığında ısırılmaktan daha mı tuhaf?" Liv kaşlarını çatarak sordu. "Kindred gelini olmanın getirdiği diğer şeylerden daha mı tuhaf?"

Sophie omuz silkerek, "*Sanırım* öyle değil," dedi. "Ama kabul etmelisin ki, alışık olduğumuz şey bu değil."

"Farklı olmak her zaman kötü değildir," dedi Liv. "Ve aşkın her şekli ve boyutu vardır. Belki de Deep seni sevmekten *korkuyordur*, Kat. Belki de her ne olduysa ondan dolayı kendini senin sevgine *layık görmüyor.*"

Kat kaşlarını çatı. "Benim ulaşılmaz olduğumla ilgili bir şey söyledi, ay ya da yıldızlar gibi bir şey." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ama sonra yine pislik yapmaya devam etti."

"Koruyucu kabuğuna geri döndü," dedi Olivia. "Sana söylüyorum Kat, eminim o da seni Lock kadar seviyordur, kendi tarzında."

"Öyle mi? Beni kandırabilirdi," dedi Kat alaycı bir tavırla. "Bağımızdan kurtulmak için sabırsızlanıyor. O..." diye devam etti ve başını salladı. Konuştukça kendini daha da güçsüz hissediyordu ama bunu belli etmek istemiyordu.

"O ne?" Sophie sordu.

Kat yorgunca iç çekti. *Buradan çıkıp gerekiyordu.* "O-" Tam o sırada holo bağlantısı vızıldadı ve sözünü kesti.

"Oh, bir dakika bekle. Bu düşünceni unutma," dedi Sophie. Bağlantıya koştu ve kabul düğmesine bastı. Holo bağlantısının siyah küpünün yaklaşık bir metre üzerinde, göz kırpan mavi bir nokta belirdi. Yavaşça genişleyerek bir Blood Kindred savaşıncısının sert yüz hatlarını gösterdi.

"Affedersiniz, komutanımın arkadaşı," dedi resmi bir tavırla ve Sophie'ye başıyla selam verdi -sadece başı yansıtıldığı için tuhaf görünen bir hareketti bu. "Ben iletişim subayı Bastian. Sizi evinizde rahatsız ettiğim için beni bağışlayın ama korkarım görüntüleme odasında Dünya'dan size gelen bir gezegenden gemiye çağrı var."

"Ah?" Olivia kız kardeşinin yanına geldi. "Kim o?"

"Dedektif Adam Rast adında bir erkek insan. Her iki arkadaşınızla da daha önce konuştuğunu iddia ama şimdi sizinle de konuşmak istiyor." Liv ve Sophie'ye başıyla işaret ederek ikisini de yanına çağırdı.

"Şey, ona sadece-" diye başladı Liv.

"Bekle!" Sophie elini ikizinin koluna koydu. "Lauren'ı arayan o. Onu biz alacağız," dedi iletişim subayına. "Beş dakika içinde izleme odasında olacağız."

"Pekâlâ. Onu bilgilendireceğim." Holo kafa tekrar başını salladı ve sonra göz kırptı.

"Bunu neden yaptın?" Olivia kaşlarını çatarak sordu. "Ona ne söyleyebiliriz ki?"

"Gerçeği." Sophie'nin yüzü kâğıt gibi solgundu ama kararlı görünüyordu. "Başka bir şey yapmak adil değil."

"Sophie, öylece-"

"Bakın kızlar, bunu aranızda halletmeniz gerekecek. Ben yenildim." Kat dikkatlice ayağa kalktı, ne kadar zayıf olduğunu görmelerine izin vermemeye çalışıyordu.

Destek için kanepenin kolunu kavrarken parmak eklemlerinin ne kadar beyaz olduğunu arkadaşlarının fark etmediğini umuyordu.

"Gidiyor musun?" Sophie sordu. "Ama henüz bize İkiz Aylar'da geçirdiğin zamanın kirli ayrıntılarını bile anlatmadın."

Liv, "Ve siz de yarın sabah Scourge'un ana gezegenine gitmek üzere uzay kat ediyorsunuz," diye ekledi.

"Üzgünüm kızlar." Kat gülmeye çalıştı ama daha çok bir vıraklama gibi çıktı ve öksürüğe çevirmek zorunda kaldı. "Görünüşe göre beni daha sonra ızgara yapmanız gerekecek."

"Kat, iyi olduğuna *emin* misin?" Liv ona eleştirel bir gözle baktı. "Yani, hâlâ kendinde değil gibisin."

"Tabii ki bilmiyor," diye savunmaya geçti Sophie. "Onun ruhu hâlâ Deep ve Lock'unkiyle karışmış durumda. Tüm bunları düzeltmeden eski haline dönemeyecek. Değil mi Kat?"

"Doğru." Kat başını salladı. Tanrım, *çok* yorulmuştu. *Buradan gitmesi gerekiyordu.* "Ve herkesin bildiği gibi, ruh boşanması yapmadan önce iyi bir gece uykusu gerçekten önemlidir. O yüzden ben yatmaya gidiyorum."

Sophie ona sarıldı. "Yarın seni uğurlamak için orada olacağız," diye söz verdi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye itiraz etti Kat. "Eminim çok geç bir saatte yola çıkacağız."

"Önemli değil." Olivia da ona sarıldı. "Bunu kaçırmayız."

Umarım ben de kaçırmam! Umarım oraya varamayacak kadar güçsüz değilimdir. Ya da çok fazla acı çekmem... Baş ağrısının başlangıcı gözlerinin arkasında uğursuz bir şekilde zonkluyordu. Kat gülümsemeye çalıştı. "Tamam, sen kazandın. İkinizle de yarın görüşürüz."

Dik durmak ve hiçbir sorun yokmuş gibi kapıdan çıkıp gitmek için tüm gücünü toplaması gerekti. Ama bir şekilde başardı. Hatta düşmeden kendi süitine ulaşmayı bile başardı. Ancak oraya vardığında yatağa yığıldı ve bir elini gözlerine götürdü.

Tanrım, acı... Paslı demir çivi geri dönmüş, gözlerinin hemen arkasından beynine saplanmıştı. Kat yardım çağırması gerektiğini biliyordu ama ona yardım edebilecek tek iki kişi Deep ve Lock'tu.

Ve üçünün İkiz Aylar'da yaşadıkları olaydan sonra, sormaktansa ölmeyi tercih edeceğini biliyordu. *Yarın boşanıyoruz*, dedi kendi kendine dişlerini sıkarak. *Eminim o zamana kadar dayanabilirim...* diye umdu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Dedektif Adam Rast, koyu yeşil gözleri ve altın sarısı saçları olan, kısa ve düzgün kesilmiş, iri yarı, heybetli bir adamdı. Ekrandaki görüntüsünden otuzlu yaşlarının başında ya da ortasında olduğu anlaşıyordu. Eğer Liv Kindred'lerin etrafında bu kadar çok vakit geçirmemiş olsaydı, bu adam onun gözünü korkutabilirdi. Ama neredeyse Baird kadar uzun ve bir defans oyuncusu gibi yapılı olmasına rağmen, artık iri erkeklere alışmıştı. Ayrıca adam Dünya'ya geri dönmüştü, onlara yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yine de kesinlikle denemek istiyor gibi görünüyordu.

"Bu kaçamaklardan ve yarım cevaplardan bıktım." Derin sesi tehditkâr bir hırıltıya dönüşmüştü. "Teyzen beni kuzenini bulmam için tuttu ve onun kayboluşu hakkında bana anlattığından daha fazlasını bildiğini biliyorum."

"Sana bunu düşündüren ne?" Liv soğukkanlılıkla sordu. "Kocam bana Kindred'lerin sizinle tam bir işbirliği yaptığını söyledi."

"Ayrıca bildiği her şeyi bana anlatmıyor." Dedektif onlara sinirli bir bakış attı. "Bakın, kuzeninizle hiç tanışmadığınızı biliyorum ama gerçekten tehlikede olabilir, o yüzden-"

Sophie sessizce, "O tehlikede," dedi, başını kaldırıp görüntü ekranına bakarak. "Ne?" Adam kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Liv iç çekti. *İşte başlıyoruz.* Ama Sophie gerçeğin ortaya çıkmasına izin vermeye karar verdiyse, onu desteklemek zorundaydı. "Lauren'ın Bela tarafından kaçırıldığına inanıyoruz," dedi açıkça.

Dedektif Rast onlara ters ters baktı. "Bu bana neden hemen söylenmedi?"

"Çünkü bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok," dedi Liv. "*Bizim* de bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok." Parmağıyla görüntü ekranını işaret etti. "Ve bir *an* için bile Lauren'la hiç tanışmadığımız için onu umursamadığımızı düşünmeyin. Hem Sophie hem de ben Scourge tarafından alıkonulduk ve bunun ne kadar korkunç bir deneyim olduğunun farkındayız."

"İşte bu yüzden size ya da Abby Teyze'ye söylemek istemedik," diye ekledi Sophie. "Lauren'in o... o... tutsak olduğunu *bilmektense*, sadece kayıp olduğunu düşünmeye devam etmesinin onun için daha iyi olacağını düşündük." Başını salladı, gözleri yaşlarla doldu. "Zavallı Lauren."

Rast'ın yüzündeki öfke yerini endişeye bıraktı. "Ve onu aldıklarından emin misin?"

"Emin değilim, hayır," dedi Liv. "Ama kaçırılma şekli -tüm kıyafetlerinin geride bırakılması- Scourge'un Sophie'yi kaçırma şekliyle uyuyor. Sadece canlı dokuları taşıyabilen moleküler transfer ışını denen bir cihazları var, bu yüzden giysiler geride kaldı."

Sophie burnunu çekerek, "Ve göğüslerinin arasında bir iz var," diye ekledi. "Abby Teyze'nin bize gösterdiği resimlerde gördük."

Rast kaşlarını çatı. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Tam olarak emin değiliz," dedi Liv. "Ama Scourge'un, göğüslerinin arasında özel bir işaret olan Dünyalı bir kızla ilgili gibi görünen bir kehaneti var. Bizi kaçırdıklarında hem beni hem de kız kardeşimi bu işaret için kontrol ettiler. Lauren bizimle akraba ve onda da var - bir bağlantı olduğundan oldukça eminiz."

"Ne yapabiliriz? Onu nasıl geri getirebiliriz?" Rast sordu.

"Yapamayız," dedi Liv açıkça. "Üzgünüm ama onu nereye götürdüklerinden bile emin değiliz. Yine de yarın Scourge'un ana gezegenine gidecek olan bazı Kindred savaşçılarımız var," diyerek ona umut vermek istedi. "Lauren'dan herhangi bir iz arayacaklar ve ayrıca Scourge kehanetinin tam olarak ne dediğini öğrenmek istiyorlar."

"Bunun ne yararı var?" diye sordu Rast. "Onu gemilerine almış olmaları daha muhtemel değil mi?"

"Babalık mı? Muhtemelen," dedi Liv. "Ama neredeyse zaptedilemez durumda ve Kindred Yüksek Konseyi ona saldıramayacaklarına ve sadece bir kız için tüm Dünya'nın güvenliğini riske atamayacaklarına karar verdi." İçini çekti. "Üzgünüm, Dedektif Rast."

"Lütfen Lauren'ı önemsemediğimizi düşünmeyin," diye Sophie. "Son zamanlarda tek düşündüğüm o. Onun için çok *üzülüyorum* çünkü yaşadığını biliyorum."

"Ve bana söyleyebileceklerinin hepsi bu mu? Başka bir şey musun?" Rast ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı.

Liv başını salladı. "Korkarım hepsi bu kadar. Umarım neden sakladığımızı anlayabiliyorsunuzdur. Abby Teyze için bilmemenin daha iyi bir seçenek olduğunu düşündük."

kızının Scourge tarafından kaçırıldığını söyledi."

"Zor bir karar, tamam mı?" Rast bir nefes verdi ve bir elini kısa altın kahverengi saçlarında gezdirdi. "Ama ona haber vermem gerekiyor. Yapabileceğim hiçbir şey yokken onun parasını almaya devam edemem."

Sophie, "Ona söylemeyi biraz daha ertele," diye yalvardı. "Belki Deep ve Lock -yarın gidecek olan savaşçılar- onun nerede tutulduğu ya da... ya da onu ne için istedikleri hakkında bir şeyler öğrenirler."

Liv'in aklına bir fikir gelmiş ki, "Hatta onlar döndükten sonra senin Ana gemiye gelip onlarla konuşmanı bile ayarlayabiliriz," dedi. "Kocamdan Konsey'den özel bir izin istemesini rica edebilirim."

"Geminizde bir tur atmanın Lauren'ın yerini bulmama nasıl yardımcı olacağını anlayamıyorum," diye homurdandı Rast. "Ama görüşmeleri bu lanet olası görüntü ekranı yerine yüz yüze yapmak istiyorum."

"Ne yapabileceğime bir bakayım," dedi Liv yumuşak bir sesle.

"Bu arada Abby Teyze'ye söylemeyi erteleyebilir misin?" Sophie yalvardı.

Rast içini çekti. "Bunu düşüneceğim. Dediğim gibi, işimi yapmadan onun parasını almaktan hoşlanmıyorum."

Liv sessizce, "Ama sen işini yapıyorsun," dedi. "Lauren'ın nerede olduğuna dair cevap alana kadar işi bırakmadın."

Rast'ın yüzünde inatçı bir ifade vardı. "Teyzen beni Lauren'ı bulup sağ salim eve getirmem için tuttu. Bunu başarana kadar işim bitmiş sayılmaz." Kısa bir süre başını salladı. "Şimdi gitmene izin vereceğim ama seninle irtibatta olacağım. Eğer bir şey öğrenirseniz, konuştuğum iletişim subayında iletişim bilgilerim var. Beni günün ya da gecenin herhangi bir saatinde arayın, doğruca İnsan/Kindred ilişkileri binasına gelip görüntü ekranından konuşurum."

Sophie başıyla onayladı. "Pekâlâ, teşekkürler Dedektif."

Yüzü hafifçe yumuşadı. "Bana gerçeği söylediğin için teşekkür ederim. Şimdi tek yapmamız gereken gönderdiğin savaşçıların bir şeyler bulmasını ummak."

"Eminim yapacaklardır," dedi Liv ve Lock'la bu konuyu konuşmak için aklına bir not aldı. Sırf o, Kat ve Deep'le birlikte çoğunlukla

Kat'in deyimiyle "ruh-boşanması" için Scourge'un ana gezegenine gitmeleri, ipuçlarını araştıramayacakları anlamına gelmiyordu. Işık ikizinin, eğer ondan isterse bu görevi çok ciddiye alacağını biliyordu.

Rast bir kez daha başını salladı ve ardından görüntü ekranı titreyerek karardı.

Sophie, "Vay canına, kendini gerçekten adamış," diye mırıldandı.

Liv başını salladı. "Baird'in ona neden bu kadar saygı duyduğunu anlayabiliyorum." İçini çekti. "Eh, artık ok yaydan çıktı. Abby Teyze'ye söylemek için ne kadar bekleyeceğini merak ediyorum."

Sophie sıkıntılı görünüyordu. "Belki de... belki de ona söylemeliyiz. Bu kararı ona yüklemek adil görünmüyor. Ve biz bir aileyiz."

"Beklemesi için ona yalvaran sendin," diye Liv. "Ayrıca bence sen haklıydın. Kat ve çocuklar bilmeye değer bir şey bulabilirler. Kehanetin tam ifadesini bile bulabilirlerse, Lauren'ı tam olarak ne için istedikleri ve onu nereye götürebilecekleri konusunda bir ipucuna sahip olabiliriz."

Sophie isteksizce başını salladı. "Pekâlâ. Bunu Abby Teyze'den sakladığımız için kendimi çok kötü hissediyorum. Ama yine de ona bir tür umut sunamadan ortaya çıkıp Lauren'ın AllFather'ın elinde olduğunu söylemek daha kötü görünüyor." Liv'e baktı. "Sence onun Baba Gemisi'nde *olduğunu* bir şekilde kanıtlayabilirsek Konsey bir saldırıyı ya da bir tür kurtarma girişimini onaylar mı?"

"Bilmiyorum." Liv içini çekti. "Bu tam ölçekli bir savaş anlamına gelir ki muhtemelen Dünya üzerinde ciddi etkileri olur. Bu 'çok kişinin hayatı bir ya da birkaç kişinin hayatından daha değerlidir' türünden bir şey."

"Ama Lauren kan bağımız var! O bizim kuzenimiz." Sophie'nin gözleri yaşlarla doldu. "Ah, zavallı kız. Keşke şu anda nerede olduğunu bilseydim."

"Ben de." Liv kız kardeşine rahatlatıcı bir sarılma verdi. "Ben de Sophie."

Yirmi Beşinci Bölüm

"Kızın taşınması gerekecek. Bizimle birlikte ana dünyaya gelecek."

"Ana dünya mı?" Xairn parlayan yeşil rünlerle işlenmiş siyah metal tahtında oturan babasına kaşlarını çatarak baktı. Etrafı, her zaman olduğu gibi, özel muhafızları için özel olarak yaptırdığı dört devasa fiçıda yetişmiş askerle çevriliydi.

"Yesss." Her ŞeyinBabası başını salladı, gölgeli kukuletası hareketle birlikte dalgalanarak yanan kırmızı gözlerini ortaya çıkardı. Geçmişte olduğu parlak değillerdi - birincil besin kaynağını kaybettiğinden beri Xairn'in babası daha yavaş hareket ediyor ve biraz daha az şiddetle konuşuyor gibiydi.

Gözlerimin önünde zayıflıyor. Xairn babası olan bu erkeğe acıması gerektiğini düşünüyordu ama Xairn, AllFather'ın ana besin kaynağı olduğu için, içinde onu umursayacak bir şey bulamıyordu. Aslında son zamanlarda hiçbir şeyi umursamıyordu -AllFather'ın artık onun olumsuz duygularından beslenememesinin nedeni de buydu. Onda hiç yoktu.

"Geri dönmeliyiz," diye tısladı AllFather. "Orada gücümü artıracak tesisler var."

"Daha fazla güce mi ihtiyacın var?" Xairn sesini nötr tuttu.

"Embesil! Bunu bildiğimi biliyorsun!" diye öfkелendi AllFather zayıf bir sesle. "Artık senin acın beni beslemediğine göre, elimde beslenebileceğim sadece büyümüş fiçılar var. Ve onların duyguları da belirsiz gölgeler; beni beslemeye yetecek kadar bile değil."

"Daha dün ışınlı aldığınız insanlardan ne haber?"

Allfather sinirli bir el hareketi yaptı. "Çok zayıflar. Çoktan kurutuldular."

"Artık acımı hasat edemediğin için üzgünüm baba," dedi Xairn kibarca. "Belki de birincil besin kaynağını yok etmemek için daha fazla özen göstermeliydin." Babası tarafından çok sevdiği evcil hayvanı Sanja'yı öldürmeye zorlandığında, Xairn'in duyguları da onunla birlikte ölmüştü. AllFather'ın zalimliği yüzünden içi bomboştu. Umursadığından değil.

"Boş ver. Yakında senin acına ihtiyacım kalmayacak." Çökmüş gözleri donuk bir kırmızıyla parlıyordu. "Zirve noktam yaklaşıyor - tohumumun en güçlü olacağı zaman. Kızı doğurduğumda bana yetecek kadar acıya sahip olacağım."

Xairn bir huzursuzluk titreşimi hissetti ama hemen söndürdü. İnsan dışı onun için bir hiçti, öyle değil mi? *Elbette değildi*, dedi kendi kendine kararlılıkla. "Zirveye ne zaman ulaşacaksın?" diye sordu.

"Yarının yaklaştığını hissediyorum." AllFather iskeletten ellerini beklentiyle birbirine sürttü. "İşte bu yüzden bir an önce uzayı katlamaya hazırlanmalıyız."

Xairn, "Kindred aletleri hareketlerimizi algılayacaktır," diye itiraz etti.

"Eğer bu sektörde katlama yapacak kadar aptal olsaydık yaparlardı," dedi AllFather. "Yardımcı gemiyi biraz uzağa götüreceğiz ve daha ince bir kat kullanacağız. Eğer bizi tespit ederlerse, bunun basit bir anomali olduğunu düşüneceklerdir."

"Pekâlâ." Xairn eğildi. "Ne zaman ayrılmak istersiniz, baba?"

"Derhal, dedim ya. Kız hareket etsin ve yardımcı gemi bir saat içinde kalkışa hazır olsun."

Xairn ruhunda karanlık bir dürtünün kıpırdadığını hissetti ama bunu hemen bastırdı. "Peki tek yolcular biz miyiz? Sen, kız ve ben mi?"

Siyah üzerine kırmızı gözleri bir an için kıpkırmızı parladı. "Beni aptal mı sanıyorsun? Muhafızlarım çok iyi gelecekler." Her Şeyin Babası uzanarak en yakınındaki fıçıda yetişmiş askerin devasa ön kolunu okşadı. Xairn babasının dokunuşunun ne kadar itici olduğunu çok iyi bilmesine rağmen, devasa erkek irkilmedi bile.

"Ama ana dünya terk edilmiş durumda," diye belirtti Xairn. "Onlara ne ihtiyacınız olacak?"

"Onlar için bir kullanım alanı bulabilirim." Askerin kolunu daha sıkı kavrayan AllFather kendini ayağa kaldırdı. "Bana iyi hizmet edecekler, değil mi Alfa?" diye mırıldandı yüksek, şeytani sesiyle.

"Evet, AllFather." Fıçıda yetişen erkek hiç gözünü kırpmadan dosdoğru önüne baktı.

"Görüyor musun?" AllFather başını salladı.

Xairn omuz silktili. "Nasıl isterseniz. Ben kızı getireceğim."

"Gördüğünden emin ol. Ve onun için neyin saklı olduğunu bilmesini sağla. Ona bacaklarını nasıl açacağımı ve onu nasıl besleyeceğimi anlat." Kırmızı gözleri açlıkla parlıyordu. "Onu aldığımdaya yaşayacağı dehşet, bu beklenti için çok daha tatlı olacak."

Nedense Xairn'in iri elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. *O benim! Sana asla izin vermeyeceğim-Kaşlarını çattı ve bu düşünceyi bir kenara itti. Böylesine aptalca, sahiplenici bir dürtü gelmişti? AllFather ne isterse onu alırdı.*

-Her zaman öyleydi. Ve eğer kehaneti gerçekleştirmek için Lauren'ı doğurmak istiyorsa, o zaman ona sahip olacaktı. Bu kadar basitti.

Yine de, nedense Xairn'in göğsü, Toprak dışısının narin formunun AllFather'ın gölgeli siyah altında sıkışıp kaldığını hayal ettiğinde sıkıştı. *Bu kadar aptal olmayı bırak, dedi kendi kendine. Hiçbir şey hissetmiyorsun.* Ama yine de...

"Xairn?"

Başını kaldırdığında AllFather'ın ona aç gözlerle baktığını gördü. "Evet?" Sesini dikkatle nötr tuttu.

Uzun bir an boyunca, tıpkı kendisinininkine benzeyen o siyah üzerine kırmızı nefret dolu gözler onu delip geçecekmiş gibi geldi. Sonra Yüce Baba başını salladı. "Hiçbir şey hissetmedim. Bir an için hissettiğimi sandım... ama sanırım yanılmışım."

"Peki, baba." Xairn tekrar eğildi ve gitmek için döndü. Ancak tahta çıkan geniş, siyah basamaklardan inerken omzunun üzerinden bir bakış atmaktan kendini alamadı.

AllFather küçülmüş ve tükenmiş görünüyordu, destek için Alfa muhafızının koluna . Ama Xairn hâlâ onun gözlerindeki kötülüğü okuyabiliyor, ondan zehirli bir miasma gibi yayılan açlık ve dehşeti hissedebiliyordu. Babası zayıf olabilirdi ama

Lauren'i almak istediği şeyi yapabilecek kadar güçlüydü.

Xairn umursamaması gerektiğini bilse de çenesinin kenetlenmesine ya da ellerinin tekrar yumruk olmasına engel olamadı. *Benim, diye fısıldadı kafasının içindeki bir ses. O benim olmalı...*

* * * * *

Lauren hücresinin kapısı açıldığında şaşkınlıkla başını kaldırdı. Xairn birkaç saat önce onu görmeye gelmiş, sabahki nutra-wafer'ları düşündüğü gibi karton pop tartlardan oluşan istihkakını getirmişti. Akşam yemeğine kadar da dönmeyecekti, bu da genellikle konuştukları zamandı. Daha doğrusu o konuşurdu. Xairn çoğunlukla dinlerdi.

Ona bakarken yüzü ifadesizdi ama bir şekilde bir şeylerin doğru olmadığını biliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu, ağır siyah pelerinini omuzlarına sıkıca sararak. "Neyin var?"

"kalk." Derin sesi gerginlikle doluydu.

Lauren ayağa fırladı. Adam kocaman bir eliyle kolunun üst kısmını acıtacak kadar sıkı bir şekilde kavradığında nefesi kesildi. "Neler oluyor? Nereye gidiyoruz?"

"Ana dünyaya."

"Ne? Neden?" diye sordu çaresizce, adam onu hücreden çıkarıp uzun metal bir koridora sürüklerken.

"Neden öyle düşünüyorsun?" Adam ona bir bakış fırlattı, siyah üzerine kırmızı gözleri yanıyordu.

"Ben... Bilmiyorum," diye bocaladı Lauren.

"Evet, biliyorsun." Onu o kadar hızlı sürükledi ki, uzun adımlarına ayak uydurabilmek için koşmak zorunda kaldı. Geminin içi donuk gri bir bulanıklık içinde etraftan geçip gidiyordu ama gözleri sadece onun yüzünü görüyordu. Adamın ifadesi değişmemişti ama gözleri parlıyordu.

"Lütfen, Xairn," diye yalvardı. "Beni incitiyorsun."

"Senin incineceğin kadar değil." Bir virajı dönüp alçak bir kemerden geçerken ona kısa bir süre baktı. "İşte geldik."

"Burası neresi?" Lauren belirsiz bir şekilde etrafına bakındı. Her boyutta ve şekilde gemilerle dolu geniş bir odadaydılar. Çoğu uzun, dar ve şıktı, dış yüzeyleri yağlı, mürekkep gibi siyahtı ve nedense bakması zordu. Xairn daha büyük bir gemi seçti ve onu ona doğru yönlendirdi.

"Yanaşma bölmesi. Yardımcı gemiyi ana dünyaya götürüyoruz."

"Kendi gezegenini, yani yeri mi kastediyorsun?" diye sordu adam onu yankılanan boşluktan seçilmiş gemiye doğru sürüklerken. Metal zemin çıplak ayaklarının altında donuyordu.

"Orası hiçbir zaman benim evim olmadı. Ama halkımın doğduğu yer, evet." Büyük elini geminin mürekkep gibi siyah tarafına dayadı. Lauren parmaklarının garip siyah metalin içine batışını hayret ve korkuyla izledi; sanki elini bir yağ birikintisinin içine sokmuş gibiydi. Gemi titredi ve *sızarak* açıldı; geminin yan tarafında aniden beliren deliği anlatacak başka bir kelime yoktu.

"Ama... neden oraya gidiyoruz?" diye sordu adam onu yarı itip yarı kaldırarak garip gemiye bindirirken. *Neden beni Dünya'dan bu kadar uzağa götürüyorsun? Annemden ve sevdiğim herkesten?* Bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi ama bir daha asla geri dönemeyeceği korkusu boğazında yükseldi ve neredeyse onu boğuyordu.

"AllFather'ın gücünü geldiği yerden alması gerekiyor." Xairn onu geminin arka tarafına, Lauren'ın bir hücre görebileceği yere doğru iterken sesi gergindi. Daha *küçük* olması dışında Baba Gemisi'nde tutulduğu hücreye çok benziyordu - çok daha küçüktü.

"Lütfen!" Xairn onu hücrenin içine itmek üzereyken yüzünü ona döndü. "Lütfen, *bekleyin.*"

"Fazla zamanımız yok. AllFather yakında burada olacak ve geminin hazır olmasını bekleyecek."

"Bana sadece bir şey söyle," dedi Lauren, paniğini kontrol etmeye ve sesini düz ve sakın tutmaya çalışarak. "Beni neden istiyor?"

"Seni çiftleştirmek istiyor. Sen bir kehanetin gerçekleşmiş halisin, aradığımız dışısın." Gözleri alev alev yanarak ona baktı. "Sadece sen ırkımızı yenileyebilirsin. Sadece sen Yüce Baba'nın tohumundan doğan kızları doğurabilirsin."

Lauren böyle bir şeyin nihai kaderi olacağından korkuyordu ama bunu düşünmesine izin vermemişti. Şimdi gerçeğe yüzleştğinde iki şeyden birini yapabileceğini biliyordu: paniğe kapılıp umudunu yitirmek ya da yapabileceği tek şey olan kendini kurtarmak.

"Neden o olmak zorunda?" diye sordu alçak bir sesle. Xairn kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun? Ne soruyorsun?"

"Dedim ki, neden *bunu yapan* o olmak zorunda?" Derin bir nefes alarak Xairn'e doğru bir adım attı. Geniş göğsü yüzünün hizasındaydı ve üzerine doğru geldiğini görmek için başını kaldırması gerekti. Ama irkilmedi, siyah üzerine kırmızı gözleri onunkilere dikildiğinde bile.

"Seni anlamıyorum." Başını iki yana salladı.

"Neden sen olamıyorsun?" Lauren yavaşça, nazıkçe elini kaldırdı ve onun yanağını kavradı. Yüzünde hiç sakal gölgesi fark etmemiş olmasına rağmen teni sıcaktı ve avucunun altında hafifçe kaşınıyordu. Yakından onun kokusunu alabiliyordu - ona verdiği pelerine sinmiş olan aynı sıcak, egzotik baharatın kokusunu.

"Ben mi?" Derin sesi boğuktu.

"Evet, *sen*," dedi Lauren sabırla. Elini fazla zorlamadığını umuyordu ama elindeki tek şey buydu ve iğrenç AllFather'a boyun eğmektense ölmeyi tercih ederdi. "Sen onun oğlusun. Onunla aynı kanı taşıyorsun. -Aynı DNA. Neden beni doğuran... sen olamıyorsun?" Kelime boğazına takıldı ama yine de zorla çıkardı.

Xairn onun hafif dokunuşundan sanki yanmış gibi irkildi. "Sana tecavüz etmemi mi istiyorsun?"

Lauren sertçe yutkundu ve elini yanına bıraktı. "Tecavüz olmak zorunda değil," dedi alçak ve kararlı bir sesle. "Eğer nazik olursan olmaz. Nazik olabilirsin, değil mi Xairn?"

Bir an için yüzü buruştu ve sonra başını salladı. "İçimde hiç nezaket yok. Sadece zalimlik ve gaddarlık var."

"Bana karşı hiç acımasız olmadın," diye itiraz etti Lauren. "Lütfen, Xairn. Eğer... eğer birinin *bunu* yapması gerekiyorsa, o kişinin sen olmasını istiyorum. Onun değil. Asla o olmasın." Gözleri başlamıştı ama gözlerini kırpıştırarak ağlamasına izin vermedi. *Sakin kalmalıydı. Kontrollü.*

"Seni çiftleştirmek istesem bile yapamam." Derin sesi soğuktu ama gözleri parlıyordu. "Bu arzular içimde gömülü, asla ortaya çıkmayacak."

"Beni istemediğin için yapamayacağını mı söylüyorsun? Beni çekici bulmuyor musun?" diye sordu.

"I..." Xairn kaşlarını çattı. "Kesinlikle çok güzelsin. Ama güzellik benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Cinsel dürtülerim uykuda ve öyle de kalacak."

"Ah?" Lauren'ın doğru şeyi yapıp yapmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği çaresiz olduğuydu. Derin bir nefes alarak uzun siyah pelerinin boynunu çözdü ve düşmesine izin verdi. Pelerin ayaklarının dibinde bir kumaş yığını halinde birikti. Pelerin olmadan kendini korkunç derecede çıplak ve savunmasız hissediyordu ama örtünmeyi reddetti.

"Ne yapıyorsun?" Xairn'in sesi artık sert bir fısıltıya dönüşmüştü.

"Bana bak," diye mırıldandı ellerini iki yana açarak. Victoria's Secret modeli değildi ama doğru yerlerde kıvrımları vardı ve bunu biliyordu. Çıplak göğüsleri yüksek, dolgun ve sıkıydı ve çilek kahverengisi meme uçları serin havada gergindi. Uyluklarının arasındaki özenle kesilmiş siyah bukleler yumuşak ve davetkârdı.

"Neden yapmalıyım?" diye sordu ama gözleri vücudunun üzerinde yanıyor, onu açıkla yutuyor ve kendini daha da çıplak hissetmesine neden oluyordu.

"Beni görmeni istiyorum," dedi Lauren açıkça. "Sadece bir seks objesi ya da doğru soydan gelen dişi bir hayvan olarak değil. Beni *gör*, *Lauren'ı gör*. Uzun zamandır konuştuğun kızı."

"Seni görüyorum." Adamın gözleri kızın vücudunda gezinmeyi bıraktı ve gözlerinin içine baktı. "Ama hâlâ anlamıyorum."

"Senden bana yardım etmeni istiyorum," dedi Lauren yumuşak bir sesle. "Ve bence yardım edeceksin." "Buna inanmana ne sebep oldu?" Sesi tedirgin geliyordu.

Lauren onun iri bedeninin sıcaklığını hissedinceye kadar bir adım daha yaklaştı. çıplak tenine karşı. "Çünkü üşüdüğümde beni giydirdin ve acıktığımda beni doyurdun. Çünkü üzgün olduğumda beni teselli ettin. Beni önemsiyorsun Xairn, önemseydiğini *biliyorum*. O yüzden lütfen *bana yardım et*."

"Yapamam. Yapmamalıyım." Ama bu kez ondan uzaklaşmadı.

"*Yapabilirsin*," diye güvence verdi Lauren ona. Adamın elini tutarak dikkatlice

Çıplak göğüslerinin arasına girdi, avucunu göğsünün pürüzsüz tenine bastırdı. "Kalbimi hisset. Gözlerimin içine bak. İstersen bana sahip olabilirsin, sana karşı koymayacağım. Sadece yapma... beni almasına izin verme. Lütfen."

Xairn göğüslerinin arasındaki iri eline baktı ve sonra tekrar gözlerinin içine baktı. "I-"

Dışarıda yankılanan bot sesleri onun sözünü kesti.

Lauren telaşla geminin yan tarafındaki kapıya doğru baktı. "Kim?
-?"

"Çabuk ol!" Xairn eğilerek pelerini aldı, ona sardı ve neredeyse tek bir hareketle onu küçük nezarethaneye itti. "Sessiz ol," diye alçak sesle uyardı. "Dikkatleri üzerine çekme."

"Ama bana yardım edecek misin?" diye fısıldadı, gözleriyle yalvararak ona baktı. "Lütfen, Xairn!"

"Bunu sonra konuşuruz." Adam kapıyı yüzüne çarptı ve kadın kilit mekanizmasının yumruklandığını duydu.

Küçük hücrede bir köşeye iliştirilmiş küçük üçgen bir bank ve tepedeki sert ışıktan başka bir şey yoktu. Lauren ağlamamaya çalışarak pelerini kendine daha sıkı sardı ve bankın üzerine yığıldı. Xairn onu iğrenç babasından kurtaracak kadar önemsiyor muydu?

Çok geç olana kadar öğrenemeyeceğinden korkuyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

"Bu çok aptalca," diye mırıldandı Kat kendi kendine. "Gururum için kendimi öldürmeyeceğim." Acı dolu bir sisin içinden, yatağının yanındaki komodinin üzerinde duran sanal bağlantısının düğmesini aradı. Liv ve Sophie gibi bir Think-me kullanabilmeyi diliyordu ama eşleşmemiş bir dişi olarak telepatik cep telefonunun Kindred versiyonunu kullanmasına izin verilmiyordu. Bu cinsiyetçi bir kural değildi, daha çok pratik bir kuraldı. Kendi zihnine bağlı ve onu koruyan bir Kindred zihni olmadan, düşüncelerini herhangi bir yere iletebilirdi.

-Bela'nın dinleyen kulakları da dahil olmak üzere. *Her Şeyin Babası benim baş ağrımı duymak istemez,* diye düşündü bıkkınlıkla. *Muhtemelen bir sonraki iğrenç komplosunu hazırlamakla o kadar meşguldür ki, yanlışlıkla yanlış adamlarla ruh bağı kuran aptal bir Dünyalı kızı umursamaz.*

Lock ve Deep'i aramaktan nefret ediyordu ama onlar olmadan acının yakın zamanda geçmeyeceğini söyleyebilirdi. Şimdiden neredeyse İkiz Aylar'daki mağarada olduğu kadar kötüydü. Ve tamamen etkisiz hale gelirse psikik boşanmayı nasıl atlatacaktı?

Belki Lock'ı ararım. Hayır, Derin olmadan bana dokunması onu incitir. Ama kahretsin, şu anda Derin'le başka bir şey yapmak istemiyordu. Özellikle de son karşılaşmalarından sonra. Parmağı kararsızca gönder düğmesinin üzerinde gezinirken, birinin süitinin ön kapısına vurduğunu duydu.

"Geliyorum," diye inledi, kendini yataktan aşağı sürükleyerek. "Geliyorum, bekle." Düğmeye bastı ve kapı yumuşak bir *vınlamayla* açılarak endişeli görünen Lock'u ortaya çıkardı.

"Leydim?" Tam zamanında içeri girip Kat'ı bacakları çökerken yakaladı. "Kat!" Endişeyle ona baktı. "İyi misiniz? Acını ve sıkıntını hissedebiliyordum, bu beni endişelendirdi."

Kat ona zayıfça gülümsedi. "Hep aynı şeyler. Şimdiye kadar alışmış olmam gerekirdi." İçini çekti. "Derin nerede?"

Lock'un yakışıklı yüz hatları gerildi. "Bilmiyorum ve bilmek de umurumda değil."

"Ne? Yani siz ikiniz gerçekten kavga mı ediyorsunuz?" diye sordu adam onu yatak odasına götürüp yavaşça yatağa yatırırken.

"Bunun ötesine geçiyor." Lock gömleğini çıkardı ve onun yanındaki yatağa tırmandı.

Kat, adamın sıcak elini kolunda hissettiğinde rahat bir nefes aldı. Adam bluzunu yavaşça başının üzerinden çekip styeni dışında üstünü çıplak bıraktığında itiraz bile etmedi. Lock onu kendine çekip geniş göğsünü sırtına bastırırken, "Kavga ediyor olsanız bile onu aramalıyız," dedi. "Seni incitmek istemem."

Lock ona nazikçe, "Acı bir şey değil," dedi. "Size yakın olmak buna fazlasıyla değer leydim. Özellikle de..." Sesi bir an için kesildi. "Seni bu kadar çabuk kaybedecekken."

"Oh, Lock..." Kat onun üzüntüsünün kabardığını hissedebiliyordu, o kadar büyük bir kayıp duygusuydu ki neredeyse onu boğacaktı. Yine de geri çekilmedi ya da kaçmaya çalışmadı. Bunun yerine, yüzünü ona dönecek şekilde kollarında döndü ve onu sıkı bir kucaklamanın içine çekti. "zr dilerim," diye fısıldadı omzuna. "ok zgnm."

"Ben de yle." Lock'un sesi ağlıyormuş gibi geliyordu. Adamın iri bedeni Kat'inkine yaslanıp titriyordu ve Kat onu daha iyi teselli edebilmeyi dileyerek ona daha sıkı sarıldı. "Seni seviyorum Kat," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Ve yarın senden ayrılma fıkri -aramızdaki kk bağı da kaybetmek- bana ölüm gibi geliyor. Her şeyin sonu gibi."

"Ben de seni seviyorum," diye itiraf etti Kat. "Ve... Derin'i sevebileceğimi hissediyorum. Keşke bana izin verseydi. Keşke bunu yapmamı isteseydi."

Lock onun kollarında kaskatı kesildi. "Yapmayacak. Yapmaz. Bunu düşünmenin bile bir anlamı yok. Umut yok." Boğazından alçak bir hırıltı yükseldi. "Tanrım, keşke ona bağlı olmasaydım."

"deme," dedi Kat yumuşak bir sesle. "Siz kardeşsiniz, ikizsiniz. Yakın olmalısınız."

"Benim için önemli olan tek ilişkiyi öldürürken ona nasıl yakın olmak isteyebilirim?" Lock talep etti. "Sana ve bize yaptığı şeyi... Bunu affedemem."

"Tabii ki yapamazsın." Yeni ses ikisini de ürküttü.

Kat başını kaldırdığında Deep'in yatak odasının kapısında uzanmış, geniş omuzlarından birini kapının pervazına dayamış olduğunu gördü. Koyu renk yüzünde alaycı bir vardı ama gözleri sertti. "Vay, vay," diye mırıldandı. "İkiniz çok *rahat* görünüyorsunuz. Size katılırdım ama o yatağın üç kişi için yeterince büyük olduğunu sanmıyorum."

Lock doğrulup koluyla Kat'i koruyarak oturdu. "Burada ne yapıyorsun?" diye hırladı.

"Seninle aynı şey, sevgili kardeşim. Küçük Kat'in acısı beni çağırdı - beni bir mıknaş gibi geminin Çiftleşmemiş Erkekler bölümüne kadar sürükledi."

Lock'un kahverengi gözleri parladı. "Orada ne yapıyordun? Eşleşmemiş değilsin!"

Derin bir kaşını kaldırdı. "Neredeyse öyleyim. Her neyse, neden umurunda olsun ki?"

Kat tedirgin bir şekilde ikisinin arasına baktı. Çiftleşmemiş Erkekler alanında tam olarak ne olup bittiğinden emin değildi ama bir tür cinsel unsur olması gerektiğini düşünüyordu. Ana gemide fahişeler olduğunu hiç duymamıştı ama belli belirsiz fısıltılar ve söylentiler, çiftleşmemiş savaşçılar için bir tür serbest bırakma olduğunu gösteriyor gibiydi. Bu da ortalama bir alfa erkek Kindred'deki bilinmeyen testosteron miktarını düşündüğünüzde mantıklı geliyordu.

"Umurumda çünkü bu Kat hanıma saygısızlık," diye homurdandı Lock. "Ama neden farklı bir şey bekleyeyim ki? Her şeye ve herkese saygısızlık ediyorsun. Kendinden başka kimseyi umursamıyorsun."

Derin ellerini havaya kaldırdı. "İşte ben buyum, değer verdiğin her şeyin üzerine işeyen bencil bir piçim. Hayatını mahvediyorum."

"Evet, öylesin!" Lock'un elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı ve normalde yumuşak olan yüz ifadesi nefret dolu bir ifadeye dönüşmüştü. Yataktan kalkmaya başladı ama Kat bir eliyle kolunu tutarak onu durdurdu.

"Yapma," diye fısıldadı başını sallayarak. "Lütfen, yapma."

"Bırak onu." Derin yüzündeki yarı iyileşmiş morlukları işaret etti. "Eğer duygularını ifade edebilmesinin tek yolu yumruklarıysa. Neden olmasın?"

"Çünkü." Kat sesinin bu kadar zayıf çıkmasından, titremesinden nefret ediyordu. Keskin ya da esprili bir şey söylemek istedi. Küçük bir kızken anne ve babası kavga ettiğinde bazen yaptığı gibi gerginliği bir şekilde yatıştırmak istedi. *Eğer onları güldürebilirsen ya da birbirleri yerine senden nefret etmelerini sağlayabilirsen, kavga etmeyi bırakacaklardır,* diye fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses. *Ve belki de artık birbirlerine vurmazlar...* Ama aklına hiçbir şey gelmedi. "Lütfen," diye tekrarladı usulca. "Lütfen, yapma."

"Yapmayacağım leydim, beni affedin." Lock onu koruyarak kollarının arasına aldı. "Seni üzdüğümüz için özür dilerim," diye mırıldandı saçlarına.

Kat gözlerini kapattı ve duygu bombardımanına tutulduğunu hissetti. Lock *üzüntü/endişe/koruma* hissi, Deep ise *umutsuzluk/öfke/nefretle* doluydu.

Hayır, sadece nefret değil... kendinden nefret. Kat gözlerini açtığında, yakışıklı yüz hatlarında küstah bir ifade olan karanlık ikizinin ona sırtıttığını gördü. Ama bu kayıtsız küçümseme bakışının altında başka bir şeyin parıltısını gördüğünü sandı. O kadar derin bir keder ki neredeyse dayanılmazdı. Kalbini göğsünde bir yumruk gibi düğümleyecek kadar karanlık bir ıssızlık.

"Sanırım ben gideceğim ve siz ikinizin birbirinizi teselli etmeyi bitirmenize izin vereceğim," dedi. "Bekle!" Lock'la kurduğu ten tene temas Kat'e Yataktan fırlayıp kapıya yöneldiği sırada Derin'in peşinden koşacak gücü kendinde bulamadı. "Bekle," diye tekrar rica etti, bir elini Derin'in koluna koydu.

"Şimdi ne var?" Derin homurdandı, onunla yüzleşmek için döndü.

Şimdi onunla yüz yüze geldiğinde Kat ne diyeceğini bilemiyordu. Onu sarsmak, bu şekilde davranmayı bırakmasını ve gerçek duygularını itiraf etmesini talep etmek istedi. Ama bir yanı hâlâ az önceki kavgadan -ya da neredeyse kavgadan- dolayı sarsılmıştı. Bir yanı hâlâ o korkmuş küçük kızdı, köşeye büzülmüş, havayı dolduran nefret ve hakaretleri dinliyor ve sevdiği insanların bu kez birbirlerine vurmaması için dua ediyordu.

"Eee?" Derin sordu ve orada çok uzun süredir sessiz durduğunu fark etti.

"Böyle yapma." Yalvarırcasına ona baktı. "Lütfen, Derin. Beni önemseydiğini biliyorum. Lock'u sevdiğini de biliyorum, o senin kardeşin. Lütfen sevmiyormuş gibi davranma."

Alaycı bir tavırla kaşını kaldırdı. "Umursadığımı mı sanıyorsun? Ne kadar dokunaklı. Ve ne yazık ki çok yanlış."

"Umursuyorsun," diye ısrar etti Kat. "Yoksa neden benim acımı çekesin ki? Sırtındaki yara izleri bunu kanıtlıyor."

"Bir savaşçı olarak onurum dışında hiçbir şeyi kanıtlamıyorlar," diye tersledi. "Güvenliğinden sorumlu olduğum bir kadının ölmesine izin veremezdim. Yaptığım şeyi yapmamın *tek* nedeni buydu. Başka bir şey değil."

Kat içinin donduğunu hissetti. Dışarıdan görünen özgüvenine rağmen, hayatında çok fazla reddedilme yaşamıştı. Orada durup, insan olsaydı ve Dünya'da yaşasaydı bir süper modelle çıkacak olan kocaman, muhteşem, kaslı bir adamın onu sevdiğinde ısrar etmek zordu, inanılmaz derecede zordu. Özellikle de sevmediğini kesin bir dille söylerken.

Yine de bir kez daha denedi.

"Geçmişte başına kötü bir şey geldiğini biliyorum," dedi sessizce, onun gözlerine bakarak.

"Öyle mi, öyle mi?" Deep'in siyah gözleri parladı. Başını kaldırıp Lock'a baktı. "En özel ve acı verici utancımı ortaya çıkardığın için teşekkür ederim kardeşim."

"Ben bir şey demedim," diye hırladı Lock.

Kat aceleyle, "Sadece bildiğimi söylüyorum, detayları bildiğimden ya da seni bu konuda yargıladığımdan değil," dedi. "Her ne , belki de şu anki davranışlarınla bir ilgisi vardır diye düşünüyordum."

Derin başını salladı. "Olanlar geçmişte kaldı ve unutuldu. *Sana* karşı hissettiklerimle hiçbir ilgisi yok, küçük Kat."

Kat çenesini kaldırdı, kalbi küt küt atıyordu. "Peki sen benim için ne hissediyorsun?"

Derin, neredeyse öpüşecek kadar yakınlaşana kadar eğildi. Gözlerinin içine bakarak mırıldandı: "Hiçbir şey. Sana karşı *hiçbir şey* hissetmiyorum."

Kat nefesini içine çekti. Sanki biri karnına yumruk atmış gibi hissetti ve yeterince hava alamadı. "Oh," diye fısıldadı.

Derin başını salladı ve tam boyuna doğru doğruldu. "Şimdi tatmin oldun mu tatlım? Gidebilir miyim?"

"Gidebilirsin, tamam mı?" Kat'in gözleri acı ve öfke dolu yaşlarla doldu ama onları şiddetle geri kırıptı. "Doğruca cehenneme git!"

Deep ona göz kırptı. "Ben Çiftleşmemiş Erkekler bölümünü tercih ederim. Orada çok daha fazla... *dikkat dağıtıcı* şey var."

"Yarınki yolculuğumuza zamanında yetiştiğin sürece nereye gittiğin umurunda değil." Kat hıçkırmak istemesine rağmen sesini sabit tuttu. "Böylece gidip şu lanet bağı sonsuza dek kesebiliriz."

Derin küstahça sıırttı. "Bunu kaçırmazdım." Yatak odasından çıkıp süite doğru yürüdü.

Kat, ön kapının arkasından *vınlayarak* kapandığını duyana kadar kendini tuttu. Sonra gözyaşları geldi - utanç, acı ve mahcubiyet gözyaşları. Reddedilmenin gözyaşları diğerlerinin daha çok acıtıyordu. *Gerçekten umurunda değil. Beni istemiyor.* Bir elini ağzına kapatarak hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Lock aniden oradaydı, onu kollarının arasına aldı ve saçlarına yumuşak, teselli edici öpücükler yağdırdı. "Ah leydim," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Çok özür dilerim. Çok çok üzgünüm."

"Beni etkilemesine izin vermemeliyim." Kat gözlerini elinin tersiyle sildi. "Ama kendimi çok aptal hissediyorum. Liv bu gece belki de beni sevmekten korktuğunu ya da kendini değersiz hissettiğini söyleyip durdu." Başını iki yana salladı. "Değersiz olan benim."

"Hayır, değilsin!" Lock onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve ciddiyetle ona baktı. "Sen güzel, zeki ve *mükemmelsin*. Eğer ondan kurtulabilseydim, seni elimden geldiğince çabuk kendime bağlardım. Tabii beni kabul edersen."

Kat burnunu çekti ve doğruldu. "Teşekkür ederim Lock. Keşke yapabilseydim," diye fısıldadı. "Ama beni istemeyen bir adamla birlikte olamam ve ikinizi ayırmanın bir yolu yok. Özür dilerim."

Lock'un yüzünden kederli bir ifade geçti. "En azından bu gece sana sarılmama izin verecek misin?" diye sordu. "Bu gece bunu yapabileceğim son gece olduğuna göre?"

Kat artık onun fiziksel temasın kendisine vereceği acıyı umursamadığını biliyordu. "Evet." Başını çevirerek onun geniş avucunu öptü. "Evet, bunu çok isterim."

"Teşekkür ederim leydim." Lock onu kollarına aldı ve yatağına geri götürdü.

Kat başını onun omzuna koydu ve gözlerini kapatarak yaşadığı acı ve aşağılanmayı unutmaya çalıştı. Ama zihninde Deep'in alaycı sırıtışını görmeye ve onun tekrar tekrar *"Hiçbir şey. Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum."*

Onun için de aynı şeyi söyleyebilmeyi diledi.

Yirmi Yedinci Bölüm

Deep, Çiftleşmemiş Erkekler bölgesine gitmedi. Aslında, Lock ile paylaştığı süite zar zor geri dönebildi. Ön kapının hemen içinde yere yığıldı ve duvardan aşağı kayarak dizlerini göğsüne çekip oturdu.

Artık benden nefret ediyor. Tamamen ve şüphesiz. Benden nefret ediyor. Güzel, istediği de buydu. Öyle değil miydi?

Kendinden nefret etme duygusu mide bulantısı gibi dalga dalga yayıldı ve hasta olacağını anladı. Kendini ayağa kaldırarak, midesindekileri boşaltmak için tam zamanında tuvalete yetişti.

Boşaldığında lavabodan yüzüne su sıçrattı ve bir havluyla yanaklarını ve ağzını kuvvetlice ovdu. İzleyiciye baktığında, kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış bir erkeğin boşluğunu gördü. Hiçbir şeyi çünkü az önce hayatındaki en değerli şeyi fırlatıp atmıştı. Onu bir çöplükte çürüyüp kokması için bir çöp parçası gibi fırlatıp atmıştı.

"Onu ben öldürdüm," dedi yüksek sesle, aynadaki nefret dolu yüze hitaben. "Bana karşı hissettiği her şey artık öldü."

Ama bu iyiydi, böyle olması gerekiyordu. Gözlerini kapatarak, sevişmeleri sırasında bayıldığı zaman yaşadığı panik anını tekrar hatırladı. *Ona zarar verebilirdim. Miranda'ya yaptığım gibi onun ölümüne sebep olurdum. Bensiz daha iyi. Lock'la daha iyi.*

Evet, işin gerçeği buydu. Meselenin özü buydu. Deep böylesine güzel, zeki ve seçkin bir kadını sevmeyi ve karşılığında onun tarafından seilmeyi hak etmediğini biliyordu. Ama Lock hak ediyordu. Ve Lock ona bakacak, Kat'i barındıracak ve onu en şiddetli tehlikelerden koruyacaktı. Birlikte olması gereken kişi oydu. Ama nasıl?

Bir yol biliyorum. Derin, Scourge'un psişik bıçak denen işkence aletinin şemalarını düşündü. Kat'in acısı tarafından çağrılmadan önce onları inceliyordu. Bunu kullanmayı ilk önerdiğinde, Deep tamamen kendisini ve Lock'u Kat'ten sonsuza dek ayırmayı planlamıştı. Ancak özellikleri okuduktan sonra kafasında farklı bir plan belirmeye başlamıştı.

Affet beni küçük Kat, diye düşündü, yüzünü son bir kez sildi ve biraz daha çalışmak için yatak odasına gitti. *Seni incittiğim için beni affet.*

Ama göreceksiniz, uzun vadede iyisi olacak. Söz veriyorum öyle olacak.

* * * * *

Kat rüya görüyordu. En azından öyle olduğunu *düşünüyordu* - boş bir odada bedensiz bir şekilde süzülüyor gibiydi. *Neredeyim ben?* diye düşündü, etrafına bakınarak. Oda tanıdık geliyordu - üç kişilik geniş deri kanep, küçük, rahat şömine, duvardaki altın okyanuslu bir dünyanın resimleri... *Deep ve Lock'un süiti*, diye düşündü. *Ama ben burada ne yapıyorum?*

Derin içeri girip odanın bir köşesindeki masaya yerleştğinde sorusu yanıtlanmış gibi görünüyordu. Bir çekmeceyi açarak uzun, ince bir tüp çıkardı ve kişisel bir hafıza pedi oluşturmak için açtı. Kat, pedin siyah yüzeyindeki sıvı kristallerin canlanıp şekiller oluşturmaya başlamasını ilgiyle izledi. Ne yapıyordu acaba? Kara ikiz ona iç gözlemci bir tip gibi gelmemişti; bir hafıza günlüğü tutabileceği fikri onu çok şaşırtmıştı. Ama Derin'le ilgili pek çok şey onu şaşırtmıştı. Ve sürprizlerin hepsi de hoş değildi.

Derin bir an için omzunun üzerinden baktı, sanki birinin onu izlediğini hissediyordu. Sonra, odada yalnız olduğuna kanaat getirdikten sonra deftere yaklaştı. "Hafıza beş-iki-altı'yı etkinleştir. Durmadan tekrar oynat. Hiçbir kesintiye izin vermeyin," diye mırıldandı.

Yumuşak bir tıkırtı duyuldu ve ardından kristaller genişledikçe ekran büyük ölçüde büyüdü. Hafıza başladığında, Kat'in odanın diğer ucundan görebileceği kadar büyüktü.

Anı, eski moda bir el kamerasıyla çekilmiş bir sahne gibi görünüyordu. Açıkça Deep'in bakış açısından ve onun gözlerinden görülüyordu çünkü Lock hemen yanında yürüyordu ve alçak sesle konuşuyorlardı. Temiz beyaz bir kaldırımda, bakımlı evlerin sıralandığı bir sıra boyunca ilerliyor gibi görünüyorlardı.

Kat'in görebildiği kadarıyla mahalle Amerika'nın herhangi bir kasabasında olabilirdi. Evler üst orta sınıfa ait gibi görünüyordu - şatafatlı olmadan refah içindeydiler. Garaj yollarında lüks arabalar ve minivanlar vardı ve çimler yeşil ve bakımlıydı. Tüm evler sessiz ve huzurluydu... bloğun sonundaki hariç.

İki katlı beyaz bir evdi, yeşil zencefilli süslemeleri ve ona uygun yeşil bir kapısı vardı. Ancak beyaz çakıllı araba yolu, ışıkları yanıp sönen acil durum araçlarıyla doluydu. Resmi üniformalı insanlar özenle biçilmiş çimenlerin üzerine üşüşmüşlerdi.

"Burası mı?" Lock evi işaret ederek sordu. "Rüyalarında her zaman benden çok daha net görüyorsun."

"Bu onun evi." Bakış açısı sanki Derin başını sallıyormuş gibi aşağı yukarı hareket ediyordu.

"Oluyor?" Lock sordu.

"Bilmiyorum. Ama pek iyi görünmüyor." Deep'in sesi acımasızdı.

"Belki de HKR binasına geri dönmeliyiz. Daha sonra tekrar geliriz. Ya da onun yerine askere alma memurlarını gönderelim."

"Onun için kendimiz gelmeyi kabul ettik. O lanet askere alma memurları sadece insan dişileri evlerinden çıkardıklarında korkutuyorlar. Zaten benden yeterince korkuyor." Derin'in sesi mutsuz geliyordu.

"Yine de, bu resmi bir prosedür." Lock iç çekti. "Rüyalar için endişelenme, Derin. Sadece seni tanımaya ihtiyacı var. Sahiplenme döneminde işleri yavaştan alacağız. Çok yavaş."

"Kabul edildi. Eğer bir Talep dönemi varsa."

"Bununla ne demek istiyorsun?" Lock, zencefilli süslemeli evi çevreleyen beyaz çitin kapısından geçerken sordu.

"Üzgünüm efendim ama burası resmi bir suç mahalli," dedi bir ses, Deep cevap veremedi. Kat aşağıya baktı ve başparmaklarını kemerine sokmuş, kaşlarını çatmış ve yürüyüş yolunu kapatmış bir insan polis memurunun orada durduğunu gördü.

"Biz Kindred'ız," dedi Deep yumuşak bir sesle. "Resmi bir iş için buradayız."

Polisin yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Şey, korkarım *işiniz* beklemek zorunda kalacak. Olay yeri önceliklidir."

"Vazgeç Murphy." Başka bir polis, siyah saçlarını at kuyruğu yapmış orta yaşlı bir kadın, onun yanına geldi. "Kendini öldürmek istemişse burası gerçek bir suç mahalli sayılmaz."

"Buna biz karar veremeyiz. İntihar olup olmadığına adli tabip karar verecek," dedi ilk polis memuru inatla.

"İntihar mı?" Lock'un sesi endişeli geliyordu. "Sen neden ? Kimden -?"

"İşte oradalar! Bırakın geçsinler, memur beyler. Bırakın geçsinler, bunlar katiller." Dağınık, kahverengimsi sarı saçlı genç bir kadın koşarak ön verandaya çıktı. Lock ve Deep'i işaret ediyor ve histerik bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Katiller, ha?" İlk polis memuru Murphy onlara çok daha büyük bir ilgiyle baktı. "Siz beyler bunu açıklamak ister misiniz?"

"Memur bey, sizi temin ederim ki kardeşim ve ben bu sabaha kadar bu gezegende hiç bulunmadık ve biz-" Lock söze başladı ama Deep çoktan memurları geçip ön verandaya doğru koşmaya başlamıştı bile.

"Nerede o?" Kat onun iri ellerinin histerik kızı ve sıkıca sarstığını gördü. "Miranda nerede?" diye sordu.

"Onu görmek mi istiyorsun?" diye bağırdı kız hıçkırıklarının arasından. "Ona ne yaptığını görmek istiyor musun, seni orospu çocuğu?"

"Evet, onu görmek istiyorum, lanet olsun!" Deep'in sesi artık çok sertti. Şiddetli ve korkulu -Kat ses tonunda zonklayan dehşeti duyabiliyordu. Ağlayan kızı eve kadar takip ederse nelerle karşılaşabileceğini biliyordu. Ama yine de onunla birlikte gitti, bir merdiveni tırmandı ve koridordan geçerek sondaki yatak odasına gitti.

Kat bir kapının arkasından gelen yumuşak keder seslerini duyabiliyordu ve onlar girerken uzak yatak odasından çıkan iki sağlık görevlisi vardı. "Hey, polisin oraya kimsenin girmesini istemediğini sanıyordum," diye itiraz etti biri Derin ve kız yanlarından geçerken.

"Resmi bir iş," dedi Derin ama sesi boş ve gergin çıkıyordu.

Yatak odasının kapısında kız ona doğru döndü, yüzü solgun ve gözyaşlarıyla lekelenmişti. "Demek sonunda onun için geldin. Geleceğini söylemişti. Geçtiğimiz ay boyunca tek konuştuğu buydu." Sesi sanki birini taklit ediyormuş gibi korkmuş ve yükselmişti. "'Karanlık olan, adını bilmiyorum ama beni rahat bırakmıyor. Gözlerimi her kapattığımda onu görüyorum... benim için geliyor, bana dokunmak için uzanıyor."

"Yeter. Bırakın onu göreyim." Derin'in sesi sessiz ama tehlikeliydi. "O bizim gelinimiz olacaktı, onu görmeye hakkım var."

"Seninle *asla* gitmeyecekti," diye tükürdü kız. "Bundan emin oldu. Görmek mi istiyorsun? İyi, bak bakalım!"

Kapıyı açtı ve krem, pembe ve tereyağı sarısı renklerle dekore edilmiş bir oda ortaya çıktı. Bir duvarında gölgelikli bir yatak ve sarmaşıklarla kaplı bir balkona açılan bir dizi Fransız kapısı olan neşeli bir oda.

Neşeliydi, ta ki yatağın üzerinde yatan şeyi fark edene kadar. Kat onu görmek istemiyordu ama Derin yaklaşırken nedense gözlerini kaçıramadı.

İlk başta bir oyuncak bebeğe benziyordu. Ağlayan kızınkiyle aynı kahverengimsi sarı saçlara sahip, gerçek boyutlarda bir oyuncak bebek. Ancak yaklaştığınızda bebeğin kırık olduğu anlaşılıyordu; iri, porselen mavisi gözleri genişti ve tepedeki gölgeliklere bakıyordu, ağzı sanki konuşmak istiyormuş gibi yarı açık donup kalmıştı.

Aman Tanrım, diye düşündü Kat uyuşukça. Bu bir bebek değil, bir kız. Ve ölmüş. Gerçekten ölmüş.

"Tanrım!" Bakış açısında ani, baş döndürücü bir değişim oldu ve Kat, Derin'in dizlerinin üzerine çöktüğünü fark etti. "Miranda!" diye fısıldadı kısık sesle.

"Onu kahvaltı için almaya geldiğimde bu halde buldum." Miranda'nın kız kardeşi olması gereken ağlayan kızın sesi uyuşmuş gibiydi. "Annemin haplarını almış, hepsini. Ve bunu bıraktı." Derin'in eline buruşturulmuş bir defter kâğıdı tutuşturdu. "Oku bunu," diye rica etti.

Derin başını eğdi ve kâğıttaki kelimeler netleşti.

Benim için geliyorlar ve karanlık olan beni yakalayana kadar gitmeyecek. Onları her gece daha da yaklaşıırken görüyorum. Sadece beni yalnız bırakmasını istiyorum. Sadece rüyaların bitmesini istiyorum. Özür dilerim. Özür dilerim.

Daha fazlası da olabilirdi ama Kat okuyamadı. Bakış açısı aniden bulanıklaştı. Derin'in tekrar konuştuğunu duyduğunda nedenini anladı.

"Bunu o mu yazdı?" diye sordu, sesi titriyordu. "O yazmadan önce..."

"Kendini öldürdü. Evet," dedi kız açıkça. "Ona yapacaklarınızdan o kadar korkuyordu ki. O kadar korkuyordu ki onu yakalamana izin vermektense *ölmeyi* tercih etti." İki elini dikkati dağılmış bir şekilde saçlarında gezdirdi. "Miranda'nın önünde koca bir hayat vardı. Üniversiteye gidiyordu - veteriner olacaktı çünkü hayvanları seviyordu. Bunu biliyor muydunuz? Onu istediğin dışında onun hakkında bir şey biliyor muydun?"

"Niyetimiz asla bu değildi," diye itiraz etti Derin. "Haftalardır rüyalarımızı paylaşıyorduk. Bizden korktuğunu biliyordum... *benden*. Ama hiç düşünmemiştim-"

"Bu kadar ileri gideceğini mi? Ben de bilmiyordum." Sesinin tonu yükselmeye başladı. "Dün gece bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum. Onu asla terk etmemeliydim. Asla yapmamalıydım-"

"Bunların hiçbirisi senin suçun değil." Derin yavaşça ayağa kalktı, gözlerini yataktaki ölü kızıdan ayırmıyordu. "Hiçbiri senin suçun değil. Bu suçu tek başıma taşıyorum."

Yumuşak, mekanik bir ses "Belleği sonlandır," dedi. Bir tıklama sesi duyuldu ve sıvı kristal ekran karardı. Ardından Kat'ın ilk anda fark edemediği kısık bir ses dışında oda sessizliğe büründü.

Gözlerini ekrandan ayırdı ve Derin'in başını masanın üzerine koyduğunu, yüzünü kollarına gömdüğünü gördü. Geniş omuzları çökmüştü. Boğuk, acı dolu bir ses ondan geliyordu.

Hiçkırarak ağladığını fark etti. *Tanrım, kendini parçalıyor.* Daha önce kendisine davranış biçimine rağmen, ona gitmek, kollarını ona dolamak ve onu rahatlatmak, ondan dalga dalga geldiğini hissettiği ezici acıyı bir şekilde hafifletmek için karşı konulmaz bir dürtü duydu.

Ama ona dokunamıyordu; sadece çaresizce onun acısının sürüp gitmesini izleyebiliyordu. Sonunda hiçkırıklar kesildi ve Derin başını kaldırdı. Yüzü sakindi ama gözleri kızarmıştı. "Özür dilerim Miranda," dedi kısık bir sesle. "Çok üzgünüm." İç çekti. "Sana olanları geri alamam. Ama bir başkasının başına gelmesini engelleyebilirim. Çok geç olmadan, onun hayatını da seninkini mahvettiğim gibi mahvetmeden önce bunu durdurabilirim. Onu çok seviyorum, bunun olmasına izin veremem, izin *vermeyeceğim*."

Benden bahsediyor, Kat fark etti. ***Gerçekten*** önemsiyor! Benimle kalırsa, benimle tamamen bağ kurarsa beni inciteceğini düşünüyor. İşte bu yüzden

tam bir pislik gibi davranıyor, beni uzaklaştırmaya çalışıyor. Ama şimdi biliyorum ki-

* * * * *

"Leydim? Leydim Kat, erken olduğunu biliyorum ama erken başlamanın en iyisi olduğu konusunda anlaşıştık." Nazik bir el omzunu sıktı.

Kat yastığının derinliklerine gömüldü. *Hayır, henüz uyanamam. Hatırlamak zorundayım. Bilmek zorundayım... Bu çok önemli. Bu çok-*

"Leydim?" El onu tekrar sarstı ve rüyanın son kalıntıları da uçup gitti.

Kat gözlerini ovuşturarak doğruldu. "Kalkma vakti geldi mi?"

"Korkarım öyle." Lock'un sesi özür diler gibiydi. "Saat altı yüz gibi yanaşma bölmesinde olmamız gerekiyordu."

"Tamam, tamam, kalktım." Kaşlarını çattı ve gözlerindeki uykuyu sildi. Bir şey onu rahatsız ediyordu - önemli bir şey zihninin bir köşesini çekiştiriyordu. *Neydi o?* diye düşündü huzursuzca. *Kendime bunu unutmamamı söyledim ama ne-*

"Yüzme havuzunda ilk sırayı almak ister misiniz?" Lock kibarca sordu.

Kat içini çekti ve bu umutsuz arayıştan vazgeçti. Her ne ise, yeterince önemliyse ona geri dönecekti. Şu anda gitmek için hazırlanmak zorundaydı. "Evet, önce ben gideceğim," dedi başını sallayarak. "Ama seni uyarıyorum, giyecek hiçbir şeyim yok. Terk edilmiş bir uzaylı gezegenini keşfetmek ve çifte boşanmak için doğru kıyafet kurallarını tahmin etmeye başlayabileceğimden bile değil."

Lock yüzünü buruşturdu ve o kadar alaycı davrandığı için özür diledi. "Rahat ve pratik olan her şeyi giyin leydim," dedi alçak bir sesle. "Muhtemelen bazı karanlık ve kirli bölgelerden geçeceğiz ve tüm gezegen kirlenmiş durumda."

"Anladım." Kat iç çekti. "Kirli çamurda yüzüyorum. Sanırım en sevdiğim topuklu ayakkabım artık yok."

Lock ona zayıf bir gülümseme verdi. "Ben olsam tavsiye etmezdim. Tabii seni yol boyunca taşımamı istemiyorsan. Benim için sorun olmaz."

Kat doğruldu ve çenesini kaldırdı. "Teşekkür ederim Lock, ama sanırım bir süreliğine sıkıntı içindeki genç kız rutininden bıktım." *Kendimi bu karmaşanın içine soktum ve sanırım bundan kurtulabilirim.* Ama bu düşünceyi yüksek sesle dile getirmede - Lock'un yüzündeki üzüntü ve kaybı tekrar görmeye dayanamıyordu. Yarın bu saatlerde artık ona ya da Derin'e bağlı olmayacağı düşüncesine dayanamıyordu.

Derin...işte buydu. Onunla ilgili bir şeydi. Hatırlamam gereken bir şey... Ama çok önemli görünmesine rağmen, duş alıp giyinirken hatırlayamadı.

Kat iç çekti. *Deep hakkında hatırlamam gereken tek şey, şu lanet olası ruh boşanmasını gerçekleştirene kadar ondan uzak durmak. O zaman ne isterse yapabilir ve hepimiz kendi yollarımıza gidebiliriz - ki ben de en başta bunu istiyordum.*

Sadece şimdi istediği şeyin bu olmasını diledi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Gemileri Scourge'ların ana gezegeni olan koyu gri-yeşil dünyaya yaklaşıırken, AllFather "Komuta Kompleksi'nin gizli geçidine inin," diye emretti.

"Nasıl isterseniz," dedi Xairn sıkıca. Duygularını kontrol altında tutmak için mücadele ediyordu - en azından babasından uzaklaşana kadar. Sanja'nın ölümünden sonra kendini içi boş, duygusuz hissetmişti. Ve bir daha asla hiçbir şey hissetmeyeceğini düşünmüştü. Ama Lauren'la son konuşmasından sonra, içinde bir şeyler kıpırdanmaya başlamıştı - karanlık ve uğursuz bir şey. Yüzleşilemeyecek kadar korkutucu bir şey.

zaman yüzleşme. Onu aşağı it. Görmezden gel!

Kendi tavsiyesine uymaya çalışan Xairn, gemiyi atmosfer katmanlarının arasından geçirerek siyah, yağlı denizin yüzeyinde süzölmeye başladı. Ona söylendiğine göre, bir zamanlar bu uçsuz bucaksız okyanus, tırnağından daha büyük olmayan küçük, narin ateş balıklarından, Baba Gemisi'nden daha büyük, devasa mor-yeşil leviathanlara kadar yaşamla dolup taşıyordu. Ama hepsi yok olmuştu - yüzlerce yıldır yok olmuşlardı. Uçsuz bucaksız yağlı atıkta artık, deniz yaşamının geri kalanını zehirleyen kimyasallara ve kirleticilere uyum sağlamış birkaç doyurucu alg türü dışında hiçbir şey yaşamıyordu.

Sonunda kumsalın kahverengi kıyısı ve kısa bir süre sonra da eski savaş alanı ve Komuta Kompleksi'nin yüksek yapısı göröndü. Xairn isle kirlenmiş gökyüzüne doğru yükselen kirli gri kulelerin çoğunlukla göstermelik olduğunu biliyordu. Kompleksin büyük kısmı yeraltında, tünellerden oluşan geniş bir arazide bulunuyordu.

Xairn, Scourge dilinde *Zlicth* olarak adlandırılan ana dünyaya gitmişti. -Hayatında daha önce sadece bir kez. Ama o ziyareti çok iyi hatırlıyordu ve Kompleks'in arka tarafındaki gizli geçidi bulmakta hiç zorlanmamıştı. Geçit o kadar iyi kamufle edilmişti ki, yerde yürüyen bir insan onu görmeden içine düşebilirdi. Xairn gemiyi sorunsuzca içeri yönlendirdi ve büyük binanın arka girişine gelene kadar tünelde uçtu.

"Çok iyi." AllFather başıyla onayladı. "Gemiden indiğimizde kızı tıbbi bölümdeki bir hücreye kilitleyin."

"Peki ya sen, baba? Zirvenden ne haber?" Xairn sesinin gergin çıkmamasını umuyordu. AllFather'ın içinde çalkalanan yeni duygular hakkında herhangi bir fikre sahip olmasını istemiyordu.

"Henüz benim üzerimde değil. *Sssouda'mda* zaman geçirmeliyim. BBrkaç saat ya da belki bbraz daha uzun süre sonra onu doğurmaya hazır olacağım."

Xairn'in elleri yumruk oldu ama sadece başını salladı. "Nasıl isterseniz. Kızla ben ilgilenirim ama koruman ne olacak?"

"Onlar da benimle gelsinler." Yüce Baba, geminin arka tarafına tıktırılmış dört iri yarı askere başıyla işaret etti. Son derece rahatsız görünen pozisyonlarda saatlerdir kıpırdamadan çömelmişlerdi ama hiçbiri şikâyet etmemişti. Aslında hiçbiri bir şey söylememişti. Orada öylece oturmuşlar, simsiyah gözleriyle dümdüz önlerine bakıyorlardı.

Ruhsuzlar, diye düşündü Xairn. Lauren onlar hakkında böyle düşünüyor. Belki de öyledirler. Belki de yetiştirilen fiçılar gerçek bilinçten yoksundur. Ya da duygularını benden bile daha iyi saklıyorlardır.

Elbette, birkaç saat öncesine kadar saklayacak hiçbir duygusu yoktu. Şimdi onlarla doluydu -bazıları eski, babasına duyduğu nefret, neşesiz hayatı için umutsuzluk- ama bazıları da yeniydi. Lauren'ın çıplak ve meydan okurcasına kendini ona sunarken nasıl görüldüğünü hatırladığında, içinde düşünmeye bile tahammül edemediği duygular kıpırdandı.

Babam tekrar duygularım olduğunu öğrenirse, benden beslenebilir... Ondan uzaklaşmalıyım. Uzaklaş ve mümkün olduğunca uzak dur.

AllFather'ın gökten inişini izlerken tek düşüncesi buydu. Alfa muhafızının yardımıyla gemiye bindi. Hâlâ kaskatı ve zayıf görünüyordu ama yere ayak bastığı anda kukuletalı yüzünü kaldırdı ve nemli, kokuşmuş havadan derin bir nefes aldı. "Lassst'ta eve." Kelimeler dudaksız ağızından tıslayarak çıktı ve parlayan siyah üzerine kırmızı gözlerini Xairn'e çevirdi. "Kızla ilgilen. Seni çağırmadığım sürece beni rahatsız etme."

"Evet, Baba." Xairn başını salladı Kısaca ve oldu
rahatlamış ne zaman Yüce Baba gitmek için döndü.

"Xairn."

Babası adını tıslayınca sarsıldı. "Evet?"

"Kontrol asası. Onu bana ver." AllFather'ın cüppesinin gölgeli derinliklerinden bir iskelet eli çıktı, avuç içi yukarı bakıyordu. "Aklına bir şey gelirse diye."

Boş bir ifadeyi korumaya çabalayan Xairn kendisine söyleneni yaptı. Gösterge panelinden küçük gümüş kontrol çubuğunu çekerek babasının eline bıraktı. O olmadan gemi çalıştırılmaz ya da yönlendirilemezdi; o olmadan bu gezegende sıkışıp kalmıştı ve babasının vasiyetini yerine getirmekten başka seçeneği yoktu. *Elbette onun vasiyetini yerine getireceğim. Başka ne yapabilirim ki? Lauren'ı alıp onunla birlikte uçmak mı?* Xairn başını salladı. Böyle bir düşünceye *kapılmış* olması bile giderek daha da dengesizleştiğini kanıtlıyordu.

Allfather'ın yanan kızıl gözleri kısıldı. "İyi misin, ssson'ım?"

"Mükemmel, baba." Xairn gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. "*Souda'nın yanına gitsen iyi olmaz mı?*"

"Gerçekten de öyle. Ve bunu her zaman yanımda taşıyacağım." Gümüş kontrol asası, Yüce Baba'nın gölgeli cüppesinin kıvrımları arasında kayboldu. Sonra dört devasa muhafızıyla çevrili bir şekilde süzülerek uzaklaştı.

Xairn Kompleks'e girmeleri için onlara bolca zaman tanıdı ve devasa plastik çelik kapıların sessizce içeri girip arkalarından kapanmasını izledi. Gittiklerinden emin olduğunda rahat bir nefes aldı. En azından artık babası yakın çevresinde olmadığına göre, AllFather'ın içinde çalkalanan yeni duyguları hissetmesi konusunda endişelenmeyi bırakabilirdi.

Ne savunabildiği ne de inkâr edebildiği duyguların hepsi Lauren'a odaklanmıştı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Deep, Scourge'ların ana gezegenine yaptıkları uçuş sırasında şüphe uyandıracak kadar sessizdi. Kat'i uzaydaki koyu kırmızı kıvrımdan geçerken emniyet kemerini taktığından emin olması için uyarmak dışında neredeyse hiç konuşmadı. Lock bir şey söyleyemeyecek kadar mutsuz olduğundan ve Kat de kendini pek konuşkan hissetmediğinden, yolculukları çoğunlukla sessiz geçti. Hâlâ bilmesi ya da hatırlaması gereken bir şeyler olduğuna dair içini kemiren bir his vardı ve Derin'e her baktığında bu his daha da güçleniyordu. Ama bu her neyse, zihninin gerisinde kalmış ve öne çıkmayı reddetmişti.

Sonunda Deep gemiyi gri-yeşil gezegenin sisli atmosferine doğru sürerken sessizliği bozdu. "İşte geldik Zlicth."

"Ne?" Yağlı siyah okyanus gemilerinin altından vızıldayarak geçerken Kat sordu. "Zlickt nedir?"

Gemi suyu geride bırakıp kahverengi bir kumsala indiğinde Lock, "*Zlicth*, bu gezegenin Scourge'un kadim dilindeki adı," diye açıkladı. "Tıpkı sizin gezegeninize 'Dünya' demeniz gibi."

Hep birlikte emniyet kemerlerini çözerken Kat "Ah," dedi. "Ama eğer onların ana dünyasıysa, neden terk ettiler?"

"Dışarıya bir bakın, göreceksiniz." Derin bir düğmeye bastı ve mekiğin kapısı kayarak açıldı.

Kat, gezegeni incelemek için küçük gümüş gemiden inen metal basamaklara çıktı. En üst basamakta durarak kirli kahverengi ve gri kumlardan oluşan sahile baktı ve elini burnuna götürdü. "Bu koku da ne?" Araba egzozu, sülfür ve değiştirilmesi gereken bir kedi kutusunun karışımı gibiydi.

"*Zlicth*'in tatlı kokusu tabii ki," dedi Derin eski alaycılığının bir dokunuşuyla. Onun arkasında durmak için geldi. "Scourge'lar gezegenlerinin refahı konusunda çok da titiz değillerdi, yeter ki elde edilecek bir kâr olsun."

"Kazanç için dünyalarını mahvettiler," diye açıkladı Lock. "Bu gezegen büyük miktarlarda *verinyum* içeriyor; *bu* da yakıldığında muazzam miktarda enerji veriyor."

"Ama aynı zamanda havaya zararlı dumanlar ve suya kimyasallar salıyor," dedi Derin, kahverengi kuma vuran yağlı dalgaları başıyla işaret ederek. Suyun üzerinde zehirli görünen ince grimsi bir köpük vardı.

"İğrenç bir şey," dedi Kat, elini hâlâ burnunun üzerinde tutarak. "Yani- oh!" Ayağı kaydı ve basamaklardan düşmeye başladı. Sadece Derin'in kolunun altındaki güçlü eli onu kurtardı. Onu tekrar ayağa kaldırdı ve hızlıca silkeledi.

"Biz buradayken kendini yaralamamaya çalış, tamam mı tatlım?"

Kat sertleşti ve çenesini kaldırdı. "Bana ne olacağını neden umursuyorsun? Sadece benden kurtulmak istiyorsun, değil mi?"

Derin'in siyah gözleri parladı. "Sana bağlanmak istememem, seninle ilgilenmediğim anlamına gelmiyor-"

"Eğer kendimi öldürürsem?" Kat hiç düşünmeden onun yerine sözünü tamamladı. Derin'in alaycı bir karşılık vermek yerine sapsarı kesilmesi onu şaşırttı.

"Öyle söyleme." Sesi alçak ve boğuktu ve bir an için gözleri neredeyse perili görünüyordu.

"Neden olmasın?" Kat ona baktı, yine hatırlaması gereken önemli bir şey olduğu hissine kapıldı.

Ama Derin sadece başını salladı ve o an geçti. "Burası ıssız bir dünya olabilir ama etrafta hâlâ bir sürü tehlikeli şey var - Belalılar oyuncaklarını nereye bıraktıklarına pek dikkat etmemişler."

"Derin haklı," dedi Lock, beklenmedik bir şekilde kardeşiyle aynı fikirdeydi. "Burası tehlikeli bir yer. Bu yüzden hemen buradan ayrılmalı ve Ana gemiye geri dönmeliyiz."

"İyi deneme, kardeşim," dedi Deep. "Ama ben öyle düşünmüyorum - buraya ne yapmaya geldiysek onu yapacağız. Ayrıca, biz buradayken senin başka küçük bir işin yok mu?"

Lock kaşlarını çatı. "Olivia benden kuzeninin nerede olduğuna dair herhangi bir ipucu bulup bulamayacağımı sormamı istedi. Gerçi elli devirdir terk edilmiş bir gezegende ne bulabileceğimiz konusunda hiçbir fikrim yok."

"Kehanet," diye hatırlattı Kat ona, basamaklardan dikkatle inip aşağıdaki yağlı kuma doğru yürürken. "Tam ifadeyi bulabilirsek, onu ne için istediklerine ve nereye götürdüklerine dair bir ipucumuz olabilir."

"Muhtemelen," diye kabul etti Deep, botları kumda çıkırdarken. "Ama sanırım hepimiz onu ne için istediklerini biliyoruz."

Kat kaşlarını çatarak ona baktı. "Bununla ne demek istiyorsun?"

Derin omuz silkti. "Bir Scourge bir dışiden ne ister ki?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum ama anladığım kadarıyla mum ışığında romantik akşam yemekleri ve sahilde uzun yürüyüşlerle ilgilenmiyorlar. Özellikle de *bu* sahille." Yüzünü buruşturdu.

"Her yönden ahlaksızlar," dedi Lock, kumun üzerinde onlara katılmak için aşağı inerken. "Atalarımızın çoğunun onlarla genetik ticareti engellemek nedenlerinden biri de bu."

"Dur bakalım." Kat elini kaldırdı. "Bana Kindred'in onlarla gerçekten bir ticaret yaptığını mı söylüyorsun? *Scourge* ile *mi*?"

"Ne yazık ki evet." Deep başını salladı. "En azından küçük bir Kindred grubu."

Sahilde yürümeye başladıklarında Lock, "Onlarla karşılaşmamız yaklaşık yüz elli döngü önceydi," diye açıkladı. "Onları önce biz gözlemledik elbette. Genetik bir alışverişi mümkün kılacak fiziksel özelliklere ve DNA'ya sahiptiler. Ancak Konsey'in çoğunluğu en başından beri bu ticarete karşıydı."

"Neden?" Kat kendine rağmen büyülenmiş bir halde sordu. Kindred'in en büyük düşmanının bir zamanlar müttefiki olduğunu kim tahmin edebilirdi ki?

"Bir kere kendi dünyalarına yaptıkları şeyler." Lock kirli kumsalı ve yağlı siyah suyu işaret etti. "Bir gezegeni bu kadar kirletmek ve mahvetmek, Tüm Yaşamın Anası'nın en başta onlara bahsettiği nimetleri açıkça göz ardı etmek anlamına geliyordu. Ama daha da önemlisi, atalarımız Bela'nın dişilerine davranış şeklinden hoşlanmamıştı."

Kat'in nefesi boğazında düğümlenir gibi oldu. "Nasıl... onlara nasıl davrandılar?"

"Onlar cinsel sadistler." Derin'in siyah kaşları aşağı doğru çekilmişti, yüzü bir gök gürültüsü bulutu gibiydi. "Acı çektirmekten hoşlanıyorlar ve her zaman tam bir teslimiyet istiyorlar."

Kat bir kaşını kaldırdı. "Yani tüm gezegen BDSM ile mi ilgileniyordu? Sapıkça." "Sadece 'sapıkça' değil, ahlaksızca," diye düzeltti Lock onu sertçe.

"Lock haklı." Deep başını salladı. "Dünya'daki cinsel uygulamalarınızla ilgili videolar izledim, halkınızdan bazılarının cinsel kontrol oyunlarına meraklı olduğunu biliyorum. Ama bu Scourge'lar için bir oyun değil, her Scourge erkeğinin genetik yapısına işlenmiş baskın bir gen. Baskınlık ve boyun eğme onlar için oyun değil, ölüm kalım meselesidir."

Lock sessizce, "Bir dişiye tamamen hükmetmedikleri sürece onu alamazlar," dedi.

"Ve midenizi bulandıracak cinsel işkence biçimlerini uyguluyor ve bundan zevk alıyorlar," dedi Deep karanlık bir sesle. "Tanrıça o kıza yardım etsin, eğer gerçekten Scourge'un elindeyse. Ona çektiydikleri eziyeti düşünmek bile istemiyorum."

"Zavallı Lauren!" Kat aniden Liv ve Sophie'nin kuzenini daha önce hiç hissetmediği kadar iyi hissetti. Daha önce onun durumuna sempati duyuyor ve onun için endişeleniyordu ama şimdi Lauren'in acısını karnına inen bir yumruk gibi hissediyordu. Lock ve Deep'in sözleri, kaçırılan kızın çektiği acıyı başka hiçbir şeyin hissettiremeyeceği kadar içgüdüsel bir şekilde ortaya koyuyordu. "Yine de anlamıyorum," dedi. "Eğer Scourge'lar bu kadar korkunçsa, Kindred'lar neden onlarla ticaret yaptı?"

"Küçük bir grup Konsey'in kararına karşı çıktı," diye açıkladı Lock. "Belalılar yüzlerce yıldır gördüğümüz ticarete uygun ilk yeni türdü. Ve Kindred genlerinin baskın olduğunu, eziyet etmek ya da acı çekertmek istemeyen yeni bir Scourge neslinin yetiştirilebileceğini savundular. Bizim gibi dişileri seven ve onlara saygı duyan."

"Rageron'dan gelen vahşilerin evcilleştirildiğini ve Tanrıça'ya tapınmalarının öğretildiğini belirttiler," dedi Deep. "Ama Canavar Soyu hiçbir zaman Bela'nın sahip olduğu genetik hükmetme ihtiyacına sahip olmadı. Bunu onlardan söküp almanın imkânsız olduğu ortaya çıktı."

"Peki ne oldu? Nasıl can düşmanı oldunuz?" Kat sordu. "Kadınlarına kötü davranmayı bırakmadıkları için mi?"

Lock, "Devam eden cinsel uygulamaları pek çok sürtüşmeye yol açtı, evet," dedi. "Ancak Scourge'un kaçırılan Kindred savaşçıları ve gelinleri üzerinde deneyler yaptığı ve onlara işkence ettiği yaygın bir bilgi haline gelene kadar aramızda topyekûn bir savaş patlak vermedi."

Kat yüzünü buruşturdu. "Ama neden böyle korkunç bir şey yapsınlar ki?"

"Kindred'lar ile eşleri arasındaki bağlantıyı aradıklarını iddia ettiler - kendilerinde eksik görünen bağlantıyı," diye gürledi Deep. "Ama kimse buna gerçekten inanmadı - yaptıkları şey tamamen intikamla ilgiliydi."

"İntikam mı?"

Lock başını salladı. "Gördüğünüz gibi, genetik ticaret sayesinde Scourge, Kindred'in cüssesini, kas yapısını ve savaşta hünerini aldı ama aynı zamanda en büyük zayıflığımızı da miras aldılar."

"Dişi doğurma konusundaki yetersizliğimiz," diye açıkladı Deep. "Bizim insanlarımızda hamileliklerin yalnızca yüzde be i kız çocukla sonuçlanır. Ama Bela'da özellik daha da kötüydü. Hamileliklerinin sadece yüzde birinin beşte biri kız çocukla sonuçlanıyordu."

"Bunun için bizden nefret ettiler, hâlâ da ediyorlar," diyor Lock. "Irklarının yok olmasından dolayı bizi suçluyorlar."

Derin boğazından tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Onların da bununla bir ilgisi vardı, aslında tam burada. Berni Savaşı sırasında. Sonuçları görebilirsiniz."

O konuşurken yağlı kahverengi kumulların tepesi boyunca uzanan bir sırta tırmanıyorlardı. Tepeye vardıklarında gördüğü şey Kat'ın nefesini kesti.

Orada,  orak gri topraktan oluşan geniş bir alanda, yüzlerce uzay gemisinin enkazı ve kalıntıları yatıyordu. Bazıları geldikleri mekiğe biraz benziyordu ve Kindred tasarımı olduklarını düşündü. Diğerleri ise tamamen yabancıydı, gözlerinin kaymak istediği garip, parıldayan siyah derileri vardı, g r n  e göre Scourge gemileriydi.

"Burası Bern Tarlası - son test alanıydı," dedi Lock sessizce, enkaz halindeki ve terk edilmiş gemileri işaret ederek. "Tıbbi komplekslerine girmiş ve aldıkları esirleri kurtarmı tık ve onları tamamen yok etmek  zereydik. Scourge  aresizlik içinde, Kindred DNA'sı taşıyan herkeste kendiliğinden yanmaya neden olmak üzere özel olarak tasarlanmış viral bir bomba yerleştirdi."

Kat elini ağzına götürdü. "Aman Tanrım, yani onları canlı canlı mı yakmı lar?"

Deep başını salladı. "Bu terk edilmiş gemilerden herhangi birine bakın, pilotlardan geriye kalan küçük siyah kül yığınları göreceksiniz."

Lock, "Ama Bela bir şeyi hesaba katmamıştı; kendileri de Kindred DNA'sına sahipti," dedi. "Virüslerini onları etkilemeyecek kadar değiştirdiklerini düşündüler ama bizim baskın genlerimiz inanılmaz derecede güçlü. Savaştan kurtulanlar Baba gemisiyle kaçtılar ama tamamen sağlam olarak değil."

"Onları sterilize etti," diye açıkladı Deep. "İlk patlamadan tamamen korunmuş olan birkaçı hariç hepsini." Acımasız görünüyordu. "AllFather'ın da onlardan biri olduğunu düşünüyoruz."

"Yani ırkını yenilemek için bir yol arıyor olabilir mi?" Kat tahmin etti. "Sence Lauren'ı bunun için mi istiyor?"

"Bu tamamen mümkün," dedi Lock. "Yine de kehanetin tam ifadesini bulamadığımız sürece emin olamayacağız."

Kat başını salladı. "Ah, zavallı, *zavallı* kız. Şimdi onun için gerçekten üzülüyorum."

Lock , "Onu bulmak için elimizden geleni yapacağız," diye söz verdi. "Buraya sadece aramızdaki bağı çözmek için gelmedik."

"Elbette hayır," diye kuru bir sesle kabul etti Derin. "Aklımızda sadece ruhlarımızı ayırmaktan *çok* daha asil amaçlar var."

"Sen öyle diyorsan." Kat ona bir bakış attı. "Ama burada olmamızın güvenli olduğundan emin misin? Özellikle de siz ikiniz, yani etrafta dolaşan Kindred virüsü sizi yakıp öldürürken?"

"Neden Kompleks'ten bu kadar uzağa indiğimizi düşünüyorsun?" Deep uzakta yükselen gri sivri uçlu kulelere başıyla işaret ederek sordu. Görünüşe göre gittikleri yer genişleyen binaydı. "Lock ve ben, bize zarar verecek kadar yoğunlaşmadan çok önce zararlı olabilecek başıboş virüs türlerini tespit edecek monitörler takıyoruz."

Lock, "Virüsün dağılması için yıllar geçti, bu yüzden herhangi bir sorun beklemiyoruz," diye açıkladı. "Ama her ihtimale karşı yavaş hareket ediyoruz."

Kat iç çekti. "Pekâlâ, siz ikiniz güvende olduğunuz sürece."

"Neden, Kat." Derin elini kalbinin üzerine koydu. "Önemsediğini bilmiyordum."

Kat yemi yutmayı reddetti. "Biliyorsun," dedi sessizce. "Ve sırf *sen istemiyorsun* diye, bunu öylece kapatabileceğim anlamına gelmiyor." Ne demek istediğini anlatmak için parmaklarını şıklattı.

Derin bir an için donakalmış gibi baktı. "Kat," dedi ve olduğu yerde durdu. "Kat, ben..."

"Ne?" Kat onun yanında durdu ve kalbi çarparak ona baktı. Her şeye rağmen onu önemsediyini itiraf edecek miydi? Göz ucuyla Lock'un yüzünün umutla dolduğunu görebiliyordu.

Ama Derin sadece başını salladı. "Özür dilerim," dedi kısık bir sesle. "Böyle olmak zorunda olduğu için üzgünüm. Ama böyle olmak zorunda."

"Pekâlâ." Kat metanetle başını salladı ve tekrar yürümeye başladı. Bırak ne isterse yapsın, yalvarmayacaktı. Ve onu istemeyen ve sevmeyen bir adama bağlı kalmayacaktı - yarı yarıya bile bağlı kalmayacaktı. Deep'in Kompleks adını verdiği o korkunç gri binaya doğru ilerlerken kendi kendine, "*En iyisi bu,*" dedi. *Hepimiz birbirimizden özgür olmalıyız, tek yol bu.*

Ama kalbi acıyordu ve onlar yürürken Derin'e bakamayacağını fark etti. Ağlamamak istiyorsa bakamazdı.

Otuzuncu Bölüm

Lauren klostrofobik bir şekilde küçük nezarethaneye tıktırılmış küçük üçgen koltuğa büzülerek oturdu ve ağlamamaya çalıştı. *Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek*, diye kendi kendine tekrar tekrar söyledi. Eğer şimdi paniğe kapılırsa, her şeyi kaybedecekti. Bundan bir şekilde kurtulacağına inanmak zorundaydı. En iyi kaçış şansı olan Xairn ona karşı hisleri konusunda tamamen çelişkili görünse bile. *Eğer duyguları varsa*, diye düşündü. Eğer varsa bile bunu itiraf etmek istemiyor gibiydi. Aralarına ördüğü duvarı yıkıp onun için önemli olduğunu görmesini sağlayabilir miydi? Onun ona ihtiyacı olduğu kadar onun da ona ihtiyacı olduğunu? Lauren öyle umuyordu.

Gemi yavaşlayıp yumuşak bir iniş yaptıktan sonra kokpitin ön tarafından gelen bir mırıltı duymuştu. Derin, sessiz sesi Xairn'in sesi olarak tanıdı. Diğer ses -yüksek ve tıslayan- tüylerini diken diken etmişti. Bu ses AllFather'a aitti, *bunu yapmak isteyen kişiye...* Hayır, *bunu düşünme. Eğer düşünürsen tamamen kaybedersin.*

Lauren parmaklarını kulaklarına götürdü ve o nefret dolu, tıslayan sesleri bastırmak için kendi kendine hafifçe mırıldandı. Mırıldanma akortsuz bir şekilde başladı ama küçükken annesinin ona söylediği ninniye dönüştü. Birkaç dakika sonra, sevgili sesinin kulağına mırıldandığı sözleri neredeyse duyabiliyordu... *Sus küçük bebek, tek kelime etme. Annen sana bir alaycı kuş alacak. Ve eğer o alaycı kuş, annen sana elmas bir yüzük alacak. Ve eğer-*

"Lauren?"

Başını kaldırdığında Xairn'in yüzünde korkunç bir ifadeyle orada durduğunu gördü. Kızgın mı yoksa sadece üzgün mü olduğunu anlayamadı ama her ne hissediyorsa, bu iyi değildi.

"Xairn?" Ayağa kalktı ve ona doğru belli belirsiz bir adım attı ama uzun süre sıkışık pozisyonda oturmaktan bacakları güçsüzleşmişti. Tökezledi ve yere düşmeye başladı.

"Dikkat et!" Xairn onu yakaladı ve kollarına almadan önce geminin ana kısmına doğru sürükledi. Sanki bir tüyden daha hafifmiş gibi onu kolayca tuttu.

" oluyor?" diye sordu , onun gözlerinin içine bakarak. Bu, ona şimdiye kadar en yakın olduğu andı; ona en çok dokunduğu andı.

Xairn cevap vermeden onu gemiden çıkardı ve gizli bir iniş pisti gibi görünen uzun bir beton tünele taşıdı. Yüzündeki gergin ifadeye rağmen onu nazikçe tuttu - sanki dikkatli olmazsa kırılabilirmiş gibi.

Gemiden ayrıldıklarında panik Lauren'in boğazını sıktı. "Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordu, sesinin titremesini engellemeye çalışarak.

"Bir nezarethaneye." Siyah üzerine kırmızı gözleri hızla onunkilere kayd ve sonra uzaklaştı.

"Ama neden?" Lauren yalvardı. "Bu mükemmel bir fırsat - gemiyle birlikte gidebiliriz. Sadece ikimiz."

"Bu senaryonun aklımdan geçmediğini mi sanıyorsun?" diye sordu alçak bir sesle. "Ne yazık ki babamın da aklından geçti. Kontrol asası onun elinde. O olmadan gemiyi çalıştıramam ya da yönlendiremem."

AllFather'ın geminin anahtarına sahip olduğu yönündeki kötü habere rağmen Lauren cesaretlenmişti. En azından Xairn onu götürmek istediğini ya da en azından bunu düşündüğünü itiraf etmişti. Bu kesin bir başlangıçtı. "O zaman ne yapacağız?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Konuşmayı kes, bu koridorlar izleniyor."

Adam, bir tür metal alaşımdan yapılmış gibi görünen devasa bir çift kapıyı açan bir düğmeye basarken Lauren itaatkâr bir sessizlik içindeydi. Kapılar sessizce açılarak uzun bir orta koridoru ve bu koridorun iki yanında yer alan daha küçük koridorları ortaya çıkardı.

Xairn içeri adımını attı ve kapılar arkalarından paniğin yeniden boğazını tırmalmasına neden olan bir kesinlikte kapandı. Lauren korkuya teslim olmayı reddetti. *Sakin olmalıydım. Aklımı başımda tutmalı ve beni babasından uzak tutacak kadar istediğine güvenmeliydim. Onu...* Bu düşünceyi aniden kesti ve Xairn uzun koridorda yürürken kollarında sessizce ilerledi, botları boş alanda yankılanıyordu.

Lauren şimdiye kadar yürüyebileceğini düşünüyordu -bacaklarını iyi hissediyordu. Ama yürümek istemedi. Yankılanan boş koridor ürkütücüydü, bir tür hayalet kasaba gibiydi ve buradan çıkan küçük koridorların çoğu karanlıktı ve gölgelerle doluydu. Hava küflü ve iğrençti.

Tepedeki ışık panelleri her an sönmeye karar verebilecekmiş gibi titriyordu. Sanki Xairn onu perili bir eve götürüyor gibiydi.

-Umutsuzca istediği bir yer. Ama onu bu duruma adam, tekrar canlı çıkabilmesi için tek umuduydu, bu yüzden ona canı pahasına sarıldı.

Sonunda ana koridordan eğik bir açıyla ayrılan biraz daha büyük bir koridora geldiler. Bu koridor, tıpkı ilk başta binaya açılanlar gibi bir dizi metal kapı tarafından kapatılmıştı, sadece daha küçüktü. Xairn durdu ve kapıların sessizce duvara doğru kaymasına neden olan siyah bir düğmeyi itti, böylece cam kapılar ve garip ekipmanlarla dolu loş bir alan ortaya çıktı.

"Burası da neresi?" Lauren konuşmaması gerektiğini unutarak nefes aldı.

Xairn cevap vermeden önce kapıyı arkalarından kapattı. "Tıbbi kanat. Burada konuşabiliriz. Bu kanat Kompleks'in geri kalanından korunuyor."

"Tıbbi kanat mı?" diye sordu.

Xairn başını salladı. Babam ve onun baş sağlık memurlarının deneyler yaptığı yer."

"Deneyler mi? Ne tür deneyler?" Lauren etrafına bakınırken ürperdi. Birkaç camlı oda vardı; bazıları çıplaktı ama bir tanesi ameliyathane gibi düzenlenmişti. Ama yerde ve muayene masasında dağınık halde duran aletler tuhaf ve acımasızdı. Sivri dişli testereler, uçlarında jilet gibi keskin uçlar olan uzun, ince kazmalar, cam gibi kırmızı zemin üzerinde ölümcül, parlak bir çizgi halinde çözülmüş paslanmaz çelik dikenli tele benzeyen bir şey...

"Ne tür olduğunu düşünüyorsun?" Xairn alçak bir sesle söyledi.

Lauren kendini hasta hissetti. "*İşkence* - Tanrım, burada insanlara işkence yapıyorlardı, değil mi?" Kendini tutmaya çalıştığı korku aniden boğazına yapıştı ve nefes alamaz hale geldi. "Lütfen, Xairn. Lütfen, hayır," diye fısıldadı alçak, titreyen bir sesle. Umutsuzca ona yapışarak yüzünü boynuna gömdü. "Lütfen... lütfen bana zarar verme."

"Seni buraya işkence etmek için mi getirdiğimi sanıyorsun?" diye sordu kısık sesle. "Acından zevk almak için mi?"

"Ben... Bilmiyorum." Gözyaşları şimdi sıcak ve hızlı bir şekilde geliyordu ve onları durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Lütfen, Xairn, lütfen..."

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi kabaca. "Lauren, bana bak."

İsteksizce yüzünü adamın boynundan çekti ve o yakıcı kızıl gözlere baktı. "Evet?"

"Sana zarar vermeyeceğim," diye tekrarladı. "Ve kimsenin de sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Baban bile mi?" diye fısıldadı.

"Özellikle de o. Seni almasına izin vermeyeceğim." Gözleri parladı ve çenesindeki bir kas sıkıştı. "Ve sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Sen... yapmayacak mısın?" O kadar güçlü bir rahatlama hissi geldi ki bayılacak gibi oldu.

"Hayır." Xairn başını acımasızca salladı. "Bunu nasıl başaracağımı bilmiyorum ama şerefim üzerine yemin ederim ki seni buradan sağ salım alıp kendi gezegenine geri götüreceğim. Anladın mı?"

"Oh Xairn!" Gözyaşlarının arasından neredeyse gülecekti. "Ben... Ben seni öpebilirim!" Kollarını onun boynuna dolayarak düşüncesizce öne eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Dudakları şaşırtıcı derecede yumuşaktı ama daha fazlasını kaydedmeden Xairn ani temastan irkilerek uzaklaştı.

"Yapma." Derin sesi sert ve gergindi. "Bunu bir daha *asla* yapma Lauren. Yoksa sonuçlarından ben sorumlu olamam. Anladın mı?"

Gerçekten mi? Basit bir öpücük onu neden bu kadar üzmüştü? Ama o sadece pişmanlıkla başını salladı. "Özür dilerim. Sadece çok sevindim. Bana yardım edecek kadar değer verdiğin için çok mutluyum."

"Bir konuda açık olalım." Gözlerini onunkilere dikti. "Bende duygular uyandırdınız, hem de çok güçlü duygular. Ama bu iyi bir şey *değil*."

Lauren belirsiz bir şekilde ona baktı. "Yani... benden nefret ettiğini mi söylüyorsun?
Bunu mu demek istiyorsun?"

"Nefret değil, hayır." Başını iki yana salladı. "Senin için hissettiklerim... diyelim ki bu duygular hiç keşfedilmez ya da harekete geçilmezse daha iyi -çok daha iyi- olacak."

"Ne söylemeye çalıştığını gerçekten anlamıyorum," dedi Lauren yumuşak bir sesle. "Ama bana yardım edeceğine söz verdiğin için sana teşekkür etmek istiyorum."

"Henüz minnettarlığınızı ifade etmenizin bir anlamı yok, daha bir plan bile yapmadım." İç çekti. "Bunu yapana kadar, babamın vasiyetine uyuyormuş gibi davranmalıyım. Ve sen de bana güvenmek zorundasın. Bunu yapabilir misin?"

Dudağını ısıran Lauren tereddütle başını salladı. "Evet, sana güveniyorum."

"Teşekkür ederim." Ciddiyetle başını salladı. "Bunun benim için anlamı çok büyük. Şimdi seni bu hücrelerden birine koymalı ve babama rapor vermeden önce Kompleks'in geri kalanını emniyete almalıyım."

"Beni yalnız mı bırakıyorsun? Burada mı?" Ameliyat odasının etrafına saçılmış işkence aletlerine tekrar bakmaktan kendini alamadı.

"Hiçbir şey size zarar vermeyecek," dedi Xairn, sert sesi neredeyse yatıştırıcıydı. "Bu gezegende yaşayan tek canlılar bizleriz. Siyah tepeli kertenkeleler gibi birkaç küçük yaşam formu dışında. Ama onlar çoğunlukla sahillerde yaşar ve içeri girmezler." Başını iki yana salladı. "Demek istediğim, ben binanın başka bir bölümünde olsam bile sen güvende olacaksın."

"Ama ya... ya baban gelip beni görmek isterse?" Lauren korkusunu sesinden uzak tutamayarak sordu. "Eğer bana dokunursa, Xairn, yemin ederim deliririm. Elimde değil."

"Dişiler üzerinde genellikle böyle bir etkisi vardır," dedi Xairn acımasızca. "Ama onun için endişelenmene gerek yok, henüz değil. *Souda'sına* yerleşmiş durumda - Kompleks'in içinde gezegenin gücünü doğrudan kendi şahsına aktaran özel bir oda. Oraya girdiğinde bir *dravik* oluşur."

Lauren kaşlarını çattı. "Bir ne?"

"Bir *dravik*, etrafında oluşan besleyici kandan yapılmış büyük *bir* baloncuk. Kompleks'te hareket edebilir, ancak patlayana kadar size dokunamaz."

"Ama bu ne kadar sürecektir?" Lauren itiraz etti. İğrenç, iskelet halindeki AllFather'ın kandan yapılmış bir baloncuğun içinde olduğu fikri yeterince korkunçtu. Ama baloncuk patladıktan ve her tarafı kanla kaplandıktan sonra onun peşinden gelmesi fikri, düşünmeye bile değmezdi.

Xairn sabırla, "En azından birkaç saat, büyük ihtimalle daha fazla," dedi. "Ama korkmana gerek yok, bundan çok daha önce senin için geri döneceğim. Söz veriyorum. I

Babamı her şeyin yolunda gittiğine inandırırım ve kaçalım."

"Nasıl? Geldiğimiz geminin tek anahtarının babanda olduğunu sanıyordum."

"Onda var ama buradan çok uzakta olmayan terk edilmiş gemiler var. Kindred'larla burada yapılan son savaştan kalma. Bunlardan birini alabiliriz, hâlâ çalışır durumda olmalılar."

"Pekâlâ." Lauren içini çekti ve başını salladı. "Benim için doğru olanı yapacağına güveniyorum, Xairn. Lütfen acele et, burası tüylerimi ürpertiyor."

"Burası anlatılmamış dehşetlerin yaşandığı bir yer oldu," diye kabul etti ve onu boş, camlı hücrelerden birine götürdü. "Ama bunlar geride kaldı ve geçmişte kaldı. Artık korkacak bir şey yok."

"Umarım haklısındır." Adam onu nazikçe ayaklarının üzerine yatırırken, Lauren düşüncesizce uzandı ve ona sıkıca sarıldı. "Yakında geri gel," diye fısıldadı kulağına. "Seni bekliyor olacağım."

"Elimden geldiğince çabuk geleceğim." Xairn onun kollarını yavaşça boynundan ayırdı ve yüzü görüldüğünde hiç de mutlu değildi. "Ama bana bu şekilde dokunmayı bırakmalısın Lauren. Bu... iyi bir şey değil."

"Sana kendini iyi hissettirdiği için mi?" diye sordu usulca. Xairn sertçe başını salladı. "Evet. Artık gitmeliyim."

"Pekâlâ." Sırtını cam duvarlardan birine dayadı ve adamın onu içeri kilitlemesini izledi. "Güle güle."

"Geri döneceğim," dedi kısaca. "Unutma, tamamen güvendesin. Tüm gezegende ikimizden, babamdan ve muhafızlarından başka kimse yok. Onlar da sadece babamın yanında kalıp onu korumak üzere programlandılar."

"Pekâlâ." Lauren başıyla onayladı ve onun tıbbi bölümden ayrılışını izledi. Adamın botlarının yankısı sessizliğe gömülürken onu dinledi ve sonra adımlamaya başladı. Camdan hücre küçüktü -Baba Gemisi'nde tutulduğu hücreden biraz daha büyüktü ama neyse ki ek gemide itilip kakıldığı o daracık yerden daha büyüktü. Yine de bir uçtan diğerine geçmesi sadece beş adımını, çaprazlama geçmesi ise sekiz adımını alıyordu.

Lauren gücünü koruması gerektiğini düşünüyordu ama elinde değildi, gergindi. Xairn'in sözünü tutacağına -ya da tutmaya çalışacağına- inanıyordu ama ölü bir gezegende, kendisine tecavüz etmek isteyen şeytani bir varlıkla birlikte bir hücreye kapatılmaktan hoşlanmıyordu. Onun korkunç, ruhsuz muhafızlarından bahsetmiyorum bile. Bu şeyler bir santim bile olsalar iki metre boyundaydılar ve Xairn'le kaçmaya çalıştıklarında yollarına çıktıklarında Xairn'in onları nasıl atlatacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya da-

Lauren aniden volta atmayı bıraktı ve dinledi. *Bu ses de ne?*

İlk başta Xairn'in geri döndüğünü düşündü çünkü hafif ses onun botlarının koridordaki yankısına benziyordu. Ama ses onun gittiği yönün tersinden geliyordu ve çok geçmeden kendisine yaklaşan sadece bir çift bot olmadığını anladı. En az iki, belki de daha fazla bot vardı ve botların tık tık sesleri arasında duyduğu derin, erkeksi sesler tamamen yabancıydı.

Tanrım, diye düşündü, panik içinde bir gelgit dalgası gibi yükseliyordu. Burada başka insanlar da var -yabancılar- ve ben bu hücrede kolay hedef gibi kilitliyim. Bana istedikleri her şeyi yapabilirler ve ben onları durduramam, dışarı çıkamam.

Kapana kısılmıştı.

* * * * *

"Sana beni rahatsız etmemeni söylediğimi sanıyordum." Her ŞeyinBabası ileri doğru süzüldü, iskelet formu, kendisini kirli bir kan baloncuğuyla çevreleyen *dravik*'in yuvarlak kızıl-siyah küresi tarafından kısmen gizlenmişti. *Souda*'nın dört köşesinin her birinde sekiz ayak boyunda birer asker duruyordu; AllFather'ın kişisel muhafızları her zamanki gibi sessizdi. Xairn onları görmezden geldi.

"Ne dediğinizi biliyorum Peder, ama Kompleks'in güvende olduğunu bilmenizi istedim." Sesini nötr tuttu.

"Anlıyorum." Siyahımsı kırmızı baloncuğun içindeki şekil başını salladı. "Peki o zaman, her şey yolunda. Kız nerede?"

"İstedığınız gibi tıbbi kanatta güvenli bir şekilde hapsedildi." "Çok iyi. Hazır olduğunu görün." AllFather'ın sesi bir Saf şehvet tıslaması. "*Dravik*'im patladığı anda onu alacağım."

Xairn çenesindeki bir kasın sıkıştığını hissetti ve onu gevşemeye zorladı. *Hiçbir şey hissetmiyorum.* Ama bu artık doğru değildi. Lauren onun içindeki bir şeyi uyandırmıştı. Rahatsız edilmeden bırakılması daha iyi olacak bir şey.

"Benim ssson'ım mı?" AllFather *dravik*'in sınırları içinde süzülüyor gibi görünerek yaklaştı. Ne tarafa hareket ederse etsin, her zaman parlak, siyahımsı kırmızı baloncuğun tam ortasındaydı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet, baba." Xairn soğukkanlı ve ilgisiz görünmek için elinden geleni yaptı. "Elbette."

"Senden bir şeyler hissediyorum. Bir rahatsızlık..." Pençeye benzeyen eller uzandı ama AllFather onu güçle besleyen *dravik* duvarını geçemedi ve parmak uçları Xairn'in yüzüne birkaç santim kala durdu. Neyse ki, kanlı baloncuk zihinsel güçlerini de kontrol altında tutuyordu, bu yüzden Xairn'in zihnini tarayamadı - yine de bir şeylerin olması gerektiği gibi olmadığını hissedebildiği açıktı.

Xairn kımıldamadı. "Kehanetin tamamlanmasını özlüyorum. Irkımızın tamamlanmasını. Belki bunu hissediyorsundur."

"Belki." Parmaklar geri çekildi ve geniş, titreyen, yapışkan baloncuk uzaklaştı. "Zamanla göreceğiz. Şimdilik beni yalnız bırakın ve kızı hazırlayın. Korumalarım ve ben birazdan tıbbi kanatta olacağız."

"Elbette baba." Xairn itaatkâr bir şekilde eğildi ve odadan çıktı. *Souda*'nın kapısı tıslayarak arkasından kapanırken derin bir nefes aldı ve avuçlarını gözlerine bastırdı.

Duyguları giderek güçleniyordu. Sahip olma, hükmetme ihtiyacı kalbinde şeytani bir çiçek gibi açıyordu. Xairn tohumun orada olduğunu her zaman biliyordu; bu onun DNA'sının bir parçasıydı. Ama asla filizlenmeyeceğini, babasında uzun zamandır tanık olduğu ahlaksızlığa asla kapılmayacağını ummuş ve bunun için dua etmişti.

Sakin olmalıyım. Lauren'i güvenli bir şekilde eve götürene kadar bu duyguları bastırmalıyım.

Ama onunla birlikte olursa ne kadar güvende olur ve duyguları gelişmeye devam etti mi? Xairn bu soruya kendi kendine bile cevap vermekten korkuyordu. İçinde büyüyen ihtiyaç zaten çok *güçlüydü*. Bunu itiraf etmekten nefret etse de, kızın ondan uzakta daha iyi olacağını biliyordu.

Onu mümkün olduğunca çabuk eve götürmeliyim, diye düşündü Xairn. İhtiyaç çok büyük, içimdeki arzu şimdiden çok güçlü. Eğer güvende olacaksa, benden uzak durmalı.

Onu kendi gezegenine bırakıp gitme düşüncesi kalbini şiddetle sızlatıyordu. Ama tek yol buydu. Ayrıca, aralarında ne olacağını düşünmüştü ki? Bu iş bittikten sonra onunla kalabilecek gibi değildi. Kendi yollarına gitmeleri ve birbirlerini bir daha asla görmemeleri gerekiyordu.

Hayatı onsuz yine boş olacaktı. Anlamsız. Ama onu önemsiyorsa, yapabileceği en iyi şey Lauren'ı eve götürmek ve sonra bulabildiği en uzak yıldızla doğru bir rota çizmekti.

Xairn çenesini kaldırarak koridorda ilerlemeye devam etti ve tıbbi kanada yöneldi. Şu anda içinde kaynayan duygu fırtınasına ayıracak zamanı yoktu; gerçekleştirmesi gereken bir plan vardı.

Ve eğer başarılı olamazlarsa, ölmüşlerdi.

Otuzbirinci Bölüm

"İşte burada, psişik bıçak." Deep bir kapıyı iterek açtı ve onları bir tür laboratuvar gibi düzenlenmiş gibi görünen geniş bir alana soktu. Bir tarafta, Kat'e devasa bir yağ varilini andıran büyük bir gümüş silindir vardı. Ona çıkan basamaklar ve içine girmeniz gerektiğini gösteren, yan tarafına oyulmuş bir kapı vardı. *Gerçi oraya giren insanların kendi istekleriyle girmediklerine eminim,* diye düşündü Kat ürpererek.

Dürüst olmak gerekirse, her yer tüylerini ürpertiyordu. Boş, yankılı koridorlar ve Lock'un ona bu odanın hemen ötesinde olduğunu söylediği tıp kompleksi ona lanetli gibi geliyordu. *Burası Kindred'lar ve gelinleri üzerinde o korkunç deneyleri yaptıkları yer,* diye düşündü. *Burada kapana kısılmak ve sevdiğin adamdan ya da adamlardan sonsuza dek koparılmak üzere olduğunu bilmek ne kadar korkunçtu.*

Ama şu anda ona olan da aşağı yukarı bu değil miydi? Kat bu düşünceyi öfkeyle bir kenara itti. Evet, Lock'a değer veriyordu, hatta belki de onu seviyordu. Ve evet, söylediği tüm nefret dolu şeylere rağmen Deep'i de önemsiyordu. Ancak dinamik ikilinin bir yarısı onu istemiyordu ve eşleşmiş bir set olarak geldikleri için, ikisini de aynı anda aşması gerekecekti. *Umarım çok acı verici olmaz,* diye düşündü psişik bıçağa tedirginlikle bakarken. Ona baktıkça, içine girmeyi ya da *yakınına* gitmeyi o kadar az istiyordu.

Büyük gümüş tamburun bir tarafında bir dizi kontrol paneli vardı. Deep hemen onlara gitti ve çeşitli slayt panolarını ve holo-grafları manipüle etmeye başladı.

Çalışırken "İyi güç akışı var," dedi. "Uzun ömürlü bir kaynakla çalışıyor olmalı."

Lock kardeşinin çalışmasını izlerken kaşlarını çattı. "Ne kadar iyi olduğu umurumda değil, Deep, bu delilik. Şuraya bak, bu şey bir işkence aleti. Ve sen bunun içinde hayatlarımızı riske atmamızı mı istiyorsun?"

"Gururundan başka hiçbir şeyi riske atmayacaksın," diye tersledi Derin. "Nasıl bir korkak olduğunu anladığında."

"Hıyarlık etme," dedi Kat, bir elini kalçasına koyarak. "Bu konuda Lock'a katılıyorum, bütün bu yer tüylerimi ürpertiyor. O şeyin güvenli olduğunu nereden bileceğiz? Yani adında 'bıçak' kelimesi var ve daha önce insanlara işkence etmek için kullanılmış. Her nedense Good Housekeeping'den onay alacağından şüpheliyim, anlıyor musunuz?"

"Hayır, bilmiyorum," dedi Derin soğuk bir sesle. "Ama bunun tek seçeneğimiz olduğunu biliyorum."

"Tek seçeneğimiz bu *değil*." Lock'un sesi sessiz ve gergindi. "Eve, Ana gemiye dönebilir ve Kat Hanım'ı tamamen kendimize bağlayabiliriz. Sonra da hayatımızın geri kalanını onu mutlu etmeye çalışarak geçirebiliriz."

Derin sertçe güldü. "*Denemek* önemli bir kelime kardeşim. Onu bize bağlamak ona mutsuzluk ve acıdan başka bir şey getirmez, aksini yapmak için ne kadar uğraşırsan uğraş."

Lock öfkeyle, "Bu doğru değil," diye itiraz etti. "Ya da eğer durabilseydin doğru olmazdı-"

"Neyi durdurayım?" Derin bir kaşını kaldırdı. "Kendim olmayı bırakmayı mı? Korkarım bunu yapamam kardeşim."

"Bana öyle deme." Lock'un sesi tehlikeli bir hırıltıya dönüşmüştü. "Seninle artık böyle bir ilişki istemediğimi söyledim. Seninle *hiçbir* ilişki istemiyorum."

"O zaman elini tarayıcıya bastır ve makineye gir, lanet olası." Deep'in sesi öfkeliydi. "Bak." Büyük avucunu kontrol panelindeki düz siyah bir ekrana bastırdı ve ekran düşük bir uğultuyla hemen aydınlandı. "Her şeyi ayarladım, tek yapmamız gereken onu aktive etmek ve içine girmek."

"İkimizi Kat Hanım'dan ayırmak *beni senden* nasıl kurtaracak?" Lock talep etti.

"Konuyu bulandırmayı bırak ve yap şunu." Deep, yumruklarını sıkmış bir şekilde yerinde duran Lock'a doğru bir adım attı. "Seni aptal piç. Eğer düşünüyorsan-"

"Kesin şunu! Durdurun şunu! *Kesin şunu!*" Kat daha fazla dayanamadı. Ellerin topuklarını gözlerine bastırarak gözyaşlarını tutmaya çalışırken, olumsuz duyguları onu taşırdı. Kavga etmelerine, birbirlerinden bu şekilde yüksek sesle nefret etmelerine her şeyden çok dayanamıyordu. *Sonra bir şeyler fırlatacaklar ya da babam anneme vuracak... Hayır!* Derin bir nefes aldı.

Nefes al. *Onlar anne ve baba **değil**. Onlar Deep ve Lock. Kendine gel, Kat. Kabullen ve anlaş.*

Gözlerini açtığında her ikisinin de yüzlerinde endişeli bakışlarla kendisine baktığını gördü.

"mi?" Lock çekingen bir tavırla sordu. "İyi misiniz?"

"Peki, özür dilerim." Kat titreyen elini saçlarının arasından geçirdi. "Sadece... siz ikiniz kavga etmemelisiniz. Özellikle de benim için."

"Buna değmeyeceğini mi söylüyorsun?" Derin ona delici bir bakış attı. "Çünkü buna katılmıyorum."

"Ben buna değerim, tamam mı?" Kat çenesini kaldırdı ve ona ters ters baktı. "Ama bunu istemiyorum. Aranıza girip birbirinizden nefret etmenize neden olmak da istemiyorum."

"Değilsin," dedi Derin kısaca. "O yüzden bu konuda endişelenme."

"Öyleyim," diye ısrar etti Kat. "Ve bu doğru değil. İkiz Kindred'ların bu şekilde dövüşmemesi gerekir, değil mi?"

Lock sıkıntılı görünüyordu. "Hemen hemen her konuda aynı fikirde olmamız gerektiği doğru. En azından eskiden öyleydik."

"Bu konuda aynı fikirde değiliz," diye tersledi Derin. "Sen ruh bağıni korumak istiyorsun ama ben istemiyorum. O yüzden şu işi yapalım ve bitsin." El izini tarayan düz siyah ekranı işaret etti. "Devam et."

Lock kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yapmayacağım."

"Peki, yapacağım." Kat bir adım öne çıktı ve avucunu tarayıcının üzerine koydu. Düşük bir uğultu duyuldu ve eli kısa süreliğine parlak beyaz bir ışıkla aydınlandı. "İşte," dedi ve işlem tamamlandığında geri çekildi. "Üzgünüm Lock," dedi yumuşak bir sesle, ışık ikizinin yüzündeki acı dolu ifadeyi görünce. "Ama beni istemeyen bir adamla kalmayacağım ve siz ikiniz bir paket anlaşma olduğunuza göre..."

"Anlıyorum." Lock yavaşça başını sallayarak avucunu tarayıcıya bastırdı. Sonra geri çekildi ve kahverengi gözlerinde gerçek bir nefretle Deep'e baktı. "Şimdi ne olacak, *kardeşim*?"

Derin derin bir nefes aldı ve Kat'in okuyamayacağı kadar hızlı bir şekilde karanlık yüz hatlarının üzerinden bir bakış geçti. Pişmanlık mı? Keder mi? Her neyse, oradaydı ve tekrar kayboldu, yüzünü tamamen boş bıraktı. Onun duygularını okumaya çalıştı

Ama tek elde ettiği, içine nüfuz edemeyeceği ya da anlayamayacağı kadar kalın ve siyah bir olumsuzluk fırtınası bulutuydu.

"Şimdi," dedi. "Yapmamız gereken-"

"Yapmanız gereken şey yavaşça arkanızı dönmek ve ellerinizi görebileceğim bir yerde tutmak."

Arkalarından gelen derin ses hepsini ürküttü. Kat'ın kalbi çarpmaya başladı, başını çevirdiğinde siyah üzerine kırmızı parlayan gözleri olan kocaman bir erkeğin onlara bir tür silah doğrulttuğunu gördü. Korkunç derecede tanıdağ geliyordu ve Kat aniden onu daha önce nerede gördüğünü fark etti. *İşte bu*, diye düşündü uyuşmuş bir halde ona bakarak. *Sophie'yi kaçıran ve onu öldürecek olan Bela. Aman Tanrım, onun burada ne işi var?*

"ocuklar?" diye fısıldadı Derin ve Lock da arkalarını dönerken.

"Geri ekilin." Deep onu arkasından itti ve sonra Lock'la omuz omuza vererek onunla tehdit arasında aşılmaz bir duvar oluşturdular. "Ne istiyorsun?" Deep'in sesi alçak ve tehditkâr bir hırıltıya dönüşmüştü.

"Aynı şeyi ben de sana sorabilirim," diye karşılık verdi Bela. "Benim gezegenimde davet edilmeden ne yapıyorsun?"

"Davet edilmek için beklememiz gerektiğini bilmiyorduk," dedi Derin alayı bir tavırla. "Bu bir cevap değil." Scourge'un sesi şimdi tedirgindi.

"Ve bir tane bile alamayacaksın," diye karşılık verdi Derin.

"Kimseye zarar vermek için burada değiliz," dedi Lock, belli ki durumu yumuşatmaya çalışıyordu. "Sadece gitmemize izin verin ve sizi bir daha rahatsız etmeyelim, yemin ederim."

"Korkarım bunu yapamam." Lock'un dirseğinin etrafından bakan Kat, Scourge savaşsının silahını tehditkâr bir şekilde salladığını gördü. "Silahlarınızı yere bırakın ve tek sıra halinde tıbbi kanada doğru yürüyün. Şimdi."

"İtaat edeceğimizi nereden çıkardın?" Derin talep etti. "Biz iki kişiyiz ve siz sadece bir kişisiniz. Birini vursanız bile diğer i sizi öldürecektir."

"Buna uyacaksın çünkü sana nişan almayacağım," dedi Bela sessizce. "Gözlerimi dişinize dikeceğim ve söz veriyorum, ikiniz de beni ldremeden önce onu yaralayacağım ya da öldüreceğim."

"Seni orospu çocuğu!" Derin hırslayarak öne doğru bir adım attı. Lock onun koluna bir el koydu.

"Derin, başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

"Arkadaşını dinle," diye öğüt verdi Bela. Kaşlarını çatı. "Böyle korkunç tehditlerde bulunmaktan hoşlanmam. Senden emin olabilseydim yapmazdım."

"Neyden eminim? Çünkü Kat'ımıza *dokunacak* olursan seni paramparça edeceğimizden emin olabilirsiniz." Derin'in sesi *öfkelenenecekmiş* gibi geliyordu ve Lock elini tekrar kardeşinin koluna koydu.

"Derin, lütfen." Scourge ile konuştu. "Bizden ne istiyorsunuz? Adın ne senin?"

Scourge onlara seviyeli bir bakış attı. "Benim adım Xairn. Ve şimdilik sadece konuşmak istiyorum."

"Konuşmak mı istiyorsun? O zaman konuş," diye hırladı Derin. "Söyleyeceklerini duymak için neden silahsızlandırılmamız gerektiğini anlamıyorum."

"Çünkü babam da burada, Kompleks'te." Bela onlara bir kaşını kaldırdı. "Belki de onu tanıyorsunuzdur - TümBaba'yı?"

Derin yüksek sesle küfretti ve Lock şöyle dedi,

"Elbette onu tanıyoruz. Burada ne işi var?"

Xairn'in yüzünden acımasız bir ifade geçti. "Güç topluyor - yakında durdurulamayacak kadar güçlü olacak. Eğer bu gezegenden canlı ayrılmak istiyorsanız beni dinlemelisiniz."

"Dinliyoruz," diye güvence verdi Lock ona. "Ne söylemek istiyorsun?"

"Sadece şunu: Buradan güvenli bir şekilde ayrılmak için yardımınıza ihtiyacım var ve
"Eğer bana güvenirsen, karşılığında sana benimkini teklif etmek isterim."

"Bir Bela'ya güvenmek mi? Pek olası değil," diye tükürdü Derin. "Sanki-"

"Bence ona güvenmeliyiz," dedi Kat, kardeşlerin arkasından çıkarak.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Derin talep etti. "Bu erkeği tanımadın mı? Son katılımımızda Sophia'ya saldırırken gördüğümüzle aynı kişi."

"Onu tanıdım, tamam mı?" dedi Kat sakın bir sesle. "Ve hepimizin ne gördüğünü hatırlıyorum. Ama Sophie'yle gemisinde olanlar hakkında konuştum."

onu öldürmek istemedi. Onu serbest bırakacaktı."

Xairn başını sallayarak, "Eğer yeşil gözlü insan dışıden bahsediyorsanız, bu doğru," dedi.

"Bu o," dedi Kat. "Benim için bir kız kardeş gibidir." Derin bir nefes aldı. "Bakın, buraya sadece psişik bıçak zımbırtınızı kullanmak için geldik - herhangi bir sorun çıkarmaya çalışmıyoruz."

Xairn bariz bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Aranızdaki bağı koparmak mı istiyorsun?"

Deep kaşlarını çattı. "Biz... yanlışlıkla ve kazara bağlandık. Bağ koparmanın tek yolu bu."

Xairn yavaşça başını salladı. "Anlıyorum. Eğer gerçekten bağlantının kesilmesini *istiyorsanız*..."

"" dedi Kat, Derin'e bir bakış fırlatarak. "Hem de çok."

Xairn omuz silkti. "İstersen psişik bıçağı kullanabilirsin, benim için bir önemi yok. Ama babam her an burada olabilir. Şu anda *Souda*'sında, güç ve kuvvet topluyor. Kendini yeterince güçlü hisseder hissetmez burada olacaktır; ortaya çıkması birkaç saat de sürebilir, çok daha kısa da sürebilir. Size kesin bir şey söyleyemem."

Lock'un yüzünde endişeli bir ifade vardı ama sakın bir şekilde konuştu. "Bu çılgınlık. Gidip daha sonra geri dönebiliriz ya da her şeyi yeniden düşünebiliriz. Ama eğer AllFather bu gezegendeysen, *hemen* gitmeliyiz."

"Deep haklı," dedi Kat başını sallayarak. "Her ne kadar birbirimizden kurtulmak istesek de, burada kalmak delilik."

Xairn kaşlarını çattı. "Ama buraya geliş amacınıza ulaşamadınız." "Bu konuda birden fazla açıdan haklı," diye homurdandı Deep Lock'a. "Yoksa Olivia'nın senin için belirlediği ikincil görevi mi unutuyorsun, kardeşim?" "İkincil görev mi?" Xairn temkinli görünüyordu. "Başka neden buradasın?"

Lock, "Biz de kayıp bir insan kadın hakkında bilgi toplamak için buradayız - babanız tarafından hain nedenlerle kaçırıldığından eminiz," dedi. "Belki onu tanıyorsunuzdur? Lauren Jakes?"

Lock karnına çift namlulu bir tüfek dayayıp tetiği çekse bile Xairn'in üzerindeki etkisi daha derin olamazdı.

"Lauren mı? *Lauren'ı mı* arıyorsun?" Önce şok olmuş gibiydi ama sonra sesi alçak, tehditkâr bir hırıltıya dönüştü ve bir şekilde büyümüş gibiydi. Kat'e Sylvan'ın Sophie'yi korurken *öfkeden deliye* döndüğü zamanki halini hatırlattı. "Lauren benim. O *benim*," diye hırladı Xairn. "Ve onu kimseye teslim etmeye niyetim yok."

"Demek ona sahiptin." Lock'un sesi yumuşaktı ama gözleri sertti. "Seni piç kurusu." Deep, Scourge'a ters ters baktı. "Ona ne yaptın? Zavallı kız? Ya da belki de yapmadığınız bir şey olup olmadığını sormalıyım. Hâlâ hayatta mı?"

Xairn'in siyah üzerine kırmızı gözleri kıpkırmızı parladı. "Tabii ki öyle! Benim bir tür canavar olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Aslında biliyoruz," dedi Deep. "Siz Scourge'ların dişilerinize nasıl davrandığınızı çok iyi biliyoruz."

Xairn çenesini kaldırdı. "Ben değil. Öfkeyle hiçbir kadına dokunmadım, buna yemin ederim."

"Peki ya şehvet?" Derin bir kaşını kaldırdı. "Hiç bir kadına bu şekilde dokundun mu?"

Xairn aniden görünüyordu. "Ben... bu duygularla hareket etmiyorum. Babamın ve halkımın geri kalanının uygulamalarına katılmıyorum."

"Gördüğümüz zaman inanacağız." Derin'in siyah gözleri kısıldı. "Lauren şimdi nerede?"

Xairn sinirlendi. "Güvenli bir yer."

"Onu görebilir miyiz?" Kat sordu. "Yani, onu görebilir miyim? Ben bir tehdit değilim," devam etti usulca, onun tuhaf, yanan gözlerine bakarak. "Ve bence Lauren'in kendisinden ona zarar vermediğini duyabilirsek, sana güvenmemiz çok daha kolay olur."

Xairn ona değerlendirici bir şekilde baktı. "Sanırım başka bir dişinin Lauren'la konuşmasına izin vermekten zarar gelmez. Ama onun yanında başka bir erkeğe müsamaha göstermeyeceğim." Deep ve Lock'a ters ters baktıktan sonra Kat'e başını salladı. "Benimle gel."

Onunla buluşmak için öne doğru bir adım attı, ancak üst kolunun etrafında kilitlenmiş demir bir kavrama hissetti. "Cehennem gibi olacak." Deep onu arkasına doğru çekti.

"Derin!" diye öfkeyle itiraz etti ama adam onu duymazdan geldi.

"Kat için de senin Lauren için hissettiklerini hissediyoruz," dedi Xairn'e, sesi kısık bir hırıltıydı. "O giderse biz de gideriz. Bu kadar basit."

Xairn kaşlarını çatı. "Sanırım bu adil. Ama Lauren'ı benden almaya kalkışmayın. Onu sağ salım gezegenine geri götüreceğime yemin ettim ama o zamana kadar onu kimseye vermeyi reddediyorum."

"Baban bile mi?" Lock yumuşak bir sesle söyledi.

Xairn'in gözleri kıpkırmızı parladı ve elleri kocaman yumruklar halinde sıkıldı. "Özellikle de onu. Neden yardımına ihtiyacım olduğunu sanıyorsun? Yanında fıçıda yetişmiş dört devasa muhafız var. Eğer bizi ayrılırken yakalarlarsa Lauren'i ancak ölene kadar savunabilirdim. Ondan sonra babam..." Başını iki yana salladı. "Bundan bahsetmeyeceğim."

"Hadi ama." Kat, Derin'in elinden kurtuldu ve ona boş bir ifadeyle karşılık veren bir bakış fırlattı. "Hadi gidelim."

Kimin önce gideceği ve kimin kime hangi silahı doğrultacağı konusunda biraz manevra yapmak gerekti ama sonunda laboratuvarın sonundaki çift metal kapıdan girdiler ve kendilerini her iki tarafı camlı birkaç odadan oluşan uzun bir koridorda buldular.

Odalardan birinde, uzun siyah bir pelerine sarınmış, krem rengi moka tenli ve çarpıcı kehribar rengi gözleri olan güzel bir kız vardı. Kat, Sophie ve Liv'in ona gösterdiği resimlerden onu hemen tanıdı.

"Lauren!" Hemen odanın cam duvarına doğru koştu. "Gerçekten sensin!"

Kız tereddütle öne çıktı. "Sizi tanıyor muyum?" Sesi boğuktu ama kalın camın ardından anlaşıyordu.

"Hayır, ama *seni* tanıyorum. Ya da en azından seni tanıyorum." Kat Xairn'e döndü. "Lütfen onunla konuşmam için beni içeri alın. Silahlı değilim, istersen üstümü arayabilirsiniz."

"Hayır, yapamaz!" Derin'in siyah gözleri sahiplenici bir şekilde parladı. "Sana dokunmayacak yoksa Tanrıça'ya yemin ederim ki-"

Xairn soğukkanlılıkla, "Silahlı olmadığına dair sözüne güveneceğim," diye araya girdi. "Ve onun Lauren'la birlikte hücreye girmesine izin vereceğim. İnsan arkadaşlığını özlüyordu. Belki de kendi türünden başka birini görmek onu daha iyi hissettirir."

"Teşekkür ederim." Adam hücrenin kapısını açarken Kat sabırsızlıkla bekledi ve hemen içeri girdi. "Lauren," dedi nazikçe, bir adım öne çıkıp elini uzatarak. "Sorun değil, ben bir dostum."

"İnanamıyorum... bunca zaman sonra..." Lauren yavaşça öne doğru adım attı. Tereddütle Kat'ın uzattığı eli tuttu. "Sen gerçek misin?" diye fısıldadı, parmaklarını sıkarak. "Sen *gerçekten* gerçek misin?"

Kat ona gülümsedi. "Son baktığımda öyleydin. Hayat kadar büyük ve iki kat daha doğal."

Gözyaşları Lauren'ın yüzünden aşağı akmaya başladı. "Özür dilerim," diye hıçkırdı ve gözlerini giydiği siyah pelerine sildi. "Ben sadece... Ben sadece..."

"Hey, her şey yolunda. Sorun yok." Kat düşüncesizce onu kucaklamak için kendine çekti. Lauren titredi ve ona sarılarak ağladı ve Kat onu hiç suçlamadı. *Bu zavallı kızın neler yaşadığını ancak Tanrı bilirdi.* Sonunda hıçkırıklar yavaşladı ve ardından koklama ve hıçkırıklara dönüştü.

"Özür dilerim," dedi Lauren kendini çekerek. "Her ağlamak istememiştim."

"Sorun yok," diye güvence verdi Kat. "Eminim pozisyonlarımız ters olsaydı ben de aynı şeyi yapardım. Bu arada ben Kat. Kuzenleriniz Olivia ve Sophia Waterhouse'un arkadaşayım."

Lauren kaşlarını çatı. "Kim? Benim hiç kuzenim yok ki."

"Evet, biliyorsun. Annen onların izini buldu ve aile buluşması olayını yapmak istediklerinden emin olana kadar sana söylemek istemedi. Ve istiyorlar da bu arada, seninle tanışmak için sabırsızlanıyorlar."

Lauren şaşkın görünüyordu. "Vay canına... Ne diyeceğimi bilemiyorum-her zaman daha fazla ailem olmasını dilemiştim. Ben de onlarla tanışmak isterdim. Şu anda Dünya'daki *herkesle* tanışmayı çok isterim."

"Oh, onlar Dünya'da değil - Ana gemideler. Her ikisi de Kindred savaşçılarıyla çiftleşti," diye açıkladı Kat.

Lauren'ın kehribar rengi gözleri cam hücrenin dışında Xairn'in iki yanında duran Deep ve Lock'a kaydı. "Ve sen de öyle misin? O adamlardan biri kocan mı... ah, dostun mu?"

Kat bir üzüntü hissetti ama bunu bir kenara iterek Lauren'a gülümsedi. "Hayır. Aramızda bir tür bağ var ama tam değil."

Ve ondan kurtulacağız." Derin'e baktı. "Uzlaşmaz farklılıklar, biliyor musun?"

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diye mırıldandı Lauren.

"Peki ya sen?" Kat soruyu nazıkçe ifade etmeye çalışarak sordu. "Xairn sana nasıl davranıyor? İyi misin?"

"Mükemmel bir beyefendi oldu," dedi Lauren sessizce. "Beni neden götürdükleri konusunda muhtemelen ne düşündüğünüzü biliyorum ve bu kısmen doğru. AllFather istiyor... istiyor..." Başını iki yana salladı. "Onun ne yapmak istediğini düşünemiyorum. Bu çok korkunç. Ama Xairn beni ondan koruyacağına ve eve götüreceğine söz verdi."

"Gerçekten yapacağına inanıyor musun?" Kat kalın camdan duyulamayacağından emin olduğu alçak bir sesle sordu. "Bak, sorun değil, bana gerçeği söyleyebilirsin. Yanımdaki adamlar silahlı, seni güvende tutacağız."

Lauren'ın kehribar rengi gözlerinde inatçı bir bakış vardı. "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum, sanki tarihteki en kötü Stockholm sendromu vakası bendeymiş gibi. Ama dürüst olmak gerekirse, Xairn beni hiç incitmedi ve ona güveniyorum. Çok bastırılmış biri - yani, onun gibi bir babanız olsaydı *siz de* öyle olmaz mıydınız? Ve çocukluğunda oldukça kötü şeyler yaşadığını düşünüyorum, ancak bu konuda pek konuşmuyor."

Kat kayıtsızca başını salladı. "Görünüşe göre büyük sorunları var."

"Öyle. Cidden, o iyi adamlardan biri. Her ne kadar kötü adamlardan biri olsa da - ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Onun gözlerine bir kez daha bakan Kat, orada samimiyetten başka bir şey bulamadı. Başını salladı. "Evet, biliyorum. Ama tüm bu seni eve götürme fikri... Bunun yerine bizimle gelsen daha iyi olmaz mı sence? Doğruca Ana gemiye geri döneceğiz ve oradan da Dünya'ya bir sıçrama, bir atlama ve bir sıçrama."

Lauren dudağını ısırıldı. "Muhtemelen... Ama nasıl olduğunu tam olarak bilmiyorum..."

"Onunla bu konuyu nasıl konuşacağım? Bana bırak." Kat bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Şimdi, arabayı bölüşmeye başlamadan önce buradan gitmeliyiz. Gel hadi."

"Tamam." Lauren başını salladı.

"Güzel." Kat döndü ve cama kısa bir süre vurdu. Xairn kapıyı açtı ve Lauren'la birlikte dışarı çıktılar. "Hey, çocuklar, sorun yok. O iyi," dedi Xairn, büyük Bela'yı başıyla işaret ederek. "Lauren onun mükemmel bir beyefendi olduğunu söylüyor."

"Ben bir neyim?" Xairn'in sert yüz hatlarında anlaşılmaz bir ifade belirdi.

"Bu, ondan hiç faydalanmadığınız anlamına geliyor," dedi Kat nazıkçe. "Ya da onu incitmedin."

"Elbette yapmadım." Xairn çenesini kaldırdı. "Ölmeyi tercih ederim."

Deep ona değerlendirici bir bakış attı. "Bizden biri gibi konuşuyorsun - bir Kindred savaşçısı. Biz de dişilerimize zarar vermektense ölmeyi tercih ederiz."

"Fiziksel olarak mı yoksa duygusal olarak mı?" Kat ona delici bir bakış attı.

"Çekişmeye vaktimiz yok," diye sertçe hatırlattı Xairn onlara. "Babam hâlâ *Souda*'dayken buradan hemen ayrılmalıyız. Savaş alanından terk edilmiş gemilerden birini alacak ve Lauren'i Dünya'ya geri getirecektim. Ama şimdi..." Siyah üzerine kırmızı gözleri, kolunu hâlâ titreyen Lauren'a dolamış olan Kat'in üzerinde gezindi. "Belki de... belki de onu yanına almalısın."

Deep bir kaşını kaldırdı. "Ona başka bir erkekle güvenmediğini sanıyordum."

Xairn'in gözleri kıpkırmızı parladı. "Bilmiyorum. Ama şimdi görüyorum ki kendi türünün rahatlığına ihtiyacı var. Ve..." Deep ve Lock'a baktı ve tekrar Kat'e döndü. "Ne dersiniz deyin, ikinizin de yoldaşınız dışında başka bir kişiye ilgi duyduğunuzu sanmıyorum."

"Bu konuda haklısın," dedi Lock sessizce. "Lauren'la hiçbir ilgimiz yok -her ne kadar onu korumak için yemin edecek olsak da."

"Ana gemimizde akrabaları var," dedi Deep. "Oraya sağ salim varmasını ve ailesiyle yeniden bir araya gelmesini sağlayacağız."

Xairn başını salladı. "O zaman o da seninle gelsin. Gel." Çıkış yolunu göstermek için döndü ama Lauren onun adını seslendi.

"Xairn, lütfen," dedi usulca.

"Evet?" Yüzünü ona döndü.

"Peki ya sen? Sen... bizimle gelecek misin?" Sert sesi yumuşadı. "Hayır, Lauren. Gelemem." "Ama neden? Ne yapacaksın?"

"Bir gemiye bin ve babamdan olabildiğince uzağa git." Başını kapıların olduğu yöne doğru salladı. "Gel. Zaman tükeniyor. Babam *Souda*'sında *daha* fazla kalamayacak. Ve eğer bizi bulursa, hiçbirimiz bir yere varamayız."

"Yeterince doğru," diye Derin. "Hadi terk edelim. Daha sonra tekrar ısızlaştığında geri gelebiliriz."

"Ya da hiç," diye mırıldandı Lock.

Kat büyük bir rahatlama hissetti. *Gidiyoruz. Bunu yapmayacağız. Bağı kesmeyeceğiz!* O ana kadar Lock ve Deep'ten ayrılmayı ne kadar çok istemediğini fark etmemişti. Kendini bunun doğru olduğunu düşünmeye zorlamıştı çünkü Derin'in istediği çok açıktı. Ama artık bu bir seçenek olmadığına göre, onun mantıklı düşünmesini sağlayabileceğini ummaktan kendini alamıyordu. Derin de Lock gibi ona değer vermeyi öğrenebilir ve üçü birlikte mutlu olabilirdi.

Aptal, diye fısıldadı kafasının içindeki küçük bir ses. *Onun hislerini değiştiremezsin. Bu fıkirden hemen vazgeçmelisin çünkü işe yaramasına imkân yok.* Ama kendi kendine yaptığı olumsuz konuşmalara rağmen, Kat kalbinde yeşeren umuda engel olamıyordu. Derin'le ilgili bir şeyler olduğunu hissetmeye devam ediyordu - onun yolunda duran bir şeyler. Ve eğer o son engeli bulup kaldırabilirse, belki-

"Vay, vay, ne tesadüf... Görünüşe göre ziyaretçilerimiz var."

Yumuşak tıslama sesi hepsini olduğu yerde dondurdu. Kat başını yavaşça çevirdi, göreceklerinden korkuyordu ama bakmaktan da kendini alamıyordu.

Bu, devasa, sümüksü, siyahımsı kırmızı bir kan baloncuğunun içindeki Yüce Baba'ydı -ya da en azından ana hatları ona benziyordu. Ve etrafı Kat'ın gördüğü en iri yaratıklardan dördüyle çevriliydi - Xairn'in bahsettiği fıçıda yetiştirilmiş askerler olduğuna şüphe yoktu.

Kat emin olamıyordu ama AllFather'ın gülümsüyor olabileceğini düşündü - ya da belki de sadece gözleri heves ve açgözlülükle parlıyordu.

onlara baktı.

Aman Tanrım, bekledik. O burada ve şimdi kapana kısıldık. Ne halt edeceğiz?

Bölüm Otuz İki

Xairn kemiklerinin ortasındaki iliklerin aniden donduğunu hissetti. Babasının girişini nasıl bu kadar kaçırabilmişti? Ve AllFather onların söylediklerinin ne kadarını duymuştu?

"Demek Kompleks güvenli, öyle mi?" diye sordu babası, parıldayan *dravex*'in içinde daha da yaklaşarak.

"Olmak üzere." Kindred savaşçılarının anlaması için dua eden Xairn, şok aletini tehditkâr bir şekilde salladı ve hırladı, "Size silahlarınızı bana vermenizi ve ellerinizi görebileceğim bir yerde tutmanızı söylemiştim."

Deep ve Lock birbirlerine baktılar ve sonra ikisi de blazer ceketlerini uzatıp ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde açtılar. "Çirkinleşmeye gerek yok," dedi Deep. "Biz de tam gidiyorduk."

"Ama şimdi burada kalacaksın, değil mi?" AllFather öne doğru süzüldü, gözleri aç bir neşeyle parlıyordu. "Tabii ki bu da şu soruyu akla getiriyor: Neden en başta buradasın Savaşçı?"

"Lauren'ı bulmaya geldiler," dedi Xairn, şok hâlâ iki Kindred'in üzerinde tutarak. Ona güveneceklerini umuyordu. Hepsi sakın kalır ve akıllarını başlarına toplarlarsa buradan canlı çıkabilirlerdi.

"Ve onu buldular, değil mi tatlım?" Kırmızı-siyah baloncuk, ürperen ve Kat'i daha sıkı kavrayan Lauren'ın üzerine doğru süzüldü. "Yakında," diye tısladı AllFather ona. "Yakında sana sahip olacağım, güzelim. Ve bana bir sürü kız doğuracaksın. Ve ben de onlara sahip olacağım.

-Ta ki tüm Ssscourage ırkı yenilenene ve daha önce hiç olmadığımız kadar güçlü olana kadar."

Xairn onu öldürmek istiyordu - *dravik*'in kırılğan, parlak kabuğunu kırmak ve boynunu sıkmak için, ama kendini acımasızca kontrol altında tuttu. Kan ve güç balonundan kurtulduğunda, babası çok daha büyük bir tehdit olacaktı. Şu anda tek yapabildiği, fiçıda yetişmiş aptal muhafızlarının yerine getirmesi için emirler vermektir. Ama eğer balon patlarsa... Xairn Kompleks'ten iyice uzaklaşıp uzaya doğru yola çıkana kadar patlamamasını umuyordu. Bu arada babasının bir sonraki adımı ne yapacağını görmek için bekledi.

AllFather Lauren ve Kat'e doğru yaklaştı. "Çok güzel," diye tıslayarak aç gözlerle Lauren'a baktı. Odadaki dehşet ve korku hissi neredeyse elle tutulur gibiydi; AllFather bunu yere sinmiş mide bulandırıcı bir koku gibi nereye giderse gitsin yanında taşıyordu. Xairn bunun her iki insan kadını da etkilediğini görebiliyordu ama hiçbirini ağlamadı ya da paniklemedi. Bunun yerine Kat çenesini kaldırdı ve babasının gözlerinin içine baktı.

"Onu rahat bırakın."

"Ah, bunun ruhu var." İskelet eller baloncuğun arkasından uzandı ve Xairn, *dravik* duvarı engel olmasaydı, babasının uyuz parmaklarıyla Kat'in yanağını okşayacağını biliyordu.

Kat de bunu biliyor gibiydi çünkü hafifçe geri çekildi ama göz temasını hiç kesmedi. "Sen hasta, deli bir piçsin ve içinde yüzdüğün o garip kan balonu şeyini patlatmadan ve bir ton tuğla gibi yere düşmeden önce geri çekilmen gerekiyor."

AllFather'dan yayılan neşeli şehvet duygusu hafifçe kızgınlığa dönüştü. "Görünüşe göre biraz fazla ssspirit. Peki bunlardan hangisi senin eşin?" Deep ve Lock'a baktı; ikisi de dövüşmeye hazırlanıyordu. Xairn, babasının insan dişilerine bir santim bile yaklaşması halinde, onların sıçrayacağını ve her şeyin kaybedileceğini biliyordu.

"İkisi de öyle," dedi ve silahını Kindred'in üzerinde tutmaya devam ederken, kendini AllFather ile Kat'in arasına sokmak için kurnazca hareket etti. "Sanırım onlar İkiz Kindred."

"Bu da öyle mi?" Her Şeyin Babası kısa bir süre başını sallayan Derin'e baktı.

"Öyle. Bu da demek oluyor ki, en ufak bir şey yaparsan ikimiz de seni öldürmeye hazırız. ona elini sürme."

Kabarcık geriye doğru süzüldü ve Xairn duyulamayacak kadar rahat bir nefes aldı. "Ona dokunmayacağım," dedi AllFather, hâlâ Derin'e bakarak. "Ama sen de dokunmayacaksın. Bir daha asla, benim cesur savaşçılarımla."

"Ne demek istiyorsun?" Lock sordu.

"Göreceksin." AllFather Xairn'e başıyla onay verdi. "Onları kesim laboratuvarına götür ve psişik bıçağı hazırla. Ve kızı da getirin." Lauren'a başıyla işaret etti. "Bağları kesilirken o da izleyecek."

Xairn kısaca başını salladı. "." Bir kolunu Kat'in boynuna doladı ve silahını savaşırlara doğru salladı. "Babamın dediğini yapın yoksa bedelini dişiniz ödeyecek."

Derin'in elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve siyah göz bebekleri kırmızıya döndü. "Çek ellerini onun üzerinden! *Şimdi!*"

"Sana söyleneni yaptığında onu serbest bırakacağım." Xairn sesini sabit tuttu ve karanlık ikizin anlayacağını umdu. "Sanırım babamın aklında ne olduğunu biliyorum - sen ve dişin psişik bıçakta sıra alacaksınız."

Lock kardeşinin koluna dokundu. "Sakin ol," diye mırıldandı. "Söylediklerini yaptığımız sürece ona zarar vermeyecek."

"Kesinlikle." AllFather *dravik*'in içinde başını salladı. "İkizini dinle ve uslu dur savaşçı. Bağlarınız kesildikten sonra üçünüzün gitmesine bile izin verebilirim. Doğurmak için kendi gelinime sahip olma düşüncesi bana kendimi çok merhametli hissettiriyor."

Xairn iki Kindred'in dişileri için ölümüne savaşacaklarından emindi - Kindred tarzı buydu. Yanı başında titreyerek duran Lauren'a bakarak, "Onun da yolu bu," diye düşündü. Ama psişik bıçağın içinde bir gezintiye çıkmak için geldiklerinden, onların da bu oyuna katılacaklarından emindi. Bir noktaya kadar. Hamlelerini ne zaman yapmaları gerektiğini ölçmek Xairn'e kalmıştı; tek umudu bunu Baba'nın etrafındaki sümüksü *dravik* baloncuğu patlayıp onu üstün bir metal gücü halinde serbest bırakmadan önce yapabilmeleri idi.

"Korumalarım ve ben laboratuvarın yanındaki izleme alanına çekileceğiz." Babasının tıslayan sesi onun telaşlı düşünce akışını böldü. "Kız da bizimle gelecek. Alfa, al onu."

"Buna gerek yok." Xairn, fiçıda yetişmiş devasa muhafız Lauren'ın ince omuzlarını devasa ellerinin arasına alırken bile sesini korumak için mücadele etti. Tanrım, başka bir erkeğin ona *dokunduğunu* görmek bile onu çılgına *çevirmeye* yetmişti! Ama sakın kalmak zorundaydı. "Durum kontrolüm altında baba. Yardıma ihtiyacım yok."

"Elbette biliyorsun, ssson'ım." AllFather'ın kırmızı gözleri şeytani bir şekilde parlıyordu. "Ve sen yapmasan bile, kızın kendi bedenimde olması beni daha iyi hissettiriyor. Alfa, gel."

Devasa muhafız onu götürürken Lauren omzunun üzerinden yalvaran bir bakış fırlattı. Xairn onun gidişini izlemekten başka bir şey yapamadı. Çenesinin yan tarafındaki kas o kadar sert sıkılmıştı ki dişlerinin birbirine çarptığını hissedebiliyordu ve şoklayıcıyı tutuşu metalde parmak izleri bıraktığından emin olana kadar sıkılaştı. Onu rahatlatmak için bir şey söyleyemedi bile; AllFather arkasını dönmüş ve kesim laboratuvarına doğru süzülüyor olsa da, hâlâ onu duyabiliyordu. Xairn onun gidişini izlerken ikiye bölünecekmiş gibi hissetti ama Lauren'a elinden geldiğince güven verici bir şekilde başını salladı.

Güven bana, sözümü tutacağım! Tanrım, onunla bir bağı olmasını ne kadar isterdi; Kindred'ların bağlı gelinleriyle kurduğu söylenen türden bir bağ. Gerçek niyetini sadece gözlerinden başka bir şekilde anlatabilmeyi.

Ama Lauren onu bir şekilde anlıyor gibiydi. Başıyla onayladı ve yüzündeki ifade biraz daha az umutsuz bir hal aldı.

Bana güveniyor, diye fark etti Xairn, sanki biri kalbine bir diken batırmış gibi hissederek. *Durumun umutsuzluğuna rağmen bana hâlâ güveniyor.*

Onun gidişini izlerken, bu güvene ihanet etmeyeceğine dair kendi kendine yemin etti. Bu onun ölümü anlamına gelse bile.

Otuz Üçüncü Bölüm

Açık çift kapıdan kesim laboratuvarına süzülen devasa siyahımsı kırmızı baloncuk Kat'e bir örümceğin yumurta kesesini hatırlattı. Sümüksü ve parlaktı ve çoğunlukla opak olan yüzeyinin ötesinde AllFather'ın iskelet şeklinin hareket ettiğini görebiliyordu. Hareket ettikçe şişiyor gibiydi, sanki her an patlayıp iğrenç bir iğrençlik kusacakmış gibi. Patladığında çok uzakta olduklarını umuyordu.

Bu arada, Deep ve Lock ile aralarındaki ruh bağı kesilecek gibi görünüyordu. Laboratuvara girdiklerinde ve Xairn onu psişik bıçağın büyük gümüş tamburunun yanına götürdüğünde kalbinin sıkıştığını hissetti. *Demek buraya kadarmış. Aramızdaki ilişki böyle sona erecek.* Gözyaşlarının tehdit ettiğini hissetti ama korkunç AllFather'ın önünde ağlamak istemiyordu.

O ve üç muhafızı odanın bir tarafına, laboratuvarın geri kalanından alçak bir duvarla ayrılmış küçük bir platform yerleştirmişlerdi. Normal bir gözlem alanı gibiydi. Platformun alt basamaklarında AllFather'ın Alfa adını verdiği devasa muhafız ve Lauren duruyordu.

Lauren belirsiz kehribar rengi gözleriyle olan biteni izlerken Kat onun da Liv ve Sophie'yle aynı narin kemik yapısına sahip olduğunu düşündü. Tüm kalbiyle hepsinin bir aile buluşması için Ana gemiye geri dönmelerini umuyordu. Şimdiden en iyi iki arkadaşının yeni kuzenlerini çok seveceğinden emindi.

"Hazırız," diye seslendi AllFather, onun düşünce zincirini kırarak. "Kesmeye devam edin, ssson'ım."

Xairn Lock'a işaret etti. "Mekanizmanın kapısını açın ve ikiniz içeri girin."

Işık ikizi kendisine söyleneni yaptı ama Derin'i ikna etmek o kadar kolay değildi. "Önce bana Kat'i gönderin. Onun güvende olduğunu bilmek istiyorum."

"Pekala. Ama eğer bir şey yapmaya kalkarsan, o ölür." Xairn'in büyük eli kızın omzunda sıkılaştı ve kulağına tısladı, o kadar yumuşaktı ki zar zor duyabiliyordu, "Dışarı çıktığın anda savaşmaya ya da kaçmaya hazır ol. AllFather sadece bir an için gardını indirecektir. Erkeklerine söyle." Sonra onu itti

Bir eliyle onu kabaca öne doğru iterken, diğer eliyle silahını Deep'e doğrulttu.

Kat bunun sadece göstermelik olduğunu biliyordu ama tökezledi ve Derin onu yakalamasaydı düşecekti. "Gel bakalım." Onu dikkatle merdivenlerden yukarı, gümüş davulun kapısına doğru götürdü.

Karanlık, dairesel alanın içinde kendisine yardım edilmesine izin verdi ve sonra Lock'un ellerini üzerinde hissetti, nazik ve yetkin. Yolunu bulup ona yaslandı ve kulağına fısıldadı, "Xairn bu iş biter bitmez savaşmaya ya da kaçmaya hazır olmanı söylüyor. AllFather'ın gafil avlanacağını söylüyor ama sadece bir an için."

Lock'un başını salladığını hissetti. "Deep'e haber veririm."

"Neyi bilmeme izin vereceksin?" Derin alçak bir sesle söyledi.

Karanlıkta Kat'in duyamayacağı kadar alçaktan gelen erkek seslerinin yumuşak hırıltısı duyuldu ve ardından Lock onu kavisli duvara yasladı ve bir tür emniyet kemeriyle bağlamaya başladı. "Bu da ne?" Sesi davulun boş iç kısmında yankılandı ve sesini alçaltmak için çaba sarf etti. "Neden bağlanmamız gerekiyor?"

"Çünkü diğer faktörlerin yanı sıra, psişik bıçak Kindred ve gelinleri arasındaki bağları kesmek için merkezci kuvvet kullanır." Deep kendi koşum takımını takmaya başlamıştı bile.

"Ciddi misin?" Kat ona kuşkulu bir bakış attı. "Eve döndüğümüzde gezici bir panayır bulup dönme dolaba binmek varken, bu lanet bağı kesmek için galaksinin yarısını mı dolaştık? Demek istediğim, tüm gün gezinti kartı ve yarı ayık bir karnaval varken kimin AllFather'ın şeytani icatlarına ihtiyacı var ki?"

"*Başka şeyler* de söyledim," diye homurdandı Derin. "Kesinlikle gerekli olmasaydı seni buna maruz bırakmazdım."

"Ama neden?" Kat ona baktı, gümüş davulun kasvetli iç kısmında yüz hatlarını seçmeye çalıştı. "Bu senin için neden bu kadar önemli, Derin? Neden benden bu kadar nefret ediyorsun ve bana bağlı olma *düşüncesine* bile katlanamıyorsun?"

"Senden nefret etmiyorum." Derin sesi aniden boğuklaştı. "Senden nefret etseydim ya da sana biraz daha az değer verseydim, aramızdaki bağı tamamlamakta tereddüt etmezdim, küçük Kat."

"Bana hiçbir şey hissetmediğini söylemiştin," dedi, sesi kendisine rağmen titriyordu.

"Yalan söyledim," diye fısıldadı.

"Deep sizden nefret etmiyor leydim," dedi Lock, acı bir sesle. "O kendinden nefret ediyor. Ve hepimiz onun kendinden nefret etmesinin bedelini ödemek zorundayız."

"Özür dilerim," dedi Derin yumuşak, acı dolu bir sesle. "Lock haklı - sana her şey için beni affet. Ama lütfen bunların hiçbirinin senin yüzünden olduğunu düşünme, Kat'im. Bu suçu tek başıma taşıyorum."

Nedense son sözleri kafasının içinde yankılanıyor gibiydi. *Bu suçu tek başıma taşıyorum... Bu suçu tek başıma taşıyorum...* Kelimeler bir şekilde önemli görünüyordu, sanki daha önce duyduğu ve unuttuğu bir şey gibiydi. Hatırlaması gereken bir şey...

Sonra kapı kapandı ve yolculuk başladı.

Kat'in kahvaltıda fazla bir şey yemediğine sevinmesi uzun sürmedi. O sabah erken saatlerde Sophie ve Liv ellerinde çöreklerle esneye esneye yanaşma iskelesine gelmişlerdi. Çikolata kaplı bir Bavyera kreması ve jöle dolgulu bir sırlı çörek onu cezbetmiş olmasına rağmen, Kat sadece sade bir tanesini kabul etmişti. Psişik bıçağın tamburu dönmeye başladığında, daha fazla yemiş olsaydı hemen ortaya çıkacağını biliyordu.

Kat korkutucu gezintileri severdi ama psişik bıçak kısa sürede herhangi bir lunaparkta deneyimlediği her şeyi utandıracak bir hıza ve güce ulaştı. Başını duvara yaslamış, nefes almakta zorlanıyor, kalbi çılgınca çarpıyordu.

Tanrım, bunu yaşamama izin verirsen bir daha asla atlıkarıncaya binmeyeceğim. Hatta atlıkarıncaya bile binmeyeceğim. Bizi bu işe bulaştırdığı için Deep'i öldürebilirim. Hepsi onun suçu... Ve yine onun sözleri kafasında yankılandı. *Bu suçu tek başıma taşıyorum...* Bununla ne demek istemişti? Bu sözleri daha önce ne zaman duymuştu? Ne...?

Birden kafasında bir resim oluşmaya başladı. Kat bunun bıçağın bir yan etkisi mi yoksa zihninin onu korkusundan uzaklaştırmak için yaptığı umutsuz bir girişim mi olduğunu bilmiyordu. Ama nedeni ne olursa olsun, görüntü netti.

Yatağın üzerinde bir oyuncak bebek... donuk sarı saçları ve geniş mavi gözleriyle gerçek boyutlarda bir oyuncak bebek. Ama bir bebek değil, bir kız ve ölmüş! Kadın öldü! Deep yatağın yanında diz çökmüş, suçu üstleniyor, hepsinin kendi hatası olduğunu söylüyor, bir daha asla olmayacağına yemin ediyor...

Ve sonra her şey geri geldi. Rüyamda ölü bir kız gördüm. ama gerçek olmalı, Kat fark etti. Dün gece yine rüyalarımızı paylaşıyorduk, tıpkı benim acımı çektiği zamanki gibi. Tanrım, bu yüzden ayrılmamızı istedi. Bana zarar vereceğinden, hayatımı mahvedeceğinden ya da beni öldüreceğinden korkuyordu. Onunla birlikte olmaktansa kendi canına kıyan o zavallı kız Miranda gibi öleceğimden korkuyordu. Ama neden böyle düşünsün ki? İntihar edecek bir tip olmadığımı şimdiye kadar anlamış olmalı.

Aklından başka bir düşünce geçti. Deep acısını dindirmeden ve L'in Ana onu iyileştirmeden önce neredeyse ölmek üzere olduğu anı. Ve İkiz Aylar'daki tören sırasında Deep onunla sevişirken nasıl bayıldığını. Şüphesiz onun gevşek bedeninin görüntüsü, hastalığının nedeni, yani sadece onun neden olduğuna inanmış olmalıydı, karanlık ikizi etkilemişti. Deep bir şekilde kendini onunla kalırsa öleceğine ikna etmiş olabilir miydi? Aralarındaki bağın tam ve kalıcı olmasına izin verirse?

Bu o olmalı! Kat heyecanla düşündü. Bu yüzden olmalı-

Ve sonra daha önce hiç hissetmediği bir acı ruhunun derinliklerine saplandı.

Bir parçası koparılıyordu ve bir bıçağın keseceği gibi düzgün ve temiz bir şekilde de değil. Novocain kullanmayan sadist bir dişçi tarafından bir diş gibi çekiliyormuş gibi hissediyordu. *Kıçımın psişik bıçağı*, diye düşündü sefilce. *Daha çok psişik pense gibi.* Aklına acının kasıtlı olduğu geldi - içinde bulundukları alet bir Kindred ile gelini arasındaki bağları hızlı ve temiz bir şekilde koparmak için değil, süreci uzatmak ve daha da kötü hale getirmek içindi. Lock buna boşuna işkence aleti dememişti - kesinlikle haklıydı.

Acı arttıkça, Kat acı içinde inledi. Tanrım, acıyordu! Hayatında hissettiği her şeyden daha fazla acıyordu ve en kötüsü de acının fiziksel olmamasıydı. Bundan daha derine, varlığının özüne iniyordu. Ondan koparılan parça ihtiyacı olan bir şeydi.

hayatta kalmak zorundaydı. Sanki biri kalbinden bir parça koparıyormuş gibiydi ve kasabın kör bıçağının her zalim darbesini hissedebiliyordu. Kıvrımlı duvara karşı kıvrandı, karnının deşildiğini ve bir balık gibi ters yüz edildiğini hissetti. Eğer durmazsa ölecekmiş gibi hissediyordu...

Ne kadar sürdüğünden emin değildi ama iki yanındaki boğuk çığlıklardan Derin ve Lock'un da aynı şeyi yaşadığını anlayabiliyordu. Onları rahatlatmayı ve etrafını saran güçlü kollarının hissinden huzur bulmayı arzuluyordu. Ama onlara bir daha o şekilde dokunabilecek miydi? Acaba hiç-

Ve sonra, başladığı gibi aniden her şey bitti. Acı kesildi ve makine mide bulandırıcı bir sarsıntıyla dönmeyi bıraktı.

"Bitti mi?" Tekrar hareket edebildiğini fark eden Kat, titreyen elini başına götürdü ve parmaklarını vücudunun ön kısmında gezdirdi. *Ben iyi miyim? Tek parça mıyım?* Böylesine korkunç bir deneyim yaşadıktan sonra gözle görülür, elle tutulur bir yarası olmalı gibi görünüyordu. Ama aradığı parmakları yapışkan ve sıcak bir şey hissetmiyordu; kanaması yoktu. En azından dışa doğru değil. Yine de *içinde* neler olup bittiğini merak ediyordu. Deep ve Lock'a neler oluyordu? İçgüdüsel olarak, bağlantılarının kesildiğini unutarak, nasıl hissettiklerini bilmek isteyerek onlara uzandı. İkisinin de iyi olduğuna dair kendini rahatlatmak için.

"Leydim, iyi misiniz?" Lock alçak ve titreyen bir sesle sordu. Kat ondan gelen gerginlik ve korku dalgalarını hissedebiliyordu - hemen hemen kendisi de aynı şeyleri hissediyordu.

"Ben... Sanırım öyle," dedi. "Öyle misin?" "Buradan çıktığımızda olacağım." "Derin mi?" Kat sordu. "Sen iyi misin?"

Alçak bir hışırtı sesi duyuldu. "Evet," dedi sonunda. "Ben iyiyim."

Lock kardeşine hitaben, "Seni piç," dedi. "Böyle acıyacağını hiç söylememiştin. Hiç böyle bir acı yaşamamıştım. Ve Kat hanıma da bunu yaşattın, sen bir *canavarsın*."

"Bilmiyordum." Derin'in sesi boğuktu, korku ve acıyla doluydu. "Affet beni, sadece kısmi bir bağla-"

Başka bir şey daha söyledi ama Kat anlamadı. Onun sesindeki acıyı *duyabilse de hissedemediğini* fark etmekle meşguldü. Çılgınca daha çok denedi, ikizlerle bağlandığı süre boyunca bir şekilde büyümüş olan parçasıyla ona ulaşmaya çalıştı. Ama tüm arayışlarına rağmen hiçbir şeyle karşılaşmadı.

Aman Tanrım, hayır... Hayır! Kat geçmişte olsa Derin'in karanlık, olumsuz duygularının kafasını doldurduğunu hissetmediği için çok mutlu olacağını biliyordu ama şimdi sadece dehşet ve travmatik bir kayıp hissediyordu. Sanki yere bakmış ve aniden birinin ellerinden birini kestiğini fark etmiş gibiydi.

"Derin," diye fısıldadı, sesi kırılmıştı. "Neler oluyor? Lock'u hissedebiliyorum ama sana ulaşmaya çalıştığımda..."

"Benim için de aynı şey geçerli." Lock'un sesi Kat'ten daha da dehşete düşmüş gibiydi. "Sizi hissedebiliyorum leydim ama Derin'e uzandığımda... hiçbir şey yok." Onun dehşetini hissetti; ani bir kayıp duygusu, bir bütünün yarısı olarak geçirdiği bir ömürden sonra artık sadece bir yarım olduğunun farkına varması. "Kardeşim," dedi derin sesi titreyerek. "Ne... ne yaptın sen?"

"Artık bana böyle hitap etmek zorunda değilsin." Deep'in sesi tam bir çaresizlik tonundaydı. "İsteddiğini aldın Lock. Anlayamıyor musun?"

"Anlamıyorum." Kat emniyet kemerini çekerek kurtulmaya çalıştı. Eğer Deep'e zihniyle dokunamıyorsa, ona elleriyle dokunması gerekiyordu. Hâlâ orada olduğundan emin olmak için. Onun artık bir hayalet olduğu gibi saçma ama bir şekilde zorlayıcı bir fikre sahipti - duyabildiği ama bir daha asla göremeyeceği bir şey. *Onu ellerimin altında hissetmeliyim, tenini koklamalı, saçlarına dokunmalıyım...*

Kapı aniden açıldı ve ışığın hücumuyla gözlerini kırıştırdı. "Şimdi." Xairn'in sesi sert bir fısıltıydı.

"Şimdi ne olacak?" İlk toparlanan Deep oldu. Emniyet kemerini çözerek, Scourge savaşçısının ne dediğini duymak için yakınına çömeldi.

"AllFather'ın dikkati dağılmış durumda; kesmenizden duyduğu acı onu tamamen doldurdu. Haftalardır ilk kez tatmin oldu, uyudu. Tekrar uyanık hale gelmeden harekete geçmeliyiz. Ve özellikle de *dravik* patlamadan önce."

"*Dravik?*" Kat kemerini çözmeye çalışırken kaşlarını çatı. "İçinde olduğu şu garip kan kabarcığı şey mi?"

Xairn sertçe başını salladı. "Evet. Gel, Lauren'ı alıp hemen Kompleks'in ön girişine koşmamız gerekiyor. İşte." Deep ve Lock'a daha önce onlardan aldığı silahları uzattı. "Ne ateş ettiğinize dikkat edin, eğer *dravikleri* patlatırsanız hiçbirimiz buradan canlı çıkamayız. Şimdi acele edin."

"Bekle," dedi Lock. "Peki ya muhafızlar?"

Xairn hızla, "Yavaş ve aptaldırlar - sadece AllFather'ın onlara söylediklerini yaparlar," dedi. "Ama aynı zamanda son derece güçlüler, bu yüzden çok yaklaşmalarına izin verme. Mermi atan silahlara güvenecek kadar zeki değiller ama AllFather onları *kusaxlarla silahlandırdı*."

"*Kusax* nedir?" Kat sonunda koşumundan kurtularak sordu.

"Bir Scourge bıçağı," diye cevap verdi Lock alçak sesle. "Bıçak, sadece kendi gezegenlerinde bulunan lekeli siyah metalden yapılmıştır. Bir çizimin bile ruhunuzu zehirleyeceği söylenir."

"Harika," diye mırıldandı Kat. "Sanki ruhum zaten yeterince berbat değilmış gibi." Şaka yapmaya çalışıyordu ama aslında hayati öneme sahip bir şeyinin kesilmiş olmasının verdiği tuhaf his büyümeye devam ediyordu. Uzanmayı, Derin'i hissetmeyi, onun duygularını yakalamayı beklemeyi bırakamıyordu. Ama her dendiğinde hiçbir şey hissetmiyordu... hiçbir şey...

Sonra Lock bir kolunu sıkıca beline doladı ve gümüş davulun sınırlarını terk ediyorlardı. Deep'in ışıık ikizine, "O artık senin," dediğini duydu. "Ona iyi bak. Muhafızları bana bırak."

"Kardeşim-" Lock başladı ama Derin onu susturacak kadar sert bir bakış attı.

"Sadece yap," diye emretti. "Ve artık bana öyle seslenme - artık geçerli değil."

Lock başını salladı. "Pekâlâ." Kat'i kendine doğru çekti. "Benimle kalın leydim. Gerekirse seni hayatım pahasına korurum."

"Yapacağını biliyorum." Psişik bıçağın içinden çıktıklarında Kat'in boğazında bir yumru vardı. Sanki önemli bir şeyi kaybetmiş gibi hissediyordu; yeri doldurulamaz bir şey sonsuza dek yok olmuştu.

Dışarı çıktıklarında fark ettiği ilk şey her şeyin ne kadar sessiz olduğuydu. AllFather'ın parıldayan kanlı baloncuğun içindeki örümcekli gölgesi hareketsizdi, neredeyse donmuştu. Etrafını saran üç devasa muhafız da sessizdi ve Kat'e kapatılmış robotları ya da pilleri bitmiş korkunç oyuncakları hatırlatıyordu.

Onlara neler oluyor? Kat, izleme galerisindeki sessiz tabloya bakarak merak etti. Xairn'in AllFather'ın acıya doyduğu hakkında bir şeyler söylediğini hatırladı... *Bizim* , diye fark etti birden. *Bu yüzden o lanet psişik bıçak çok acıtıyor. Sadece bağları kesmek için değil.*

-Maksimum miktarda ıstırap üretir. O hasta piçin beslendiği şey acıdır. Sümüksü baloncuğun içine yığılmış iskelet figürüne baktığında, haklı olması gerektiğini biliyordu. Az önce yaşadığımız onca şeyden sonra, o kadar çok acı emmiş olmalı ki, sineklerle dolu bir örümcek gibi zar zor hareket edebiliyor. Hindi dahil tüm Şükran Günü yemeğini tek başına bitirmiş birine benziyor!

Belli ki AllFather'ın uyuşukluğu hizmetkârlarına da sirayet etmişti. Lauren'ı tutan Alfa muhafızı bile tutuşunu gevşetmiş görünüyordu ve kocaman ellerini Lauren'ın omuzlarına koymuş, öylece arkasında duruyordu.

Lauren da değişimi hissetmiş gibiydi. Gergindi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, belli ki bir şeye hazırlanıyordu. Bir işaret mi? Bir kelime mi? Kat Lock'tan biraz geri çekildi, ona uzanmaya ve onu koruyan canavar askerden uzaklaştırmaya hazırды. Sonra Xairn "Şimdi!" dedi ve her şey bir anda oldu.

Bölüm Otuz Dört

"Lauren, bana gel!" Xairn bağırdı.

Öne fırladı ve hemen onun emrine itaat etti. Omuzlarına dayanmış olan devasa eller kapandı - bir an için çok geçti.

"Çabuk ol!" Xairn onun elini tuttu. "Onlar uyanmadan önce."

"Bunun için çok geç, ssson'ım." AllFather canlanırken kanlı siyah ve kırmızı baloncuğun içindeki şekil hareket etti. "Alfa! Kızı alın!" diye emretti, *dravik* öfkesinin gücüyle genişliyordu.

İri muhafız uyuklamasının ardından beceriksizce öne doğru tökezledi. Elini uzattı ama kalın parmaklarının üzerine kapandığı kadın, diğer muhafızlar canlanırken umutsuzca yoldan çekilmeye çalışan Kat'ti.

"Bırak beni, seni aptal!" Kız çırpındı ve adamın inciklerine nişan alarak tekmeler savurdu. Ancak tekmelerinin çoğu isabet etse de, omuzlarındaki acımasız kavrama daha da sıkılaştı.

"Kat!" Lock ve Deep ileri doğru koştular ama aynı anda AllFather izleme alanının merdivenlerinden iniyordu. Daha da kötüsü, Xairn *dravik*'in düzenli olarak genişleyip büzüldüğünü ve kalp atışı gibi attığını görebiliyordu. Bu, patlamak ve AllFather'ı serbest bırakmak üzere olduğunun kesin bir işaretiydi. Babası Kindred'lerin kesilmesinin acısıyla karnını doyurmuştu ve şimdi her zamankinden daha güçlü olacaktı. Bu gerçekleşmeden önce kaçmak *zorundaydılar*.

Gidebilirim, diye düşündü. Lauren'ı alıp, muhafızlar Kindred ve dişileri tarafından dikkatleri dağıtılmışken kaçabilirdim. Onlar gittiğimizi fark etmeden önce uzayda güvende olabilirdik.

Ama bunu yapamazdı. Düşman savaşçılarına yardım sözü vermişti, onlar da ona yardım sözü vermişlerdi. Şimdi onları terk etmeye hakkı yoktu, bu kendi hayatı anlamına gelse bile. Ama bu Lauren'ın da onunla birlikte ölmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Koş," dedi ona, onu laboratuvarın uzak ucuna doğru iterek. "Koridordan dümdüz git ve sondaki çift kapıdan çık. Devam edin ve birçok terk edilmiş geminin olduğu bir yere geleceksiniz. Dokunarak çalıştırılabilimleri için-"

"Hayır." Başını sertçe salladı. "Seni terk etmeyeceğim."

"Gitmek zorundasın!" Xairn kızgınlık ve hayranlık arasında gidip geliyordu. "Kindred ve dişileri özgür kalana kadar buradan ayrılamam."

"Ben de gitmiyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bana bir silah verin, yardım edeyim."

Onun da savaşa katılmak isteyebileceği düşüncesi Xairn'in aklına hiç gelmemişti. Ama görünüşe bakılırsa, alabilecekleri her yardımı kullanabilirlerdi.

"İşte." Bir süre botunu karıştırdı ve parmak büyüklüğünde ince bir silah çıkardı. "Bu bir . Nişan al ve ucundaki tetik düğmesine bas. Yapabiliyorsan göğsüne nişan al, daha büyük bir hedef. Sadece hiçbirimizi vurma, gardiyanlar için ayarlandı."

"Anladım." Silahı son derece sağlam elleriyle aldı.

Xairn kendi silahını hazırlayıp nişan alırken, "Ve sakın AllFather'ın *dravik*'ini patlatma," diye ekledi. "Yakında kendi kendine parçalanacaktır."

"Pekâlâ." Bayıltıcıyı bir elinde tutarken diğer eliyle bileğini sabitledi ve nişan aldı. Xairn, Deep'e doğru uzanan muhafızlardan birinin patlamanın şiddetiyle geriye doğru savrulduğunu görünce çok etkilendi. Onun ne yaptığını bildiğine ikna olarak savaşa katıldı.

* * * * *

Kat çıldırmamak için elinden geleni yapıyordu ama yapmamak oldukça zordu. Bir dakika önce Lauren'a uzanırken, bir dakika sonra iri yarı, ölü gözlü muhafız tarafından geriye, çılgın AllFather'a doğru sürükleniyordu.

"Hayır, hayır, seni embesil!" diye öfkeyle tıslıyordu ilgisiz Alfa muhafızına. "Diğer kız, bu dişi benim için işe yaramaz. Diğerini getirin!" Onu çevreleyen tuhaf kan kabarcığı dalgalar halinde hareket ediyor, neredeyse nefes alıyormuş gibi içeri ve dışarı emiyordu. Bu garip hareket onu bir şekilde daha önce olduğundan daha da iğrenç bir hale getiriyordu ve Kat'e göre bu da bir şey ifade ediyordu.

"Bırak onu, seni orospu çocuğu!" Lock onun arkasında silahını muhafıza doğrultmuştu ama ateş etmekten korktuğu belliydi; muhtemelen bu mesafeden muhafız yerine onu vurabilirdi. Muhafız ona ödeme yapmıyordu.

Kim ne derse desin ya da ne yaparsa yapsın Kat'i AllFather'a doğru sürüklemeye devam etti.

"Blazer ceketi riske atamam," diye bağırdığını duydu Derin. "Çok yakın." "Biliyorum." Lock'un sesi çaresizdi. "Arkana dikkat et!"

Deep döndü ama tam o sırada bir enerji patlaması ona doğru uzanan muhafızı yere serdi. Kat etrafına baktığında Lauren'ın bir tür küçük silahı doğrulttuğunu ve Xairn'in onlara doğru koştuğunu gördü. *Oh iyi, süvariler burada.* Ama herhangi birinin ne işe yarayabileceğini gerçekten göremiyordu. Eğer kimse devasa ellerin onu bırakmasını sağlayamazsa, sümüksü baloncuğundaki AllFather'a doğru tek yönlü bir yolculuğa çıkacaktı.

Sonra Derin Alfa muhafızının sırtına atladı. Bir kolunu kalın boğazına dolayarak sıkmaya başladı. Muhafız önce fark etmemiş gibi göründü, sonra boğuldu ve sanki Deep'ten kurtulmaya çalışıyormuş gibi yer değiştirdi. Ama karanlık ikizin bu kadar kolay kurtulmaya niyetli olmadığı belliydi. Kordonlu boynu kavrayışını sıkılaştırdı ve düz, siyah üzerine siyah gözler yuvalarında şişene kadar sıkı.

Kat pençeye benzeyen bir elin omzundan ayrıldığını ve Alfa muhafızının kemerini yoklamaya başladığını hissetti. *Bir silah,* diye düşündü kederle. *Bir çeşit silah arıyor.* Muhafızın pençesinde kıvranarak kurtulmaya çalıştı. Ama tüm kolu kopacakmış gibi hissedene kadar bükülmesine rağmen, yine de kendini kurtaramadı.

Deep iki kaslı kolunu muhafızın boynuna doladı ve daha sert sıkı. Aynı anda muhafızlardan biri daha yere yığıldı, bacakları sarsılıyor ve kalın botları nöbet geçiriyormuş gibi yere vuruyordu. Kat göz ucuyla Xairn'in tekrar nişan aldığını gördü. Silahının tam olarak ne işe yaradığını bilmiyordu ama sonuç etkileyiciydi; muhafız ayağa kalkmıyordu.

Bağrıışmaların ve silah seslerinin arasından öfkeli AllFather'ın yüksek, şeytani çığlığını duyabiliyordu. Ne söylediğini anlayamıyordu ama yaklaşıyordu, yüzen kan kabarcığı öfkeli bir adamın şakağındaki bir damar gibi zonkluyordu. *O şey patlamadan önce buradan gitmeliyiz!* diye düşündü, korku ve tiksintiyle tüyleri diken diken olmuştu. *Eğer o kurtulduğunda biz hala buradaysak, bunun bedelini cehennemde ödeyeceğiz! Ve biz-*

"Deep, dikkatli ol! Bıçak var!"

Lock'un çaresiz çılgılığı dikkatini tekrar karanlık ikizine çekti ve gördüğü şey neredeyse kalbini donduracaktı. AllFather'ı izlediği bir saniye içinde, Alfa muhafızı bir şekilde kemerinden bir bıçak çıkarmayı başarmıştı. Yüzüklerin Efendisi hayranı olan Kat'e göre bu bıçak bir orkun taşıyabileceği bir şeye benziyordu. Bıçak bir pala gibi uzun ve kıvrımlıydı ve yapıldığı metal pırıl pırıl parlıyordu, içinden pas kırmızısı çizgiler geçen cilalı siyahtı.

Kusax! diye düşündü uyuşukça. *Aman Tanrım! Lock bir çizimin bile onu zehirleyeceğini söylemişti.* Ve görünüşe göre muhafız çizikten çok daha fazlasını yapmaya niyetliydi. Belli ki havasızlıktan sersemlemiş olsa da, omzundaki tutuşu ve bıçağı kavrayışı sağlamdı.

O izlerken, Alfa muhafızı kolunu kaldırdı, belli ki hâlâ sırtına yapışmış olan savaşçıya bir bıçak saplamayı hedefliyordu. Kafasını kaldıran Kat, Deep'in de bunu gördüğünü anlayabildi. Ama hem o hem de Lock ona bağırırsa da, Derin onu bırakmayı reddetti.

"Hayır," diye bağırdı Kat bıçak kesici inişini yaparken. Her şey ağır çekimde gerçekleşmiş gibiydi; Deep'in böğrüne giren siyah bıçağın her santimini gördü, bıçağı saplarken muhafızın çıkardığı homurtuyu duydu. Sonra, aynı anda, ruhsuz gözler nihayet kapandı ve dizlerinin üzerine çökerek onu serbest bıraktı.

Lock onu tam zamanında yoldan çekti. Alfa muhafızının devasa, ağır gövdesi, Deep'in hâlâ sırtına yapışmış bir şekilde durduğu yere düştü.

Kat'in umurunda değildi. Lock'un onu tutan elini sıkıca kavradı ve Deep'e doğru koştu. *"Hayır... oh hayır,"* diye fısıldadı hasarın boyutunu görünce. Sadece sapı yan tarafından çıkmıştı; kötü, siyah bıçağın tamamı vücuduna gömülmüştü.

Sonra, onu çok şaşırtan bir şekilde, adamın gözleri faltaşı gibi açıldı ve ayağa kalktı.

"Hareket etmeye çalışma kardeşim." Lock da aniden oradaydı ve elini Derin'in koluna koydu. *"Kötü yaralanmışsın."*

"Ben iyiyim." Derin kendini yukarı çekti, sallandı ve sonra Kat'in şaşkınlığı karşısında dengesini sağladı.

"Değilsin," diye ağzından kaçırıldı. *"Lock haklı, yaralanmışsın. Yan tarafına bak!"*

Derin yere baktı, vücudundan çıkan bıçak sapını gördü ve omuz silkti. "Hissettiğimden daha kötü görünüyor. Yine de gemiye dönene kadar içinde bırakacağım - kanamasını önleyeceğim."

Bağırsaklarına gömülü bir ayak uzunluğundaki bıçakla hareket etmek ve gemiye geri dönmek bir yana, nasıl ayakta durabildiğini ve konuşabildiğini Kat'ın anlayabileceğinden çok daha fazlasıydı. Ama bu durum Lock'u onun kadar şaşırtmışa benzemiyordu. "Gitmemiz gerekiyor." Hepsi yerde yatan diğer muhafızlara başıyla işaret etti. "Yaralanmış olabilirler ama yakında ayağa kalkarlar."

Gerçekten de devasa Alfa muhafızı ayaklarının dibinde kıpırdanmaya başlamıştı bile. Ve AllFather... *dakika bekleyin - AllFather nerede?* Kat huzursuzca merak etti. Omzu şiddetle ağrıyordu ve Deep için hâlâ çok korkuyordu ama sümüksü kan kabarcığını ve onun iğrenç sakinini artık göremiyor olması onu ölümüne korkutuyordu.

Sonra arkasında Xairn'in derin sesini duydu. "Ware!" diye bağırdı. "Ware the *dravik*- patlayacak!"

Kat başını çevirdiğinde, AllFather'ın içinde bulunduğu siyah-kırmızı kan topunun kesim laboratuvarının zeminine, psişik bıçağın tam karşısına doğru hareket ettiğini gördü. *Dravik* şimdi ritmik bir şekilde nabız gibi atıyordu; gittikçe hızlanıyordu. İçindeki AllFather kollarını kaldırmış ve kıpkırmızı gözleri öfkeyle parlıyordu.

Derin yüksek sesle küfretti. "Şimdi gidin! Herkes kaçsın. Buradan çıkmak zorundayız!"

Kat, adamın böğründe bir bıçak saplıyken kendi tavsiyesini nasıl dinleyebileceğini anlayamadı ama adam Lauren'ın bir elini, Lock da diğer elini tuttu. Göz ucuyla Xairn'in de Lauren'ın elini tuttuğunu gördü. Ve sonra koşabildikleri kadar hızlı koşmaya başladılar. Deep'in attığı her adımda acı çekiyor olması gerektiğini biliyordu ama ondan hiçbir şey hissetmiyordu, Lock'un onun için duyduğu korku ve ikizi için duyduğu üzüntüden başka bir şey.

Başaracağız, diye düşündü çılgınca, laboratuvarın en ucundaki çift kapıya yaklaşırlarken. *Biz gerçekten-*

Çürümüş bir leşin patlamasına benzeyen korkunç, ıslak, patırtılı bir ses düşünce akışını yarıda kesti. Aynı anda, Kat'ın o güne kadar kokladığı her şeyden daha kötü bir kokuşmuş hava aniden üzerlerine hücum etti. Bu

ardından ıslak, sıçrayan bir ses geldi ve yapışkan ve soğuk bir şeyin dalgası sırtına çarptı.

"Aman *Tanrım!*" Kat tiksintiyle öğürdü. Soğuk, jöleli, kötü kokulu balçık sırtını kaplıyor ve saçlarından damlıyordu. İlk içgüdüğü durmak ve hemen *üzerinden* çıkarmaya çalışmak oldu. Derisinde bir örümceğin gezindiğini görse hissedeceği şeyle aynı şeydi bu. *Kirli! İğrenç! Çıkar onu, çıkar onu, çıkar onu!* diye bağırdı zihninin ilkel kısmı. Ama zaman yoktu -Deep ve Lock onu her daha hızlı sürüklüyorlardı, her ikisi de iğrenç maddeyle kaplanmış olsalar bile.

Üçü birden koşar adımlarla kapılara yöneldi, kapıları iterek açtılar ve hızla içeri girdiler. Son anda Kat başını çevirdi ve Lauren ile Xairn'in hemen arkalarında olduğunu gördü, ikisi de korkunç, siyah-kırmızı balçıkla tamamen *kaplıydı*. *Arkalarında*, iskelet kollarını kaldırmış, kıpkırmızı gözleri alev alev yanan AllFather duruyordu. Gölgeyi pelerini etrafında dalgalanıyordu ve tüm odayı kaplayan *draviğin* parlayan kalıntılarına rağmen kendisi bir şekilde kuruydu. silkeledi ve konuşmak için dudaksız ağzını açtı-

Sonra kapılar arkalarından çarparak kapandı ve koridorda koşarak güvenli bir yere ve eve doğru gittiler.

Ama hepimiz oraya canlı varabilecek miyiz? Kat, bir eliyle onun elini tutarken diğer eliyle *kusaksın* çıkıntılı sapını kavrayan Derin'e çılgınca bir bakış atarak düşündü.

Bilmiyordu.

* * * * *

"*Durun!*" diye bağırdı AllFather. Gücü bir gelgit dalgası gibi dışa doğru akarak Xairn ve Lauren'i tam da Kindred ve dişilerinin az önce geçtiği kapılara ulaşmak üzereyken içine aldı.

Xairn elinde olmadan hızını yavaşlattı ve sonra kayarak durdu. Kelimelerin sürükleyiciliğini, babasının emrinin gücünü daha önce hiç hissetmediği kadar hissetti - Sanja'nın öldüğü gün bile. Dizleri kilitlenmek istedi, vücudu dönmek istedi, böylece bacakları onu geri götürüp AllFather'ın ayaklarının dibinde diz çöktürebilecekti.

Lauren da gücü hissetti. Xairn onun yanında donup kaldığını hissetti. Patlayan *dravik*'in zehirli kalıntıları yüzünden zaten sümüksü olan eli, babasına doğru dönerken Xairn'in elinden kaymaya başladı.

"*Evet... Bana gel, gelinim... gel...*" AllFather onu geri çağırıyor, iradesini kendi iradesine boyun eğmeye zorluyor, onu yaşayan bir ölüme, acı ve delilikle dolu bir varoluşa ve hiç bitmeyen acı ve ıstıraba geri çekiyordu.

"Hayır!" Yanındaki dışının -onun dışısının- böyle bir şekilde kullanıldığını düşünen Xairn içinde bir şeylerin büyüdüğünü hissetti. Öylesine şiddetli bir öfke ki, sanki görüşünün üzerine kırmızı bir perde inmiş, her şeyi kanlı bir kızıla boyamıştı. "*Hayır!*" diye tekrar haykırdı, babasına döndü, elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı. "Onu alamazsın. Lauren *benim!*"

AllFather'ın sesi yumuşak bir tıslamaya dönüştü, sesi aynı anda hem makul hem de ikna edici geliyordu. "Hadi ama Xairn, bu iş böyle olmak zorunda. Kız ırkımızın geleceği, kaderimiz. Bunu biliyorsun."

"Lauren senin kaderin *değil*. Ve o senin istediğin gibi kullanabileceğin bir malın da *değil*." Xairn ters ters baktı, gözleri babasınıninkilerden hiç ayrılmıyordu. "Burada ve şimdi, beni sana bağlayan bağları koparıyorum. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

"Ama beni göreceksin. Beni şimdi göreceksin. *Bana gel, oğlum.*" Güç ikiye, üçe katlanmıştı, Xairn'in uzuvlarında kurşun gibi sürükleniyordu. Ama bu kez uğruna savaşıacağı bir evcil hayvandan daha fazlası vardı. Öfke ve kendine ait bir güç içini doldurdu; uyumakta olan ya da daha yeni kıpırdanmaya başlayan vahşi bir şey aniden göğsünün içinde tamamen uyandı.

"*HAYIR!*" Xairn eğilerek Lauren'ı kollarının arasına aldı. "Onu almana izin vermeden önce . Ve eğer onu bir daha tehdit edersen seni öldürürüm. Seni babam olarak reddediyorum ve ırkımı da reddediyorum. Şimdilik ve sonsuza *dek artık Scourge değilim.*"

Xairn güç sözcüklerinin onu terk ettiğini hissetti ve ona verdikleri haklılık duygusuyla yüceltti. Bunu sadece AllFather'ı incitmek için söylemiyordu, evrene yeminini vermişti. Yalanlanamayacak ya da görmezden gelinemeyecek bir kesinlikte içinden çıkıp gitmişti. Hayatı boyunca onu bağlayan bağları koparmıştı; o artık gerçekten de Bela değildi.

Babası başka bir şey daha söyledi ama Xairn onun zihinsel komutunun sürükleyiciliğini hissetse de, bu onu kontrol edemedi. Uzun zamandır soğuk ve büzüşmüş bir karbon yığını olan kalbi, parlayan, atan bir yıldızdı; içinde bir süper nova.

Göğüs. Daha önce hiç olmadığı kadar canlıydı. Canlı ve bir ömür boyu bastırıldığı duygularla doluydu.

AllFather'ı lime lime etmek ve kanında yıkanmak istiyordu. Başını geriye atmak ve avının kokusunu alan bir hayvan gibi ulumak istiyordu. Ama en çok da kadını kollarına almak, soğuk, sert zeminde altında kıvrılırken onu sikiyle doldurmak, adını haykırırken tekrar tekrar içine girmek ve... *Hayır! Hayır, kendine gel!*

Xairn başını salladı, rahatsız edici duyguları geri püskürtmeye, onları saklamaya ve hayatı boyunca olduğu gibi görmezden gelmeye çalıştı. Ama kapı açılmıştı ve onu kapatmanın imkânı yoktu; daha önce hiç bilmediği dürtülerle doluydu, asla harekete geçmemeye yemin ettiği dürtülerle.

Lauren'ı buradan çıkarmalıyım. Onu Kindred'a verin, benden uzakta güvende tutun!

AllFather'ın gözleri parladı. "Hissediyorsun, değil mi ssson'ım? "Hissediyorsun değil mi zarar verme, hükmetme, *üreme* ihtiyacı. İsterseniz ırkınızdan vazgeçebilirsiniz ama içinizdeki bu ihtiyaçlar sizi Ssscourage olarak işaretler. Onlar sizin doğuştan gelen haklarınızdır ve onlardan kaçamazsınız."

"Hayır! Asla senin gibi olmayacağım, asla."

Xairn dönerek Lauren'i çift kapıdan geçirdi ve özgürlüğe giden uzun koridora çıkardı. Onu mümkün olduğunca çabuk geri götürmeleri için Kindred savaşçılarına vermeliydi. Onu gözünün önünden uzaklaştırmak zorundaydı.

Sonsuza dek pişman olacağı bir şey yapmadan önce.

Bölüm Otuz Beş

"Bir dakika dur. Bununla ilgilenmem gerek." Deep, Scourge Kompleksi'nden çıkar çıkmaz sendeleyerek durdu.

Kat hemen onun yanında durdu. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Adam yüzünü buruşturdu ve kadın onun acı çektiğini anladı ama bunu hissetmesi gerektiği gibi hissedemiyordu. "Çekip çıkarman gerekiyor."

"Ama dediğini sanıyordum... Peki ya kanama?"

"Kanamaya lanet olsun, artık dayanamıyorum." Lock'a baktı. "O yaparken beni sabit tut."

"Elbette kardeşim." Lock bir adım öne çıkarak ikizini kendine yaklaştırdı ve kollarını Derin'in geniş göğsüne doladı. Sonra Kat'e baktı. "Çıkarabildiğin kadar çabuk çıkar onu. Acıyı uzatmanın bir anlamı yok."

"Elbette." Kat hasta olacakmış gibi hissetti ama böyle bir lüks için zamanı olmadığını fark etti. *Keşke Liv burada olsaydı*, diye düşündü, siyah bıçağın sapına uzanırken. *Bunu nasıl yapacağını bilirdi. Ben hemşire değilim!*

"Yap şunu!" Derin dişlerini sıkarak söyledi.

Devam et, kızım! Oyalanmayı bırak. Kat çenesini sıktı ve sıkıca kavradı. "İşte gidiyor," dedi acımasızca ve çekebildiği kadar sert çekti.

Kıvrımlı siyah ve pas kırmızısı bıçak pürüzsüzce dışarı kaydı. Son santim Derin'in böğründen çıkarken haykırdı ve dizlerinin üzerine düştü. Lock da onunla birlikte yere düştü ve onu sıkıca tuttu. Başını kaldırıp Kat'e baktığında kahverengi gözlerinde yaşlar vardı.

Karanlık ikiz kollarına yığılırken, "Ona yardım edemem," dedi kısık sesle. "Acısını hissedemiyorum, dayanmasına yardım edemiyorum."

"Boş ver." Bir elini böğrüne bastıran Derin bir şekilde sendeleyerek yeniden ayağa kalktı. Kat'e insanüstü bir çaba gibi gelmişti -ya da süper Kindred bir çaba, diye düşündü.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı, hâlâ yumruğunda tuttuğu nefret dolu bıçağa bakarak. "Nasıl böyle devam edebiliyorsun? Bu şeylerden birinin bir çizığının bile zehir olduğunu sanıyordum."

Derin'in siyah gözleri parladı. "Devam ediyorum çünkü başka seçeneğim yok, küçük Kat.

Bıçağa gelince, o bir *kusax* değil."

"Değil mi?" Kat onu daha yakından inceledi. Hâlâ kötü bir orkun doğrudan Mordor'a taşıyacağı bir şeye benziyordu ama şimdi Derin'in kanıyla yapış yapış olmuştu.

"Hayır." Hâlâ kardeşine destek olmaya çalışan Lock başını salladı. "Bir *kusax* bundan çok daha küçüktür ve parlak yeşil bir uçla biten kısa, beş kenarlı bir bıçağı vardır. Zehir bu uçta bulunur -bazıları Yüce Baba'nın aynı metalden yapılmış bir tahtı olduğunu söyler."

Kat, Liv'in, AllFather'ın Babalık'ta oturduğu, parlayan, neon çizgilerle kazınmış siyah metal tahtı tarif ettiğini hatırladı. *Bu o olmalı*, diye düşündü. *Belki de güç kaynağının bir parçası ya da onun gibi bir şeydir.* "Yani..." Tekrar Derin'e ve elindeki uzun, kıvrımlı bıçağa baktı. "Bu iyi olacağın anlamına mı geliyor?"

"Eğer onu Ana gemiye geri götürürsek. İkiz Kindred iç organlarını kendi kendine mühürlüyor. Gelin." Lock başını kumsala doğru salladı. "Hâlâ eski savaş alanından geçmemiz gerekiyor."

"Peki ya Lauren?" Kat sordu. "Onu burada öylece bırakamayız." "O ve Xairn hemen ," dedi Lock. "Biz buradayken onları gördüm. Gidiyorlar. Merak etme, bizimle sahilde buluşabilirler. O zamana kadar, Xairn ona iyi bak."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" Tekrar yürümeye başladıklarında Kat ısrar etti. Eski savaş alanı artık görüş alanındaydı; tozlu ve çorak ovaya yayılmış bazı enkaz ve terk edilmiş gemileri görebiliyordu.

"Ona nasıl baktığını görmedin mi?" Deep başını salladı. "Merak etme Kat, ona zarar gelmesine izin vermeden önce ölecek."

Kat bu kadar kısa bir tanışıklıktan sonra koca Bela'ya çok güvendiklerini düşündü ama sonra Lauren'ın sözlerini ve Xairn'e bakışını hatırladı. *Belki de her şey yoluna girecek*, diye düşündü. *Ve hareket etmemiz gerekiyor - Deep'i Ana gemiye geri götürmemiz gerekiyor. Bıçak zehirli türden (kusax) olmasa bile, yine de neredeyse onu delip geçiyordu.* Yere baktığında, bir elinde hâlâ kanlı bıçağı tuttuğunu fark etti. Neredeyse onu atacaktı ama sonra tutuşunu sıkılaştırdı.

onun yerine. Gemide henüz güvende değillerdi ve buradan oraya kadar neler olabileceğini kim bilebilirdi?

Derin sendelerken Lock, "Hadi kardeşim, biraz daha ileri," diye ısrar etti, bir elini yaralı tarafına bastırmıştı.

"Ben iyiyim," diye homurdandı Derin ama Lock ona destek olmak için bir kolunu ona doladığında ikizini durdurmak için hiçbir hamle yapmadı. Kat onun iddia ettiği gibi iyi olduğunu umuyordu ama endişelenmeden de edemiyordu. Tekrar onun ne hissettiğini anlayabilmeyi diledi - eğer duygularını hâlâ hissedebilseydi, yalan söyleyip söylemediğini anlayabilirdi. *Belki her şey yoluna girer*, diye umutla düşündü. *Ana gemiye geri döneceğiz ve Sylvan Derin'i . Lock ve benim neden birbirimizi hissedebildiğimizi ama onun öğrenebiliriz. Ve bir duş alıp tüm bu pisliği temizleyebiliriz!*

Sırtında ve saçlarında kuruyan yapışkan maddeyi hissedince iğrenerek ürperdi. Bu AllFather'ın baloncuğunun kalıntıları olmalıydı - emin değildi. Her , hayal edebileceği her şeyden kötü kokuyordu. Saçında fare bağırsağı olsa muhtemelen daha mutlu olurdu. Ya da hamamböceği, örümcek ya da bu iğrenç sümüksü jöle benzeri şey dışında herhangi bir şey.

Ölü ve terk edilmiş gemilerden oluşan labirentin neredeyse sonuna gelmişlerdi ki arkalarından boğuk bir bağırsık duydu. Üçü birden döndüklerinde Xairn'in kollarında Lauren'la onlara doğru yürüdüğünü gördüler. Başka bir şey daha bağıırıyordu ama hâlâ duyamayacakları kadar uzaktaydı; eski savaş alanının hemen kenarındaydı.

"Gördünüz mü?" Devasa Scourge'un yaklaşmasını izlemek için durduklarında Deep, "Gördün mü?" dedi. "Sana onu koruyacağını söylemiştim."

"AllFather'ın soyundan geliyor olabilir ama bence Kindred genleri de taşıyor olmalı," dedi Lock düşünceli bir şekilde, öne doğru bir adım atarak.

"Dişisine kesinlikle bizden biri gibi bakıyor." Deep'in sesi onaylar gibiydi. "Acaba annesi nadir bulunan Scourge doğumlu dişilerden biri olabilir mi? Irk yok edilmeden önce birkaç tane doğduğunu söylüyorlar."

Xairn tekrar bağırdı ve bu kez Kat onu duyabildi. "Lauren'ı yanına almalısın," dedi. "Ana gemine geri dön. Benimle kalmaz."

Kat kaşlarını çattı. Scourge savaşçısının sesi gerçekten sıkıntılı geliyordu. "Onun bir sorunu mu var?" diye bağırdı ve onları karşılamak için birkaç adım ileri koştu. "Lauren yaralandı mı?"

"Hayır, ama o-"

Ancak Xairn'in söyleyeceği başka ne varsa, terk edilmiş bir geminin arkasından uzanan devasa bir elin Kat'i ayaklarından çekmesiyle aniden kesildi.

El onu etrafında döndürürken "Ne?" diye soluk soluğa kaldı. Yukarı, yukarı ve yukarı baktı... Alfa muhafızının yüzüne. Ama bu kez gözleri beklediği gibi boş, siyah üzerine siyah değildi. Bunun yerine, göz bebekleri kötülükle kıpkırmızı parlıyordu. Muhafız ağzını açtığı anda, tanıdık bir ses çıktı.

"Öl, tatlı küçük insan," diye tısladı. "Yavaşça öl ve bil ki ırkının günleri sayılı. Dünyanızın dişilerinden daha önce hiç görülmemiş bir intikam alacağım."

Elinde aniden bir bıçak belirdi; küçücük bir bıçaktı, o kadar küçüktü ki Alfa muhafızının kocaman elinde oyuncak gibi duruyordu. Bıçak tuhaftı, siyah ve çok yüzlüydü ve ucu... ucu parlak, zehirli bir yeşildi.

Her şey o kadar çabuk oldu ki Kat'in tepki verecek zamanı kalmadı. Kendini savunmak için hâlâ taşıdığı kıvrımlı siyah bıçağı kaldırmak istedi ama kolu olduğu yerde donmuş gibiydi. Sağında bir yerde, küçük, keskin bıçak aşağı inerken bağırırlar duydu, parlayan, ölümcül ucu gittikçe yaklaşıyordu...

Ve sonra Deep ve Lock iri yarı muhafıza çarparak onu yere düşürdü. Bıçak elinden fırladı. Kat bıçağın nereye gittiğini görmeye çalıştı ama sonra o da yere yığıldı ve bacakları ceset yığınının altında kaldı.

Yere sertçe çarptı, tüm rüzgârı kesildi ve keskin bir taş yanağını kesti. *Ahh! Nefes... alamıyorum... Nefes nefese*, bir dakikalığına bayıldı.

Kendine geldiğinde, Deep ve Lock onun üzerine diz çökmüş, yüzlerinde endişeli ifadeler vardı. Arkalarında, devasa Alfa muhafızının bedeni tamamen hareketsiz yatıyordu. Kat, Deep'ten çıkardığından beri taşıdığı siyah bıçağın sapını hayal meyal görebiliyordu

göğsünden çıkıntı yapıyordu. Sonunda öldü mü? *Tanrım, umarım öyledir!* Doğrulmak için çabaladı ama dört büyük el onu nazikçe geriye doğru bastırdı.

"İyi misiniz leydim?" Lock endişeyle sordu.

"Sana dokundu mu? *Kusax*'ın bıçağı seni çizdi mi?" Deep aynı anda talep etti.

"Ben... Ben iyiyim çocuklar. Bırakın... bırakın kalkayım," dedi nefes nefese. Lock'un yardımıyla yan tarafına yuvarlandı ve hâlâ nefes almaya çalışarak bir dirseğinin üzerine çıktı.

Derin, bir elini hâlâ yaralı tarafına bastırmış, etrafı dikkatle tarıyordu. "*Kusax* nereye gitti?"

"Bilmiyorum. Muhafızın elinden uçtuğunu gördüm, nereye düştüğünü bilmiyorum. Ah!" Kat yanağındaki sızıdan dolayı irkildi. Elini yüzüne götürdü ve parmak uçları kan içinde kaldı. "Kahretsin, çok keskin bir taşıtı."

"var?" Deep hemen onun yanındaydı.

"Hiçbir şey." Kat başını salladı ve hâlâ AllFather'ın balçığıyla kaplı olan uzun saçlarını yolundan çekti. "Sadece düşerken bir taşla kesildim. Yine de iyiyim, sadece bir sıyrık."

"Taş mı dedin?" Lock'un sesi o kadar acımasız çıkmıştı ki oturduğu yerden kalkıp ona baktı.

"Sanırım öyle, neden?"

"Çünkü." Yere uzanarak, daha önce görmediği bir şeyi yerden aldı - saçları tarafından örtülmüş olması gereken bir şey.

"Hayır," diye fısıldadı Derin ve sesinde gerçek bir korku vardı. "Lütfen, Tanrıça... *hayır.*"

Kat ne göreceğini zaten biliyordu ama yine de bakmaktan kendini alamadı. Lock'un büyük yumruğunda, Alfa Muhafızının ona doğrulttuğu küçük, keskin hançer vardı. Zehirli, parlak yeşil ucunda tek bir yakut damlası kan vardı - *onun* kanı.

O ölecekti.

* * * * *

"Ne yapıyorlar? Sorun ne?" Lauren Kat ve iki Kindred savaşçısına neler olduğunu görmek için gerindi ama görüş alanından çıkmışlardı ve görüş alanının önünde birkaç terk edilmiş gemi vardı.

"Bilmiyorum," dedi Xairn acımasızca. "Ama onlarla birlikte gitmelisin."

Lauren ona tedirginlikle baktı. Her ikisi de AllFather'ın baloncuğundaki sümüksü yapışkan maddeyle kaplıydı ama bunun dışında o... bir şekilde *farklı* görünüyordu. Siyah üzerine kırmızı gözleri alev alev yanıyordu; sanki biri içinde bir ateş yakmıştı ve bu ateş onu içten dışa doğru tüketiyordu. *Hayır, sadece bir yangın değil,* diye düşündü telaşla. *Bir cehennem. Tanrım, patlamak üzere gibi görünüyordu.* "Xairn," dedi belli belirsiz. "İyi misin?"

"Hayır," dedi kısaca. Adam kıpırdandı ve kadın onun sert kaslarının gerginlikle gerildiğini hissedebildi.

Lauren ne söyleyeceğinden emin değildi. "Çok mu ağırım? Aşağı inmemi ister misin? Artık yürüyebilirim."

"Elbette hayır, sen çok hafıfsın." İlk kez tamamen ona odaklanmış gibiydi. "Ve bu seni son kez kucağıma alışım olacak," diye ekledi alçak bir sesle. "Mecbur kalmadıkça seni yere bırakmamayı tercih ederim."

"Tamam o zaman," dedi Lauren yumuşak bir sesle. "Benim için sorun değil. Sadece senin için endişeleniyorum."

Başını salladı ve gözlerindeki mesafe geri geldi. "Ben iyi olacağım. Sadece gitmeden önce güvende olduğundan emin olmam gerekiyor."

"Ama gitmeni istemiyorum," diye itiraz etti Lauren. "Ben... seni bir daha asla görememe fikrinden hoşlanmıyorum."

"En iyisi bu." Xairn, Kat ve Kindred savaşçılarını en son gördükleri yöne doğru hızla yürümeye başladı. "Sizi görmemem daha iyi, daha güvenli."

"Ayrı olmamız bizim için nasıl daha güvenli ? Anlamıyorum."

Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, güçlü yüz hatlarının üzerinden neredeyse acı dolu bir ifade geçti. "Açıklamamayı tercih ederim. Benimle ilgili hatıralarınızın lekelenmesini istemiyorum."

"Babanı sana karşı kullanacağımı düşünüyorsan yanılıyorsun," dedi sessizce. "İnsanlar ebeveynlerini seçmezler. Onun nasıl biri olduğuna ya da ne yaptığına sen karar veremezsin."

"Mesele o değil." Başını iki yana salladı. "Lütfen benden açıklamamı istemeyin. Benim bir canavar olduğumu düşünmenizi istemem."

"Bir canavar mı?" Lauren şok içinde ona baktı. "Neden böyle bir şey düşüneyim ki? Nasıl-"

Arkasından gelen ani bir ses ikisinin de başını döndürdü.

"Aman Tanrım!" Lauren elini ağzına götürdü. "Muhafızlar geri döndü!"

Bu doğrudu. AllFather'ın muazzam muhafızlarından ikisi hızla onlara doğru yaklaşıyordu. Sadece devasa boyutları ve cüsseleri daha hızlı koşmalarını engelliyordu.

"Sana verdiğim bayıltıcı hâlâ sende mi?" Xairn yaklaşan muhafızlardan temkinli bir şekilde uzaklaşarak sordu. "Eğer , ateş et. Seni yere sermeden kendi silahıma ulaşamam ve bu da şu anda güvenli olmaz."

Lauren siyah pelerininin kıvrımlarını karıştırdı. Küçük silahı pelerinin içine dikilmiş küçük bir cebe saklamıştı ama şimdi onu bulamıyor gibiydi. "Bulamıyorum... bulamıyorum. Tanrım, Xairn, ne yapacağız?"

"Bilmiyorum." Başını çevirip kısa bir süre arkalarına baktı. "Ama işte bir tane daha geliyor."

"Hepsinin öldüğünü sanıyordum!" Lauren yaklaşan muhafızlara korkuyla baktı. "Ya da en azından etkisiz hale getirilmişlerdi. Onları vurduktan sonra nasıl kalkıp yürüyebiliyorlar?"

"Muhtemelen babam tarafından canlandırılıyorlar - seni geri almak için her şeyi yapacaktır."

Lauren'ın kalbi göğsünde dondu. "Hayır! Oh, hayır-lütfen, Xairn, beni almasına izin verme!"

"Beni daha önce duymadın mı?" Derin sesi şiddetliydi. "Senden vazgeçmeden önce öleceğim. Yedi cehenneme kadar yolu var, nerede bu Kindred'lar?" Belli ki Kat ve adamlarını aramak için boynunu bükmişti ama hurdaya çıkmış ve terk edilmiş gemilerden başka görececek bir şey yoktu. Ve bu arada

üç muhafız yaklaşıyordu. İçlerinden biri dudaksız ağzını açtı ve AllFather'ın sesi havayı doldurdu.

"Geri dön, ssson'ım. Kızı bana geri ver ve her şey affedilsin. Her zaman yapman gerektiği gibi benim yanımda hüküm süreceksin. Geri dön ve gelinimi getir..."

"Xairn, yaklaşıyorlar!" Lauren onun omuzlarına sarıldı; etrafları sarılmıştı. Kapana kısılmışlardı.

Xairn sert, gırtlaktan gelen bir dille kara kara küfretti. Lauren'a baktı ve kaşlarını çattı. "Üzgünüm ama insan arkadaşını bulmak için daha fazla zamanımız yok; benimle gelmek zorundasın."

Dönerek en yakındaki gümüş gemiye doğru koştu ve avucunu geminin yan tarafına vurdu. "Aç!" diye bağırdı ve ardından komutu başka bir yabancı dilde tekrarladı.

Bir kapak yavaşça yana kayarak geminin içine doğru bir açıklık ortaya çıkardı. Xairn Lauren'ı içeri itti ve ardından tırmandı, tam da AllFather'ın muhafızlarından ilki onlara ulaşırken.

"Benim ssson'," diye başladı AllFather'ın yüksek, şeytani sesiyle.

"Artık değil." Xairn ele geçirilmiş muhafızın çenesine bir tekme atarak onu yere düşürdü. Bir diğeri çoktan gelmişti ama o sırada kapatmış ve daha önce konuştuğu aynı yabancı dilde gemiye yön veriyordu.

Lauren kendisi için çok büyük olan bir koltuğa oturdu; bu koltuk insanlar için değil, Xairn'in boyundaki insanlar için yapılmış gibiydi. Xairn onun yanındaki koltuğa oturdu ve kumandaları çalıştırmaya başladı. "Kemerlerinizi bağlayın," diye talimat verdi. "Bu pürüzsüz bir uçuş olmayacak."

"Pekâlâ." Lauren alışık olmadığı, fazla büyük emniyet kemeriyle uğraşırken büyük ve ağır bir şey geminin yan tarafına çarptı. Kalçasının hemen yanındaki metalde bir çukur belirdi. "Oh!" diye soluk soluğa kaldı, sıçrayarak uzaklaştı. "Ne-?"

"İçeri girmeye çalışıyorlar." Xairn hâlâ acımasızca kontrol paneline odaklanmıştı. "Merak etme, giremeyecekler. Kindredler gemilerini iyi inşa ederler."

Kontrollere bir şey daha yaptı ve gemi havaya doğru yükselmeye başladı. Küçük geminin havada endişe verici bir şekilde sallanmasına neden olan güçlü bir *gümbürtü* daha oldu ve sonra görünüşe göre devasa muhafızların bile ulaşamayacağı bir yerdeydiler.

Gittikçe yükseldiler ve Lauren karanlık, kirli gezegenin uzaklara doğru çekilişini görüntü ekranından izledi. Uzayda asılı duran kirli bir tenis topundan daha büyük olmadığında, Xairn gemiyi bir süre hareketsiz tuttu ve sessizce oturup ona baktı.

Adamın yüzü donuk olsa da Lauren onun ne hissettiğini anladığını düşündü. Uzanarak elini hafifçe onun dizine koydu. "Özür dilerim," dedi usulca. "Kendi gezegenine veda etmek zor olmalı."

"Orası asla benim evim olmadı." Xairn'in sesi soğuktu ama ona baktığında gözleri yanıyordu. "Benim evim yok. İnsanlarım yok. Babam yok. Hiçbir şeyim yok."

"Sorun değil." Gülümsemeye çalıştı. "İstersen benimle eve gelebilirsin."

"Eninde sonunda." Sesi uzaktan geliyordu. "Ama korkarım Dünya'yı tekrar görmek biraz zaman alacak."

"Ne demek istiyorsun?" Korkusunu sesinden uzak tutmaya çalıştı ama adam o kadar garip davranıyordu ki bu onu korkuttu. "Neden-?"

"Zamanla anlayacaksın." Hâlâ dizinin üzerinde duran eline baktı. "Senden daha önce bana dokunmamamı istediğimi sanıyordum."

"Özür dilerim." Lauren elini aceleyle çekti. "Sadece düşündüm ki... seni rahatlatmak istedim."

"Teselliye ihtiyacım yok. Ve ellerinizin üzerimde olmasını istemiyorum. Bu güvenli değil." "Güvenli değil mi? Ne demek istiyorsun?"

Adam ona bakmak için başını çevirdi ve kadın bir kez daha onun gözlerinin yanıyor gibi görünüyorlardı. Yüzündeki vahşi ifade daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Bakışlarında açlıktan başka bir şey yoktu. Merhamet yok, acıma yok... sadece çıplak bir yeme arzusu. "Lütfen Xairn," dedi sesi titreyerek. "Lütfen, beni korkutuyorsun."

Derin bir nefes aldı ve gözlerindeki ateş biraz azaldı. Geniş omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı azaldı ve açlık yüzünü terk etti. "Affet beni Lauren." Başını iki yana salladı. "Ama şu anda yanımda olmamanı çok isterdim. Kindred ve dişileriyle gitmiş olsaydın daha iyi olurdu. Daha iyi ve çok daha güvenli."

"*Senin* yanında güvendeyim." Lauren vurgulamak için onun koluna dokundu ve sonra bunu yapmasını istemediğini hatırlayıp geri çekildi. "Her şey yolunda," dedi gözlerini onunkilere dikerek. "Her şey yoluna girecek çünkü *sana güveniyorum*. Ve beni sağ salim eve götürme sözünü tutacağını biliyorum."

"Buna söz vermiştim, değil mi?" Xairn bir elini kısa süreliğine gözlerine bastırdı ve derin bir nefes daha aldı. "Evet, söz verdim. Ve sözümü tutacağım. Bunu yapmak beni öldürse bile."

Lauren bununla ne demek istediğini anlamamıştı ama küçük gümüş gemi kendi dünyasından uzaklaşırken, Dünya'yı tekrar görmesinin bir süre alacağını *anlamıştı*.

Xairn'in onu nereye götürdüğünü bilmiyordu ama burası evi değildi, henüz değil.

Otuz Altıncı Bölüm

"Şimdi ölecek miyim?" Kat sesini eşit ve soğukkanlı tutmaya çalıştı ama Lock'un elindeki zehirli bıçağa bakarken içine dolan küçük titremeye engel olamadı. "Çünkü kendimi farklı *hissetmiyorum*."

Lock alçak bir sesle, "*Kusax*'ın etkileri hemen ortaya çıkmaz," dedi. Hançeri, ölümcül bir yılandan kurtulan bir adam gibi hızlı, sarsak bir hareketle fırlattı. "Ama şimdi bunu konuşmamalıyız. Gemiye geri dönmemiz gerekiyor."

"Lock haklı." Derin yavaşça konuştu, yüzünde kederli bir ifade vardı. "Bizim... bizim tıbbi yardıma ihtiyacımız var. Gitmeliyiz."

"Pekâlâ, gidelim o zaman." Kat, iki kardeşin yardım ellerini sıkarak dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. Hâlâ ayağa kalkabileceğini ve kendi başına hareket edebileceğini bilmek istiyordu; onu çizen aptal Scourge bıçağı hakkında ne derlerse desinler, hâlâ iyi olduğunu hissetmek istiyordu. Sahile doğru yöneldi ve sonra durdu. "Bir dakika, Lauren ne olacak?"

Birdenbire sessiz bir kükreme sesi ve rüzgâr sesi duyuldu. Terk edilmiş savaş alanının ilerisinden küçük, gümüş renkli bir Kindred gemisi havaya yükseldi. Bir an havada asılı kaldı ve sonra doğruca yukarı fırlayarak sisli gökyüzünde kayboldu.

"İşte cevabınız," dedi Derin, işaret ederek. "Xairn gitti ve Lauren'ı da yanında götürdü."

"Onu yanında götürdüğünden nasıl emin olabiliyorsun?" Kat talep etti. "Ya hâlâ buradaysa, bu korkunç yerde dolaşıp duruyorsa?"

"Onu terk etmezdi," dedi Lock. "Onu seviyor leydim.
-"Söyleyemedin mi?"

"*Lauren'in ona* çok düşkün görüldüğünü biliyorum..." Kat kaşlarını çatı. "Ama Xairn hâlâ bir Bela. Ve *onu* sevdiğini söyleyebilir miyim bilmiyorum."

"Kalbi verilmişti," dedi Deep. "Açıktı - en azından kalbini veren başka bir erkek için."

"Sen nereden bileceksin ki? Ne zaman birine acıdan başka bir şey verdin?" Lock sordu ama sesi öfkeli olmaktan çok yorgundu.

Kat ellerini uzattı. "Başlamayın çocuklar, tamam mı? Lauren'ın burada olmadığından emin olmak için hızlı bir arama yapalım ve *sonra* Xairn ile gittiğini varsayabiliriz. Tamam mı?"

"Çok hızlı bir arama." Lock kaşlarını çatı. "Sizi eve götürmemiz gerekiyor leydim. Sylvan'ın sizin için yapabileceği bir şey olup olmadığını görmek için."

Kat bir elini kalçasına koydu. "Bana bir iyilik yap ve bir ayağım çukurdaymış gibi davranmayı bırak, tamam mı? Bilgin olsun diye söylüyorum, kendimi gayet *iyi* hissediyorum. Aslında en ufak bir ağrım yok ve-"

O anda alfa muhafızı doğruldu ve gülmeye başladı. Siyah bıçak hâlâ devasa göğsünün ortasından çıkıyordu; hâlâ hayatta olmasına imkân yoktu. Ama bir şekilde yaşıyordu ya da en azından hareket ediyordu. Ölü, dudaksız ağzından çıkan yüksek, ürkütücü kıkırdama Kat'in damarlarındaki kanı dondurdu.

"Tabii ki henüz acı çekmiyorsun, tatlı küçük insan," dedi şey. "Bu daha sonra gelir, zayıflık yerleştikten sonra. Yeşil çizgiler kalbine ulaştıktan ve ruhunu bulmak için derinlere indikten sonra..."

"Aman Tanrım!" Yeniden canlanan Alfa Muhafızı ayağa kalkmaya başladığında Kat'in nefesi kesildi. "Yaşıyor. Nasıl olur-?"

"Tıpkı daha önce olduğu gibi, AllFather yönetiyor." Lock hızla onu kollarının arasına aldı. "Vur onu Derin ve yolumuza gidelim. Buradaki misafirliğimizi fazla uzattık."

"Sanırım haklısın." Silahını çeken Deep dikkatli bir şekilde nişan aldı ve parlak kırmızı bir enerji ışını saldı.

Ölümcül lazer patlaması canavar Alfa muhafızının kafasını bir bıçağın peyniri kesmesi kadar kolay bir şekilde kopardı. Geniş omuzlarından düşüp ayaklarının dibinde yere yuvarlandı, gözleri hâlâ kırışıyıyor ve dudaksız ağzı hâlâ gülüyordu. "Öl," diye fısıldadı, o kadar hafifti ki Kat zar zor duyabildi. "Yakında öleceksin, küçük insan... Yakında... Yakında..." Sonra muhafızın bedeni dizlerinin üzerine çöktü ve yavaşça yere yığıldı, ölü elleri hâlâ uzanıyordu, kalın parmakları havayı kavırıyordu.

"Kahretsin!" Bir ürperti kapladı içini ve Kat hasta olacakmış gibi hissetti. "Bu... bu şimdiye kadar gördüğüm en ürkütücü şey. Öylece durduğuna inanamıyorum."

...sonra bile böyle *hareket ediyor ve konuşuyor...*" Başını salladı, sözünü bitiremedi.

"Hadi. Buradan defolup gidelim!" Derin yolu gösterdi, eli hâlâ böğründe idi.

"Ama *Lauren!*" Kat itiraz etti. "Onu arayacağımıza söz vermiştin!"

Lock isteksizce arkasını döndü ve sonra üç iri muhafızın daha kendilerine doğru geldiğini gördüler. "Özür dilerim leydim," dedi ona. "Ama artık gitmeliyiz. Siz ve Derin ikiniz de yaralısınız. İkinizi de koruyamam ve tek başıma üç muhafızla daha savaşıyamam."

Savaş alanındaki gemilerin arasından koşarak geçtiler ve ikizlerin çizmeli ayaklarının altında çıtırdayan yağlı kahverengi kumlarla kirli sahili geçtiler. Arkalarındaki muhafızlar hızla ilerliyordu, muhtemelen hiçbiri A yaralı olmadığı ya da B büyük beden bir kadın taşımadığı için, diye düşündü Kat, koşarken Lock'un omzunun üzerinden bakarak. Deep yanlarında sendeleyerek ilerliyordu, yüzü bembeyazdı ve bir elini yumruk yapmıştı. Bacağından karanlık bir dere halinde kan sızıyordu. Tanrım, tüm bu koşuşturmanın yarasını daha da kötüleştirmediğini umuyordu ama nasıl bir faydası olabileceğini de göremiyordu. Böylesine ciddi bir yara aldıktan sonra nasıl çalışabildiğini bile bilmiyordu - İkiz Kindred'ların ekstra özel iyileşme yetenekleri mi vardı? Lock kendi kendini mühürleyen organlar hakkında bir şeyler söylemişti ama bu ne anlama geliyordu ki?

Sonunda gemilerine ulaştılar ve içine doluştular. Lock sürücü koltuğuna kayarak, "Ben pilotluk yapacağım," dedi. Derin ilk kez hiçbir şey söylemedi. Sadece başını salladı ve diğer koltuklardan birine dikkatle yerleşti. Kat de aynısını yaptı ve kemerini bağlamaya başladı. Lauren için kendini çok kötü hissediyordu ama Lock ve Deep fazla endişeli görünmüyorlardı. *Belki de haklıdırlar*, diye kendini teselli etti. *Belki de Xairn onu yanına aldı ve ona o kadar aşık ki ne olursa olsun onunla ilgilenecek.*

Öyle umuyordu. Liv ve Sophie'nin karşısına çıkıp onlara uzun zamandır kayıp olan kuzenlerini bulduğunu... ve sonra onu tekrar kaybettiğini söylemek gerçekten zor olacaktı. Öte yandan, onlara diğer haberi vermek de zor olacaktı.

Ama kesinlikle ölmeyeceğim - küçücük bir çizik yüzünden değil! Parmak uçlarıyla yaralı yanağına hafifçe dokundu ve acıyla irkildi.

"Özür dilerim."

Kat başını kaldırdığında Derin'in siyah gözlerinde pişmanlık dolu bir ifadeyle onu izlediğini gördü. "Ne?" diye sordu.

"Üzgün olduğumu söyledim. Bütün bunlar benim hatam. Eğer buraya gelmemiz için ısrar etmeseydim, bunların hiçbirisi olmayacaktı. Sen kesilmezdin ve-"

"Bu doğru," diye araya girdi Kat, yaklaşan kıyametini tartışmayı reddederek. "Ama biz de Lauren'ın izlerini arıyorduk, yani görev tamamen boşa gitmedi." Kaşlarını çatı. "Yine de psişik bıçakta ne olduğunu hâlâ anlamış değilim."

"Anlıyorum," dedi Lock kontrolleri çalıştırırken acımasızca. "Bıçak insanlar arasındaki bağları kesmek için yapıldı, ama sadece operatörün öngördüğü bağları kesiyor. Deep kontrolleri ayarladığında, makineyi ikimiz ve siz leydim arasındaki ruh bağına kesecek şekilde programlamadı. Bunun yerine o-"

"İkimizle kendisi arasındaki bağı kesti," diye bitirdi Kat, anlayışla. "Yani şimdi sen ve ben birbirimize bağlıyız ama ikimizin de Derin'le bir bağlantısı yok."

"Bu doğru." Derin başını salladı. "Düşündüm ki... İkinizin birlikte daha iyi olacağınıza inandım. Benim müdahalem olmadan."

Lock kardeşine sert bir bakış atmak için döndü. "Bu doğru ya da doğal değil ve bunu sen de biliyorsun Derin. Tanrıça İkiz Akriba'yı bir dişiye paylaşmaları için yarattı; ben hiçbir zaman Leydi Kat'i tek başıma istemedim. Onu seninle *paylaşmak* istedim. Ve şimdi..." Boğazı sarsıldı ve başını salladı. "Ve şimdi bize ne olacağını bilmiyorum. Herhangi birimize. Çünkü ikiniz olmadan yaşayamam ve ikiniz de yaralısınız."

"Her şey yoluna girecek. Bunu da atlatacağız." Kat hissettiğinden çok daha olumlu konuşmaya çalıştı. "Ana gemiye döndüğümüzde, Sylvan bizi fiziksel olarak iyileştirecek. Bağlanma ve ruh meselesine gelince, her zaman L'rin Ana'ya geri dönebiliriz, değil mi? Yani, onu son gördüğümüzde bize çok kızgın olduğunu biliyorum ama olanları açıkladığımızda bizi geri çevirmeyeceğine eminim."

"Belki o yardımcı *olabilir*." Derin'in sesi umutluydu. "*Kusax*'ı tedavi etmedi mi?"

Daha önce yara aldın mı?"

"Hatırlamıyorum." Lock gözlerini dikmiş görüntü ekranına bakıyordu. "Ama sanırım sormak için en kısa zamanda onunla temasa geçmemiz en iyisi olacaktır."

"İşte, daha iyi oldu." Kat onlara gülümsemeye çalıştı ama iki kardeş de onun olumlu ifadesine karşılık vermedi. Lock'tan gelen sürekli bir *endişe/korku/çaresizlik* dalgası hissediyordu ve Deep'ten hala... hiçbir şey hissetmiyordu. *Tanrım, onun duygularını kafamda hissetmeyi özleyeceğimi hiç düşünmezdim! Şimdi keşke o siyah gözlerinin ardında neler olup bittiğini anlayabilseydim.* Ama her ne ise, Derin söylemiyordu.

Her şey yoluna girecek, dedi Kat kendi kendine huzursuzca. Çok şey yaşadık ama diğer her şeyi düzelttiğimiz gibi bunu da düzeltebiliriz. Hepimiz iyi olacağız... değil mi?

Öyle umuyordu. Tanrım, kesinlikle öyle umuyordu.

Otuz Yedinci Bölüm

"Korkarım sen ve Olivia kendinizi hazırlamalısınız, *Talana*." Sylvan'ın yüzü o kadar ciddi görünüyordu ki, Sophie'nin kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Kendimizi hazırlamak mı? Ne için?" Liv talep etti.

"Kat'i iyice muayene ettim ve onun için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama..." Sylvan o kadar uzun süre tereddüt etti ki Sophie daha fazla

bekleyemedi. "Ama ne? Onun nesi var?"

Cevabı duymaktan korkuyordu. Deep ve Lock'un gemisi yanaşma yerine döner dönmez acil tıbbi yardım talebinde bulunmuşlardı. Deep ağır yaralanmıştı ve Sylvan'ın meslektaşlarından biri tarafından muayene ediliyordu. Ama Kat, onu yüzen Kindred sedyelerinden birine bağlı olarak sağlık istasyonuna getirdiklerinde iyi *görünüyordu*. Hatta onlara gülümsemiş ve kocaman bir 'başparmak işareti' yapmıştı. Saçında ve giysilerinin arkasında tuhaf bir şeyler vardı ama Sophie kan ya da belirgin bir yara görmemişti. Elmacık kemiğindeki küçük kırmızı bir çizik dışında, ama o da önemsizdi. Öyleyse sorun ne olabilirdi?

Sylvan derin bir nefes aldı. "Kat bir *kusax* ile yaralandı."

"Bir ne?" Olivia ona boş bir bakış attı. "Nedir o?" "Bela'nın bir silahı; ruhu zehirler."

"*Ruh mu?*" Liv kaşlarını kaldırdı. "Ciddi misin?"

Sylvan sessizce, "Herhangi bir taramada ya da tıbbi muayenede göremiyor olman var olmadığı anlamına gelmez, Olivia," dedi. "İşte tam da bu yüzden bu tür zehirlenmelerin tedavisi bu kadar... zordur."

"Ama bir tedavisi var, değil mi? *Değil mi?*" Sophie endişeyle sordu. "Olmak zorunda," dedi Liv. "Eğer zamanında yakalarsanız zehir tedavi edilebilir ve bir saat önce geri geldiler. Peki panzehir nedir?"

Sylvan isteksizce başını salladı, buz mavisi gözleri kederliydi. "Üzgünüm Olivia, öyle bir şey yok."

"Panzehir yok mu?" Sophie el yordamıyla kız kardeşinin elini tuttu ve destek olmak için sıkıca kavradı. "Sylvan, lütfen bana söyleyeceğini düşündüğüm şeyi söyleme."

Ben. Lütfen Kat'in şey yapacağını söyleme..."

"Ölmek için," diye usulca tamamladı. "Çok üzgünüm *Talana*. Ama tedavisi yok. Yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Bunu kabul etmiyorum!" Liv bunu ilan etti. "Kabul *edemem*. Kindred'ların inanılmaz derecede gelişmiş bir tıp sistemleri var, Sylvan. Mutlaka denemediğin bir şey olmalı."

Başını iki yana salladı. "Ne yazık ki bu tedavi ettiğim ya da etmeye çalıştığım ilk ruh zehirlenmesi vakası değil. Ruhunuzda başlar ama ruhunuz bedeninize bağlı olduğu için sonunda her şeyi etkiler. Belirtiler her zaman aynıdır; ilk başta kurban hiçbir şey hissetmez. Sonra yaralandığı yerde -ya da bu durumda kadının- deri yüzeyinin hemen altında kıvrılan koyu yeşil çizgiler görülmeye başlar. Bu, zehirin ruhtan bedene ve nihayetinde kalbe doğru ilerleyişidir. Çizgiler ilerledikçe semptomlar da ilerliyor. Zayıflık, baş dönmesi..."

"Sonra ne olacak?" Sophie sordu.

Sylvan isteksizce iç çekti. "Ve sonunda yoğun acı ve ölüm. Ama o aşamaya ulaştığında ona verebileceğimiz ilaçlar var-"

"Acısını dindirmek için mi? Ölmesine yardım etmek için mi? Hayır!" Liv başını sertçe salladı. "Kat bizim arkadaşımız, *en iyi* arkadaşımız, Sylvan. Ve o genç, sağlıklı bir kadın. *Sakın* bana darülaceze saçmalığından bahsetmeye kalkma, buna *cüret etme*."

"Başka bir yolu olmalı, yapabileceğimiz bir şey olmalı. Olmak *zorunda*." Sophie'nin yanaklarından yaşlar süzülüyordu ama onları durduramıyordu. "*Lütfen*, Sylvan!"

Sylvan neredeyse onun hissettiği kadar üzgün görünüyordu. "Talana-"

"Bir şey var, en azından öyle olduğunu umuyoruz." Lock arkalarından geldi ve Sophie, üzüntüsüne rağmen, ışık ikizinin onu hiç görmediği kadar kötü görüldüğünü düşündü. Koyu yeşil üniforma gömleği ve siyah pantolonu lekeli ve kirliydi ve yakışıklı yüzündeki ifade, tahammülün ötesinde bir yorgunluktu.

"Ne var? Ne oldu?" O ve Liv aynı anda hevesle konuştular. "Derin, L'in

Ana'dan yardım istemek için İkiz Aylar'a geri döndü.
Kat'i ilk kez iyileştirdi, bunu yapabileceğine dair umutlarımız var

tekrar."

"Ne?" Sylvan kaşlarını çatı. "Deep sağlık istasyonundan çoktan ayrıldı mı? Bana ağır yaralı olduğu söylenmişti."

Lock omuz silkti. "Biz İkiz Kindred'ların ne kadar çabuk iyileştiğini biliyorsun-Deep biz gezegenden ayrılmadan önce bile iyileşmeye başlamıştı." Boğazını temizledi. "Şu anda kırık olan bedeni değil, kalbi. Hızlıca bir duş aldı ve gitti - meslektaşınızın tavsiyesinin aksine, ekleyebilirim."

Sylvan isteksizce, "İkiz Akraba iyi ve temiz bir şekilde iyileşir," diye itiraf etti. "Özellikle de herhangi künt travma ya da delinme yarısından sonra iç organların kendi kendini mühürlediği için şanslısın. Ama yine de ona bir de ben bakmak isterdim."

"Kaybedecek zamanımız olmadığını düşündük." Lock alçak bir sesle konuştu ve Kat'in özel odalardan birinde dinlendiği tıp merkezinin girişini işaret etti. "Eğer ruh zehirlenmesi için bir tedavi varsa, hastalığın ilerleyen aşamalarına kadar beklemektense erkenden uygulamak daha iyi olacaktır." Öksürdü ve gözlerini kaçırdı ama Sophie onun kahverengi gözlerindeki yaşların parıltısını görmeden önce değil.

"Doğru," dedi Sylvan. "Peki o zaman, lütfen ne bana bildirin." "Kat'i şimdi görebilir miyiz?" Liv talep etti.

"Elbette." Ciddiyetle başını salladı.

Liv çoktan tıp merkezinin girişine doğru ilerlemeye başlamıştı ama Sophie geri çekildi. "O... o biliyor mu? Zehirlenme hakkında? Nasıl... bilinen bir tedavisi olmadığını?" Boğazı o kadar sıkılmıştı ki kelimeleri güçlükçe çıkarabildi.

"Biliyor," dedi Sylvan sessizce. "Böyle şeyleri hastalarımın saklamaya inanmıyorum." Sophie'yi sıkıca kucakladı ve yüzünü onun saçlarına gömdü. Yumuşak bir sesle, aralarındaki bağlantıdan konuştu. "*Özür dilerim Talana. Yapabileceğim başka bir şey olmadığı için çok üzgünüm. Kat'in senin ve Olivia için ne kadar değerli olduğunu biliyorum.*"

"O bir arkadaşın daha fazlası, kız kardeşimiz gibi." Sophie tekrar ağlamak istedi ama ağlarsa asla duramayacağından korkuyordu. "Denediğini biliyorum," dedi yüksek sesle ve Sylvan'ı yanağından öptü. "Eğer... eğer... eğer... seni suçlamayacağım. Ne olursa olsun."

Geri çekildi ve uzun bir süre onun gözlerini aradı. "Ama kendimi suçlayacağım. Seni mutlu etmeyi o kadar çok istiyorum ki, acı çekmemen için elimden gelen her şeyi yaparım. Her şeyi."

"Yapma. Yapma, Sylvan. Biliyorum." Sophie onu tekrar öptü. "Gitmeliyim, Liv beni bekliyor."

Başını salladı. "Git o zaman. Bana ihtiyacın olursa burada olacağım."

"Biliyorum." Gülümsemeye çalıştı ama bunu pek başaramadı. Kat'in odasının kapalı kapısının hemen dışında bekleyen Olivia'ya yetiştiğinde hâlâ gözlerindeki yaşları siliyordu.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Liv'in bir dakika önce çok güçlü olan sesi titrek ve kararsızdı.

"Ben de bilmiyorum," diye itiraf etti Sophie. "Ben sadece... böyle bir şey hakkında ne söyleyebilirsiniz ki?"

"Merhaba Kat, evine hoş geldin' diyebilirsiniz." Kapı kayarak açıldı ve Kat'in bir eli geniş kalçasında ve yüzünde küçük bir gülümsemeyle orada durduğunu gördü. Uzun kıvılcık saçları nemliydi, belli ki duştan yeni çıkmıştı. Sophie, sağ elmacık kemiğindeki yonca dövmesinin başlangıcına benzeyen küçük yeşil yarım daire dışında bir sorun göremiyordu.

"Merhaba, Kat-kadın." Olivia belirsiz bir şekilde ona baktı. "İyi misin?"

"Önümüzdeki yirmi yıl içinde ölmem gerektiği gerçeğini bir kenara bırakırsak, gayet dört ila kırk sekiz saat arasında." Kat'in sesi son derece sakindi ama gözlerinde vahşi bir şey vardı; arkadaşları bunu yüksek sesle dile getirmek istemese de Sophie'nin görebildiği bir umutsuzluk.

"Kat," diye boğuldu, kollarını uzattı. "Oh, Kat..."

Birdenbire üçü de tıp merkezinin koridorunda birbirlerine sarılıp ağlamaya başladılar. Sophie arkadaşına sımsıkı sarılmıştı, sanki onu yeterince yakın tutabilirse, asla bırakmak zorunda kalmayacakmış gibi hissediyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde ilk toparlanan Kat oldu. Burnunu çekerek, oluşturdıkları küçük sefalet kümesinden geri çekildi ve gözlerini giydiği hastane önlüğünün koluna sildi. Önlüğün Kindred versiyonu çok daha güzel bir kumaştan yapılmıştı ve çeşitli şık renkleri vardı ama ne yazık ki hala arkası açıktı.

"Tamam, bu kadar yeter," dedi gözlerini son bir kez silerek. "Duygusallaşarak kaybedecek zamanım yok."

Sophie gözlerini silerek, "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Ben sadece... Buna inanamıyorum. Bu doğru olamaz."

"Bana da gerçekmiş gibi gelmiyor." Kat çenesini kaldırdı. "Ama sanırım öyle. Sylvan en iyisidir ve eğer yapabilecekleri bir şey olmadığını söylerse..."

"Henüz umudunu kaybetme," dedi Liv sertçe burnunu çekerek. "Az önce Lock'u gördük ve Deep'in L'rin Ana'yı bulmak için İkiz Aylar'a doğru yola çıktığını söyledi. Seni daha önce iyileştirmişti, eminim bu sefer de yardım edebilir."

"Evet, buraya gelirken biz de bundan bahsediyorduk." Kat kaşlarını çattı. "Ama aldığı yaradan sonra Deep bu kadar uzun bir mesafeye gitmeli mi? Yani, ona saplanan bıçağı *görmeliydin*. Neredeyse kolum kadar uzundu."

"Lock seyahat edebilecek kadar iyileştiğini hissettiğini söyledi," dedi Sophie. "Sylvan da İkiz Akraba'nın kendi kendini iyileştiren ya da mühürleyen organları olduğuna dair bir şeyler söyledi sanırım. Her neyse, Lock her ihtimale karşı zaman kaybetmek istemediklerini söyledi... şey, bilirsin işte."

"Biliyorum." Kat başını salladı.

Olivia, "Lock'un neden gidip Deep'in burada kalıp iyileşmesine izin vermediğini anlamıyorum," dedi.

"Muhtemelen yüz yüze özür dilemek istiyordur," diye mırıldandı Kat. "Özür dilemek mi? Ne için?" Liv dedi ki. "Onun hatası mıydı..." O Kat'in yanağındaki küçük yeşil lekeyi gösterdi.

"Hayır, bu sadece kötü şanstı." Kat yutkundu. "Gerçekten, *gerçekten* kötü şans. Ama L'rin Ana onu son gördüğümüzde bize çok kızmıştı. -Özellikle de Deep'te, çünkü bağımızı koparmamızda ısrar eden oydu."

"Peki ya sen?" Sophie sordu. "Kestirdin mi?"

"Bir ." Kat iç çekti. "Bak, bu uzun bir hikâye ve burada istemiyorum. Ben giyinirken bekle, Lock bana kıyafet getirecekti. Bana bir saniye ver, sonra odama dönüp konuşabiliriz."

"Dur bir dakika." Liv kaşlarını çattı. "AMA'yı öylece bırakamazsın Kat."

"İzle beni," dedi Kat acımasızca. "Sence son günümü ya da günlerimi burada bir hastane jonnie'si giyerek mi geçireceğim? *Hiç sanmıyorum.* Eğer öleceksem çikolatalı STAT'a ihtiyacım var. Ve en sevdiğim elbisemi giymek istiyorum - hani şu bir servet harcadığım ve dolabın arkasında yeşil elbiseyi? Onu dışarıda giymeye hiç cesaret edemedim çünkü çok dekolte olduğu için göğüslerim düşecekmiş gibi hissediyorum. Ama şimdi bunun için gidiyorum. Ve ayrıca... istiyorum..." Sesi titremeye başladı. "Kahretsin, büyükannemle konuşmak istiyorum. Sanırım... Sanırım onu neler olduğu konusunda uyarsam iyi olacak. Neler olacağı konusunda."

"Kat..." Sophie ve Liv tekrar ona uzandılar ama o başını salladı ve derin bir nefes aldı.

"Hayır, ağlamayacağım. Kalan zamanımı sızlanarak geçirmeyeceğim." Omuzlarını dikleştirdi. "Bekle, bir dakika içinde çıkacağım ve sonra şehri kırmızıya boyayacağız. Ya da Ana Gemiye. Ya da her neyse."

Kapı arkasından kapanırken Sophie kız kardeşine baktı. Olivia omuz silkti. Kat'ın son isteği olabilecek bu şeye uymaktan başka ne yapabilirlerdi ki? Sophie, Kat giyinirken kapının arkasından gelen kararlı uğultuyu dinlerken, *"Tam ona göre,"* diye düşündü. *Şikâyet ya da ağlayarak zaman kaybetmemek. O benim olabileceğimden çok daha cesur.* Kat'i sevmesinin nedenlerinden biri de buydu - hem Liv'in hem de kendisinin onu sevmesinin nedeni. Ama arkadaşının cesaretinin böylesine aşırı bir şekilde sınıdığını görmek, Sophie'nin dayanabileceğinin neredeyse ötesindeydi.

Liv onun yüzündeki ifadeyi görmüş olmalıydı çünkü Sophie'nin elini sıktı. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Bu çok zor."

Sophie, "Bu *korkunç*," fısıldadı. "Zavallı Kat."

"Ona acımamızı istemiyor." Liv burnunu çekti ve omuzlarını dikleştirdi. "Yani acımayacağız. Ne kadar uzun sürerse sürsün, bunu onun geçirdiği en iyi zaman haline getireceğiz."

"Haklısın." Sophie gözlerini sildi ve cesur olmaya çalıştı. Ne de olsa arkadaşlarının ölmeden önce biraz eğlenme isteğini nasıl reddedebilirlerdi ki? *Ama lütfen Tanrım, gerçekten ölmesine izin verme. Kat'i bizden alma,* diye dua etti hararetle. *Derin'in bir çözüm bulmasına izin ver, her şeyin yoluna gireceğine dair umudu geri getirmesine izin ver.*

Sonra Kat giyinmiş ve gülümseyerek odasından çıktı ve Sophie de kendini gülümsemeye zorladı. Her şey yoluna girecekti çünkü öyle olması gerekiyordu. Kat'i kaybetmek düşünülemezdi, bu yüzden bunu düşünmeyecekti.

Henüz değil. Mecbur kalana kadar olmaz.

Otuz Sekizinci Bölüm

"Üzgünüm Savaşçı, ama senin için hiçbir şey yapamam." L'rin Ana Şifa Bahçesi'nin pembe, altın sarısı ve yeşil bitkileri arasında duruyordu ve neredeyse onlardan biri gibi görünüyordu. Kısa süre içinde onu görmeyi kabul ki bu iyi bir şeydi çünkü Deep kimseyi beklemeye niyetli değildi. Uzayı kat etmiş ve gezegenine rekor bir sürede geri dönmüştü; Ana gemiden ayrılmasının üzerinden bir saat bile geçmemişti. Ve şimdi tüm yolculuğu boşa gitmiş gibi görünüyordu.

"Lütfen." Sesini eşit tutmak için mücadele etti. "Lütfen, L'rin Ana, her şeyi yaparım. *Herhangi bir şey.* Bak..." Gömleğini yırtarak sırtını ona gösterdi. "Kırbacı kullan. Derim vücudumdan ayrılana kadar kırbaçla beni, umurumda değil. Sadece lütfen onu *iyileştir.*"

Buruşuk ellerini iki yana açtı. "Size daha önce de söyledim, yapamam."

Derin hayal kırıklığı içinde saçlarını yolmak istedi. "Lütfen Kat'i cezalandırma küstahlığım. Saygısız, kaba ve aptalca davrandığımı biliyorum..."

"Sen bunların hepsi oldun." L'rin Ana ciddiyetle başını salladı. "Ama her şeyden daha kötüsü, Tanrıça'ya küfrettin. Seni ve kardeşini Leydi Kat ile bir araya getiren *oydu*. Üçünüz arasında kurduğu bağı kestiğinizde *onun* vasiyetini çiğnediniz."

"O zaman kutsal koruya gideceğim," diye çılgınca volta atmaya başladı Derin. "Dizlerimin üzerine çökeceğim ve bağışlanmak için dua edeceğim."

"İstersen bunu yapabilirsin ve eminim ki Tanrıça seni affedecektir - o her konuda merhametlidir," dedi yaşlı şifacı sessizce. "Ancak bu, hanımını iyileştireceği anlamına gelmez. Bazı şeyler geri alınamaz, Derin."

"Ama bir yolu olmalı. Olmak *zorunda*." Onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Lütfen, L'rin Ana, onu daha önce iyileştirmiştin. Onu tekrar iyileştirebileceğini biliyorum. Sana *yalvarıyorum*."

"Onu *ben* iyileştirmedim," diye nazikçe düzeltti. "*Sen* . Sen ve Lock. En başta onunla ruh bağı kurarak."

"Ve sonra onu kestik." Derin topuklarının üzerinde geriye doğru yığıldı. "Ya da şöyle demeliyim, *Ben* kestim. Ya da kestirmek için ısrar ettim."

"Öyle yaptın." L'rin Ana başını salladı. "Ruh zehirlenmesi için zehri seyreletmekten başka yapabileceğin bir şey yok. Eğer sen ve Lock hâlâ Leydi Kat'e bağlı olsaydınız, bağı tamamlayarak ve her biriniz kendinize biraz zehir alarak onu kurtarabilirdiniz."

Derin, kalbini demir bir yumruk sıkıyormuş gibi hissetti. "Yani... aramızdaki bağı koparmamış olsaydım onu kurtarabilir miydik?"

"Kesin değil ama bir şansınız olabilirdi. Şimdi, korkarım... hiç yok. Hiç şansın yok."

"Hiç şansım yok," diye yineledi Derin. "Tanrılar, ne kadar aptalım! Onu kurtarmaya çalışırken, onun yerine onu lanetledim. Ah, Kat..." Öfke ve hayal kırıklığı, doğamayacak kadar korkunç bir kederle birlikte içinde yükseldi. Sevdiği kadını ölüme mahkûm etmişti. Sonra yeni bir korkuya kapıldı. "Ama Lock hâlâ ona . Bu... bu ikisinin de öleceği anlamına mı geliyor?"

L'rin Ana merhametle başını salladı. "Eğer bana söylediklerin doğruysa, aralarındaki bağ tam değil. Ve asla da olamaz."

Derin kaşlarını çattı. "Neden olmasın? Kat'in... zehirlenmiş olması dışında mı?"

"Zehir tamamlanmamış ya da kısmi bir bağdan sızamaz," dedi yaşlı şifacı. "Ve bir İkiz Akraba, kardeşi olmadan kendi başına tam bir bağ oluşturamaz. İçini ferah tut Derin; hem ikizini hem de leydini kaybetmeyeceksin."

"Onu çoktan kaybettim. Kat'i kaybettiğim kadar eminim. Lock artık benden nefret ediyor ve ben onu suçlamıyorum." Derin ellerine baktı. "Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabildim? Çok... çok..."

"Gururlu," diye bitirdi L'rin Ana onun yerine. "Kendini Tanrıça'nın iradesinden geri çekmeyi seçtin. Hayatına yeni bir dişi getirdiğinde ona güvenmeyi reddettin."

Derin alçak bir sesle, "Onu orada yatarken görmedin," dedi. "Miranda. Orada öylece yatıyordu, gözleri açık, hiçbir şeye bakmıyordu. Ölmüştü. Ve hepsi benim yüzümden."

"Geçmişini biliyorum." Anne L'rin'in sesi beklenmedik derecede yumuşaktı. "Bu bir trajediydi. Ama çok daha üzücü olanı, Kat Hanım'ı gerçekte olduğu gibi göremeyecek kadar kendinizden kopmuş olmanızdır - asla kendi canına kıymayacak cesur bir kadın."

"Ruh zehirlenmesi daha da ilerlerse bunu isteyebilir," dedi Derin acımasızca. "Bana acının şiddetli olabileceği söylendi." Elinin topuğunu gözlerine bastırdı. "Ve bunların hepsi benim suçum. Anlamıyor musun anne? İşte bu yüzden en başta onu kendimden koparmak istedim, acısını dindirmek için. Ama planım geri tepti ve işleri daha da kötüleştirdi. Çok *daha kötü*."

"Senin için ya da Lock'la ikinizin de çok değer verdiğiniz o tatlı çocuk için yapabileceğim hiçbir şey olmadığı için üzgünüm." L'rin Ana onun omzuna nazikçe dokundu. "Eve git ve sonundan önce onunla ve kardeşinle barış."

"Ne Kat ne de Lock benimle barışmak isteyecek." Lock derin bir nefes aldı ve kalktı. "Onlara trajedi ve acıdan başka bir şey getirmedi." -Her zaman yaptığım gibi."

"Sen karanlık bir ikizsin," dedi L'rin Ana. "Senin yolun kolay bir yol değil Derin."

"Hayır, değil." Yavaşça gitmek için döndü. "En büyük aptallığı ben yaptım. Gerçekten de ölen kişi ben olmalıyım, küçük Kat'im değil. Eğer onun için hayatımı verebilseydim, verirdim."

"Kimin yaşayıp kimin öleceğini söylemek sana düşmez," dedi L'rin Ana. "Bu Tanrıça'nın görevi."

"Belki de öyledir," diye mırıldandı Derin. "Ama Tanrıça bile adaleti gördüğünde tanınmalı." Artık ne yapması gerektiğini biliyordu. Kat'i iyileştiremeyebilir ya da ölümünü durduramayabilirdi ama en azından onun ölümünde oynadığı rol için uygun bir kefaret ödeyebilirdi. Doğru olan buydu.

Bölüm Otuz Dokuz

"Özür dilerim, büyükanne. Gerçekten üzgünüm." Kat, akmasına engel olamadığı bir damla gözyaşını sildi. Her ne kadar pozitif kalmaya kararlı olsa da, onu yetiştiren kadına ölmek üzere olduğunu gözyaşı dökmeden söylemek imkansızdı.

"Ve Dünya'ya geri dönüp beni göremeyeceğinden emin misin?" Büyükannesi titrek bir sesle sordu. O da ağılıyordu ama garip bir şekilde sakindi.

Hâlâ şokta, diye düşündü Kat. Buna gerçekten inanamıyor. Bu ikimiz için de geçerli.

Liv onun yerine, "Üzgünüm Bayan O'Connor, Kat'i görmek istediğinizi biliyorum ama onun burada, Ana Gemide kalması gerekiyor," diye cevap verdi. "Zehir... yardımcı olacak özel ilaçlara erişimi olması gerekiyor," diye topal bir şekilde sözlerini bitirdi.

Büyükanne gümüş saçlı başını salladı. "Anlıyorum. Ve eğer gerçekten bu kadar kısa bir zamanınız varsa, sizi tutmayacağım. Ama şunu söyleyeyim, seni seviyorum Kat. Söyleyebileceğimden çok daha fazla."

"Ben de seni seviyorum büyükanne. Annemle babam ayrıldıktan sonra hep yanımda olduğun için teşekkürler."

"Onlar da seni seviyor, biliyorsun - anne baban," dedi büyükanne. "Sadece bunu nasıl göstereceklerini hiç bilemediler."

Çünkü beni sevdiklerini gösteremeyecek kadar birbirlerinden nefret etmekle meşguldüler. Ama Kat bunu yüksek sesle söylemedi - bu noktada kötü anıları gündeme getirmenin bir anlamı yoktu. "Onlara neler olduğunu ve onları sevdiğimi söyle, tamam mı?" dedi.

Büyükannesi başını salladı. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama... evet, deneyeceğim." "Teşekkürler büyükanne." Kat gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissetti ve

Gerçekten ağlamaya başlarsa kendini tutamayacağından korkuyordu. Son iki gününü acıma partisi yaparak geçirmek istemiyordu. "Sanırım zamanımız doldu," diye nazikçe yalan söyledi. "İzleme odasını kullanmak için bekleyen başka insanlar da var."

"Elbette." Büyükannesi ona bir öpücük kondurdu. "Unutma Kat, seni her zaman seveceğim, ne olursa olsun."

"Teşekkürler büyükanne. Güle güle." Kat, büyükannesinin görüntüsünün ekranın ortasında tek bir parlak noktaya dönüşmesini ve ardından tamamen kararmasını izledi. Sağında oturan Olivia suratsız görünüyordu, solundaki Sophie ise açıkça hıçkırıyordu. "Tamam çocuklar, hadi," dedi çabıyla. "Hadi gidelim. Gözlerimizden yaşlar akarken şehri kırmızıya boyayamayız."

Sophie gözyaşlarını kontrol etmeye çalışarak, "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Ben sadece... seni kaybetmek istemiyorum, Kat."

"Ben de kendimi kaybetmek istemiyorum," dedi Kat acımasızca. "Ama henüz kaybolmadım, eğer sakıncası yoksa-"

Birdenbire görüntü ekranı yeniden canlandı. "Mahremiyetinizi böldüğüm için beni bağışlayın," dedi yüzü ekranda beliren Blood Kindred savaşçısı. "Ama teyzeniz olduğunu söyleyen bir kadından Bayan Waterhouse için gelen bir çağrı var. Kabul etmek ister misiniz?"

"Aman Tanrım! Abby Teyze! O dedektif Lauren hakkında söylediklerimizi ona anlatmış olmalı." Sophie Liv'e döndü. "Alalım mı?"

Liv kaşlarını çatı. "Muhtemelen biraz zaman alacak ve eğlenmek için fazla vaktimiz olmayabilir. Belki de ondan daha sonra aramasını istemeliyiz."

"Hayır." Kat gözlerini kırptırdı ve başını salladı. "Telefonu aç. Onunla konuşmak istiyorum."

"Pekala, eğer eminseniz..." Liv başını kaldırıp Blood Kindred iletişim subayına baktı. "Tamam, alıyoruz."

"Nasıl isterseniz." Onun görüntüsü kayboldu ve yerini Liv ile Sophie'nin Abby Teyzesi'nin perişan yüzü aldı.

"Dedektif Rast bana Lauren'in Scourge tarafından kaçırıldığını söyledi," dedi söze girmeden. "Başından beri bildiğini söyledi. Bana nasıl yalan söylersin Olivia, Sophia? Nasıl *yapabildin*?"

"İstemedik," dedi Sophie hemen. "Ama onun kayıp olduğunu düşünmenin, bilmekten daha kolay olacağını düşündük... bilmek..."

"Bela'nın onu ele geçirdiğini," diye bitirdi Liv onun yerine. "Abby Teyze, gerçekten çok üzgünüz. Bilmemenin bilmekten daha iyi olacağını düşündük."

"Ve onu yakaladıklarından emin misin?" Abby Teyze neredeyse vahşi görünüyordu. "Gerçekten emin misiniz?"

"Hiç kuşkusuz," dedi Liv sessizce. "Özür dilerim."

"O artık ellerinde değil." Kat ilk kez öne çıkarak konuştu. "En azından AllFather'ın elinde değil."

"Ne demek istiyorsun? Ne biliyorsun?" Liv ve Sophie'nin teyzesi çılgınca sordu.

"Şu anda tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum ama Lauren'i birkaç saat önce gördüm ve gayet iyiydi," diye güvence verdi Kat. "Herhangi bir şekilde tacize ya da istismara uğramamıştı, sadece esir tutulmuştu."

"Ama nerede? Onu nerede tutuyorlar?"

"Onu gördüğümde Scourge'ların ana gezegenindeydi." Kat rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Ama *sanırım* kaçtı." Issız gezegenden ayrılmadan önce Lauren'ı daha kapsamlı bir şekilde arayabilmiş olmayı bir kez daha diledi.

"Öyle *mi düşünüyorsun?* Yani yakında eve dönecek mi?" Abby Teyze'nin gözlerindeki umut -Lauren'inkiyle aynı berrak kehribar- neredeyse Kat'ın kalbini kıracaktı.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Bir koruyucusu olduğunu biliyorum, Scourge'lardan biri onunla ilgileniyor, güvende olduğundan ve kimsenin ona zarar vermediğinden emin oluyordu. Biz... gezegeni aceleyle terk etmek zorunda kaldık ama biz gitmeden hemen önce başka bir geminin havalandığını gördük. *Sanırım* o ve Lauren gemide olmalıydı."

"Ama onu eve getirecek mi? Onu tekrar görebilecek miyim?" Abby Teyze talep etti.

Kat dudağını ısırdı. "Keşke sorularınıza cevap verebilseydim ama gerçekten veremem. Tek bildiğim Lauren'ın onu gördüğümde güvende ve iyi görüldüğü ve Xairn'in - onu güvende tutan Scourge'un - onu eve götürmeye söz verdiğini söylediği."

Abby Teyze derin bir nefes aldı ve başını salladı. ", teşekkür ..." "Kat," diye ekledi Kat.

"Teşekkür ederim Kat. En azından birkaç saat önce iyi ve sağlıklı olduğunu biliyorum. Keşke nerede olduğunu ve eve gidip gitmediğini bilseydim..." Gözlerini sildi ve Sophie ile Liv'e baktı. "Başka bir şey öğrenirseniz *lütfen* bana haber verir misiniz kızlar? Lauren benim kızım, her şeyden haberdar olmak isterim."

"Elbette, Abby Teyze." Olivia mahcup görünüyordu. "Ve sana en başta söylemediğimiz için gerçekten üzgünüz. "Biz sadece... şey, belli ki yanlış düşünmüşüz."

"Belli ki," diye onayladı Abby Teyze. "Bu arada Dedektif Rast'tan bir ziyaret bekleyebilirsiniz. Başka ne tür bilgiler edinebileceğini görmek için yakında buraya gelecek."

"Tabii ki gelebilir." Sophie hevesle başını salladı.

"Seninle sonra konuşuruz. Lauren ya da nerede olduğu hakkında daha fazla bilgi edinirseniz, her zaman ulaşılabilirim." Abby Teyze bir kez daha başını salladı ve gitti.

"Whew." Sophie elini başına götürdü. "Bu o kadar da iyi değildi. Sanırım ona en başta söylemeliydik."

Liv kaşlarını çatı. "Onun iyiliği için bunu yapmamaya karar vermiştik. Yine de çocuğunuzla ilgili her türlü bilgiyi bilmek istemenizi anlayabiliyorum." Hâlâ düz olan karnını korumaya aldı.

Bu anaç jest Kat'i gafil avladı ve neredeyse yeniden ağlamaya başlayacaktı. Birden *Liv'in küçük* oğluyla *asla tanışamayacağımı* fark etti. *Bana 'Kat Teyze' dediğini hiç duymadım ya da kendi bebeğim olmadı. Oh Tanrım...*

Görüntüleme odasının kapısının çalınması hastalıklı düşüncelerini böldü. Başını kaldırdığında Derin'in orada durduğunu gördü, geniş omuzları yorgunluktan çökmüştü.

"Evet, ne ?" Olivia ona sorarken aynı anda Sophie cıvıladı, "Buldun mu? Tedaviyi buldun mu?"

"Bağışlayın beni," dedi ağır bir sesle. "Ama lütfen Kat ile yalnız konuşabilir miyim?"

Liv ve Sophie, sessiz bir iletişim dünyasını barındıran bakışlar attılar. Aynı anda başlarını salladılar. "Elbette," dedi Liv sessizce. "Bize ihtiyacın olursa dışarıda, koridorda olacağız." Birlikte dışarı çıktılar, kapı arkalarından *vınlayarak* kapandı.

"Bir şey bulabildiniz mi? L'rin Ana ne dedi?" Kat çok hevesli görünmemeye çalıştı ama kendini tutamadı. Bilge küçük şifacı ona yardım edebilirdi. Elbette... ama Derin başını sallıyordu.

"Üzgünüm Kat ama yapabileceği bir şey olmadığını söylüyor."

"Hiçbir şey mi? Hiçbir şey mi?" Kat buna inanmakta güçlük çekiyordu. "Sihirli bitkiler ya da otlar yok. Büyü yok mu? Sadece... *hiçbir şey mi?*"

"Bağışlayın beni." Derin başını eğdi. "Seni olabilecek en kötü şekilde hayal kırıklığına uğrattım."

"Hayır." Kat başını salladı ve kendisini boğmakla tehdit eden umutsuzluk dalgasına engel olmaya çalıştı. "Hayır, bu senin hatan değil."

"Bu benim hatam," dedi zorla, başını kaldırarak. "Aramızdaki bağı koparmamızda ısrar eden bendim. Ayrılmamızı kabul etmen için seni sevmiyormuş gibi davranan bendim."

Kat'ın nefesi göğsünde sıkıştı. "Ne sen?"

"Seni sevdiğimi. Oh, Kat... Ne kadar aptalmışım. Konu sen olunca Tanrıça gibi bir aptal oldum." Sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı.

"Derin-"

"Seni her zaman sevdim," diye devam etti elini tutarak. "Lock ve ben seni ilk gördüğümüz andan beri. O nasıl hissettiğini itiraf edecek kadar erkekti ama ben... ben korkuyordum. Daha önce bir kez olan şeyin tekrar olabileceğinden çok korktum."

"Bunu biliyorum," dedi Kat sessizce. "Miranda hakkında. Seninle rüyamı paylaşıırken gördüm. Seni ne kadar derinden etkilediğini biliyorum."

"İlk başta bizi istemiyor gibiydin," dedi Derin, küçük elini büyük elinin içinde inceleyerek. "O zaman sana karşı kalbimi sertleştirdim. Kendime, böylesine güzel ve seçkin bir dişinin Lock ve benimle birleşmek istememesine şaşırmadığımı söyledim. Ne de olsa bir kez şansımız olmuştu ve çok kötü bir şekilde başarısız olmuştuk. Ya da şöyle demeliyim, *ben* sefil bir şekilde başarısız oldum."

"Miranda'nın kendini öldürmesi senin suçun değildi," diye itiraz etti Kat.

"Evet, öyleydi. Tıpkı benim hatam olduğu gibi sen de..." Derin başını salladı, görünüşe göre devam edemiyordu.

"Bunu söylemek zorunda değilsin." Kat onun parmaklarını sıktı. "Ve hepsi senin suçun değil. Lock ve seninle birlikte olmaya karşıydım. Korkutucuydu -Aynı anda iki erkekle birlikte olma fikri, hem de çok büyük erkeklerle. Ve senin duygularının sürekli aklımda olması, ilk başta korkunçtu. Şimdi... şimdi bunu özledim. Seni *hissetmeyi* özledim, Deep."

Başını kaldırdı. "Ne zaman değiştin? İkiz Aylar'dayken farklı göründüğünü düşünmüştüm ama inanmamıştım. Çok korkuyordum. Sonra seviştikten sonra bayıldın ve kendime bizi istemiyorsan en iyisinin bu olduğunu söyledim. Çok korkmuştum, o anda *ona* çok benziyordun."

"Anlıyorum," dedi Kat sessizce. "Ben de böyle bir şey olabileceğini düşünmüştüm. Ama sen ve Lock hakkındaki fikrimi ne zaman değiştirdiğime gelince, o kadar kademeli oldu ki söylemesi zor. Sanırım İkiz Aylar'da, biz yerliler tarafından yakalanmadan önce, seni ve Lock'u içimde hissetmenin ne kadar *güzel* olabileceğini ilk fark ettiğim zamandı." Kızardı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Derin hüznle gülümsedi. "Evet. Merak etme, seninle alay etmeyeceğim."

"Bu bir değişiklik." Kız da ona küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Her neyse, ikiniz de uyum içindeyken, birbirinizi severken ve... ve benimle ilgilenirken, duygularınızı hissetmenin *harika* olduğunu fark ettim. Güneş ışıyla dolmak gibi. Sanırım o zaman, bilinçli bir karardan ziyade bilinçsiz bir karar olsa bile, ikinize de kalıcı olarak bağlanma fikrine daha az karşı hissetmeye başladım."

Derin iç çekti. "Lock ve ben son zamanlarda o kardeşçe anlardan pek yaşamadık. Onu kendimden nefret ettirdim - tıpkı senin benden nefret etmen için elimden geleni yaptığım gibi, Kat."

"Aslında hiç başarılı olamadın." Onun elini sıktı. "Yine de senin bir pislik olduğunu düşünmüştüm."

"Öyleydim," dedi ciddi bir şekilde. "Ve bir piç ve beni çağırmak için aklınıza gelebilecek diğer tüm Dünya yerel isimleri. Ama en kötüsü, ben bir aptaldım. Eğer bu kadar kibirli ve korkak olmasaydım Lock ve ben seni sonsuza dek hayatımızda tutabilirdik. Şimdi... hatalarımı kabul edip sana veda etmekten başka yapabileceğim bir şey yok."

"Derin-" diye itiraz etmeye başladı ama adam başını salladı.

"Senden af dilemiyorum. Kefaretin ötesinde olduğumu çok iyi biliyorum." İçini çekti ve onun gözlerinin içine baktı. "Ama lütfen bir kez daha söylememe izin ver: *Seni seviyorum*, Dünyalı Katrina O'Connor. Seni içimdeki her şeyle seviyorum. Aptalca davranışlarımla sana zarar verdiğim için kendimi asla affetmeyeceğim. Ve bunun için..." parmak uçlarıyla onun yaralı yanağını okşadı. Kat karıncalanmayı hissetti ve kıvrılan yeşil çizgilerin ilerlemiş olması gerektiğini biliyordu. Ama onun dokunuşundan uzaklaşmadı.

Deep uzun bir süre onun gözlerini inceledi. *Bir şey arıyor*, diye düşündü Kat. *Ama neyi?* Eğer nefret ya da suçlama arıyorsa, bulamamıştı. Ölecek olmasına rağmen Kat ondan nefret etmeyi kendine yediremiyordu. Korkunç davranmıştı ama sonuçta onun iyiliğini düşünmüştü. *Beni kurtarmaya çalışıyordu... beni kendinden kurtarmaya. Ve artık çok geç.*

"Kat..." Deep'in sesi ihtiyaç doluydu. Onu kendine doğru çekti ve Kat ona karşı koymadı. Umutsuz, tutku dolu, yakıcı bir öpücük bekliyordu ve Deep onu hayal kırıklığına uğratmadı. Ama sonra aniden öpücük nazikleşti ve dokunuşu talepkâr olmaktan ziyade yatıştırıcıydı. Derin öpücüğü derinleştirirken, ağzını keşfetmeden önce alt dudaklarını şefkatle emerken, *"Kendine izin verse her zaman böyle olabilirdi,"* diye düşündü. *Geçmişini, acısını, korkusunu . Çok geç olmadan beni sevdiğini itiraf etmesine izin verebilseydi...*

Umutsuzca ona sarıldı, kalbi kulaklarında çınlıyordu, gitmesine izin verirse ölecekmiş gibi hissediyordu. *Ama ne olursa olsun yine de öleceksin*, diye hatırlattı kafasının içindeki küçük bir ses ona. Kat onu itti. Şu anda bunu düşünmek istemiyordu. Sadece Derin'in karşısında erimek ve sonunda onun kendisini sevdiğini gerçekten *bilmek* istiyordu.

Çok geç olsa bile.

Sonunda geri çekildi ve onun yüzünü inceledi. "Teşekkür ederim." Sesi boğuktu ve dipsiz siyah gözlerinde parlak bir yaş pırıltısı vardı. "Benden nefret etmediğin için teşekkür ederim."

"Derin, ben asla-"

"Bağışlayın ama izleme odasını kullanmamız gerekiyor." İki Canavar Kindred subayı, arkalarında Olivia ve Sophie olduğu halde içeri girdi.

"Üzgünüm," dedi Liv. "Onları durdurmaya çalıştık."

"Sorun değil." Derin doğruldu ve onlara başını salladı. "Sanırım burada işimiz bitti. Değil mi, küçük Kat?"

"Ben... Sanırım yle." Nedenini bilmiyordu ama başka bir şey söylemesi ya da yapması gerektiğini hissediyordu. Ama ne yapmalıydı? Derin'in yapmaya niyetli göründüğü gibi gitmesine izin vermekten başka ne yapabilirdi ki? *Yine de yapabileceğim bir şey var*, diye düşündü. "Derin," diye seslendi Derin kapıya doğru dönerken.

"Evet?" Bir an için arkasını döndü.

"Lütfen, eğer söylediklerinde ciddiysen, bana anlattığın her şeyi Lock'a da anlat," dedi sessizce. "Benim duyduğum kadar onun da duymaya ihtiyacı var. Belki daha da fazla."

Yüzünde acımasız bir ifade belirdi. "Merak etme, küçük Kat. Ben de tam olarak bunu yapacağım." Sonra tekrar döndü ve bir hayalet kadar sessiz kapı aralığından geçip gitti.

Kat onun gidişini garip bir sıkıntıyla izledi. Ama sonra Sophie ve Liv elinden tutup onu izleme odasından dışarı çıkardılar. *Onu tekrar göreceğim*, diye kendi kendine söz verdi. *ok geç olmadan, onu son bir kez göreceğim*.

* * * * *

Lock yavaşça toparlandı, giysilerini kompresöre yerleştirdi ve makinenin her bir eşyayı küçültüp bekleyen kutuya düzgünce tükürmesini izledi. Bu kullanışlı küçük mekanizma sayesinde bir ev dolusu eşya bir ya da iki küçük kasaya sığdırılabiliyor, böylece taşınmak çok daha kolay hale geliyordu. En azından fiziksel olarak. Duygusal olarak, parçalanmıştı.

Uzun bir dş almış, AllFather'ın pisliğini vücudundan temizlemişti ve orada, sıcak su kafasına vururken, gitme fikri kendini göstermişti. Lock nereye gittiğinden emin değildi, sadece uzaklaşması gerektiğini biliyordu.

Kardeşiyle birlikte yaşamak her zaman dünyadaki en doğal şey olmuştu. Ama şimdi doğduklarından beri paylaştıkları bağ koptuğu için artık doğru gelmiyordu. Derin'le hâlâ iyi anlaşıyor olsalardı bile bu işe yaramazdı. Ve birbirlerine açık savaş ilan ettiklerinden beri, bebekliklerinden beri olduğu gibi aynı sitte yaşamaya ve aynı yatağı paylaşmaya devam etme fikri tamamen düşünülemezdi.

Artık bir adayım. Eskiden çift olan bir tek. Bu, çocukken bazen gizlice dilediği bir şeydi. Deep her zaman yıpratıcı ve tartışmacı olmuştu, bu da arkadaş edinmeyi ve arkadaş kalmayı zorlaştırıyordu. Lock bazen farklı türde bir erkek olmayı, İkiz yerine bir Kan veya Canavar Türü olmayı dilemişti. Her zaman bir başkasına bağlı olmak yerine hayatını kendi başına yaşayabilen biri.

Ama şimdi dileği gerçekleştiği için kendini boş hissediyordu. Toplanırken yorgun bir şekilde fark etti ki, *artık ondan nefret bile etmiyorum. Çünkü artık aramızdaki bağ koptuğu için o benim kardeşim değil. O sadece bir yabancı. Ve ben yalnızım... hayatımda ilk kez yapayalnızım.*

Kat öldüğünde daha da yalnız kalacaktı ama bunu düşünmek istemiyordu. Umutsuzca onu görmeye gitmek, çok geç olmadan ona son bir kez nasıl hissettiğini söylemek istiyordu. Ama bir şey onu engelliyordu - belki de veda ettiğinde her şeyin gerçek olacağından korkuyordu. Lock böyle bir nedenle ertelemenin mantıklı olmadığını biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Sevdiği kadının -sevdiği tek kadının- öleceğini kabul etmek istemiyordu.

Oh bayan.. Oh Kat..

"Geri döndüm, kardeşim."

Arkasından gelen Derin'in sesi Lock'u ürküttü ve ikiziyle yüzleşmek için döndü.

"L'rin Ana ne dedi?" diye sordu. "Sana hiç umut verdi mi?"

"Yok. Özür dilerim." Derin'in omuzları çöktü. "İkimiz de ona bağlı olsaydık bir umut olabileceğini söylemişti. Zehri seyretebilirdik - artık ölümcül olmayana kadar aramızda paylaşabilirdik. Kat'in hayatını kurtarabilirdik."

Bir öfke ve çaresizlik dalgası Lock'u boğmakla tehdit ediyordu ama elleri yumruk şeklinde kenetlenmiş halde olduğu durdu. "Ama şimdi yapamayız, mi? Artık ikimizden birine bağlı olmadığına göre?"

"Yapamayız," diye ağır bir şekilde onayladı Derin. "Benim yüzümden. Aptal gururum, korkum ve kibrim yüzünden. Özür dilerim kardeşim. Bunların hepsi benim hatam."

İçini parçalayan duygulara rağmen Lock şaşkınlıkla ikizine bakmaktan kendini alamadı. "Ne büyük bir şok; yanılmaz Derin sonunda bazı hataları olduğunu kabul ediyor. Ama şimdi yanıldığını söylemenin hiçbir faydası olmayacak. Kat'in hayatını kurtarmayacak... ya da beni gitmekten alıkoymayacak."

"Toplandığınızı fark ettim." Derin kompresöre ve yarısı dolu kutuya bakarak başını salladı. "Nereye gideceksin?"

"Bilmiyorum," dedi Lock yorgun bir sesle. "Kat gidene kadar burada kalacağım... o gidene kadar. Ama ondan sonra..." Omuzlarını silktili. "Kim bilir?"

Derin kısık bir sesle, "Benden uzakta herhangi bir yer sanırım," dedi. "Seni suçladığımı söyleyemem, kardeşim."

"Bana öyle deme," dedi Lock, ama öfkelenmeden. "Sizin de belirttiğiniz gibi, artık geçerli değil."

"Kilitle..." Derin öne çıktı ve elini omzuna koydu. Lock omuz silkmek istedi ama çok yorgundu. Onun yerine ikizinin gözlerine baktı... bir yabancının gözlerine.

"Ne?"

"Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. de hayatını mahvettim ve Kat'inkine mal oldum. Ama bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Bir iyilik mi?" Lock ona bir kaşını kaldırdı. "Bize yaşattığın onca şeyden sonra, benden bir şey isteme cüretini mi gösteriyorsun?"

"Çok kolay. Ve küçük. Sadece yarım saniye daha az sürecek. Yemin ederim." Derin ona ciddiyetle baktı. "Lütfen kardeşim, eğer beni sevdiysen, bana bu tek şeyi bahşet."

Lock iç çekti. "Tamam, hayır demeliyim ama... ne oldu?"

"Önce yemin et." Derin'in omzundaki tutuşu sıkılaştı. "Babalarımızın mezarları üzerine yemin et."

"Babalarımız denize gömüldü," diye hatırlattı Lock ona. "Ama ne demek istediğini anlıyorum. Evet, yemin ederim."

"Teşekkür ederim." Deep rahat bir nefes aldı ve bir adım geri çekildi. "Eee?"

Lock kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne oldu? Ve bana ne zaman ihtiyacın var? bunu yapmak için?"

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi." Deep ceketini çıkardı ve Lock'un avucuna bastırdı. "İşte."

Lock anlamsız bir şekilde ölümcül silaha baktı. "Bunu bana neden veriyorsun? Benden ne yapmamı bekliyorsun?"

"Verdiğin sözü tutmanı bekliyorum kardeşim," dedi Derin sakince. "Ve beni öldürmeni."

Kırkınıc Bölüm

Kat banyo aynasında kendine baktı ve sağ yanağının büyük bir kısmını çevreleyen kıvrımlı yeşil çizgilerin izini sürdü. *Demek böyle bitiyor. Gerçekten kötü bir Aziz Patrick Günü dövmesine benzeyen bir Şey tarafından yapıldı.* Bu kadar küçük bir Şeyin hayatını sona erdirmesi çok adaletsiz, çok inanılmaz görünüyordu. Ama Kat bunun doğru olduğunu biliyordu. Şu anda bile zayıfladığını hissedebiliyordu. *En azından artık o korkunç acıyı çekmiyorum. Artık beynimde paslı çiviler yok, bu da bir gelişme.*

lmek üzere olduğu düşünüldüğünde bu bir gelişme ama teselli sayılmaz.

Grntleyicideki görüntüsüne kaşlarını çatarak baktı. Yine aynı Şeyi yapıyordu - son saatlerini sızlanarak geirmeyeceğine dair kendine söz vermiŐken acıma partisi veriyordu. Liv ve Sophie onu gemideki kulüplerden birine dansa ya da içmeye götürmek istemiŐlerdi ama Kat bu fikri veto etmişti. Onun yerine süitine dönüp brownie dondurması yemeye ve kız kıza konuşmaya karar vermişlerdi - muhtemelen son kız kıza konuŐmaları olacaktı.

Ancak arkadaşlarıyla vakit geçirmeyi ne kadar sevse de Kat daha fazlasını arzuluyordu. Eğer bunlar son saatleriyse, onları heyecan verici bir Şey yaparak geçirmek istiyordu. İnanılmaz bir Şey... ama ne?

Birden aklına bir anı geldi; ağırlıksız, görünmez bir kuş gibi uçma hissi, yanından hızla geçen güneŐleri, gezegenleri ve galaksileri görmek, uzayda imkânsız hızlarda süzülürken diğer iki zihinle birleşmenin verdiği inanılmaz heyecan... Lock ve Deep'le en son birleŐtiklerinde, Sophie'nin Scourge tarafından kaçırılmasının ardından onu ararlarken hissettiği duyguydu bu. Aslında Xairn tarafından -Şu anda Lauren'ı elinde tutan aynı savaşçı tarafından.

Ben de bunu yapmak istiyorum, diye fark etti Kat heyecanla. O neŐeyi bir kez daha hissetmek istiyorum. Belki bu sırada Lauren'ın yerini bulmaya da yardım edebiliriz. Böylece lmeden önce faydalı bir Şey yapmış gibi olurum... her Şeyi bulduğmdan daha iyi bırakmıŐ olurum. Elbette tüm bu karmaŐayı başlatan Lock ve Deep'e katılmaktı. Ama Şimdi acının geri gelmesini neden umursuyordu ki? Nasıl olsa ölecekti. *Lauren'ın annesine birazcık bile umut verebilirsem buna değer.*

Kat grntleyicideki yüzüne bakarak başını salladı. "Ben yaparım."

Dönerek Sophie ve Liv'e kararını söylemek için banyodan çıktı. Sonra tek yapması gereken Deep ve Lock'u ikna etmekti.

* * * * *

Kat kapıyı çalmadan ikizlerin odasına girdi. Kapı onu tanıdı ve sorunsuzca içeri aldı, arkasından sessizce kapandı. Yatak odasına geldiğinde tartışmasını prova ediyordu... ve olduğu yerde durdu.

Derin ve Lock kocaman yatağın önünde duruyorlardı, ikisi de kıpırdamıyordu. Ama Lock'un ceketini doğrudan Derin'in kalbine doğrultulmuştu.

Deep göğsünü açarak, "Atışını yap," diye ısrar etti. "Hızlı, temiz bir atış ve işin biter."

"İstemiyorum." Lock'un sesi titredi ve silahı tutan eli de titredi. "Yaptığın onca şeyden sonra muhtemelen yapmalıyım ama... yapamam. Kardeşimi ve sevdiğim kadını aynı anda kaybedemem. *Yapamam.*"

"Beni çoktan kaybettin." Deep'in sesi ıssızdı. "Ve ikimiz de Kat'i kaybedeceğiz. Bu olayda oynadığım rol yüzünden ölmeyi hak ediyorum - bunun doğru olduğunu biliyorsun."

"Bu seni benim öldürmem gerektiği anlamına gelmiyor!" Lock ceketini yere attı ve ceket zararsız bir şekilde halıya *çarptı*. "Bunu bana sorman bile hiç adil değil."

"İsteyeceğini," dedi Derin sessizce. "Benden nefret, değil mi? Bunun seni tatmin edeceğini düşündüm."

"Kardeşimi öldürmekten nasıl tatmin olabilirim? Ruhumun diğer yarısını." Lock onu kabaca yakaladı ve sert bir kucaklamanın içine çekti. "Senden nefret etmiyorum Derin," diye mırıldandı kardeşinin omzuna. "Bazen keşke edebilseydim diyorum ama edemiyorum, ne yapmış olursan ol."

"Ben de senden nefret etmiyorum," dedi Kat sessizce. "Asla edemem - izleme odasında sözümüz kesilmeden önce sana söylemeye çalıştığım şey de buydu." Bir adım öne çıktı. "Aslında, ben... ben ikinizi de seviyorum. Hem de çok."

İki çift kaslı kol onu sarmaladığında gözyaşları gözlerini yaktı. Lock saçlarına "Leydim..." diye fısıldarken Derin'in "Kat, küçük Kat," diye mırıldandığını duydu.

"Senden bir şey istemeye geldim," dedi sonunda, tatlı, üçlü kucaklaşmadan çekilip onlara bakarak. "Bir tür son istek."

Lock hemen, "Her şey," dedi ve Derin, "Söyle," dedi.

"Birleşme." İki kardeş de itiraz etmek için ağızlarını açtıklarında Kat hızla konuştu. "Sadece beni dinleyin. Lauren'ı bulabilmemiz için senin odak noktan olarak hareket etmek istiyorum. Daha önce annesiyle konuştum ve perişan halde. Lauren'in nerede olduğu ve eve ne zaman döneceği konusunda ona herhangi bir bilgi verebilirim, bu onun için çok şey ifade edecektir. Bana yardım eder misiniz?"

"L'rin Ana bize seni bir daha asla odak noktası olarak kullanmamamızı söyledi," diye itiraz etti Lock. "Bunun senin için çok tehlikeli olduğunu söyledi."

"Deep'e beni ruh zehirlenmesinden kurtarmak için hiçbir umut olmadığını da söyledi," dedi Kat, yanağını işaret ederek. "Peki kaybedecek neyim var?"

Scourge'un ana gezegeni İkiz Aylar'dan üç kat daha uzakta," dedi Deep düşünceli bir şekilde. "Böyle bir mesafe daha önce hiç denenmedi. O kadar uzağa ağ atabilirsek bile, eğer uzayı katlamışlarsa her şey boşa gidebilir. Böyle bir mesafeyi denemek üçümüzün de sonu olabilir."

"Ah." Kat başını salladı. "Ben... Ben bilmiyordum. O zaman tabii ki talebimi geri çekiyorum. Seni ve Lock'u riske atmak istemem."

"Riske lanet olsun," diye homurdandı Deep. "Bu noktada ne kadar tehlikeli olduğu umurumda değil."

"Deep'e katılıyorum," dedi Lock sessizce. "Siz olmadan benim için hayat yok leydim. Ben de bu riski göze alacağım."

"Benim için kendini feda etmene izin veremem," diye itiraz etti Kat.

"Biz değiliz. Ya da *sadece* sizin için değil," dedi Lock. "Bu Lauren ve annesi için de geçerli, unuttun mu?"

"Şey, evet..." dedi tereddütle. "Ama-"

"Bin yıl karanlıkta yaşamaktansa, son anlarımda bir anlığına ıslıl ıslıl yanmayı ve evrene biraz ışık getirmeyi tercih ederim." Deep

usulca söyledi. "Ve seninle tekrar birleşmek istiyorum Kat. Sanırım Lock da aynı şeyi hissediyor."

"Anlıyorum." Lock başını salladı. "Hem de çok, leydim."

"Peki o zaman..." Kat bunu yapmalarına izin vermemesi gerektiğini biliyordu ama tekrar aralarında olmanın, zihinlerinin kendi zihniyle birleştiğini hissetmenin cazibesi çok çekiciydi. Sonra aklına yeni bir düşünce geldi. "Ama... artık birbirinize bağlı olmadığınıza göre bir birleşme yapabilir miyiz?"

Lock, "Aramızdaki bağı koparmak arayıcı/bulucu olarak yeteneklerimizi etkilemeyecektir," dedi. "Yine de iyi bir bağlantı kurmak için çok fazla temasa ihtiyaç duyacağımız anlamına gelebilir."

"Zaten bu kadar uzağa ağ atarken buna ihtiyacımız olacak." Derin bir adım daha yaklaştı ve parmaklarıyla Kat'ın yanağını hafifçe okşadı. "Bu konuda ne hissediyorsun Kat?"

Kat'ın nefesi boğazında düğümlendi. "Burada tam olarak neden bahsediyoruz? Tamamen çıplaklıktan mı?"

"En azından." Lock boğazını temizledi. "Ve büyük olasılıkla penetrasyon da."

"İkimiz tarafından. Aynı anda." Deep gözleriyle onun gözlerini aradı. "Şimdi bu konuda ne hissediyorsun?"

Kat çenesini kaldırdı. "Sızlanmaktansa patlayarak ölmeyi tercih ederim. Yine de..." Dudağını ısırdı. "Bağlayıcı meyveyi yemeyeli uzun zaman oldu."

"Burada bekle." Lock ortadan kayboldu ve bir süre sonra elinde akıcı desenlerle işlenmiş hoş bir mavi kristal şişe ve ona uygun küçük bir kristal kadehle geri döndü. "Al bakalım." Kadehi Kat'e uzatarak, yarısına kadar parıldayan berrak bir sıvıyla .

Kat içindekilere bakmak için kadehi kaldırdı ve tanıdık bir koku yükseldi. *Taze ananas... olgun ahududu... tereyağlı patlamış mısır.* "Bağlanma meyvesi." Lock'a baktı. "Bağlanma meyvesinden mi yapılmış?"

"*Kala* meyvesinden damıtılıyor, evet." Başını salladı. "İkiz Aylar'dan döndüğümüzde eşyalarımın arasında buldum. Sanırım onu oraya annemiz koymuştu." Kat'e hüzünlü bir gülümseme verdi. "Seni çok seviyor, biliyorsun."

Kat boğazında bir yumru hissetti. "Ben de onu severdim. Sadece... keşke onu tanıma şansım olsaydı." Derin bir nefes aldı. *Tamam, bebek gibi ağlarsam bunu yapamam. Kendine gel, kızım!*

"Leydim, yapmayın-" Lock söze başladı ama Kat onun sözünü bitirmesini beklemedi.

"Dibine kadar!" Kadehi kaldırarak içindekileri bir yudumda döktü. Tatlı, masum kokulu sıvı içini alev alev yaktı. "Vay canına!" Kat'ın nefesi kesildi, gözleri yaşardı. "Bu şeyin içinde ne var böyle? Bağ meyvesinin tadının böyle olduğunu hiç hatırlamıyorum."

"Çünkü bu 'şey' bağ meyvesinin damıtılmış ve fermente edilmiş özüdür," dedi Derin kuru bir sesle. "İnanılmaz derecede güçlüdür."

"Ben de sana çok çabuk içmemeni söyleyecektim." Lock ona endişeli bir bakış attı. "Çoğu kadın sadece yudumlar."

"Sadece yudumla, ha?" Kat boş bardağına hayıflanarak baktı. "Özür dilerim. Sanırım meyve bağımlılığı geçmişim devam ediyor. Zamanım olsaydı rehabilitasyona gitmeyi teklif ederdim."

"Şu anda zaman hakkında konuşmayalım." Deep onu kollarına çekti ve Lock arkasından yaklaşarak sırtına bastırdı. "Zevk hakkında konuşalım... ve ağıımızı atmak için yeterli gücü oluşturalım."

Kat'ın bir korkusu daha vardı. "Bunu yapmadan önce... bir bağa neden olacak mı?"

Derin ona bir kaşını kaldırdı. "İkimize bağlı olmaktan *hâlâ* korkuyor musun?"

Kat kaşlarını çattı. "Hiç de değil. Sadece ikinizi de benimle birlikte dibe çekmek istemiyorum - tabii eğer birleşmenin kendisi hepimizi mahvetmezse."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum leydim." Lock'un sesi üzgün geliyordu. "Derin'le aramızdaki bağ koptuğuna göre, sizinle nasıl bir bağ kurabileceğimizi, hatta eskisi gibi yarım bir bağ bile kurabileceğimizi sanmıyorum."

"Tamam o zaman." Kat rahatladı. "Sadece emin olmak istedim."

"Seni istediğimizden emin olabilirsin," diye gürlledi Deep onun kulağına. "Ve şu anda seni çıplak istiyoruz."

Kat dudağını ısırdı ama onu soymalarına izin verdi. Şimdiye kadar vücut bilincini kaybetmiş olması gerektiğini biliyordu - onun geniş kıvrımlarını

Ne de olsa güzel ve çekiciydi. Ama kendisine bakan iki muhteşem adam varken çıplak olmaya alışıp alışamayacağını bilmiyordu. *Buna alışmak için vaktin yok,* diye fısıldadı kafasının içinde küçük, iğrenç bir ses ama Kat onu itti. Deep'in de dediği gibi, zaman hakkında konuşmamak daha iyiydi.

Doğru, küçük Kat. Arzu hakkında konuşsak daha iyi olur. Deep onun gözlerinin içine baktı, duygulu dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Oh, seni tekrar duyabiliyorum!

Derin'in zihinsel sesi çok zayıf olsa da ikinizi de duyabiliyorum, Lock zihninde şöyle dedi.

Bu da daha da yaklaşmamız gerektiği anlamına geliyor, Deep sent.

Pekâlâ. Kat uzanarak onun kaşınan yanağını avuçladı. Diğer eliyle de parmaklarını Lock'unkilerle birleştirdi. Kafasının içinde her iki kardeşi de tekrar duyabilmenin ne kadar iyi hissettirdiği şaşırtıcıydı. İlk birliktelikleri sırasında, iki yabancı düşünce ve duygunun sürekli kafasını doldurmasına asla alışamayacağını düşünmüştü... ama görünüşe göre bir kız neredeyse her şeye alışabilirdi. *Peki ya amını iki sikin doldurmasına ne demeli?* Kat kızardı ama ne Deep ne de Lock tepki verdi, anlaşılan bu düşünceyi kendine saklamayı başarmıştı.

Pek sayılmaz, Deep onların linki üzerinden gönderdi. *Ama sorun değil... Bir süre bu konuya .*

Önce seni görmek, sana dokunmak ve sana zevk vermek istiyoruz, diye mırıldandı Lock zihninde.

Kulağa harika geliyor, Kat gönderdi. *Ama siz ikiniz **her zaman** zevk verenlersiniz.*

Ne demek istiyorsun? Deep kaşlarını çattı.

*Yani bu sefer kontrolü **ben** ele almak istiyorum.* Kat onları yatağa doğru itti. *En azından başlamak için.*

Ne yapmamızı istersiniz leydim? Lock sordu.

Önce seni soymak istiyorum. Kat, ona dönerek eylemlerini sözlerine uydurmaya başladı. Yeşil Kindred üniforma gömleğini çıkardı ve altın sarısı tenli, geniş, pürüzsüz bir göğüs ortaya çıktı. Kat parmaklarını göğsünde gezdirdi ve Lock'un meme uçlarını hafifçe sıktı, ta ki o boğazının altından inleyene kadar. Sonra pantolonuna uzandı ve soyarak indirdi. Lock onun için botlarını çıkardı ve

Pantolonu sonuna kadar çekip çıkardığında, adamın sikinin çoktan yarıdan fazla sertleşmiş olduğunu gördü. Onun bağlayıcı kokusu, rahatlatıcı bulduğu sıcak kahve/temiz keten aroması, ona dokundukça ortaya çıkmaya başlamıştı.

Leydim, dedi adam, kadın onu avucunun içine alırken nefes nefese. Avucunun içinde sıcak ve ipeksi bir pürüzsüzlüğe sahip olan şaftı uzun ve kalındı. Onun içine sığabileceğine inanmak zordu - bırakın onu ve aynı anda onun gibi bir başkasını. Ama Kat daha şimdiden meme uçlarında ve amında, bağlayıcı meyve içeceğinin üzerinde işe yaradığını bilmesini sağlayan o tanıdık karıncalanmayı hissedebiliyordu.

Hızlı bir şey, diye düşündü kendi kendine. Ya daha önce bağ meyvesi yediği için daha hızlı çalışıyordu ya da damıtılmış öz daha etkiliydi.

İkisi de, diye gönderdi Derin onu, görünüşe göre düşüncelerini duymuştu. Kömür karası gözleri Lock'un şaftını okşarken onu açlıkla izledi.

Kat'in ilgisini çekmişti. *İzlemeyi seviyor musun, Derin? Kardeşine bu şekilde dokunmamı görmek hoşuna gidiyor mu? diye sordu* ve ona küçük, yaramaz bir gülümseme gönderdi.

Deep ona bir kaşını kaldırdı. *Tuhaf, küçük Kat. Ama evet, ikizimin senin bakımını üstlendiğini görmek bana zevk veriyor.*

Tıpkı seni Deep'le izlemek bana zevk verdiği gibi, Lock da gönderildi. *İkiz Kindred'larda bu böyledir; aksi takdirde bir dişiye paylaşmaya istekli olmak yerine birbirimizi kıskanırdık.*

O zaman sanırım izleme sırası sende, diye gönderdi Kat onu. Lock'u bırakarak Deep'e döndü. *Soyunma zamanı, sevgilim.*

Sevgilim... Bunu sevdim. Kollarını açarken ona yarı kapalı bir bakış ve şehvetli bir gülümseme attı. *Tamamen seninim, küçük Kat. Soy beni.*

Zevkle. Kat yalan söylemiyordu; Deep'in tişörtünü çekip kaslı göğsünü ortaya çıkarırken büyük keyif almıştı. Lock'un ki kadar genişti ama meme uçlarının düz bakır diskleri arasında küçük bir telli siyah kıl parçası vardı. *Mmm...* Büyük bir cesaretle Kat eğildi ve sağ meme ucunu hafifçe dişlerinin arasına aldı.

Derin bir nefes çekti ve küçük yumruyu diliyle okşarken elleri yumruk haline geldi. *Tanrım, küçük Kat. Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok.*

O zaman öğrenelim, mu? Keşfine devam eden Kat, siyah uçuş pantolonunu çözdü ve aşağı çekti. Deep'in şaftı bir anda ortaya çıktı, kaslı kalçalarının arasından yukarı doğru kalkmış, taş gibi sertti.

Mmm... Kat onun pantolonunu ve botlarını aşağı itmeyi yeterince hızlı bitiremedi. O uzun, sert şafta dokunmak, Derin'i avucunun içinde tutmak istiyordu. Daha şimdiden onun bağlayıcı kokusunu, tüm duyularını alarma geçiren bitter çikolata ve seks baharatının kokusunu alabiliyordu.

Deep onu okşarken inledi, şaftı zonkluyordu ve parmaklarının arasında, demirhaneden çıkmış kızgın bir demir çubuk gibi sıcaktı. *Kat, küçük Kat... beni delirtiyorsun!*

Seni delirtmekten zevk alıyorum. Kat ona gülümsedi. *Umarım manzaralı yoldan gitmek hoşuna gidiyordur çünkü henüz işim bitmedi.*

Aklında bizim için başka ne var? Lock sordu, çikolata kahvesi gözleri Deep'in şaftını yavaşça okşayışına yapışmıştı.

Seni emmek istiyorum. İkisi de bariz bir şaşkınlıkla ona bakarken Kat gülümsedi. *İkiniz de.*

Tatlı dudaklarını sikimin etrafında hissetmek için sabırsızlanıyorum. Deep'in gözleri arzuyla parlıyordu. *Ama önce bir şey yapmak istiyorum.*

Ne? Kat sordu ama karanlık ikiz cevap vermedi. Bir an için odadan çıktı ve sonra kolunun altında bir şeyle geri döndü.

"Nedir bu?" Kat yüksek sesle sordu, adam onu yatağın yanına koyarken meraklanmıştı. "Taşınabilir, genişletilebilir bir görüntüleyici. Bir yandan izleyebilmeni istiyorum.

Biz seni becerirken sen de bizi emeceksin küçük Kat."

Kat ona bir kaşını kaldırdı. "Şimdi kim sapık?"

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Lock ona endişeyle bakarak sordu. "Çünkü rahatsız ediyorsa..."

"Hayır...hayır, öyle olduğunu sanmıyorum." Kat izleyiciye düşünceli bir şekilde baktı. Kendisine pek çıplak bakmazdı çünkü baktığında genellikle hatalarını sıralardı. Ancak bu sefer öyle olmadı. Bu kez kendisini Deep ve Lock'un gördüğü gibi görmek için çaba sarf etti.

Çok güzel, diye fısıldadı Derin zihninde. *Dolgun göğüslerin, kıvrımlı kalçaların, olgun meme uçların.*

Gerçekten leydim, bir tanrıça gibi görünüyorsunuz, diye güvence verdi Lock ona.

Bir tanrıça mı? Kat bundan emin değildi ama görüntüdeki kızın güzel göründüğünü düşünüyordu. Uzun kumral saçları ipeksi bir perde gibi omuzlarına dökülüyordu ve soluk, kremi teni meme uçlarının ne kadar sıkı ve pembe olduğunu vurguluyor gibiydi. Cinsel organının üst kısmındaki küçük kırmızı bukleler, aynı anda hem masum hem de kışkırtıcı olan amının yumuşak yarığına doğru uzanıyordu. Her iki yanındaki adamlar yakışıklı ve kaslıydı -biri açık, diğeri koyu renkliydi- yüzlerindeki aynı ihtiyaç ve şehvet ifadeleri dışında tamamen farklıydılar. Beni istiyorlar, diye fark etti Kat. Benim onları istediğim kadar.

Daha da fazlası, Lock yanağına bir öpücük bırakarak ona güvence verdi. Bizi nerede istiyorsunuz leydim?

Kat, yatağın önünde durmanın başlangıç için yeterli olacağına karar verdi. İkisine de gülümsedi ve sonra Lock'a döndü. Sanırım yine senin sıran, değil mi?

Işık ikizi cevap veremedi, önünde diz çökmüş ve yanağını onun gövdesine sürtmeye başlamıştı. Çiftleşme kokusu burada çok güçlüydü. Sıcak ve rahatlatıcı, onu çağırıyor gibiydi. Kat, adamın şaftının başına nazik bir öpücük kondururken neredeyse mırıldanıyordu.

Lock onu içine çekerken hafifçe inledi ama adam kıpırdamadan durdu, belli ki iterse onu inciteceğinden korkuyordu. Sorun değil, diye yolladı Kat onu emerken. Biraz hareket edebilirsin, sorun değil.

Leydim... Dudaklarının arasından tereddütle kaymaya başladığında zihinsel sesi boğuk geliyordu. Kat çenesini düşürerek ve şaftını daha fazla içine almak için öne doğru eğilerek ona yardım etti.

Tanrılar, bu inanılmaz derecede ateşli, diye mırıldandı Deep kafasının içinde. Kat, Lock'u emerken açlıkla onu izleyen karanlık ikizini görebilmek için başını kaldırdı.

İzlemeyi gerçekten seviyorsun, diye mırıldandı.

Tabii ki istiyorum. Lock'un o küçük tatlı ağzını sikmesini izlemekten daha tahrik edici bir manzara düşünemiyorum.

Belki kendini yaparken izlemek dışında. Son bir sevgiyle, Kat Lock'tan uzaklaştı ve Deep'e döndü. Hazır ol.

Başlamadan önce izle. Kendini bir tarafa doğru eğdi ve Kat'e de aynısını yapmasını işaret etti. İlk başta nedenini anlayamadı ama sonra izleyicide bir anlık bir görüntü yakaladı ve anladı. Deep, sikini emerken izlemesini istiyordu, istekli ağzını becerirken kalın shaftının dudaklarının arasından kaydığını görmesini istiyordu.

Onu bir kez daha eline aldığında meme uçlarındaki ve amındaki karıncalanma arttı. Bacaklarının arasında ıslaklık ve şişlik hissetmeye başlamıştı ve yakında içine girilmesi gerektiğini biliyordu. Ama şimdilik bunun tadını çıkarmak, evrende en çok sevdiği iki erkekle sevişmenin tadını çıkarmak istiyordu.

Yavaşça öne doğru eğildi ve izleyicideki kızıl saçlı kızın da aynı şeyi yapmasını izledi. Deep kıpırdamadan duruyordu, kalçaları ona kolay erişim sağlamak için açılmıştı. Kızın onu hemen ağzına almasını beklediği açıktı. Ama Kat tahmin edilebilir olmaktan hoşlanmıyordu.

Biraz daha eğilerek taşaklarını avucunun içine aldı ve parmaklarıyla hafifçe yuvarladı. Kız onları tüy gibi hafif yalamalarla kaplarken Deep şaşkınlıkla nefesini tuttu, o izlerken dili hızla hassas etinin üzerinde gezindi. O bir şey söyleyemedi Kat dikkatini onun sikine çevirdi.

Uzun ve mümkünse Lock'unkinden bile daha kalındı. Ama her nasılsa ilk denemede en azından yarısını ağzına almayı başardı.

"Tanrılar, Kat!" Deep başını sıcak, emici bir ritimle sallarken yüksek sesle inledi.

Kat göz ucuyla izleyicideki kızıl saçlı kızın kaslı, siyah saçlı erkeğe mükemmel bir oral seks yapmasını izledi. Bu çok sık uyguladığı bir beceri değildi ve kesinlikle Deep ya da Lock kadar büyük birini emmemişti ama şu anda harika yapıyor gibi görünüyordu. Aslında, Deep çekilip nazikçe ayağa kalkmasına yardım ettiğinde hayal kırıklığına uğramıştı.

Artık yeter, küçük Kat, diye yolladı, yanağını okşayarak. *Şimdi seni memnun etme sırası bizde. Ve izleyicide yaptığımız her şeyi izlemeni istiyorum.*

Pekâlâ, dedi Kat nefes nefese. Meme uçları o kadar sıkıydı ki ağrıyordu ve amı yanıyormuş gibi hissediyordu. Bağlayıcı içecek gerçekten işe yarıyor olmalıydı çünkü kendini inanılmaz derecede ateşli, inanılmaz derecede muhtaç hissediyordu.

Deep ona, *bir kase dolusu bağlayıcı meyveyi ilk yediğinde hissettiğin etkilerin aynısını hissediyorsun,* dedi.

Sadece içkinin gücü nedeniyle çoğaltıldı, Lock gönderildi.

Çoğalmış mı? Kat telaşlanmaya başladı. Cidden mi? Çünkü geçen sefer delireceğimi düşünmüştüm.

Geçen sefer seni sikmemize ve dölllerimizle doldurmamıza izin vermemiştin, diye hatırlattı Deep ona. İhtiyacın olan şey bu tatlım - döllerimizin amının içini boyaması, seni taşırana kadar doldurması. Ancak o zaman daha iyi hissedeceksin... ama önce seni tatmak istiyorum. Kardeşine baktı. Lock, meme uçlarıyla ilgilen. Onun tatlı amını yalamak istiyorum.

Tabii ki. Lock başını eğdi ve Kat'ın ağrıyan meme uçlarından birini hemen dudaklarının arasına aldı. Güçlü ama nazik bir emişe başladığında, Deep onun önünde dizlerinin üzerine çöktü ve kalçalarını araladı.

Bana aç, küçük Kat, dedi, ona bakarak. Uyluklarını aç ki kaymak gibi amını yalayabileyim.

Kat istese bile reddedemezdi. Buna çok ihtiyacı vardı. Onun sıcak nefesini ve yetenekli dilini amının içini okşarken ve klitorisile alay ederken hissetmek istiyordu.

Sana yapmak istediğim şey tam olarak bu, diye mırıldandı Derin, kalçalarını okşayarak. Ama önce sana bakmak istiyorum.

Kat, şişmiş kedi dudaklarını başparmaklarıyla nazikçe ayırıp kaygan iç kıvrımlarını zevkine sunarken inlememek için dudağını ısırırdı.

Tanrım, diye mırıldandı zihninde usulca. Ne kadar ıslak olduğuna bak Lock. Bağlanma içkisi onu gerçekten etkiliyor olmalı.

Her iki erkek kardeş de açılmış amına bakarken Kat utanç ve zevk arasında kaldı. Islak olduğu doğrudu; amının içi kaygandı ve sularıyla parlıyordu ve klitorisi kıvrımlarının ortasında pembe bir inci gibi zonkluyordu.

Güzel, diye kabul etti Lock, meme uçlarını hafifçe sıkarak. Yala onu, kardeşim. Onun tatlı amını ye. Bizim hanımın ihtiyacı olan şey bu.

Zevkle. Başını eğen Deep, hassas klitorisine yumuşak, sıcak, emici bir öpücük kondurarak Kat'ın nefessiz inlemesine neden oldu. Elleri istemeden aşağı kaydı ve Deep'in siyah saçlarının kalın ipeğine gömüldü. İşte böyle küçük Kat, diye homurdandı kafasının içinde usulca. Bana tutun. Çılgın bir yolculuk olacak. Sonra onu daha da geniş bir şekilde

başparmakları ve yukarı doğru uzun bir yalama yaptı, amının girişinden başladı ve diliyle tüm amını yıkadı.

"Tanrım!" Kat'in nefesi kesildi. Parmakları istemsizce Derin'in saçlarında sıkıştı ve gözleri amansızca izleyiciye çekildi. Kızıl saçlı kız bacaklarını açmış ayakta duruyor, bariz bir zevkle inliyordu. Arkasındaki sarışın adam meme uçlarını sıkıp bükerken, siyah saçlı adam bacaklarının arasına diz çökmüş, geniş omuzlarıyla kalçalarını ayırıyor ve sanki tatlı balına doyamıyormuş gibi amını yalıyordu.

"Oh!" Kendine yardım edemeyen Kat, pelvisini öne doğru eğerek Deep'in amına daha fazla erişmesini sağladı. Ama bu onun için yeterli değildi. Ani bir hareketle, bacaklarından birini geniş omzuna doğru kaydırды, uyluklarını onun için daha da genişletti ve onu tamamen açtı.

Kat, Deep'in iki kalın parmağıyla amını yalayarak içine girdiğini hissettiğinde inledi ve ona karşı sarsıldı. Arkasında, Lock boynunu öpüp kemirirken meme uçlarını çimdiklemeye ve bükmeye devam etti.

"İyi hissettiriyor mu leydim?" diye mırıldandı ateşli bir şekilde kulağına. "Derin'in tatlı amının tadına bakabilmesi için açılmak hoşuna gitti mi?"

"Evet, Tanrım, evet!" diye inledi, yalan söyleyemiyordu. İçinde yükselen orgazmı hissedebiliyor, yoğunluğuyla onu yıkamakla tehdit ediyordu ama yine de ona ulaşmayı durduramıyordu. Boşalmaya ihtiyacı vardı, Tanrım buna ne kadar da çok ihtiyacı vardı!

Henüz değil. Hayal kırıklığına uğramış olsa da, Deep tam uçurumun kenarından dönmek üzereyken geri çekildi.

Derin! diye itiraz etti ama o başını salladı.

Üzgünüm küçük Kat ama bizi Scourge'ların ana dünyasına götürecek ucsuz bucaksız mesafeyi aşmak için senin orgazm enerjine ihtiyacımız var. Yani henüz gelemezsin.

Ama çıldırmak üzereyim! İhtiyacım var-

Gelmeniz gerek leydim, diye mırıldandı Lock yatıştırıcı bir şekilde. *Ve asla korkma, geleceksin. Ama hem Derin hem de ben içindeyken gelmelisin.*

Ancak her iki sikimiz de senin tatlı amına gömüldüğünde orgazm olmana izin verebiliriz, Deep sent. Çünkü ancak o zaman üçümüz tamamen birleşmiş olacağız.

Kat dudağını ısırđı. Bağlanma ieeği olsun ya da olmasın, bu kısım onu h    biraz tedirgin ediyordu. İki si de çok b  y  kt   ve aynı anda ikisinin birden olması fikri...

Endişelenmeyin leydim. Lock onun saçlarını nazikçe okşadı. Endişeni hissedebiliyorum ama Deep ve ben bir araya geldiğimizde, şaftlarımız simetrik bir şekilde birleşecek - tıpkı bağlayıcı meyveyi yedikten sonraki gece senin üzerinde kullandığımız fallus gibi.

Deep, bunun daha kolay penetrasyon sağladığını da sözlerine ekledi. *Sanki iki yerine tek horoz tarafından dolduruluyormuşsunuz gibi.*

Kat'in belirttiğine göre, bunun çok b  y  k olması dışında. *Aranızdaki bağ kopmuş olsa bile bunu yine de yapabilecek misiniz?*

Deep kaşlarını çattı. *Bunu yapabilmeliyiz. Aramızdaki bağ duygusal bağımızı etkiliyor, fiziksel yeteneklerimizi değil. Ama başlangıçta sizi birlikte doldurmayacağız.*

Yapmayacak mısın? İkisine de baktı. O zaman ne yapacaksınız? İşleri yavaştan alacağız, Lock ona güvence verdi. Her birimiz sırayla yapacağız. İçinizde her seferinde bir şaft olması sizi yavaş yavaş açacaktır.

Ve bu bizi sana birlikte girebilecek kadar ıslatacak, dedi Deep. Birlikte kaynaştığımızda içine kolayca girebilmemiz için her iki sikimizin de senin sularınla kaplanması gerekiyor.

Pek   . Kat endişe ve heyecan karışımı bir duyguyla kalbinin kaburgalarından dışarı çıkmaya çalıştığını hissetti. Tanrım, bunu gerçekten yapacak mıydı? Kesinlikle şöyle g  r  n  yordu. Nasıl başlayacağız? diye sordu.

Sanırım hepimizin yatağa geçme vakti geldi, dedi Deep. G  r  nt  leyiciyi ayarlayacağım, b  ylece Lock ve ben seni doldururken izlemeye devam edebilirsin.

Kat, adamın "sikmek" yerine "doldurmak" demesinin tuhaf olduğunu düşünerek geniş yatağa girmesine yardım edilmesine izin verdi.

  nk   ikimiz birlikte senin içinde olmadan gerçekten sevişmiş sayılmayız, diye g  nderdi Derin, g  r  n  şe g  re onun düşüncelerini duyuyordu. En azından İki z Kindred standartlarına g  re değil.

Oh. Tamam. Derin g  r  nt  leyiciyi ayarlarken Kat yatakta Lock'a sarıldı. G  zleri kızıl saçlı kızın g  r  nt  s  ne takıldı ve şunu g  rd  

Yanakları kızarmıştı ve gözleri daha önce verdiği ve aldığı zevkten dolayı parlıyordu. Zehrin sarmal yeşil çizgilerinin neredeyse sağ yanağını kaplayacak kadar büyüdüğünü de fark etmekten kendini alamadı ama bunun üzerinde durmayı reddetti. Son saatlerine olabildiğince çok sevgi, zevk ve neşe sıkıştırarak ve hastalıklı hiçbir şeyi düşünmeyecekti. Yine de... kendisine rağmen yeşil lekeli yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

"Leydim..." Lock yüksek sesle fısıldadı, sesi kederle boğuklaşmıştı. Kat onun acısını ve kaybını kendi acısı gibi hissetti ve bir an için bu ortak duygu neredeyse onu mahvediyordu. Başını onun geniş göğsüne yasladı ve ağlamamaya çalışarak derin derin nefes aldı. Kalan az zamanını mahvetmemeye çalışıyordu.

"Kat?" Derin onun yanına yatağa tırmandı ve geniş göğsünü sırtına bastırarak yakınına sokuldu. "Sen iyi misin?"

"İyiym," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Ben sadece... Ben iyiym. Gerçekten." İşin tuhafı, bir dakika sonra iyiydi.

Bunu yapan şey, vücutlarının Kat'inkine olan sıcaklığı ve güvencesiydi. Kat kendini tamamen onların arasında, rahatlık içinde koza gibi sarılmış hissetti. Derin'in duygularını Lock'unkiler gibi hissedemese de, onun da kendisine kardeşi kadar değer verdiğini biliyordu. Sevgisini ona nazikçe dokunuşunda, saçlarını okşayışındaki yatıştırıcılıkta hissedebiliyordu.

Sonunda doğrulup gözlerini ovuşturdu. "Özür dilerim çocuklar. Havayı bozmak istememiştim."

"Yapmadınız," dedi Lock sessizce. "Biz de senin gibi hissediyoruz, değil mi Derin?" "Gerçekten de öyle." Derin onun kolunu okşadı, gözleri kasvetliydi.

"Seni kaybetme fikri
tam gerçekten bir araya gelmeye başlamışken, küçük Kat. Dayanılmaz."

Kat burnunu çekti ve çenesini kaldırdı. "Buna katlanmak zorundayız. Bunu Lauren için yapmalıyız. Ve..." Tekrar ikisinin arasına sokuldu. "Eğer gitmek zorunda kalırsam, yüksek bir notla gitmek istiyorum, anlıyor musun?"

"Yüksek bir nota mı?" Lock kaşlarını çatı.

"Yani..." Kat yanaklarının kızardığını hissediyordu ama kendini devam etmeye zorladı. "Sona ermeden önce seni içimde hissetmek istiyorum, ikinizi de."

"Ve seni doldurmak istiyoruz, küçük Kat. Ve seni becermek," diye mırıldandı Deep. "Ama önce siklerimizi senin amında ıslatmalıyız. Bunu yapmamıza izin vermeye hazır mısın?"

Kat midesinin çukurunda bir arzu kıvrımı hissetti. Tanrım, sadece bacaklarını açıp her seferinde bir tanesinin onu doldurmasına izin verme fikri bile onu azdırıyordu. Bağlayıcı içki hâlâ vücudundaydı ve amcığı içine girilme ihtiyacıyla ağrıyordu. Ama bunun da ötesinde, her ikisine de duyduğu sevgi onu tahrik ediyordu. *Evet*, diye mırıldandı, cevap vermek için birleşmenin zihinsel bağlantısını kullandı. *Evet, devam et. Yapmanı istiyorum.* Onlara şüpheyile baktı. *Hanginiz istiyor...?*

Önce seni doldurayım mı? Dolduracağım, diye mırıldandı Lock, kahverengi gözleri şehvetle yarı kapalı. *Size son girdiğimde, leydim, kendime tam penetrasyon izni vermedim. Bu sefer...*

Bu sefer tatlı amının içine sertçe ve derinlemesine itmesi gerekiyor, ikizi için derinlemesine bitirdi. *Buraya gel, Kat.* Kollarını uzattı ve Kat onun kucağına süründü. Onu bir an için aceleyle öptü, sonra elleri ve dizleri üzerine kaldırdı. *göğsüme yasla ve bacaklarını açabildiğin kadar aç*, diye yönlendirdi Lock onun arkasında pozisyon alırken. *Bu, Lock'un içine girmesine izin verecek kadar amını açacaktır.*

Kat, Lock'un geniş başının ıslak kıvrımlarını fırçaladığını hissettiğinde hafifçe titredi. Adam hassas klitorisinin üzerinden geçerken yumuşak bir şekilde inledi ve Deep saçlarını yatıştırıcı bir şekilde okşadı. *Onu izle*, diye yönlendirdi, izleyiciyi göstererek. *Lock'un içine girişini izle, küçük Kat. Tatlı amını sikiyle dolduruşunu izle.*

Başını çeviren Kat, adamın istediğini yaptı. İnanılmaz derecede erotik bir manzaraydı. Kızıl saçlı kız, elleri ve dizleri üzerinde, titriyor ve yatağın başına yaslanmış olan siyah saçlı adama yaslanıyordu. Arkasındaki sarışın adam diz çökmüş, kalın aletini yavaşça kızın ıslak, açık amına sokuyordu.

Şimdi, diye fısıldadı Lock bağlantıları aracılığıyla, onu gererek açarken, siki sonunda içine doğru kayıyordu. *Bunu hissediyor musunuz leydim? Beni içinde hissediyor musun?*

Evet... Kat inledi ve pelvisini eğerek daha da fazlasını almaya çalıştı. Penetrasyon iyiydi - harikaydı - ama sistemindeki bağlayıcı içecek ona daha fazlasına ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Çok daha fazlası... *Güzel... çok güzel.*

Lock'un onu becermesini, birazcık itmesini sağlayabilseydi, bir roket gibi patlayabileceğinden emindi... Henüz boşalmaması gereken bir neden vardı ama aklından çıkmıştı. Düşünceleri bulanıklaşıyor gibiydi, mantıklı zihni zevk ve penetrasyon ihtiyacıyla tüketildi.

Ama çok yaklaşmasına rağmen orgazmın eşiğine gelememişti. Çok geçmeden her şey bitmişti; Kilit, sanki amının sıkı, sıcak sınırlarını terk etmeye isteksizmiş gibi yavaşça geri çekildi. Kat boşluk hissiyle neredeyse ağlayacaktı. Ama tam önünde başka bir penis olduğunu fark etti, Deep'in kucağına bakıyordu. Ve Lock'unkinden bile daha kalındı.

Şimdi, Deep diyordu ki. Bu benim-

Kat ona sözünü bitirmesi için fırsat vermedi. Küçük bir çığlık atarak ayağa kalktı ve Derin'in dar, kaslı kalçalarının üzerine oturdu. Şaftını avucunun içine alarak, sikinin geniş başını amının açıklığına yerleştirdi ve Deep tek kelime edemeden üzerine oturdu.

İkisi de bu ani yakın temas karşısında inledi ve kalın shaft onu iyice gererken Kat zevkten nefesini tuttu.

"Tanrım, küçük Kat," diye mırıldandı Deep kısık sesle. "Hiç bu kadar ileri gittiğini görmemiştim."

"Buna ihtiyacım var," dedi Kat ona, leğen kemiğini kaldırarak birkaç kalın santimin serbest kalmasını sağladı ve sonra kendini bir kez daha kazığa oturtmak için tekrar aşağı itti. "Sana ihtiyacım var. Tanrım, Deep, lütfen... sık beni!"

"Yavaşça, Kat. Yavaşça," diye uyardı Deep. Onun omzunun üzerinden Lock'a baktı. "Kardeşim, işleri yavaştan almak istediğimizi biliyorum ama sanırım bağlayıcı içkinin onun üzerinde düşündüğümüzden daha belirgin bir etkisi var. Küçük Kat'imizin çok fena sikilmeye ihtiyacı var. *Şimdi.*"

"Sanırım haklısın." Lock başını salladı. "Peki nasıl..."

Yatağa yanımıza uzan, diye yönlendirdi Deep, birleşmenin zihinsel değişimine geri dönerek. *Bir an için geri çekileceğim ve sonra birleşip ona birlikte gireceğiz.*

Evet, Kat acilen gönderdi. Evet, ihtiyacım olan şey bu. İkiniz de içimdesiniz. Hemen şimdi. Hemen, lütfen! Artık korkmuyor ya da kararsız değildi. İhtiyacı olan şey buydu-ikisinin de kalın yaraklarının aynı anda onu doldurması. Onu doldurmak, becermek... ve içine boşalmak. Bundan emindi. *Lütfen, o*

fısıldadı ve sonra Derin yavaşça ondan çekilirken yumuşak bir protesto çığlığı attı. Tanrım, onsuz kendini çok boş hissediyordu ve doldurulmaya o kadar ihtiyacı vardı ki...

Sadece bir dakikalığına, tatlım, diye söz verdi, gözlerinden kaçan bir tutam saçı okşayarak. Sadece bir dakikalığına ve sonra Lock ve ben seni düzgün bir şekilde dolduracağız - doldurulmaya ihtiyacın olduğu şekilde.

Kat'i yan yatmaya teşvik etti ve başının altına bir yastık koydu. *Rahatla, küçük Kat, diye mırıldandı. Tanrım, seni seviyorum! Çok güzel ve çok cesursun, Lock ve benim aynı anda seni doldurmamız için tatlı amını açıyorsun. Bunu bizimle yapmak isteyeceğini hiç düşünmemiştim. İkimizi de aynı anda seveceğini.*

Lock kardeşine, *geçmişte olanlar yüzünden böyle düşündüğünü* söyledi. *Bayan Kat'in cesur olduğunu hep biliyordum.*

Bu sadece cesaret değil, diye itiraz etti Kat, zihnini bulandıran şehvet sisinin ötesinde düşünmeye çalışarak. Bu ihtiyaç, lütfen, ikinize de çok ihtiyacım var!

Biliyoruz leydim. Biz kaynaşırken bir dakika, diye karşılık verdi Lock, omzunu öperek.

Lock ve Deep alçak sesle konuşuyorlardı ama o söylenenlerin sadece yarısını duyuyor ve daha da azını anlıyordu. Tek bildiğı, yakıcı bir arzuyla yanıp tutuştuğı ve sadece doldurulup içine girilmesinin cinsel susuzluğunu giderebileceğıydi.

"Şaftını benimkine bastır," diye mırıldandı Deep Lock'a. "Şu anda birbirimizin duygularını gerektiğı gibi hissedemeyeceğimizi biliyorum, bu yüzden bedenlerimizin gerekeni yapmasına izin vermeliyiz."

"Burası. Bu... Ah, orada." Lock'un sesi önce gergindi ama sonra rahatlamış gibiydi. "Bunu hissediyor musun, kardeşim? Sanırım hanımefendimizi doldurmaya hazırız."

"Evet," diye cevap verdi Deep. "Ve küçük Kat'ımız doldurulmaya ve becerilmeye fazlasıyla hazır."

Kat'in arkasında duran Lock, üstteki bacağını kaldırarak amını onların penetrasyonu için açtı. Her ikisi de ona çok yakın bastırdı, üçünün de kalbi aynı ritimde atıyormuş gibi hissedene kadar sert göğüsleri onunkini parantez içine aldı.

Birlikte, Derin mırıldandı. Bize rehberlik edeceğim... şimdi!

Kat, tek, kalın sikin amına girmeye başladığını hissettiğinde zevkten nefesi kesildi. Önce kaygan, geniş başın girişine doğru bastırdığını hissetti. Ardından, hafif bir gerilme hissiyle, kardeşler girişini kırdı ve ona girmeye başladı.

Duyguları inanılmaz derecede yoğunlaştığında yumuşakça inledi ve dudağını ısırdı. Vücudunun onlar için açıldığını, onları içine aldığını hissedebiliyordu, ancak neredeyse ama tam olarak acı verici olmayan bir gerginlik hissi vardı.

Tanrım, çok fazla, çok derin, diye düşündü, aralarında kıvranırken. Neredeyse çok fazla...

Her şey yolunda Kat. Sen iyisin, diye gönderdi Derin, endişeyle gözlerini arayarak. İlk seferinde zor olduğunu biliyorum. Ama sana yemin ederim, bir dakika içinde alışacaksın.

Yavaşça leydim. Yavaşça, Lock yavaşça içine itmeye devam ederken gönderdi. İçinizde dibe dokunduğumuzda, bağlayıcı içecek tam etkisini gösterecek ve zevkten başka bir şey hissetmeyeceksiniz.

Umarım haklısındır, dedi Kat dudağını ısırarak. Çünkü... Tam o anda, kanalının ucuna sertçe bastırdıklarını hissetti ve bir zevk dalgası onu aştı. "Tanrım," diye sayıkladı. "Derin... Kilitle... Lütfen, çok yakınım, çok yakınım..."

Derin, nazikçe ama güçlü bir şekilde, açıkça kardeşine gönderdi. Sadece birkaç itiş yapmalıyız. Kat geldiği an, fırlatılacağız.

Uzun, kalın yaraklarının çekilip tekrar içeri sokulması hissi Kat için çok fazlaydı. Düşük bir inilti ile kendini geldiğini hissetti, uzun zamandır inşa edilen orgazm sonunda üzerine çökerken nihayet kenara doğru eğildi.

Tanrım, evet! diye tekrar düşündü ve sonra etrafındaki dünya eriyip gitti ve hava aniden yıldızlarla doldu.

Bölüm Kırkbir

Orgazmın doruk noktası yavaş yavaş kayboldu ve yerini zevkin tanıdık telaşına ve hızlı, görünmez bir kuş olma hissine bıraktı. Kat, uzayda süzülen Dünya'nın mavi-beyaz topunu ve onu çevreleyen yıldızları görmenin sevinciyle etrafına bakındı.

, Deep'in dediğini duydu. *Daha önce hiç gitmediğimiz kadar hızlı ve uzağa gideceğiz. Ne yaparsanız yapın, bir arada kalın ve kaybolmayın.*

Kat bir an için endişelendi - birleşme sırasında birbirlerinden kopmalarının mümkün olduğunu bilmiyordu. *Nasıl olur da-* diye söze başladı ve sonra her şey bulanıklaştı.

Daha önceki birleşmelerinde, Deep ona zaman ayırmış, güneş sistemini ilk elden görmesine izin vermişti - ya da en azından astral düzlemde görebilecekleri kadar ilk elden. Bu kez, görünüşe göre oyalanacak zamanları yoktu. Yıldızlar, gezegenler, tüm takımyıldızlar göz açıp kapayıncaya kadar akıp gidiyordu. Ateşten parlaklıklarıyla uzayın karanlığını lekeleyecek kadar büyük güneşler o kadar hızlı yükselip kayboldular ki, vahşi bir yanılsama gibi göründüler.

Acele etmeliyiz, diye açıkladı Lock uçarlarken zihninde. *Orgazmınızın gücünü çabuk kullanmalıyız leydim, dağılmadan önce.*

Ne kadar uzun süre beklersek, uzayı katlayıp ulaşamayacağımız bir yere gitme ihtimallerinin o kadar artacağından bahsetmiyorum bile, diye homurdandı Derin. *Ağı hazırladın mı Lock? Bu hızla gidersek, farkına bile varmadan orada oluruz. Umarım onları bulup neyin peşinde olduklarını görecektir kadar uzun süre bizi yerimizde tutabilirim.*

Ağ bende. Merak etme, Lock cevap verdi.

Güzel. Lauren'ı zihninde canlandırıyor musun? Deep Kat'e sordu. *Umarım onu bulabilecek kadar iyi tanıyorsundur.*

Onu tanımak için fazla zamanım olmadı ama üzerimde büyük bir etki bıraktı, dedi Kat, yıldızların ve gezegenlerin yanlarından vızıldayarak geçişini izlerken. *O çok güzel ve çok cesur, onun için gerçekten üzüldüm. Evet, onları ağda yakalayabilirsek yerini bulabileceğime eminim.*

Umalım da Scourge'ların ana gezegeninden çok uzakta olmasınlar, dedi Derin acımasızca. *Eğer çok uzağa gittilerse onları asla bulamayız.*

Üç sektörü kapsayacak kadar büyük bir ağıım var. Lock kendinden emin görünüyordu.

Uzaya kaçmadıkları sürece, onları bulacağız. Asla korkmayın.

Neredeyse vardık mı? Kat kendini küçük bir çocuk gibi hissederek sordu. Ne kadar hızlı seyahat etseler de, astral düzlemde daha önceki iki birleşmelerinden daha uzun süredir bulunduklarına dair garip bir his vardı içinde.

Hemen ileride. Bak, Lock mırıldandı.

İnanılmaz hızları, yanlarından hızla geçen beyaz ve siyah bulanıklıklar tekrar gezegenlere ve yıldızlara dönüşene kadar yavaşladı. Bu Kat'e *Yıldız Savaşları* filmlerinde Millennium Falcon ışık hızından çıkarken uzayın nasıl görüldüğünü hatırlattı. Az ileride, Scourge'un ana gezegeni olarak tanıdığı kirli, gri-kahverengi duman ve kirlilik topunu gördü. Gökyüzünde sadece bir bilardo topu büyüklüğündeydi ama her geçen dakika daha da yaklaşıyordu.

Gemilerini göremiyorum, diye gönderdi, hayal kırıklığına uğramış hissederek.

Endişelenme, dedi Lock ona. *Ağı geniş ve uzağa atıyorum.*

Kat, sanki ağır bir fiziksel iş yapmaya hazırlanıyormuş gibi bir an yoğun bir konsantrasyon hissetti. Sonra Scourge'un ana dünyası ve etrafındaki her yöndeki tüm uzay, nefesini kesecek kadar güzel ve geniş, gümüşü, parıldayan bir ağla kaplandı.

Oh Lock, diye fısıldadı, çok şaşırmıştı. *Bu şimdiye kadarki en iyi çalışman. Muhteşem.*

Umalım da işini yapsın, dedi Deep. *Zihnini aç ve çekiştirmeyi hisset, Kat. Lauren buralarda bir yerde mi?*

Kat konsantrasyonunu derinleştirdi. *Gezegende değil, diye düşündü* rahatlatarak. Lauren ve Xairn'in patladığını gördükleri küçük gümüş gemiyle ayrıldıklarından yüzde doksan dokuz emin olmasına rağmen, Sophie ve Liv'in kuzeninin bir şekilde geride kaldığına dair içini kemiren bir korku vardı. Ama görünüşe göre öyle değildi; Lauren'ı ölü dünyanın yüzeyinde hiçbir yerde hissetmiyordu. Emin olmak için bir tarama daha yaptı... ve zihni yeni bir şeye dokundu - o kadar şok edici ve sert bir şeydi ki, hırıltılı bir nefes aldı.

Ne? Ne oldu? Deep endişeli bir sesle sordu.

Gezegende bir şey var. Karanlık bir şey. Beni yaktı... beni çok etti, Kat boğuldu. Astral formunun her yeri karıncalanıyordu. Sanki çıplak elleriyle canlı bir elektrik kablosunu yakalamış gibiydi.

AllFather, Lock'ın sesi acımasız geliyordu. Hâlâ orada olmalı.

Seni hissetti mi Kat? Deep acilen sordu. Burada olduğumuzu biliyor mu?

Sanmıyorum. Kat kontrolünü yeniden kazanmaya çalışarak zihinsel olarak kendini salladı.

Yine de kızgın. Çok fazla öfke...nefret...ihanet.

Hiç şüphe yok ki Xairn onların sapkın kehanetini yerine getirebilecek tek dışı olan Lock sent ile uçup gittiği için. Bu işleri değiştirir, acele etmeliyiz. Eğer bizi burada hissederse... Cümlelerin uğursuzca sallanmasına izin verdi ve Kat, Bela'nın liderinin savunmasız ruhlarını fiziksel bedenlerinden bu kadar uzakta dolaşırken bulması halinde neler olabileceğini bilmek istemediğini düşündü.

Yine de acele etmeliyiz. Derin'in sesi gergindi. Bizi bu kadar uzağa götürmek ve burada tutmak neredeyse gücümün ötesinde. Çabuk Kat, gezegenden uzak dur ve etrafındaki boşlukta Lauren'in zihninin çekiciliğini hisset.

Anladım, Kat gönderdi. Bana biraz zaman ver.

Sahip olmadığımız şey zaman. Acele edin!

Cevap verme zahmetine girmedir. Derin bir nefes alarak Lauren'i zihninde canlandırdı. Narin yüz hatları, uzun, ipeksi siyah saçları ve sıcak moka rengi teni, Sophie ve Liv'inkilere çok benzeyen yüksek elmacık kemikleri. Ve tabii ki çarpıcı kehribar gözleri. Lauren, diye düşündü, ağ boyunca yolunu hissederek, toplayabildiği tüm konsantrasyonuyla aradı. Seni uzun zamandır tanımıyorum ama güçlü olduğunu söyleyebilirim. Cesursun. Çok şey yaşadın ama ruhun her şeye rağmen parlıyor. Seni bulayım da annene biraz umut vereyim. Seni çok seviyor! Lütfen ona kızının yakında eve döneceğini söyleyeyim.

Sonunda büyük ağın uzak bir köşesinden hayal edilebilecek en hafif çekişi hissetti. O kadar küçüktü ki Kat neredeyse görmezden geliyor, kulağının dibinde vızıldayan minik bir sivrisinek gibi elinin tersiyle itiyordu. Ama sonra his büyümeye başladı ve bunun hayal gücü olmadığını anladı; çekiş gerçekten Lauren'dı ve Lock'un attığı parlayan ağı kenarında bir yerdedi.

Kat'ın en çok hoşuna giden kısım buydu. Arayıcı olarak Deep, onları hedeflerine ulaştıracak ve yerlerinde tutacak gücü sağladı. Lock ise

bulucu, ağı ördü ve attı. Ancak odak noktaları olarak, aradıkları kişinin izini sürmek ve üçünü de o kişinin bulunduğu noktaya uçurmak Kat'in göreviydi.

Sıkı tutunun çocuklar, işte gidiyoruz! Görünmez kanatlarını açtı ve ileri atıldı, havuza dalan bir yüzücünün suyu yarması gibi uzayı temiz bir şekilde yarararak ilerledi. Hız hissi, çekişi takip ederek ilerlerken aradıklarını bulmanın heyecanı içinde gittikçe güçleniyordu...

Kat, dikkat et! Lock'un sesi Kat'in hiç duymadığı kadar telaşlıydı.

Ne oldu? Ne oldu? Arkasına bakmak istedi ama çok hızlı ilerliyorlardı.

Geliyor... Bizim için geliyor. Gezegene bakın! Zlicth'e bakın!

Sonunda geri çekilmeyi başaran Kat, bakışlarını hızla uzaklaşan Scourge ana dünyasına çevirdi... ve neredeyse kalbini durduracak bir şey gördü.

Karanlığın bir parmağı gezegenden uzanıyordu. Uzayın karanlığını bile ve solgun gösteren siyah bir balçıktan oluşan bir dal. Ama bu parmak çok büyüktü; bir yılanın fareyi yutması gibi onları tamamen yutacak kadar büyük, saf kötülükten oluşan bir dokunaç.

Eğer bize dokunursa, diye düşündü Kat, kanı buza dönüştü. Bize dokunursa bile yakalanırız. Bunu biliyorum!

Yüce Baba, Derin gönderdi. Sonda'nızı hissetmiş olmalı.

Ne yapabiliriz ki? Kat panik yapmamaya çalışarak geri gönderdi. Nasıl kaçacağız?

. Şimdi gitmezsek olmaz, Lock gönderildi.

Ama ben gitmek istemiyorum! Çok yaklaştık. Lauren'ı hissedebiliyorum ve neredeyse ona ulaştık.

O zaman annesine güvende olduğunu, Lock'un geri gönderildiğini söyleyebiliriz. Ama burada kalırsak ve AllFather bizi ağında yakalarsa, asla fiziksel bedenlerimize geri dönemeyiz ve ona hiçbir şey söyleyemeyiz.

Kat ağlamak istedi. Bu kadar yaklaştıktan sonra başladıkları şeyi bitirememek çok fazla, çok korkunçtu. Başladı ama Derin

onun sözünü kesti.

Kat haklı. Bu işin sonunu görmeden gitmemeliyiz.

Katılıyorum ama nasıl olduğunu anlamıyorum, Lock tartıştı. Eğer şimdi gitmezsek-

Başka bir yol daha var. Derin'in sesi kararlıydı. Devam et Kat, bizi oraya götür. Eğer AllFather izimizi bulursa, onun dikkatini dağıtırım.

Kat'in duyması gereken tek şey buydu. Zihninde gittikçe güçlenen çekimi takip ederek tekrar ileri doğru daldı. *Bul beni*, diyordu Lauren'ın yaşam gücü. *Bul beni, bul beni, işte buradayım!*

İşte orada! Küçük gümüş bir uzay gemisi görüldüğünde Kat zaferini sesinden uzak tutamadı. İşte orada! Biliyordum.

Çabuk, o zaman kilitle. Yüce Tanrı hemen arkamızda. Kolu uzuyor ve eğer bizi yakalarsa.

Artık çok geçti. Derinden gelen ses o kadar korkunçtu ki Kat dikkatini uzay gemisinden çevirip tekrar arkalarına baktı. Hareket ettiği her yeri kirleten ve lekeleyen siyah, yağlı bir bulut gibi onlara doğru yuvarlanan AllFather'ın tuzağıydı. Kat ona dokunmamasına rağmen karıncalanma ve yanma hissini yeniden hissedebiliyordu... henüz. Ani, korkunç bir düşünce zihnini doldurdu.

ne geçiyordu? Onu doğruca onlara götüreceğiz!

Lock ona *Lauren ve Xairn'in astral düzlemde olmadıklarını* söyledi. *Yani AllFather onları hissedebilir ama onlara zarar veremez. En azından fiziksel olarak. Acele et Kat, kaybedecek zamanımız yok.*

Çok yaklaşıyor, Deep Sent. Siz ikiniz birlikte kalın, ben onun dikkatini dağıtacağım.

Dur! Dur! Lock'un zihinsel sesi acildi. Deep'in dikkatini dağıtmaktan kastının ne olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Kendini bizim için feda edemezsin, buna izin vermeyeceğim.

Kendimi feda edeceğimi sana düşündüren nedir? Deep'in sesi alaycı bir kahkahayla doluydu ama Kat'e boş geliyordu. Aptal olma Lock. AllFather astral düzlemde dolaşan birden fazla zihin olduğunu bilmeyecek. Beni ele geçirirse, hepimizi ele geçirdiğini düşünecek. Ama beni ele geçiremeyecek. Siz ikiniz Lauren'a göz kulak olurken ben de onu küçük bir kovalamacaya sürükleyeceğim. O yüzden acele edin!

Kat itiraz etmek istedi ama onu durdurmanın bir yolu yok gibiydi. *Seni seviyorum Derin! diye olabildiğince güçlü bir şekilde gönderdi. Güvende ol ve bize geri dön, yoksa yemin ederim AllFather'ın sana bir şey yapmasına gerek kalmaz, kıcını kendim tekmelerim!*

Sen ve senin Dünya dilin. O küçük tatlı ayağını kıcıma koyarak beni nasıl incitebileceğini anlamıyorum. Derin yine kafasının içinde güldü. Ama göstermen için geri geleceğimden emin olabilirsiniz.

Yap şunu kardeşim, Lock gönderdi. Ben de seni seviyorum.

Ve ikinizi de seviyorum. Hoşça kalın. Ve sonra Derin'in bulunduğu noktadan ani bir sessizlik geldi. Görünmez omzunun üzerinden bakan Kat, parlak bir şeyin karanlığın iğrenç parmağına cüretkârca yaklaştığını gördü. Mürekkep gibi siyah dal duraksadı ve sonra bir karar verir gibi oldu. Parlak şeyin peşinden o kadar hızlı fırladı ki uzayda bir bulanıklığa dönüştü.

Tanrım! Kat'in kalbi boğazına kaçmıştı. AllFather'ın astral düzlemde bu kadar hızlı olduğunu fark etmemişti. Onu Derin'in ruhunun peşinden koşarken izlemek, firavun faresinin peşinden koşan bir kobrayı izlemek gibiydi.

İzleyerek zaman kaybetme, dedi Lock sert bir sesle. *Deep, ihtiyacımız olan bilgiyi alabilmemiz için yem rolü oynuyor. Acele et, Kat. Acele et!*

Tamamdır. Kendini dehşet verici manzaradan gözlerini kaçırmaya zorlayan Kat, dikkatini Lauren'a çevirdi ve tüm konsantrasyonunu yeniden görevlerine verdi.

Yapabileceği başka bir şey yoktu.

Bölüm Kırk İki

Uzayı yaran Kat, doğruca gümüş gemiye daldı ve kolayca derisinin içinden geçti. Lock'u arkasında hissedebiliyordu ama kendilerini aniden içinde buldukları kokpite bakarlarken Lock hiçbir şey söylemedi.

Xairn'in devasa formu kontrollerin üzerine eğilmişti ve şiddetle konsantre olmuş görünüyordu. Kat, Lauren'ı görmediğini fark ettiğinde bir panik hissi yaşadı. *Ama onu burada hissediyorum! Nerede o? Nerede-*

"Oh, bu çok daha iyi hissettiriyor." Lauren geminin arka tarafındaki gizli bir bölmeden öne çıktı. Bir havluyu vücuduna sarmış, diğeriyle de hâlâ nemli olan saçlarını kuruluyordu. Kat onun duştan yeni çıkmış olduğunu tahmin etti. *Bu gemilerde duş olduğunu kim bilebilirdi ki?* diye düşündü izlerken.

Lock, *bu eski modellerde standart bir özellikti,* diye mırıldandı. *Eskiden savaşçıların Ana gemiden çok daha uzun süre uzak kalmaları gerekirdi - her gemide evin tüm konforu vardı. En azından uzayın derinliklerinde sahip olunabileceği kadarına.*

"Kendini daha iyi hissetmene sevindim." Xairn başını kaldırdı, ince havlunun Lauren'ın kıvrımlarını nasıl örttüğünü görünce siyah üzerine kırmızı gözleri kısa süreliğine açıldı. Sonra telaşla tekrar kontrollere baktı. *"Dravik kalıntılarını cildinden uzaklaştırmak seni rahatlatmış olmalı."*

"Kesinlikle öyle." Onun yanındaki yolcu koltuğuna yerleşti, hâlâ saçlarını okşuyordu. "Keşke giyecek başka kıyafetlerim olsaydı. Korkarım pelerinin mahvoldu."

"Sorun değil." Xairn'in derin sesi biraz boğuk çıkmıştı. "Sana gideceğimiz yerde giyebileceğin uygun bir şeyler bulabileceğimize eminim."

"Neresi orası? Nereye gidiyoruz? Beni hala eve götürecek misin?"

Sertçe başını salladı, hâlâ ona bakmıyordu. "Bunu yapacağıma yemin ettim ve sözümü tutacağım. Ama birkaç küçük ayarlama yapmadan Dünya'ya dönmek bizim için güvenli olmaz."

"Ayarlamalar mı? Neye, gemiye mi? Böylece baban izini süremez, değil mi?"

Xairn başını salladı. "Bahsettiğim şey kesinlikle bu değil. Seni güvenli bir şekilde ana gezegenine geri götürebilmem için DNA'larımızı -ikimizin de- ayarlamamız gerekecek."

"DNA'mız mı?" Lauren'ın sesi dehşete kapılmış gibiydi. "Sen neden bahsediyorsun Xairn? DNA'mın değiştirilmesini istemiyorum!"

"Üzgünüm ama bu gerekli." Konuşurken gözlerini dikmiş önüne bakıyordu, geniş omuzları gergindi. "İşte bu yüzden şu anda Maw Kümesi'ne gidiyoruz. En iyi genetik manipölatörler orada yaşıyor. Hedefimize güvenle ulaşmamıza yardımcı olabilirler."

"Ama..." Lauren çaresiz bir hareket yaptı. "Ne kadar uzaktalar?" "Dünya'dan yaklaşık yüz bin ışık yılı."

"Ne?" Lauren talep etti. Sonra derin bir nefes aldı ve bir elini kaslı kolunda. "Xairn, burada üzülmemek ya da heyecanlanmamak için gerçekten çok çabalıyorum. Ama bana öyle geliyor ki, olmamız gereken yerin tam tersi yönde ilerliyoruz."

"Lauren..." Xairn onun kolundaki ele dikkatle baktı ve Lauren elini aceleyle geri çekti.

"Özür dilerim. Ama bak, yaşlanıp ölmekten önce bizi nasıl bu kadar uzağa götürüp geri getirebilirsin? Yani, ben bir kek fırıncısıyım, fizikçi değil ama bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum."

"Bu mümkün, . *Bunu* kullanarak." Xairn başıyla görüntü ekranını işaret etti ve Kat istemsizce onun hareketini takip etti. Gördüğü şey inanılmaz derecede tuhaftı. Uzayın dokusunda bir şekilde açılmış koyu gümüşü mavi, girdaplı bir delik görünüyordu. *Sadece bir delik değil*, diye düşündü, hâlâ bakıyordu. *Bir huni ya da musluk gibi. Bir küvetteki giderin etrafında dönen su gibi -evrendeki en büyük küvet.*

"O da ne?" Lauren'ın sesi de Kat'in hissettiği kadar şaşkıındı. "Bu bir kara delik mi?"

Xairn göğsünün altından garip, derin bir gümbürtü sesi çıkararak Kat'in gözlerini ekrandaki tuhaf görüntüden ayırmasına neden oldu. Bir süre sonra büyük Scourge savaşçısının güldüğünü fark etti. Paslı bir sest, sanki çok sık gülmüyormuş gibi ama yine de hoş bir sest.

"Tabii ki hayır," dedi, ağzının bir köşesi eğlenerek seğiriyordu. "Eğer öyle olsaydı, gemimiz parçalara ayrılır ve

Biz onu görmeden önce bile devasa çekim gücüyle onu içine çekti. Bu, Lauren, boyutlar arası bir geçit. Bir solucan deliği."

"Bir solucan deliği mi? Ve bizi *içine* mi uçuracaksın?"

"İçinden," diye düzeltti Xairn. "Anında Maw Kümesi'nde olacağız. Orada işimizi hallettikten sonra, bizi eve götürecek başka bir gemi bulabiliriz - en azından sizin evinize. O sektör onlarla dolu ve yıldız haritaları bizi güneş sisteminize geri getirecek birkaç tane olduğunu gösteriyor."

"Bilmiyorum..." Lauren kuşkulu görünüyordu.

"Biliyorum." Xairn bir an için gözlerini kapattı ve tüm vücudu gerildi. "Bunu hissedemiyor musun? Babam dışarıda bir yerlerde, çok da uzakta değil. Şu anda başka birini ya da bir şeyi arıyor, ama onu yakaladığı anda dikkatini bize çevirecek."

Geminin arkasından başka görececek bir şey olmamasına rağmen Lauren korkuyla omzunun üzerinden baktı. "Peşimizde mi? Yani bir geminin içinde mi?"

"Zihniyle takip ediyor." Xairn yüzünü buruşturdu. "Bana fısıldadığını duyabiliyorum. Seni ona geri götürmem için beni zorluyor... Tanrılar!" Kocaman bir yumruğunu direksiyon simidine vurdu. "Çok geç olmadan buradan uzaklaşmalıyız."

"Pekâlâ." Lauren'ın yüzü solmuştu ama kararlılıkla emniyet kemerini bağlamaya başladı. "Pekâlâ Xairn. Bizi buradan çıkar."

Kontrolleri sıkıca kavradı ve yüzündeki konsantrasyon ifadesi yoğunluğuyla korkutucuydu. "Dayanın. Bir solucan deliğinden geçmek zorlu bir iştir."

Gitmek zorundayız! Lock'un Kat'in kafasının içindeki sesi onu irkiltti. Lauren ve Xairn arasındaki etkileşime kendini o kadar kaptırmıştı ki neredeyse neler olduğunu unutacaktı. *Kat, gitmeliyiz,* dedi Lock tekrar. *Eğer bizi solucan deliğinden geçirirlerse, bir daha asla fiziksel formlarımıza geri dönemeyebiliriz.*

Anladım. Kat kendine zihinsel bir sarsıntı verdi. *Buradan çıkalım, Deep'i alalım ve gidelim.*

Geminin derisinden yukarı doğru yükselirken, kendini bir kez daha uzayın karanlığında buldu. *Derin mi? Nerede o?* Bir an panik hissetti ve

Sonra ruhunun parlak gümüş çizgisinin, AllFinger'ın dokunacının siyah lekesinden sadece birkaç santim ötede zıpladığını gördü. Tanrım, bunu nasıl yapıyordu? Kötülükten böyle bir adım önde kalmayı? Kat, binlerce ışık yılı ötedeki kalbinin korkuyla yerinden fırladığını hissetti, çünkü karanlığın dalının onu tam sıçramadan önce neredeyse yakaladığını gördü.

Deep, diye seslendi. Deep, bize geri dön! Lauren'a neler olduğunu biliyoruz. Hadi eve gidelim.

Yapamam. Zihinsel sesi yorgunluktan boğuklaşmıştı. Bunu hissedecek. İkinize katılırsam birden fazla kişi olduğumuzu anlayacak. Bunu riske atamam.

Evet, yapabilirsin, kardeşim! Gel! diye emretti, ama bu emrin Derin'in ruhu olan parlak ışık üzerinde hiçbir etkisi olmadı.

Bensiz gitmeniz gerekecek. Zaten AllFather'ın dikkatini dağıtıp seni burada daha fazla tutamam.

Hâlâ ayrıyken gitmemize izin vermeye cüret etme! Kat ona öfkelenildi.
*Sana ihtiyacımız var, Deep. **Lock**'ın sana ihtiyacı var ve ben gittikten sonra sana daha da çok ihtiyacı olacak.*

Üzgünüm, küçük Kat. Ama ben-

Tam o sırada solucan deliğinin yönünden bir ışık patlaması oldu. Bir an için dikkati dağılan Kat, tam zamanında dikkatini oraya çevirdi ve küçük gümüş geminin geniş huninin etrafında oyuncak bir kayık gibi döndüğünü ve büyük bir kanalizasyona doğru çekildiğini gördü. *Tanrım, diye düşündü. Bundan kurtulabilecekler mi? Gidecekler*

-

Derin! Lock'un zihinsel sesi öylesine ıstırap doluydu ki Kat bunu kalbinde bir bıçak gibi hissetti. Göz ucuyla, üzüntü ve inançsızlık içinde çığlık atmasına neden olan bir şey gördü.

Parlak, uçuşan ışık karanlığın siyah dokunacına çok yakın uçmuştu. O ve Lock izlerken, yağlı, siyah, çok kollu bir bulut etrafında patladı ve avını yakalayan bir ahtapot gibi onu yutmaya başladı. Bir an için ışık kurtulmak için zorlanıyor, dokunaçlardan sadece biri onu kavrayana kadar mücadele ediyor gibiydi. *Hayır, sadece bir ışık değil, bu Derin, diye düşündü Kat uyuşmuş bir halde. Derin, lütfen hayır! Şimdi olmaz. Sonunda beni gerçekten önemseydiğini öğrendiğimde olmaz. Benim seni sevdiğim gibi sen de beni seviyorsun! Lütfen! Lütfen!*

Ama zihinsel yalvarışı işe yaramadı. Onlar izlerken, kıvranan yılanlardan oluşan bir yuva gibi binlerce dokunaç daha patladı. Işığı kapladılar, onu amansızca içe doğru çektiler... ta ki karanlık onu tamamen yiyene kadar.

Hayır! Kat acıyla uludu. Hayır, Derin! Hayır! Hayır! Lock'un kederini o da hissetti.

-O kadar yoğun bir acı ki neredeyse dayanılmazdı... ve sonra aniden geriye, karanlıktan ve kaybolan ışıktan uzağa doğru uçuyorlardı. Lauren ve Xairn'den, solucan deliğinden ve kirlenmiş Scourge ana gezegeninden, her şey bulanıklaşana kadar muazzam bir hızla uzaklaşıyorlardı.

Dur! Dur! Kat panik içindeydi. Durun! Durun! Onun için geri dönmeliyiz! Onu orada öylece bırakamayız.

O çoktan kayboldu. Ulaşamayacağımız bir yere gitti. Lock'un sesi umutsuzluktan kısılmıştı. Ve geri dönemeyiz. Bizi bu kadar uzağa getiren ve yerimizde tutan Derin'in gücüydü. O olmadan, geri çekilmemize engel olamayız.

O konuşurken bile inanılmaz hızlı, yoğun yolculuk sona ermişti. Kat neredeyse duyulabilir *bir gümbürtüyle* fiziksel bedenine yeniden girdiğini hissetti. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve kendini Derin'in yüzüne bakarken buldu.

Çok iyi tanıdığı kömür karası gözleri açtı ama görmüyordu. Geniş göğsü inip kalkıyordu ama koca vücudunun geri kalanı gevşekti.

"Derin mi?" Kat hevesle onun yanağını okşadı. "Derin, beni duyabiliyor musun?"

"Leydim, o gitti. Bulunduğu yerde sizi duyamaz." Lock'un sesi kederle doluydu.

"Ne demek istiyorsun?" Kat talep etti. "Nerede o?"

"Gitti," diye tekrarladı Lock. "Ruhu bedeninden ayrılmış, sonsuza dek AllFather'a kaybolmuş. Geriye sadece bir kabuk kaldı."

Kat, karanlık ikizinin tanıdık, keskin yüz hatlarına dehşet ve inançsızlıkla baktı. Deep onu zaman zaman tamamen çıldırtmış, hatta ona deliler gibi aşık olmasına rağmen onu hiç umursamadığına inandırmayı bile başarmıştı. Ama onun aykırı doğasına rağmen, onu çok sevmeye başlamıştı. Ve şimdi...

Şimdi o gitti, diye düşündü uyuşukça. Sonsuza dek gitti ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Boğazından bir hıçkırık yükseldi. Saf özlem, kayıp ve kederin sesi.

Gitti... sonsuza dek gitti. Oh Deep...

Bölüm Kırk Üç

Deep yorgunluktan o kadar uzaklaşmıştı ki zar zor hissedebiliyordu. Üçünü fiziksel formlarından ışık yılı kadar uzakta bir noktada tutmak için gereken güç ve AllFather'ın bir adım önünde durarak etrafta dolaşmak için gereken enerji onu hızla tüketiyordu. Kendini oksijensiz bir yarışta koşuyormuş gibi hissediyordu, sanki ciğerleri yanıyor ve uyluklarındaki büyük kaslar yorgunluktan titriyordu, her an yere yığılabiliirdi. Ama Kat ve Lock güvenli bir yere ulaştıkları sürece sorun yoktu. Tek önemsedığı, tek önemli olan buydu.

AllFather'ın onu yakaladığını hissettiğinde, ceset gibi soğuk bir elin ayak bileğine dolandığını ve onu karanlık bir gölün dibine sürüklediğini hissettiğinde, bu neredeyse bir rahatlamaydı. Yine de kaçmaya çalıştı. Zorlanarak, tüm gücüyle çekti. Elinden gelse Kat ve Lock'u yalnız bırakmayacaktı. Bırakamazdı... Ve sonra karanlık etrafını sardı ve yıldızları, gezegenleri ve uzayı gözden kaybetti. Baktığı her yerde yağlı siyah hiçlikten başka bir şey yoktu.

Sssooo, tanıdık bir sesin zihninde fısıldadığını duydu. Böyle özel yeteneklerin olduğunu bilmiyordum, Savaşçı. Ne tesadüf, özellikle de çok açken...

Beni yiyecek, diye düşündü Derin çaresizlikle. Ruhumu güzel bir şarap gibi emecek, bedenimden çıkarmasına bile gerek kalmayacak. Ona gümüş bir tepside . Bu daha yeni öğrendiği bir Dünya deyişiydi ama bunu kendisine uygulayabileceğini hiç düşünmemişti. Kat, diye düşündü soğuk, yağlı dokunaçlar etrafından kayarak onu boğarken ve nefes almasını zorlaştırırken. Lock, çok üzgünüm. İkinizi de çok sevmiştim. Ama ölümüm sizi özgür kılacaksa, buna değer.

İç çekerek, içindeki gerilimi, uzayın bu özel bölümünde hepsini yerinde tutan psişik çapayı serbest bıraktı. Kat ve Lock'un ruhlarını serbest bırakıp Ana gemide bekleyen bedenlerine geri dönmelerine izin verirken üzüntü çılgınlıkları duyduğunu sandı. Ama o kadar siliklerdi ki emin olamadı. AllFather onları hiç fark etmemiş gibi görünüyordu.

-Yutmaya hazırlanmakla çok meşguldü.

Demek böyle bitecek, diye düşündü Derin, garip bir şekilde huzurlu hissederek. Umarım çabuk biter.

Çabuk değil Savaşçı, diye tısladı TümBaba kafasının içinde. *Hiç de çabuk değil. Oğlumun gelinimi çalmasına yardım ettin. Ve şu an için ulaşamayacağım bir yerde olduğu için, acının tadını çıkarmak istiyorum. Yavaşça... oh, çok yavaşça... Ben-*

Hayır. Onu alamayacaksınız. Ani bir ışık parlaması, karanlığı yaran bir şimşek gibi, Yüce Baba'nın sözlerini kesti. Derin bir anlığına kör oldu. *Ne-?*

Ne değil, Savaşçı. Kim. Karanlıktaki ses otorite doluydu ve belirgin bir şekilde kadınsıydı.

Kim o zaman? Kafası karışmış bir halde derin derin düşündü. AllFather neredeydi? Ona ne oluyordu? Ve konuştuğu bu yeni varlık kimdi?

Beni tanı mıyor musun? Ses şimdi daha yumuşaktı, neredeyse gülüyordu. Karanlık, yağlı dallar sesle birlikte aniden geri çekildi ve sonra tamamen kayboldu. ***Hayatın boyunca bana taptın,*** diye devam etti ses. ***Ya da öyleymiş gibi davrandın.***

Tanrıça mı? Tüm Yaşamın Anası mı? Deep buna inanmakta güçlük çekiyordu. Kardeşi ve diğer tüm Kindred'lar gibi o da taptıkları dışı tanrıya derin bir saygı gösterecek şekilde yetiştirilmişti. Ancak kalbinin derinliklerinde onun gerçek varlığına dair her zaman şüphe duymuştu.

Artık şüphe etme, Savaşçı. Etrafındaki ışık büyüyordu. Yumuşak bir parıltı, AllFather'ın şeytani kara bulutunun tam tersi gibi görünüyordu.

Hiç şüphem yok, diye gönderdi Derin, hitap ettiği varlığı görebilmeyi dileyerek.

Yüzümü görmek ölmek demektir. Hiçbir ölümlü benim gerçek yüzüme bakıp yaşayamaz, Tanrıça nazıkçe gönderdi. ***Ama sana kendimden bir parça verdim Derin, reddettiğin bir parça.***

Derin'i şaşırtan şey, parlayan beyaz ışığın içinden Kat'in çıkması oldu. Ya da en azından onun görüntüsü. Lock'un İkiz Aylar'daki parti için ona aldığı koyu yeşil elbiseyi giymişti ve uzun kumral saçları omuzlarına dökülmüştü. O kadar güzeldi ki kalbi sızladı ama yine de kafası karışmıştı.

Anlamıyorum. Kat'in aslında sen olduğunu mu söylüyorsun? Yani o bir tanrıça mı?

Tabii ki . Çanlar gibi müzikal kahkahalar etrafı doldurdu
O. Ama erkeklerimle eşleştirdiğim her dışının içine kendimden küçük bir parça yerleştiriyorum. Bu parça sizi çağıran şeydir - rüya paylaşımını başlatan ve Kindred erkekleri ile seçtikleri gelinler arasındaki çekime neden olan şey. Kat'e olan aşkınızla savaşmanın neden en başından beri faydasız olduğunu şimdi anlıyor musunuz?

Anlıyorum. Deep saygıyla başını salladı. *Affet beni, yalvarırım. Gerçekten, bana verdiğiniz armağanı çok utanç verici bir şekilde kötüye kullandım, Tanrıça.*

Kesinlikle öyle. Ses sertti. **Bu kasıtlı kötüye kullanım için ölmeyi hak ediyorsun, Derin. Sen de biliyorsun.**

Biliyorum. Başını itaatkâr bir şekilde eğdi.

Ama sen gidersen seni özleyecek başkaları da var. Örneğin kardeşin Lock. Ona zalimce davranmış olsan da, yine de seni seviyor. Ve Kat, elbette. Onu kendinize düşman etmek için elinizden geleni yapmış olsanız da o da kaybınıza üzülecektir.

Kat...Deep neredeyse devam edemiyordu. *Bağışla beni Tanrıça, ama Kat'in beni özlemesi uzun sürmeyecek. Ruh zehirlenmesi geçiriyor. Korkarım fazla ömrü kalmadı.*

Hanımefendinin durumunun farkındayım Derin. Ses nazikçe azarlıyordu. **Bana şunu söyle, Kat ile yer değiştirir miydin? Yaşamasına izin versem onun acısını ve kusax yarastıyla gelen kesin ölümü göze alır mıydın?**

Bir anda! Deep bir umut dalgası hissetti. *Lütfen, Tanrıça, artık her şeyi yapabileceğini biliyorum. Lütfen, Kat'in hayatı için kendi hayatımı verebilseydim, bunu seve seve yapardım.*

Sözlerindeki samimiyeti hissediyorum. Ses şimdi onaylıyor gibiydi. **Ve bu yüzden onları söyledikleri ruhla onurlandıracağım. Çok az kişiye verdiğimi sana da vereceğim, serseri oğlum.**

Ne veriyorsunuz? Derin bir süre sonra ses konuşmasını bitirmiş gibi görüldüğünde sordu. *Kat ile yer değiştirmeme izin vereceğinizi mi söylüyorsunuz? Lütfen, Tanrıça, lütfen, öyle olmasına izin ver.*

Sözlerimi hatırla, diye fısıldadı ses, sorusuna cevap vermeden. **Onları kalbinin derinliklerinde saklayabilmek için dikkatle dinle. Bir savaş yaklaşıyor; bugüne kadar düşmanınızla yaptığınız savaşları, oyuncaklarıyla oynayan çocukların mücadelesi gibi gösterecek bir çatışma.**

Bunun bir parçası mı olacağım? Deep'in kalbi sıkıştı. *Bu Kat'in yerine benim ölmeme izin vermeyeceğin anlamına mı geliyor?*

Birçoğunun oynayacak bir rolü olacak. En azından bunun. Kat'in görüntüsü eriyerek yerini Xairn'in görüntüsüne bıraktı.

O mu? Deep şüphe duymaktan kendini alamadı. *Ama o onlardan biri, bir Bela.*

Gerçek bir Kindred gibi davranmadı mı? diye sordu Tanrıça. Sana söylüyorum Derin, bu erkek kalbime yakın. Çok keder ve acı çekti, yine de boyun eğdi ama kırılmadı.

Deep isteksizce kabul etti, *Lauren'a dışisine saygı duyması gereken bir erkek gibi saygı duyuyor gibiydi. Yine de, göremiyorum-*

Tanrıça sözlerine şöyle devam etti: **"Kalbi çatışma içinde. İçine ışık ekmiş olsam da, karanlığın tohumları da var. Bahsettiğim çatışmanın sonucu onun iradesine bağlı olacak. Sesi tekrar sertleşti. Seni görevlendiriyorum Savaşçı, eğer senden yardım isterse ona yardım edeceksin. Ona elinden geldiğince yardım edeceksin. Ve doğru zaman gelene kadar bundan bahsetmeyeceksin. Anladın mı?**

Anlıyorum. Derin doğru zamanın geldiğini nasıl bileceğini sormak istedi ama bu sorunun gereksiz olduğunu hissetti. Tanrıça ona gösterdiklerini açıklama zamanı geldiğinde bunu ona bildirecekti. O zamana kadar, ne kadar zamanı olursa olsun, sırrı kalbinde saklayacaktı.

Uzun, yalnız bir zaman, diye düşündü, Kat'i düşündüğünde bir acı hissediyordu. *Kat'imın olmadığı bir sonsuzluk. Tabii bana bir an önce konuşma fırsatı verilmezse ve ben de onun yerine ölmezsem.* Her şey mümkündü, diye düşündü. Tek umudu, sevdiği kadın ve hâlâ çok değer verdiği kardeşi olmadan yaşamak zorunda kalmamaktı; üçü arasındaki duygusal bağlar kopmuş olsa bile.

Dönme vaktin geldi, diye mırıldandı kulağına ses. **Sana söyledığım her şeyi hatırla. Çok az kişiye nasip olan şeyi sana verdiğimi unutma.**

Ama ne... Ne

"Öyle mi?" diye yüksek sesle bitirdi.

"Ne-ne ne?" Kat kontrolsüzce hıçkırıyordu ve Lock yüzünde saf bir sefalet ifadesiyle onu kollarında tutuyordu.

"Beni affedin leydim," diye mırıldandı. "Ama ben hiçbir şey söylemedim."

"Evet yaptın." Burnunu çekerek ona baktı. "Sen... 'Ne oldu?' dedin."

Derin boğazını temizledi. "Aslında bunu ben söyledim."

Ona baktıklarında yüzlerinde beliren ifadeler Deep'e keşke bir kayıt cihazı olsaydı dedirtti. Şok ve dehşetin ardından korku, inançsızlık ve son olarak da filizlenen umut geliyordu.

"D-derin mi?" Kat fısıldadı, sesi ağlamaktan cızırdıyordu. "Derin, sen misin?"

"Kesinlikle öyle görünüyor." Deep kendine baktığında hâlâ çıplak olduğunu gördü, ancak Lock ile Kat artık kaynaşmış ya da birleşmiş değildi.

"İyi misin kardeşim?" Lock'un sesi gergin ve boğuk çıkmıştı. Sanki buna inanamıyormuş gibi elini uzattı. "Sen... gerçekten iyi misin?"

Derin onun elini tuttu ve sıkıca sıktı. "Kendimi iyi hissediyorum kardeşim. Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

"Evet..." Lock şaşkınlıkla ona baktı. "İyi hissediyorsun. Bunu iliklerime kadar hissediyorum -sağlığınıza. Bizi tekrar görmekten duyduğunuz mutluluğu."

"bahsediyorsun sen?" Kat belirsiz bir şekilde sordu.

"Bağ. duygusal bağ," dedi Derin yavaşça. "Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama geri geldi. Yeniden kuruldu."

"Ben... Sanırım ben de onu hissedebiliyorum," dedi Kat tereddütle. "Ama sadece ben mi yoksa ikiniz de mi hissediyorsunuz pek anlayamıyorum. Hissediyorum... Sevinçle doluyum. Ve minnettarlıkla. Oh, Derin!" Kendini onun kollarına attı ve adam onu yakalayıp sıkıca tuttu. "Geri döndün. Gerçekten geri döndün ve iyisin!" Sesi duygusallıktan titriyordu.

"Evet, öyleyim." Derin onun parlayan saçlarını nazikçe okşadı, o kadar sevinç doluydu ki zar zor konuşabiliyordu. Ama sonra aklına yeni bir düşünce geldi. Eğer kendi evine dönmüş olsaydı

Üzerinde tek bir kesik ya da çizik bile olmayan fiziksel formu, Tanrıça'nın Kat ile yer değiştirmesine izin vermemeye karar verdiği anlamına mı geliyordu?

Herhalde o kadar zalim olamaz, diye düşündü, düşüncelerini dikkatle koruyarak. Beni geri getir ve sevdiğim kadına sarılmama izin ver ve sonra onu tekrar al. Oh, lütfen Tanrıça...

Yüzünü onun göğsüne gömmüş olan Kat, geri çekilerek ona baktı. "Şimdi de üzgünsün. Neyin var?"

"Evet, seni rahatsız eden nedir kardeşim?" Lock öne doğru eğildi, kaşlarını çattı. "Bu." Kat'in çenesini kaldıran Deep, parmaklarını Kat'in sağ elinin üzerinde gezdirdi.

yanak... ve sonra pürüzsüz ve ızsız olduğunu fark etti. *Kusax*'ın hangi yanağı yaraladığını mı karıştırmıştı? Çabucak diğer yanağa bakmak için çenesini çevirdi, hiçbir şey yoktu. Demek ki Tanrıça onun isteğini yerine *getirmişti*. Ne göreceğini bilen Derin, yatağın yanında hâlâ uğuldayan görüntüleyiciye bakmak için döndü. Kendi yanaklarının köşeli düzlemlerini inceledi ve... hiçbir şey bulamadı.

Yani Kat ile yer değiştirmeyecekti. Bunun yerine, ikisi de yaşayacaktı. Ruh zehirlenmesi gitmişti. İyileşmişti. Ve Tanrıça aralarındaki bağı yeniden kurmuştu. *Teşekkür ederim, Tüm Yaşamın Anası. Çok teşekkür ederim!*

Onu ve Kat'i izleyen Lock, aynı anda neler olup bittiğini fark etmiş gibiydi. "Leydim..." Sesi sevinç ve inançsızlıkla titriyordu. "Kat, yanağın."

"Ne?" Kaşlarını çatarak elini sağ yanağına götürdü. "Biraz daha mı yayıldı?"

"Hayır," Derin onun elini kenara itti ve görüntüleyicideki yansımasını işaret etti. "Gitti, küçük Kat. Tamamen gitti."

"Aman Tanrım. Bu ne anlama geliyor?" Aynada lekesiz yanağını inceledi. "Başka bir yere mi taşındı?" Vücudunun geri kalanına ve ardından görüntüleyicide kendini inceledi, ruh zehrinin yeşil spiralini aradı.

Deep onun hiçbir şey bulamayacağını zaten biliyordu. Ondan başka kimsenin duyamayacağı kadar yumuşak bir hava kulağına doğru hafifçe üfledi. ***Sana çok az kişinin sahip olduğu bir şeyi veriyorum Derin,*** diye fısıldadı. ***İkinci bir şans. Bunu akıllıca ve iyi kullan. Leydini ve kardeşini sev ve onlara gerçek bir Akraba'nın yapması gerektiği gibi saygı ve nezaketle davran. Ve verdiğin sözü unutma.***

Yapmayacağım, diye gönderdi Derin, kalbi minnettarlıkla dolup taşarak. Çok teşekkür ederim, Tanrıça. Unutmayacağım.

"Neyi unutmayacaksın?" Lock kaşlarını çatmış ona bakıyordu ve Kat hâlâ belirsiz bir şekilde vücudunu arıyordu.

"Dur." Derin, çenesini kaldırdı ve onu alnından nazikçe öptü. "Aramayı bırak, küçük Kat. Hiçbir şey bulamayacaksın, sen iyileştin."

"İyileşti mi? Emin misin?" Gözlerinde umut ışığı parlıyordu. "Ama nasıl? Kim tarafından?"

"Beni ikinize de geri gönderen aynı kişi tarafından." Derin ona sıkıca sarıldı ve sonra boştaki koluyla Lock'a işaret etti. "Buraya gel kardeşim."

Lock gözlerinde yaşlarla onların kucaklaşmasına katıldı ve gerçek eşlerini bulduklarında İkiz Kindred'ın yaptığı gibi Kat'i aralarında sıkıca tuttular.

Artık bizimsin, küçük Kat, Derin onu, birleşmeleriyle oluşan yeni ve çok kalıcı bağ aracılığıyla gönderdi. Sonsuza dek benim ve Lock'un.

Yani... bağlandık mı? Bu sefer tamamen bağlandık mı? Güzel mavi gözlerini dolduran belirsizlikle ona baktı.

Umarım sakıncası yoktur leydim, Lock endişeyle gönderdi. Ama bu doğru, aramızdaki bağın derinliğini hissedin. Bu bağ, daha önce paylaştığımız ruh bağına, bir ipin bir ipliğe olduğu kadar benziyor. Bizi sıkıca ve kalıcı olarak birbirimize bağlıyor.

Lock haklı, Deep ona söyledi. Korkarım geri dönüş yok.

Geri dönmek yok mu? Sizi aptallar! Kat ikisini de tekrar kendine çekerken aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyordu. Geri dönmek istemiyorum! Sadece hayatımın geri kalanını bu ya da başka bir galaksideki en harika iki adamla geçirmek istiyorum.

Öyle mi? Deep ona kaşlarını kaldırdı. Peki onlar kim? Onlarla tanıştık mı?

Sen... Kat başını salladı, gözyaşları arasında hâlâ gülüyordu. Yemin ederim gün seni öldüreceğim Derin.

Ben çoktan öldüm. Onun gözlerinin içine bakarken zihinsel sesini ciddileştirdi. Ama senin için geri geldim, küçük Kat. Sen ve Lock. Ve bir de

Söz veriyorum.

"Bir söz mü?" Lock kaşlarını çatarak yüksek sesle söyledi. "Kime verilmiş bir söz?"

"Boş ver." Derin başını salladı. "Doğru zaman geldiğinde sana söyleyeceğim. Ve henüz değil."

"Ne için doğru zaman olduğunu biliyorum." Kat'in gözleri aniden arzuyla yarı kapalı bir şekilde ona gülümsedi ve Lock'a baktı. "Üçümüz arasında bir başka bağlayıcı seks seansının zamanı geldi. İkinizi de tekrar içimde hissetmek istiyorum."

Derin gülümsedi. "Dünya'da dedikleri gibi 'yeminlerimizi yenilemek' mi istiyorsun?"

"Kesinlikle." Gülümsedi. "Ve sence bu sefer kimse birkaç dakikalığına ölmeden ve geri kalanımıza kalp krizi geçirtmeden bunu başarabilir miyiz?"

"Sanırım bu ayarlanabilir leydim." Lock gülümsedi ve ipeksi kızıl saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırdı. "Ve bu sefer ben önde olmak istiyorum."

"Bütün gece boyunca ikiniz de sırayla önde ve arkada olabilirsiniz." Kat gülümsedi ve her ikisine de uzun, yavaş birer öpücük verdi. "O bağlanma suyundan bir bardak dolusu içmiştim, unuttun mu? Etkilerinin yakın zamanda geçeceğini sanmıyorum."

"Umarım öyle olmaz, küçük Kat," diye mırıldandı Deep, kardeşiyle birlikte gelinlerini yavaşça yatağa indirip onu kendilerine yeniden bağlamaya hazırlanırken. "Ben de öyle umuyorum."

Sonsöz

"Yani Sylvan sana ve Deep'e temiz raporu mu verdi?" Olivia tepside ev yapımı yumuşak bir çubuk kraker seçti ve büyük bir ısırık almadan önce küçük bir parça yaban turpu hardalı ekledi.

"Evet. Gitmeye hazırız, hiçbir yerde ruh zehirlenmesinden eser yok." Kat mutlulukla gülümsedi.

"Ama nasıl?" Sophie sordu. "Seni ne iyileştirdi?"

"L'rin Ana Deep'e eğer üçümüz bir bağ kurarsak zehri seyretebileceğimizi söyledi. Bağlayıcı seks yaptığımızda *bir* bağın mümkün olduğunu düşünmemiştik ama görünüşe göre yine de bir bağ kurmuşuz. Yani resmi teori bu. Ama Deep daha fazlası olduğunu düşünüyor."

Ne gibi?" Liv sordu

"Bilmiyorum ve o da söylemiyor. Sanırım önemli olan hepimizin sağlıklı ve birlikte olması." Kat mutlulukla içini çekti. "Her şey yolunda olduğu için çok mutluyum. Ve hatta istediğim sıklıkta onların odağı olarak hareket edebilirim - artık bağlandığımız için güvendeyiz. Görünüşe göre önümde yepyeni bir kariyer var."

"Hukuk fakültesine gitmek istediğini sanıyordum," dedi Sophie.

"Hayır. Kayıp kişileri bulmak için üçlü seks yapmak, haksız fiil ve vergi hukukundan çok daha eğlenceli." Kat sırıttı.

"Vay, vay. Büyükkannen seninle gurur duyacak," dedi Liv kuru bir sesle ve bir sonraki kraker lokmasına biraz daha hardal, biraz soya sosu ve biraz da kremalı fıstık ezmesi ekledi.

"Sadece ölmeyeceğim için mutlu," dedi Kat ciddiyetle. "*Yaşadığım* sürece ne iş yaptığımı umursadığını sanmıyorum." Liv çubuk krakerine daha da fazla çeşni eklerken yüzünü buruşturdu. "Yanlış anlama tatlım ama bu iğrenç görünüyor."

"Berbat görünebilir ama tadı *cennet* gibi." Liv gülümsedi.

"Son zamanlarda canı tatlı yerine tuzlu çekiyor," diye açıkladı Sophie kendi yumuşak krakerinden zarif bir ısırık alarak. "Onun hamile kaprislerine ayak uydurmaya çalışırken usta bir fırıncı olacağıma yemin edebilirim."

"Sen gelmiş geçmiş en iyi kardeşsin." Olivia ona minnetle gülümsedi. "Ve *sen de* en iyi arkadaşsın," dedi Kat'e. "*Gerçi* gecenin geri kalanını adamlarınla üçlü seks yaparak geçirmek yerine ölmeyeceğini anladığın anda bize söylemeliydin." Gri gözleri yaşlarla doldu. "Sophie ve ben bütün gece oturup seni ne kadar özleyeceğimizi konuştuk. Ve... ve..." Burnunu çekti. "Özür dilerim. Yine hormonlar."

"Liv, çok üzgünüm. !" Kat eğildi ve ona sarıldı. "Yaptığımın pek hoş olmadığını biliyorum ama Deep ölümden döndüğü ve ben de ölmeyeceğim için çok mutluydum. Ayrıca, bir bardak dolusu azgın meyve suyu içtim -biliyorsun, bağlayıcı meyveden? Ve bu biraz... muhakeme yeteneğimi gölgeledi."

Sophie başını salladı. "Sen ve o bağlayıcı meyve. Gerçekten bağımlı olduğunu düşünüyorum, Kat."

Kat gülerek, "Yaban turpu, soya sosu ve fıstık ezmeli kraker yerine meyve bağına bağımlı olmak daha iyidir," dedi.

"Sanırım öyle." Liv yemeyi bıraktı ve düşünceli düşünceli simidine baktı. "Bunun neye ihtiyacı var biliyor musun? Biraz acı sos. Sende hiç var mı?"

"Hiç sanmıyorum." Sophie bakmak için ayağa kalktı. "Tranq Prime yemekleri oldukça yavan... tamamen iğrenç olduğu zamanlar dışında, ki o da çoğu zaman. Sylvan çeşnileri pek sevmez."

"İstersen odamızdan biraz getirebilirim. Sanırım bir yerlerde küçük bir Tabasco şişem var," diye teklif etti Kat.

"Hayır!" Sophie, Liv'le aynı anda, "Hayatta olmaz," diye bağırdı. Kat şaşkınlıkla onlara baktı. "Ne? Fikrinizi mi değiştirdiniz?"

Sophie utangaç bir ifadeyle kanepeye geri döndü. "Hayır, sadece Liv ve ben seni bir süreliğine aramızdan çıkarmamak için bir anlaşma yaptık. Çünkü ne zaman ayrılсан ruh bağıyla bağlanmak ya da zehirlenmek gibi çılgınca şeyler yapıyorsun."

"Bir süre burada bizimle kalırsan kendimizi daha güvende hissederiz." Olivia gülümsedi ve onun elini sıktı.

"Bana uyar," diye gülümsedi Kat ve rahat minderlere yaslandı. "Ama beni her dakika görüş alanınızda tutmak istiyorsanız, korkarım ki elinizde bir kavga olacak. Derin ve

Lock akşam yemeği için beni bekliyor... tabii yemek yiyebilirsek. Yemin ederim bu ikisi doymak bilmiyor."

"Sapıkça üçlü sekse doyamayan kız," diye mırıldandı Liv.

"Liv!" Sophie kız kardeşini dürttü ve sıırttı. "Onunla bu konuda sürekli dalga geçmeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık. Konuşacak daha iyi şeylerimiz var."

Olivia bir kaşını kaldırdı. "Seksten daha mı iyi? sanmıyorum."

"Lauren'in annesinin, kızının Maw Kümesi'ne gittiği haberine nasıl tepki verdiğine ne demeli - orası her neresiyse," dedi Kat ayık bir sesle. "Sizce ona hiç umut verebildim mi? Her şey için kendimi çok kötü hissediyorum."

Sophie düşünceli bir ifadeyle, "Bence oldukça iyi karşıladı," dedi ve bir parça daha kraker koparıp ağzına attı.

"Ona kızının güvende olduğunu ve güvendiği bir erkekle birlikte olduğunu söyledin. Ve eninde sonunda eve döneceğini." Liv dikkati dağılmış bir şekilde konuşuyor, bir simit daha hazırlamakla meşguldü. "Peki ya akçaağaç şurubu Sophie? Ondan var mı?"

"Aslında biliyorum." Sophie tekrar ortaya çıktı. "Ama *lütfe*n bana soya sosu ve yaban turpu ile karıştırmayacağını söyle."

Liv ona alaycı bir bakış attı. "Anla işte. Her neyse, dediğim gibi Kat," diye devam etti. "Sen elinden gelenin en iyisini yaptın. Yani, o bilgiyi almak için hayatını riske attın. Ve bence Abby Teyze denediğin için sana minnettardı." İçini çekti ve Sophie'nin ikram ettiği akçaağaç şurubunu aldı. "Teşekkürler. Dedektif Rast yine de birkaç gün içinde gelip her şeyi kontrol edecek. Sanırım Lauren'ı gemide bir yerlerde saklamadığımızdan emin olmak istiyor."

"Ne? Bunu neden yapalım ki?" Kat itiraz etti.

Liv kâbusu simidine şurubu eklerken omuz silkti. "Bilmiyorum. İçimden bir ses Kindred'lara pek *güvenmediğini* söylüyor."

"Çünkü onları bizim kadar tanımıyor," dedi Sophie, ikizinin elindeki damlayan karışımından büyük bir ısırik almasını izlerken. "Yemin ederim sana bir daha asla yemek yapmayacağım Liv, mükemmel krakerlerimi *mahvediyorsun*."

Olivia parmaklarını yalayarak, "Onları *geliştiriyorum*," diye düzeltti. "Tanrım, bu çok iyi! Her neyse, Rast Cuma günü burada olacak."

"Ne? Bunu bana hiç söylememiştin!" Sophie elindeki çubuk krakeri bıraktı ve kaşlarını çatı. "Tam da benim bağlanma törenimin ortasında burada olacak."

"*Bağlanma töreni mi yapıyorsunuz?*" Kat ve Liv aynı söylediler.

"Bize ne zaman söyleyecektiniz? Nerede tutacaktınız?" Kat talep etti.

"Peki koca bir düğünü birkaç gün içinde nasıl bir araya getirebileceğinizi düşünüyorsunuz?" Liv sordu.

Sophie kızardı. "Büyük bir olay olmayacak çocuklar. Sadece küçük ve samimi bir şey olacak, sadece arkadaşlar ve aile. Nadiah da yolda olduğu için bunun mükemmel bir zaman olacağını düşündük."

"Demek sonunda reşit oldu?" Kat, Sophie'nin Tranq Prime'da kendisine oldukça yardımcı olan Sylvan'ın kuzenini nasıl tarif ettiğini hatırladı. Kabarcıklı kişiliği ve rengârenk saçlarıyla eğlenceli birine benziyordu.

Sophie başıyla onayladı. "Evet. Annesi de çılgına dönmüş durumda. Görünüşe göre Nadiah'nın yuva kurmasını ve onun için seçtikleri ağırbaşlı, tam kanlı bir Prime erkeğiyle evlenmesini istiyor. Aslında, sanırım çocuklukta bir tür nişanlanma gibi bir şey olmuş ve Nadiah'nın başka seçeneği olmadığını iddia ediyor."

"Bu doğru mu? Pes edip onunla evlenecek mi?" Olivia kaşlarını kaldırdı.

"Başka biri olabilir ama Nadiah olamaz." Sophie güldü. "Bana tüm bunları Tranq Prime'dan anlattı ve ondan bir daha haber aldığım da Ana gemiye giden bir kargo gemisindeydi. Sanırım sevgili anneciğimin seçtiği yakışıklı prens mihrapta öylece duracak."

"Ama olmayacaksın." Kat düşüncesizce onun yanağına bir öpücük kondurdu. "*Muhteşem* bir gelin olacaksın Sophie."

"Teşekkürler." Gülümsedi. "Keşke tören sırasında Nadiah'nın şans öpücüğü verebileceği biri olsaydı. Bunun onu çok heyecanlandıracağını biliyorum ama Sylvan'ın tüm erkek kardeşleri ve ikinci erkek kardeşleri şimdilik konuşuldu."

"*Kimse yok mu?*" Liv son çubuk krakere bakarak sordu.

"Sylvan'ın sormak istediği eski bir arkadaşı var ama ona ulaşmakta zorlanıyor. Görünüşe göre orijinal Kindred ana gezegeninde bir tür dini inziva yapıyor. Bilirsiniz, özel kıyafetler giyiyor, özel yiyecekler yiyor, kendini arındırıyor. Bu tür şeyler." Sophie omuz silkti. "Geleceğini umuyoruz ama şu anda bu biraz şüpheli. Nadiah'ya çok fazla beklentiye girmemesini söyledim ama bir Kindred'i öpemecek olsa bile törene katılacağı için mutlu olduğunu söylüyor."

"Kindred'lara karşı gerçek bir ilgisi var, ha?" Kat gülümsedi.

"Mmm-hmm." Sophie başını salladı. "Özellikle de Kan Akraba. Bence bu bir tür isyan çünkü ailesi onlara çok karşı."

"Burada istediğini seçebilir," dedi Liv. "Yine de onu çiftleşmemiş erkeklerin olduğu bölgeden uzak tutsan iyi olur, orası biraz kılıklı olabilir." Liv ürperdi ve Kat onun hâlâ Baird'in onu ilk çağırdığı zamanki 'macerasını' hatırladığını biliyordu.

"Bir erkek bulmak için çok uzağa bakması gerekeceğini sanmıyorum, gerçekten çok güzel." Zamanlayıcı çaldı ve Sophie ayağa fırladı. "Bekle, bu benim ikinci parti krakerlerim."

Kat inledi. "Bir parti daha mı? Şimdiden o kadar doydum ki beni buradan yuvarlamanız gerekecek."

"Diyet yapman gerekmiyor ki," diye belirtti Liv. "Deep ve Lock seni tüm kıvrımlı ihtişamınla sevdiğinden beri."

"Bu doğru." Kat gülümsemekten kendini alamadı. "Bir ömür boyu Weight Watchers ve Slim Fast yedikten sonra, ara sıra canım çörek çektiğinde kendimi korkunç derecede suçlu hissetmemek güzel. Kendimi tamamen bıraktığımdan değil," diye ekledi aceleyle. "Ama şimdi hissediyorum, bilmiyorum..."

"Olduğunuz gibi güzel misiniz?" Sophie odanın diğer ucundan gülümseyerek önerdi. "Dürüst olmak gerekirse Kat, biz de başından beri sana bunu söylüyoruz."

"Evet, ama en iyi arkadaşlarının sana söylemesi bir şeydir. İki ateşli erkeğin peşinden nefes nefese koşması ise tamamen başka bir şey." Olivia sıırıttı.

"O haklı." Kat sıırıtarak karşılık verdi ve sonra iç çekti.

"Ne oldu? Neyin var?" Sophie endişeyle sordu. "Birdenbire çok üzgün görünüyorsun. Ne düşünüyorsun?"

"Daha çok 'kim' gibi," dedi Liv. "Derin sana yine sorun mu çıkarıyor?"

"Derin mi? Hayır, o iyi. İyiden de öte, aslında inanılmaz." Kat gülümsedi. "O birkaç dakika boyunca yokken ona tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ve o da söylemiyor. Ama her ne olduysa, bu onu gerçekten değiştirdi."

"O zaman neden suratın asık, Kat-kadın?" Sophie sıcak krakerleri bir tabağa yığarken sordu.

"Yine Lauren'ı düşünüyordum," diye itiraf etti Kat. "Beni endişelendiren bir şey var. Bir şey... şey, teyzene söylemediğim bir şey."

"Ne?" Olivia kaşlarını çattı ve Sophie, "Ah canım," dedi.

"Özür dilerim," dedi Kat. "İkinizin bundan sonra onunla tam açıklama yapma konusunda anlaştığınızı biliyorum ama onu üzmemek istemedim."

"Kızının Dünya'dan yüz bin ışık yılı uzakta devasa bir Scourge savaşçısıyla solucan deliklerinden uçtuğunu bilmekten daha fazla onu ne üzebilir?" Liv pratik bir şekilde sordu.

"İnanın bana, bu onu daha çok üzebilir." Kat tekrar iç çekti. "Lauren onu ne zaman eve götüreceğini sorduğunda Xairn'in söylediği bir şeydi. Dedi ki..." Dudağını ısırarak durdu.

"," dedi Liv sabırsızlıkla. "ağzındaki baklayı."

"Evet, Kat, ver!" Sophie talep etti.

Kat kaşlarını çattı. "Tamam, ama bundan hoşlanmayacaksın. Xairn dedi ki Lauren'ı Maw Kümesi'ne götürmesinin nedeni, onu Dünya'ya geri götürmeden önce DNA'larını değiştirebilmeleriydi."

"Ne?" diye hem Sophie hem de Liv aynı anda haykırdı ve Sophie neredeyse krakerleri düşürüyordu.

"DNA'sını değiştirmek mi? Bu *çılgınlık*," dedi Liv.

Kat başını salladı. "Biliyorum, ben de öyle düşünmüştüm. Sence bununla ne demek istedi? Lauren'ı başka bir şeye mi dönüştürecek... kimsenin haberi olmadan Dünya'ya kaçırabileceği başka bir yaşam formuna mı?"

"Umarım değildir." Sophie endişeli görünüyordu. "Ah, zavallı Lauren! Keşke Liv ve ben onunla tanışma fırsatı bulabilseydik."

"Sanırım şansını yakalayacaksın." Kat omuzlarını dikleştirdi. "Şunu söyleyeyim, bence Xairn onun iyiliğini düşünüyordu. Ve ona zarar vereceğini sanmıyorum... en azından bilerek."

"Umarım ona hiç zarar vermez!" Olivia haykırdı. "Peki sence onu ne zaman eve geri getirecek?"

Kat başını salladı. "Bilmiyorum işte. Ama umarım dikkatli ve güvenlidir - en azından olabildiğince güvenlidir." Gülümsedi. "Deep ve Lock onu sevdiğini düşünüyor, biliyorsun. Ve bir Scourge'dan çok bir Kindred gibi davrandığını."

"Umarım bu konuda haklıdırlar. Scourge'un kadınlarına ne hoşlandığını duydum." Sophie ürperdi. "Kırbaçlar, zincirler ve Tanrı bilir daha neler."

"Sözüm ona tahakküm ve esaretten hoşlanıyorlar," dedi Kat. "Ama inanın bana kızlar, Lauren'in omurgası var. Xairn'in ona hükmetmeyi kolay bulacağını sanmıyorum - tabii denerse."

"Umalım da öyle olmasın." Liv kaşlarını çatı ve Sophie'ye baktı. "Hey, ben burada otururken sen neden taze krakerlerle orada duruyorsun?"

Sophie alaycı bir tavırla, "Kusura bakmayın, hamile majesteleri," dedi ama tabağı getirirken gülümsüyordu. "Buyurun, biraz alın."

Kat belirsiz bir ifadeyle taze partiye baktı. "Sophie? Bunların üzerine ne koydun? Daha önce hiç böyle kraker görmemiştim."

"Çünkü bunlar tatlı olanlar." Sophie işaret etti. "Gördün mü? Bunlar ezilmiş graham krakerleri, marshmallow ve çikolata içeren s'mores krakerleri. Bunlar yaban mersinli olanlar. Bunlar da kuru üzümlü tarçınlı."

"Mmm, lezzetli görünüyorlar. Teşekkürler, rahim arkadaşım." Olivia bir yaban mersinli kraker aldı ve burnuna götürdü. Derin derin içine çekti. "Harika!"

Kat, Sophie'ye kaşlarını çatı. "Canının tuzlu şeyler çektiğini söylediğini sanıyordum."

Sophie omuz silkti. "Her gün, bazen de her saat değişiyor. Ben sadece ayak uydurmaya çalışıyorum."

"Tuzlu da iyidir." Liv yaban mersinli çubuk krakeri ağzına götürürken durdu ve başını kaldırdı. "Hey Sophie, ketçap var mı?"

Son

Akraba Gelinler Sözlüğü

AllFather - başarısız bir genetik ticaretin yan ürünü olan bir ırk Scourge'un şeytani başı. AllFather, Kadimlerden biridir ve duygusal acı ve travmaları toplamak için bir kişinin zihnine ulaşma gücüne sahiptir. Bela Kehaneti'nin gerçekleşmesi için yaşamaktadır.

Bespeak-Biriyle bir Think-me cihazı kullanarak zihinsel olarak iletişim kurmak. Yakından tanımadığınız birine bespeak yapmak kaba bir davranış olarak kabul edilir.

Beast/Rager Kindred - güzel ama ölümcül flora ve fauna ile dolu bir orman gezegeni olan Rageron'dan *gelirler*. Koyu renk saçları, altın rengi gözleri ve ateşli öfkeleri vardır ama en belirleyici özellikleri çiftleşme yumruklarıdır. Çiftleşme yumruğu, Canavar Kindred'in şaftının dibinde bulunan ve yalnızca seçtiği eşiyile bağlayıcı seks sırasında tamamen devreye giren bir bölgedir. Bu bölge şiştiğinde, Canavar Kindred ve gelini tamamen ona bağlanana kadar birbirlerine kilitli kalır. Bu, her iki partner için de hem son derece uzun süreli hem de multiorgazmik seks sağlar.

Kan Humması, Kan Soyu'nun ana dünyası olan Tranq Prime'da çiftleşmemiş dişilerin muzdarip olduğu bir durumdur. Kan Humması ya da sıklıkla kullanılan adıyla Kan Yanması, buzlu dünyada yaşayan ve yalnızca kadınları etkileyen bir parazitten kaynaklanır. *Fleeta* veya kan böceğinde bulunan parazit, Tranq Prime su kaynağındaki bir bileşikle reaksiyona girerek ateşe neden olur. Belirtiler arasında titreme, artan cinsel ihtiyaç ve damarlarda kan ısınması hissinin yanı sıra meme uçlarında ve cinsiyette artan renklenme yer alır. Ateş kırk sekiz saat içinde tedavi edilmezse ölümle sonuçlanacaktır.

Bir Kindred erkeği bir dişinin kanını içtikten sonra, Kan Hummasına karşı doğal bir panzehir oluşturur ve bu panzehiri dişiyle vücut sıvılarını paylaşarak geçirebilir. Panzehiri dişinin sistemine sokmanın en etkili yolu, bir Kan Akrabasının onu ısırması ve böylece özüyle birlikte enjekte etmesidir. Bununla birlikte, iyileştirici sıvının seks yoluyla geçmesi de mümkündür.

Kan Humması eskiden Tranq Prime'da çok yaygındı ve soğuk, gururlu yerlileri ilk etapta Kindred'larla genetik bir değişim başlatmaya iten de buydu. Ancak yakın zamanda geliştirilen bir aşı hastalığın neredeyse kökünü kazıdı ve buzla kaplı gezegenin asıl sakinlerinin ticarete devam etmek için çok az nedeni var. Kendilerini Püristler olarak adlandıran bir grup, Soylularla daha fazla ticaret yapılmasına karşı.

Kan/Tranq Akraba- sarışın ve soluk mavi gözlüdür ve buz, kar ve kutup benzeri sıcaklıkların norm olduğu Tranq Prime'dan gelirler. Ağır hava koşullarıyla mücadele edebilmek için Kan Soyu normalden daha yüksek vücut ısısına ve insandan iki kat daha fazla kırmızı kan hücresine sahiptir. Süperşarjlı kanlarını paylaşmak ve kendi bağlayıcı seks versiyonları sırasında eşlerinin kanını almak için özel ısırma ritüelleri geliştirmişlerdir. Bir insanın köpek dişlerinin olduğu yerde bulunan bir dizi çift dişleri vardır. Bu dişler, bir Kan Akraba çiftleşmek ve bağ kurmak istediği bir kadınla birlikte olana kadar tam olarak gelişmez veya eti delegecek kadar keskinleşmez.

Bağlanma Töreni - bir Kindred savaşçısı tarafından seçilen gelin, onunla bağlanma seks yapmasına ve zihnini onunkıyla birleştirmesine izin vermişse, Talep Etme Döneminden sonra gerçekleşen düğün tipi bir ritüel.

Bağlayıcı Seks - bir Kindred savaşçısının cinsel ilişki sırasında gelinini kendisine kalıcı olarak bağlamak için attığı ekstra adım. Canavar Kindred için bu, çiftleşme yumruğunun kullanılmasıdır. Kan Soyu için bağlayıcı seks, penetrasyon sırasında seks anlamına gelir. İkiz Akraba, gelinin içine girerek ve aynı anda içine boşalarak onu kendine bağlar.

Sahiplenme Töreni, bir gelin bir Kindred savaşçısı tarafından ilk kez sahiplenildiğinde gerçekleşen bir tür nişan *törenidir*. Erkek ona karşı niyetini açıklar ve kadın da Sahiplenme Dönemi yasalarına uyacağına yemin eder.

Sahiplenme Dönemi - askere alınan kadınların Kindred Ana Gemisine gitmeleri ve kendilerini seçen savaşçıyla otuz günlük bir "sahiplenme dönemi" geçirmeleri gerekmektedir. Bu sürenin sonunda Akraba eşlerinin cazibesine direnmeyi başarırlarsa, Dünya'ya geri ve normal yaşamlarına devam etmelerine izin verilir. Ancak, Kindred erkeğinin baştan çıkarmasına yenik düşerlerse, ömür boyu çiftleşmiş olurlar ve yaşamak için Kindred gemisine taşınmaları, diğer her şeyi geride bırakmaları ve Dünya'daki ailelerini ve arkadaşlarını sadece seyrek olarak görmeleri gerekir. Elbette pek çok kadın, askere alınsın ya da alınmasın, bir çırpıda her şeyden vazgeçmek istemez. Ancak Kindred'ların gizli bir silahı var: Kadınlarının zevkine düşkünlük ve inanılmaz ateşli seks sırasında ayrıntılara gösterdikleri özen.

Sahiplenme Dönemi Kuralları - Sahiplenme Dönemi, Kindred savaşçısının seçtiği gelini baştan çıkarmaya çalıştığı ve gelinin de ona direnmeye çalıştığı dört hafta sürer:

Bekletme Haftası: Kindred savaşçısı gelinini bekletebilir.

Yıkanma Haftası: Savaşçı ve gelini birlikte yıkanır ve savaşçının geline kokulu yağlarla masaj yapmasına ve onu boşaltmasına izin verilir.

Tadım Haftası: Savaşçının, erkek arkadaşına oral seks yapmasına izin verilir.

Gelin.

Bağlanma Haftası: Sekse izin verilir ancak işleri bir adım öteye taşıyıp üç farklı tipe özel ve spesifik bir süreç olan bağlanma seksine izin verip vermemek tamamen geline bağlıdır

Kindred erkeklerinin. (Kadınların çoğu bu noktadan çok önce teslim olmuştur ancak birkaçı direnmektedir).

Hak talep etme süresi dolmadan önce tek çıkış yolu sözleşmenin ihlal edilmesidir. Bu, Soydaş savaşıncının kurallara sıkı sıkıya uymaması ve izin verilen olaylar sıralamasında ileri atlamaya çalışması veya Soydaş Yüksek Konseyi tarafından konulan kurallardan birini çiğnemesi durumunda gerçekleşebilir. Çoğunlukla Dünya ile iletişimin kısıtlanmasıyla ilgili olan bu kurallar Ana Gemideki herkesin güvenliği içindir ve pazarlık konusu yapılamaz. Bilgisizlik bu kuralları ihlal etmek için bir mazeret değildir ve talep döneminin derhal sonlandırılmasıyla sonuçlanacaktır.

Convo-pillar-Parlak renkli bir tırtıla benzeyen yarım inç uzunluğunda bir böcek. Convo-pillar'lar, Rageron çevresindeki sınır kolonilerindeki tüccarlar tarafından, düşünce dalgaları aracılığıyla kullanıcılarının beyniyle iletişim kurarak yabancı dilleri tercüme etmek üzere genetik olarak tasarlanmıştır. Güvenilir olmadıkları bilinen çevirileri çözdüklerinden daha fazla çatışmaya neden olduğu için Kindred Yüksek Konseyi tarafından yasaklanmışlardır.

Rüya Paylaşımı - bir Kindred savaşıncısının zihni gelininin zihniyle hizalandığında ve birbirlerinin günlük faaliyetlerini ve anılarını uykularında görmeye başladıklarında *meydana gelir*. Bununla , iki (ya da İkiz Kindred durumunda üç) zihnin hizalanması çeşitli şekillerde olabilir ve uykuyla sınırlı değildir.

Ateş Çiçeği Suyu - Rageron'a özgü Ateş Çiçeği bitkisinden yapılan alkollü *bir* içecek. Görünüş olarak süte benzemekle birlikte bal, vanilya, lavanta ve yaban mersini aromasına sahiptir.

Kindred, yüzyıllardır evreni dolaşarak gen havuzlarını genişletmek için uygun eşler arayan genetik tüccarlardan oluşan bir ırk. Genetik bir anomali nüfuslarının yüzde doksan beşinin erkek olmasını sağladığından, özellikle kadınları arıyorlar.

Kindred'in halihazırda yaptığı üç genetik takas, üç çok özel erkek tipiyle sonuçlanmıştır. Ancak her ne kadar bazı

Ticaret yaptıkları ırkın fiziksel özelliklerini taşıyan Kindred geni her zaman üç şeyi garanti eder: fiziksel hüner, son derece iri ve kaslı bir vücut yapısı ve seçtikleri dişiye sonsuz sadakat.

Krik-ka-re-bir varlığın zihin yaşamının bir başkası tarafından takas edilebildiği veya fidye olarak alınabildiği *bir* Bela geleneği.

Kusax, Scourge ana gezegeninin çekirdeğindeki kusurlu metalden yapılmış özel *bir* bıçaktır. Tek bir çizik bile ölümcül olabilir çünkü yaralanan kişiye yavaş ve acı dolu bir ölüm sağlayan bir ruh zehri bulaştırır.

Davranış Yasası - her savaşçının gelininin iyi davranışlarından sorumlu olduğunu söyleyen ve ona gelini cezalandırma hakkı veren Kindred yasası. Genellikle "ceza" doğası gereği cinseldir ve bazı gelinler sadece Akraba savaşçıların özel disiplin biçimini deneyimlemek için seri suçlular haline gelirler ;)

Şans Öpücüğü: Mutlu çifte iyi şans getirmesi için Akraba Bağları Töreninde sağdıç ve nedime tarafından gerçekleştirilen bir öpücük.

Akrabamın eşi - Kindred savaşçıların erkek kardeşleri tarafından seçilen gelinlere atıfta bulunma şekli. İngilizcedeki baldız terimine benzer.

Tüm Yaşamın Anası - ana Akraba İlah, öğretileri dişi olan her şeye saygı ve hürmeti içeren nazik ve yardımsever bir tanrıça.

Numala, "sıvı kedi" anlamına gelen *bir* Kan Akraba adıdır. Uyarıldığında normal miktardan daha fazla kayganlık üreten bir dişiyi ifade eder. *Numalalar* Kan Soyu tarafından çok değerlidir ve eş olarak aranır çünkü Kan Soyu savaşçısının ortalamadan daha büyük sikini kaldırabilme ihtimalleri daha yüksektir.

Psirik Bıçak - Bela tarafından geliştirilen ve bir Kindred ile gelini arasındaki zihinsel ve duygusal bağı koparabilen bir işkence aleti.

Öfke - aynı zamanda *Koruyucu Öfke* veya *Çılgın Öfke* - gelini tehdit edildiğinde bir Kindred savaşçısına gelen değişmiş bilinç halidir. Kan dolaşımını endorfinle doldurur ve öylesine yoğun bir öfke ve saldırganlığa neden olur ki, bu durumdaki bir Kindred, sahiplendiği kadını korumak için ölecek bir ölüm makinesine dönüşür.

Kutsal Kuru - Tüm Yaşamın Anası'nın tapınağına ev sahipliği yapan yeşil ve mor ağaçlardan *oluşan bir* alan. Kindred Mother gemisi, bu kutsal ağaçların büyüüp serpilmesine olanak sağlamak için kendi gezegenlerinde olduğu gibi yapay bir yeşil güneşle donatılmıştır.

Scourge - yanlış giden *bir* genetik ticaret, bu tehditkâr yabancılar en maceraperestleri bile korkutacak kadar sapkın arzulara ve cinsel ihtiyaçlara sahiptir. Kadınlarına hükmetme ve tamamen sahip olma ihtiyaçları, yerine getirmeleri gereken tuhaf bir kehanete yol açmıştır... ya da denerken ölürler.

Bela Kehaneti-"İkiden biri, birbirine benzeyen ama yine de farklı - sarı bir güneşin üçüncü gezegeninden gelen tek bir rahmin çifte meyvesi. Göğüslerinin arasında beyaz bir yıldızla işaretlenecek." Bu sözler, büyük bir kahin olduğuna inanılan Scourge ırkının yaşayan son dişisi Mee'ah tarafından söylenmiştir. Belalılar ölmekte olan bir ırktır ve dişileri olmadığı için et tankı ya da fıçı denilen yapay rahimlerde yeni üyeler yaratmak zorunda kalırlar. Yine de Kindred'larla aynı genetik özelliklere sahip oldukları için sadece erkek çocuklar yaratabiliyorlar ve her yeni nesil bir öncekinden daha zayıf oluyor. Kehanet, Scourge'un AllFather ile çiftleşebileceğine ve ırklarını gençleştirmek için sadece kız çocukları doğurabileceğine inandığı kadına atıfta bulunuyor.

Take-me-İkiz Aylar'a özgü bir hayvan olup, gemilerinde taşınmak üzere Kindred tarafından evcilleştirilmiştir. Take-me'nin yeşil kürkü ve her iki ucunda birer tane olmak üzere iki kafası vardır. Her kafanın üç mor gözü vardır. Bu

Take-me, kütlesini genişletme ve sıkıştırma gibi benzersiz özelliklere sahiptir, bu da onu depolama için ideal hale getirir. Aslen mağaralarda yaşadıkları için, Take-me'lerin çoğu Kindred yemek hazırlama alanlarındaki küçük karanlık bölgelerde çok memnun bir şekilde kalır ve burada efendilerinin yemeklerinin artıkları ve artıklarıyla yaşarlar. Alerjileri olan muz kabukları dışında neredeyse her şeyi yiyebilirler.

Tharp- giysi olarak giyilebilen ince bir kürk battaniyeye çok benzeyen bir hayvan. *Tharplar* Tranq Prime'da yetiştirilir ve ev sahiplerinin vücut ısını çoğaltma ve onları en soğuk koşullarda bile sıcak tutma yetenekleri nedeniyle ödüllendirilir. Bir *tharp* yalnızca tek bir kişi tarafından giyilebilir; acemi ya da gençken bir konakçıya bağlanır ve ondan ayrılırsa yavaş yavaş açlıktan ölür. *Tharplar* zekidir ve sınırlı hareket kabiliyetine sahiptir. Konakçıları kadar uzun yaşarlar ve sadece vücut ısıyla geçinirler, hayatta kalmak için başka hiçbir besin türüne ihtiyaç duymazlar.

Think-Me-Şakaklara takılan ince gümüş bir tel, zaten samimi bir bağa sahip olan kişiler arasında zihinsel iletişimi kolaylaştırır.

Touch-U - Tranq Prime'a özgü, Kindred'in *bir* ev sağlık cihazı olarak uyarladığı düz siyah mat benzeri bir hayvan. Touch-U, hangi düğmeye basıldığına bağlı olarak hafif bir masaj veya tamamen erotik bir deneyim sunabiliyor.

İkiz *Akrabalar*, sarp ama güzel adalarla dolu geniş, fırtınalı okyanusların dünyası olan İkiz Aylar'dan *gelirler*. İsimlerine sadık kalarak, İkiz Kindredlar her zaman çiftler halinde gelirler. Ancak kardeşler birbirinin aynısı değildir. Her zaman bir açık ikiz ve bir de koyu ikiz vardır. Bu etiketler sadece ten, saç ve göz rengine değil, ikizlerin ruh hallerine ve dünyayı algılayışlarına da atıfta bulunur. Çiftteki koyu renkli ikiz genellikle daha karamsar ve içine kapanıkken, açık renkli ikiz hayata büyük ölçüde daha parlak bakar. İkizler birbirleriyle yakından bağlantılıdır ve birbirlerinin duygularını hissedebilirler. Şiddetli acı çekmeden uzun mesafelerle veya uzun sürelerle ayrılamazlar. Ayrıca bir kadını paylaşmaları ve onu zihinsel ve duygusal alışverişlerine bağlayarak çok yoğun ménage seks yapmaları gerekir.

Urlich, Bela tarafından yetiştirilen *bir* köpek türüdür. Olgunlaştıklarında, koku alma duyularını ve zekalarını arttırmak için makinelerle modifiye edilirler, bu da cyborg tipi bir hayvanla sonuçlanır. Beyinlerine programlanmış kokunun peşine düştüklerinde, *urlichler* tamamen tek fikirlidir ve avları köşeye sıkıştırılıp yakalanana kadar duramazlar.

Wave - yiyecekleri bir dakikadan kısa bir sürede pişirmek için binlerce hassas şekilde harmanlanmış ısı ışını yayan bir Kindred pişirme cihazı.

Zichther - Rageron ormanlarına özgü *bir* hayvan olan zichther, ağzını açıp üç sıra inanılmaz derecede keskin, köpekbalığı benzeri dişlerini ortaya çıkarana kadar görünüşte küçük, parlak mavi bir oyuncak ayıyı andırır.

Kindred'a doyamıyor musun?

Merak etmeyin. Seride hala bir kitap daha var. Xairn'in hikayesi 2012'nin sonundan önce yayınlanmış olacak.

Bulundu - Kindred'ın Gelinleri 4. Kitap

Kalbi yaralı, sevmeyi bilmeyen bir savaşçı. Ve çok geç olmadan ona bunu öğretmesi gereken bir kadın...

Şeytani AllFather'ın oğlu Xairn çelişkili duygularla doludur. Bir yandan, sonunda özgürlüğünü kazanmış ve onu ırkına ve babası olan sadist erkeğe bağlayan bağları koparmıştır. Ama bunu yapmak Xairn'in içinde tercih ettiği duyguları açığa çıkarmıştır. Arzuları

Dualar artık onun aracılığıyla öfkesini asla göstermeyecekti ve onlar sadece bir kadına odaklanmışlardı...

Lauren Jakes, Liv ve Sophie'nin sahip olduklarını hiç bilmedikleri, uzun zamandır kayıp olan kuzenleridir. Scourge tarafından kaçırılan Lauren, Xairn ile hayatındaki her şeyden daha anlamlı bir bağ kurmuştur. Ancak Lauren onu tanıdığını düşünse de, devasa Scourge savaşçısında anladığından çok daha fazlası vardır. Kâbus gibi geçen bir çocukluk ve zalim bir baba, Xairn'in kalbinde iyileşmesi neredeyse imkânsız yaralar açmıştır. Ama bu, içindeki sırrın yanında hiçbir şeydir -yeni uyanan açlığını doyurmak için onu ağza alınmayacak eylemlerde bulunmaya , DNA'sına kodlanmış yasak arzular.

Şimdi hem Xairn'in ruhunda hem de sapkın AllFather'ın yabancılaştığı oğlunu eve getirmek için yeni ve kötü niyetli bir plan yaptığı Fathership'te bir çatışma patlak veriyor. Xairn içinde büyüyen acımasız şehvete karşı koyabilecek mi? Çiftleştiği her dişiye hükmetmeye ve onları kontrol etmeye iten doğasına karşı savaşabilir mi? Lauren, AllFather'ın tuzağı ikisinin de üzerine kapanmadan önce onun kalbini iyileştirebilecek mi?

Ve çok geç olmadan ona nasıl sevineceğini öğretebilecek mi?

Bunu öğrenmek için Kindred Gelinleri'nin 4. Kitabı *Found'u* okumanız gerekecek.

Yazar Hakkında:

Evangeline Anderson, yazmayı tercih eden kayıtlı bir MR teknisyeni. Ve evet, "Yazmayı tercih ederim" yazan bir tampon çıkartması olacak kadar inek. Onu görürseniz korna çalın! Otuzlu yaşlarında ve Florida'da bir koca, bir oğul ve iki kediyle yaşıyor. Birkaç yıldır kendi zevki için erotik kurgu yazıyordu ve bunun için para almayı denemek aklına gelmişti. Sevinçle, kirli bir zihne sahip olduğu için para kazanmanın gerçekten mümkün olduğunu keşfetti ve o zamandan beri sürekli olarak paranormal ve bilimkurgu erotik yazıyor.

Onu internet sitesinde bulabilirsiniz www.evangelineanderson.com Ücretsiz okumalar ve yakında neler olacağını öğrenmek için ziyaret edin.

Kendisiyle Facebook üzerinden de bağlantı kurabilirsiniz
<http://www.facebook.com/#!/profile.php?id=745272455>

[Myspace http://www.myspace.com/evangelineanderson](http://www.myspace.com/evangelineanderson) Twitter

<http://twitter.com/EvangelineA>

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

